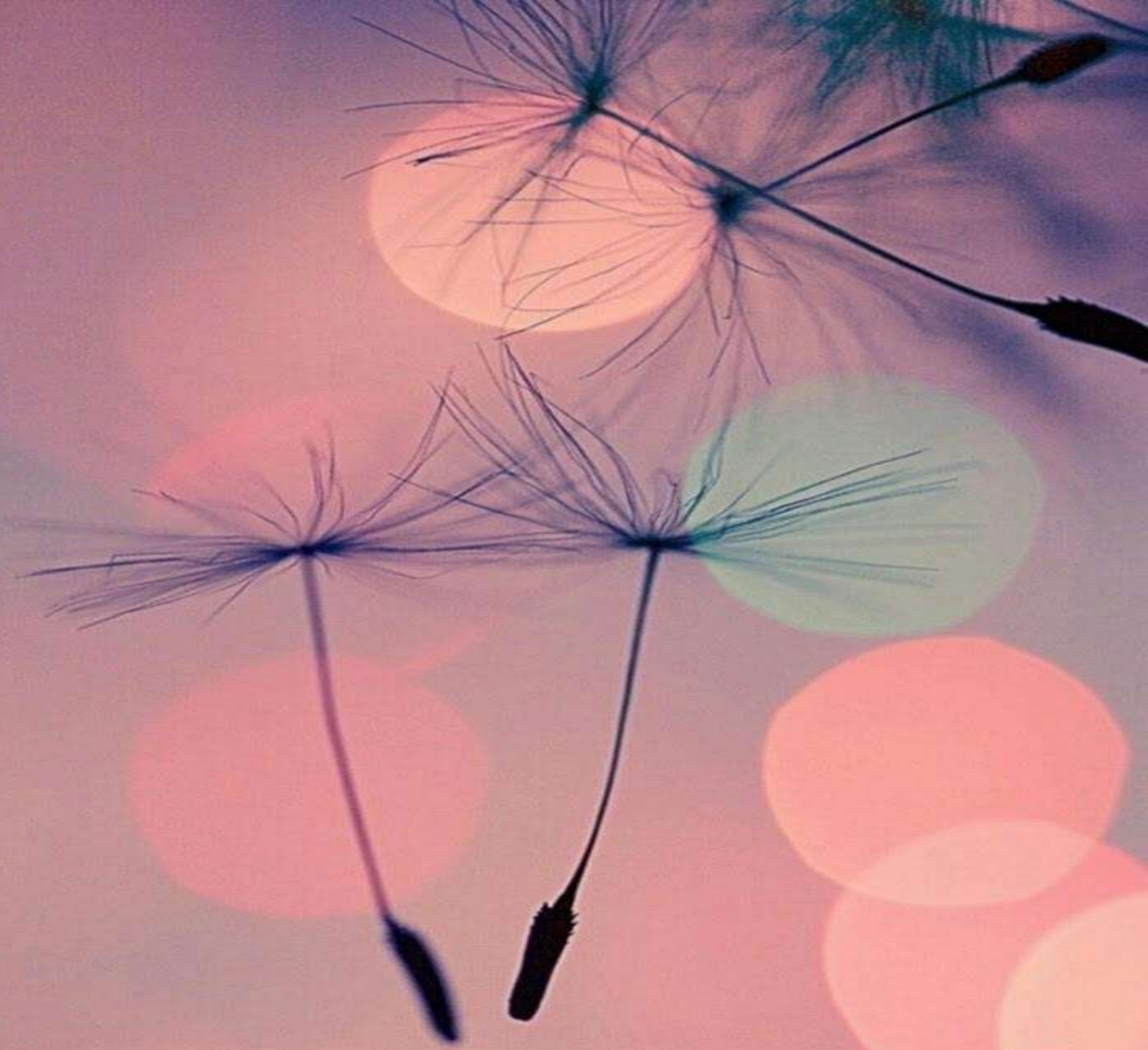

Bí mật của Emma

BÍ MẬT CỦA EMMA

Sophie Kinsella

www.dtv-ebook.com

Mục Lục

Chương 1

Chương 2

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

BÍ MẬT CỦA EMMA

Sophie Kinsella
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Tất nhiên là tôi có những bí mật.

T

Tất nhiên là phải như vậy. Tất cả mọi người đều có 1 bí mật. Điều đó hoàn toàn bình thường. Tôi chắc chắn không có nhiều hơn mọi người khác đâu.

Tôi không nói tới những bí mật to đùng, chấn động toàn cầu. Không phải là loại bí mật tổng thống-lên-kế hoạch-đánh bom-Nhật Bản-và-chỉ có-Will-Smith-mới-có thể-cứu-thế giới. Chỉ bình thường thôi, những bí mật nho nhỏ hằng ngày ấy.

Ví dụ thế này, đây là một vài bí mật ngẫu nhiên của tôi, tự dừng nãy ra khỏi đầu:

1. Cái túi Kate Spade của tôi là đồ giả.
2. Tôi thích rượu sherry ngọt, loại nước giải khát tối thiểu phải có trên thế gian.
3. Tôi không có ý tưởng nào về việc NATO có nghĩa là gì. Hoặc ngay cả nó là cái gì.
4. Tôi nặng 9 stone 3 (khoảng 59 cân). Không phải 8 stone 3 (52 cân), như bạn trai tôi Connor nghĩ. (Mặc dầu bào chữa của tôi là, tôi đang lên kế hoạch để giảm cân khi tôi nói với anh ấy điều đó. Và thẳng thắn thì, nó chỉ khác một con số mà thôi.)
5. Tôi luôn nghĩ Connor nhìn hơi giống Ken. Trong Barbie và Ken ấy.
6. Thi thoảng, khi chúng tôi đang say mê quan hệ, Tôi bỗng tự dừng muốn cười phá lên.

7. Tôi mất trinh trong phòng ngủ của khách với Danny Nussbaum, khi Ba Má đang ở dưới nhà xem Ben Hur.

8. Tôi từng uống rượu mà Ba bảo tôi để cất ủ trong 20 năm.

9. Con cá vàng Sammy ở nhà không phải là cùng 1 con cá vàng mà Ba Má bảo tôi chăm sóc khi họ đi Ai Cập.

10. Khi cô bạn đồng nghiệp Artemis thực sự làm tôi khó chịu, Tôi tưới nước cam lên cây cảnh của cô ta (Điều ấy khiến mọi ngày tốt đẹp hơn nhiều)

11. Tôi từng có lần có giấc mơ đồng tính kỳ quặc về cô nàng Lissy ở cùng căn hộ chung cư với mình.

12. Cái quần lót lọt khe (chữ T) của tôi làm cho tôi thấy đau 13. Tôi luôn tin chắc chắn rằng tôi không giống mọi người khác, và rằng một cuộc đời sôi động đến không ngờ đang chờ tôi quanh một góc xó xỉnh nào đó.

14. Tôi không có ý tưởng nào về anh chàng mặc đồ xám vừa đến là ai.

15. Thêm vào đó, Tôi thực sự đã quên tên anh ta mất tiêu rồi.

Và tôi chỉ vừa mới gặp anh ta 10 phút trước thôi đấy.

"Chúng ta tin tưởng vào mối liên kết logistics hình thức," anh ta nói với giọng mũi đều đều, "cả trên và dưới phạm vi hoạt động."

"Chắc chắn rồi!" Tôi trả lời rạng rỡ, trong khi nghĩ sẽ nói rằng: "Tất cả mọi người không làm vậy ư?"

Logistics. Nó có nghĩa quái gì, lại nữa?

Ôi Trời. Nếu họ hỏi tôi thì sao?

Đừng có ngốc thế, Emma. Họ sẽ không bất ngờ hỏi, " Logistics có nghĩa là gì?" Tôi là một người làm marketing chuyên nghiệp, không phải vậy sao? Rõ ràng là tôi biết những thứ đó.

Và đầu sao, nếu họ đề cập nó lần nữa tôi sẽ chuyển chủ đề. Hoặc tôi sẽ nói rằng tôi là người hậu-logistics hay gì gì đó.

Cái quan trọng là giữ vẻ tự tin và có vẻ công sở. Tôi có thể làm được điều ấy. Đây là một cơ hội lớn của tôi và tôi không khiến nó rời lên đâu Tôi đang ngồi trong văn phòng của trụ sở chính của Glen Oil ở Glasgow, và khi tôi đang suy nghĩ liếc nhìn ra cửa sổ, tôi trông giống 1 phụ nữ công sở hàng đầu. Tóc tôi thẳng và ngay ngắn, tôi đeo một đôi khuyên tai kín đáo như thế

chúng nói với bạn chúng ở trong bài báo Làm-thế-nào- thắng được-công việc-đó, và tôi phải chịu đựng bộ đồ đồng bộ mới bảnh bao của tôi. (Ít nhất, nó hầu như còn mới. Tôi mua nó từ cửa hàng Cancer Research và khâu một chiếc cúc vào chỗ khuyết, và bạn khó lòng biết được.)

Tôi ở đây đại diện cho Nghiệp đoàn Panther, nơi tôi làm việc. Cuộc họp để hoàn thành sự dàn xếp quảng cáo giữa công ty đồ uống thể thao Panther hương việt quất mới và Glen Oil, và đặc biệt, tôi đã đáp máy bay sáng nay từ Luân Đôn tới. (Công ty chi trả, và mọi thứ!)

Khi tôi tới nơi, gã nhân viên marketing của Glen Oil bắt đầu bài khoe khoang dài dòng "Ai-đi-nhiều-nhất?" bàn luận về những dặm đường không và chuyến bay đêm tới Washington – và tôi nghĩ rằng tôi đã lừa phỉnh khá thuyết phục. (Trừ lúc tôi nói tôi đã bay từ Concorde tới Ottawa, và hoá ra là Concorde không đi tới Ottawa.) Nhưng sự thật là, đây là lần đầu tiên tôi từng đi xa cho công việc giao dịch.

OK. Sự thật thực sự là, đây là lần đầu giao dịch mà tôi từng đảm nhiệm, dừng lại được rồi. Tôi đã ở Nghiệp đoàn Panther 11 tháng trong vai trò nhân viên marketing, và từ đó tới nay tôi được phân công làm những việc kiểu copy, sắp xếp các cuộc họp cho người khác, mua sandwiches và đi lấy đồ giặt là cho ông chủ.

Vì thế đây là một kiểu dịp may lớn của tôi. Và tôi phải giữ hi vọng nhỏ nhoi bí mật rằng nếu tôi làm tốt chuyện này, có thể tôi sẽ được thăng chức. Tờ quảng cáo cho công việc của tôi nói "có thể thăng chức sau 1 năm", và thứ hai này tôi có buổi gặp mặt đánh giá hàng năm với ông chủ của tôi, Paul. Tôi đã tìm kiếm "Đánh giá" trong cuốn giới thiệu của nhân viên, và nó nói rằng chúng là "1 cơ hội lý tưởng để có thể thảo luận cho việc đề bạt sự nghiệp".

Đề bạt sự nghiệp! Trong suy nghĩ, tôi cảm thấy 1 nhát dao thân thuộc đâm sâu trong ngực. Tôi chỉ muốn cho Ba thấy tôi không phải một kẻ hoàn toàn thua cuộc. Và Má. Và Kerry. Giá như tôi có thể về nhà và tình cờ nói, "Nhân tiện này, con vừa được thăng chức làm Người điều hành Marketing đấy."

Emma Corrigan, Người điều hành Marketing.

Emma Corrigan, Phó giám đốc cấp cao (Marketing.)

Miễn là mọi thứ hôm nay vẫn tốt đẹp. Paul nói giao dịch đã hoàn thành rồi phui tay và tất cả tôi cần làm là gặt đầu và bắt tay họ, và ngay cả tôi có thể có khả năng điều khiển nó. Và cho đến bây giờ, tôi cho là nó thực sự ổn.

OK, thì tôi không hiểu tới 90 phần trăm những gì họ nói. Nhưng rồi tôi cũng đâu hiểu nhiều về GCSE tiếng pháp vấn đáp (Chứng chỉ giáo dục phổ thông trung học) của tôi đâu, và tôi vẫn được điểm B đấy thôi.

"Định lại thương hiệu (Rebranding)... phân tích... hiệu quả giá cả (cost-effective)" Người đàn ông mặc đồ xám vẫn đều đều nói về một cái gì đó hoặc một cái khác. 1 cách ngẫu nhiên nhất có thể, tôi duỗi tay và dịch dần tấm danh thiếp của anh ta về phía mình để tôi có thể đọc được nó.

Doug Hamilton. Đúng rồi. Ok, tôi có thể nhớ được nó. Doug. Dug (núm vú). Dễ thôi. Tôi sẽ vẽ 1 cái xẻng. Cùng với một khúc giảm bông. Nó... trông thật bệnh... và...

Ok, quên chuyện này đi. Tôi sẽ chỉ viết nó ra thôi.

Tôi viết "định lại thương hiệu" và 'Doug Hamilton' lên trên tập giấy ghi chép và lúng túng vắn vẽ người một chút. Trời ạ, cái quần lót của tôi thực sự không thoải mái chút nào. Ý tôi là, quần lót lọt khe không bao giờ thoải mái cả phần lớn thời gian, theo quan điểm của tôi, nhưng những cái này đặc biệt tệ hại. Điều này có thể bởi chúng nhỏ hơn 2 cỡ. Điều đó cũng có thể bởi Connor mua cho tôi, và đã bảo với nhân viên bán đồ lót rằng tôi nặng 8 stone 3. Ngay lúc đó cô ta bảo anh ấy tôi phải là cỡ 8. Size 8!

(Thằng thẩn thì, tôi nghĩ cô ta chỉ có ý vậy. Cô ta cần phải biết tôi đã nói dối chứ.)

Thế là vào ngày Giáng Sinh, chúng tôi trao đổi quà tặng, và tôi mở ra cặp quần lót lụa hồng phớt đẹp lộng lẫy. Size 8. Và về căn bản tôi có 2 sự lựa chọn.

A: Thú nhận sự thực: "Thực ra thì chúng hơi nhỏ, em lớn hơn, cỡ 12 cơ, và nhân tiện này, em thực ra không nặng 8 stone 3." Hay...

B: Cố nhét mình vào chúng. Thực ra, nó cũng ổn thôi. Mà rồi thì bạn khó có thể thấy được những lằn đỏ trên da tôi. Và mọi thứ có nghĩa là tôi

phải mau chóng cắt hết nhãn mác đồng quần áo của mình để Connor không bao giờ có thể nhận ra được.

Từ hồi ấy, khỏi nói, lúc nào tôi cũng phải mặc một cách khổ sở cái bộ đồ lót đặc biệt này. Nhưng thỉnh thoảng khá thường xuyên tôi thấy chúng trông đều đẹp và đắt tiền trong ngăn kéo và nghĩ, Ồ thôi nào, chúng không thể chặt chẽ được, và bằng cách này hay cách khác ta có thể chui vào được chúng thôi. Đó là điều mà tôi đã làm sáng nay. Tôi còn đã kiên quyết cho là tôi đã giảm cân, bởi cảm giác chúng không quá tệ.

Tôi là đứa trẻ to đầu tự dối mình như vậy đấy.

"... không may là từ lúc định lại thương hiệu... cân nhắc lại chín chắn hơn... cảm giác chúng ta cần lưu ý đến sự hiệp trợ xen kẽ nhau..."

Đến bây giờ tôi mới chỉ làm đúng việc ngồi và gà gât, nghĩ rằng công việc họp mặt bông đùa này thực dễ dàng.

Nhưng giờ thì giọng Doug Hamilton bắt đầu chạm tới được ý thức của tôi. Hẳn ta đang nói gì vậy?

"... Hai sản phẩm riêng rẽ... đang trở nên không tương hợp với nhau..."

Cái gì về không tương hợp vậy? Cái gì về sự cân nhắc lại chín chắn hơn vậy? Tôi cảm thấy một cú điếng người báo động. Có thể đó không phải chỉ là chuyện tán gẫu. Có thể anh ta hiện đang nói gì đó. Nhanh nào, nghe đi.

"Chúng ta đánh giá cao mỗi cộng tác chức phận và xen kẽ mà Panther và Glen Oil có được trong quá khứ," Doug Hamilton nói. "Nhưng cô sẽ đồng ý rằng rõ ràng là chúng ta đang đi theo những hướng khác nhau."

Hướng đi khác nhau ư?

Đó là cái mà anh ta nói suốt cả quãng thời gian này sao?

Dạ dày tôi tròn trành lo lắng.

Hẳn ta không thể—

Có phải hẳn đang cố bác bỏ giao dịch này chẳng?

"Xin lỗi, Doug," Tôi nói, với giọng thoải mái nhất có thể. "Rõ ràng là tôi đã gần như theo kịp cái anh nói lúc nãy." Tôi nở một nụ cười thân thiện chúng ta-đều-là-dân-chuyên-nghệp.

"Nhưng nếu anh có thể chỉ... ừm, gắn tình thế này vào mọi lợi ích của chúng ta..."

Bằng thứ tiếng anh đơn giản, tôi cầu xin một cách yên lặng.

Doug Hamilton và gã kia liếc nhìn nhau.

"Chúng tôi hơi có chút không vui về giá trị thương hiệu của cô.

"Giá trị thương hiệu của tôi?" Tôi hỏi vọng lại trong sự hoang mang.

"Giá trị thương hiệu của sản phẩm," anh ta nói, gửi tôi một cái nhìn kỳ cục, "Như tôi vừa giải thích, chúng tôi ở Glen Oil thời gian này đang trải qua quá trình định lại thương hiệu, và chúng tôi nhận thấy hình ảnh mới của mình nhiều hơn với tư cách là một nhà phân phối xăng dầu, với biểu tượng vàng nhạt biểu trưng. Và chúng tôi cảm thấy Panther Prime, với sự nhấn mạnh tầm quan trọng của nó lên thể thao và thi đấu, đơn giản là quá công kích."

"Công kích" Tôi nhìn chăm chăm vào anh ta, bối rối. "Nhưng... đó chỉ là 1 loại đồ uống hoa quả."

Điều đó chẳng hợp lý chút nào. Glen Oil là nhà-tạo-khói, kẻ phá huỷ thể giới. Panther Prime là một loại đồ uống hương vị quýt trong sáng. Làm sao mà nó có thể quá công kích được?

"Những giá trị được tán thành." Anh ta phác một cử chỉ lên cuốn sách mỏng marketing trên bàn. "Lái xe. Hãnh tiến. Nam tính". Câu khẩu hiệu rất kêu, "Đừng dừng lại." Thẳng thắn thì, nó có vẻ hơi lỗi thời." Anh ta nhún vai hờ hững. "Chúng tôi chỉ không nghĩ là một bước khởi đầu chung sẽ là có thể."

Ôi. Không. Điều này không thể nào xảy ra được. Hẳn ta không thể bác bỏ được.

Tất cả mọi người ở chỗ làm sẽ nghĩ rằng đây là lỗi của tôi. Họ sẽ nghĩ tôi đã lên cò chuyện này và tôi hoàn toàn là đồng phân vô ích Tim tôi đập thành thịch. Mặt tôi nóng bừng. Tôi không thể để chuyện này xảy ra được. Nhưng tôi phải nói gì đây? Tôi chẳng chuẩn bị gì hết cả. Paul bảo rằng mọi thứ đã được sắp xếp hết rồi và tất cả những gì tôi cần làm là bắt tay họ.

"Chúng tôi nhất định sẽ thảo luận lại việc này trước khi đưa ra quyết định". Doug nói. Anh ta cười nhẹ với tôi. "Và như tôi nói, chúng tôi sẽ thích được tiếp tục sự liên hệ với Nghiệp đoàn Panther, vì vậy đây là một buổi gặp mặt có ích trong mọi trường hợp."

Anh ta đẩy ghế ra đằng sau.

Tôi không thể để sự sơ suất này đi mất được! Tôi phải thử để thắng được vòng này. Tôi phải thử và khép lại giao dịch này.

Đóng giao dịch lại. Đó là cái mà tôi muốn nói.

"Chờ đã!" Tôi nghe thấy mình nói. "Chỉ là... đợi một chút! Tôi có vài điểm cần nói »

Tôi đang nói về cái gì thế này? Tôi chẳng có điểm nào cần nói cả.

Có 1 lon Panther Prime đang đặt trên bàn, và tôi túm lấy để lấy cảm hứng. Câu giờ, tôi đứng lên, đi đến giữa phòng và giơ cái lon lên cao nơi mọi người có thể nhìn thấy hết.

« Panther Prime là... 1 đồ uống thể thao. »

Tôi dừng lại, và rồi 1 sự im lặng lịch sự. Mặt tôi như bị kiến bò.

"Nó... ừm... nó rất..."

Ôi Trời. Tôi đang làm cái gì thế này?

Thôi nào Emma. Nghĩ nào. Nghĩ về Panther Prime... nghĩ về Panther Cola... nghĩ đi... nghĩ đi...

Phải rồi! Tất nhiên rồi!

Ok, bắt đầu lại nào.

"Từ khi Panther Cola được tung ra vào cuối những năm 1980, đồ uống Panther đã là một điển hình cho năng lượng, sôi động và xuất sắc," Tôi nói trôi chảy.

Ờn Trời. Đây là lời giới thiệu tiếp thị kiểu mẫu cho Panther Cola. Tôi đã đánh nó nhiều lần vô số kể, tôi có thể đọc thuộc lòng nó trong lúc đang ngủ nữa.

"Đồ uống Panther là một hiện tượng tiếp thị phi thường," Tôi tiếp tục. "Nét đặc sắc của Panther là một trong những thứ được tín nhiệm rộng khắp trên thế giới trong khi câu khẩu hiệu cổ điển "Đừng dừng lại" đã làm nó được ghi vào trong từ điển. Hiện nay chúng tôi đang đề nghị Glen Oil một cơ hội độc nhất để tham gia cùng với thương hiệu hàng đầu, được thế giới ưa chuộng này."

Sự tự tin của tôi lớn dần, tôi bắt đầu sải bước quanh phòng, phác điệu bộ với cái lon.

"Bằng việc mua một đồ uống sức khoẻ Panther, người tiêu dùng có tín hiệu rằng anh ta sẽ dành cho không gì ngoài thứ tốt nhất." Tôi đột ngột ném cái lon sang tay kia." Anh ta sẽ mong chờ thứ tốt nhất từ thứ đồ uống tăng lực, anh ta mong chờ thứ tốt nhất từ xăng dầu, anh ta mong chờ thứ tốt nhất từ chính bản thân mình."

Tôi đang bay! Tôi thật tuyệt diệu! Nếu Paul có thể thấy tôi lúc này, ông ta sẽ cho tôi thăng chức!

Tôi dướn người qua bàn và nhìn thẳng vào mắt Doug Hamilton. "Khi người tiêu dùng của Panther mở lon đó, anh ta đã chọn việc nói với thế giới anh ta là ai. Tôi đang mời Glen Oil cùng 1 chọn lựa đó."

Khi kết thúc bài phát biểu, tôi đặt mạnh cái lon lên giữa bàn, với tới nắp và, với một nụ cười diềm đạm, giật nó lên.

Nó như là núi lửa phun trào ấy.

Đồ uống hương việt quất nổ xì xì trào ra khỏi lon, đổ ra bàn, làm ướt sũng giấy tờ và sổ nháp với thứ chất lỏng kinh khủng màu đỏ... và ôi không, làm ơn đừng mà... bắn tung toé lên áo sơ mi của Doug Hamilton.

"Khốn kiếp!" Tôi hỗn hển. "Ý tôi là, tôi thực sự lấy làm tiếc..."

"Jesus Christ," Doug Hamilton nói câu gậy, đứng lên và lấy khăn tay khỏi túi. "Cái chất này có để lại vết không vậy?"

"Ờ..." Tôi bất lực chụp lấy cái lon. « Tôi không biết. »

« Tôi sẽ đi lấy một bộ đồ. » gã còn lại nói, và đứng phắt dậy.

Cánh cửa đóng lại sau anh ta và rồi là sự im lặng, một bên từ tiếng nước uống việt quất nhỏ giọt chậm chậm lên sàn.

Tôi nhìn chăm chăm vào Doug Hamilton, mặt tôi nóng bừng và máu đập rộn tới tận tai.

« Làm ơn... » Tôi nói, và húng hắng cổ họng khan, « Đừng kể với ông chủ của tôi »

Sau tất cả chuyện này. Tôi đã làm nó rồi lên rồi.

Khi tôi lê bước ngang qua phòng chờ ở Sân bay Glasgow, tôi cảm thấy hoàn toàn chán nản. Doug Hamilton đã khá ngọt ngào lúc cuối. Anh ta nói chắc chắn vết bẩn sẽ đi hết, và hứa sẽ không kể cho Paul chuyện gì đã xảy ra. Nhưng anh ta không thay đổi ý định về cuộc thương lượng.

Cuộc họp quan trọng đầu tiên của tôi. Cơ hội lớn đầu tiên của tôi – và đó là những gì nó đã xảy ra. Tôi cảm thấy như từ bỏ một thứ gì trọn vẹn vậy. Tôi thấy như đang gọi về cơ quan và nói « Nó là vậy đấy, tôi sẽ không bao giờ quay lại, và nhân tiện, chính tôi là người đã làm kẹt máy photocopie lần đó. »

Nhưng tôi không thể. Đây là công việc thứ 3 của tôi trong 4 năm. Cần phải làm việc. Cho chính giá trị bản thân mình. Cho chính sự quý trọng bản thân. Và cũng bởi tôi đang nợ Ba tôi 4 ngàn bảng.

« Vậy tôi có thể phục vụ gì cho cô? » một anh chàng người Úc nói, và tôi nhìn lên sững sốt. Tôi đã đến sân bay với 1 giờ đi, và tiến thẳng tới quầy bar.

« Ừm... » Tâm trí tôi trống rỗng. « Ờ... rượu trắng. Không, thực ra thì, 1 ly vodka và tonic. Cảm ơn."

Khi anh ta đi chỗ khác, tôi lại ngồi sụp xuống ghế. Một chiêu đãi viên hàng không với bộ đồ Pháp tới và ngồi xuống, cách 2 ghế. Cô ta cười với tôi, và tôi cười trả lại yếu ớt.

Tôi không biết làm thế nào những người khác điều khiển được sự nghiệp của họ, tôi thực sự là không. Như cô bạn xưa nhất Lissy của tôi. Cô ta luôn biết mình muốn trở thành một luật sư – và bây giờ, ta-daah! Cô ta là một luật sư gian trá.

Nhưng tôi rời khỏi trường đại học với tuyệt đối không một manh mối nào. Công việc đầu tiên của tôi là trong cơ quan môi giới bất động sản, và tôi chỉ tới đó bởi vì tôi luôn khá thích xem loanh quanh các ngôi nhà, thêm vào đó tôi gặp người phụ nữ với những móng tay sơn đỏ tuyệt đẹp trong một hội chợ nghề nghiệp, người đã kể với tôi bà ta làm được rất nhiều tiền, bà ta có khả năng sẽ về hưu năm 40 tuổi.

Nhưng ngay giây phút bắt đầu, tôi đã ghét nó. Tôi ghét tất cả những tay thực tập môi giới bất động sản khác. Tôi ghét nói những điều như "một vẻ ngoài đáng yêu." Và tôi ghét cái cách nếu ai đó nói họ có thể có khả năng chi trả 300, 000 bảng chúng ta phải đưa cho họ chi tiết những căn nhà có giá ít nhất 400, 000 bảng, và rồi kiểu nhìn xuống mũi mình (V: nhìn khinh

đó mí sis), như, "Bạn chỉ có 300, 000 bảng? Trời, bạn hoàn toàn thất bại rồi."

Vì thế sau 6 tháng tôi thông báo tôi đã chuyển nghề và thay vào đó đang trở thành một nhiếp ảnh gia. Đó thực là một thời khắc tuyệt diệu, như trong 1 bộ phim hay gì gì đó. Ba cho tôi vay tiền cho khoá học nhiếp ảnh và camera, và tôi đã khởi đầu sự nghiệp sáng tạo tuyệt vời mới mẻ này, và với tôi, nó là sự bắt đầu của một cuộc đời mới.

Trừ việc, nó không hoàn toàn diễn ra như thế.

Ý tôi là, để bắt đầu, bạn có bất cứ ý tưởng nào về việc một phụ tá nhiếp ảnh được trả ra sao?

Không gì cả. Nó là không gì cả.

Cái đó, bạn biết đấy, tôi sẽ không sẵn lòng nếu giờ có ai đó đem cho tôi một công việc phụ tá nhiếp ảnh đâu.

Tôi thốt ra một tiếng thở dài nãy nẽ, và nhìn chòng chọc vào vẻ mặt buồn thảm trong gương đằng sau quầy bar. Ổn như tất cả mọi thứ khác, tóc tôi, thứ mà tôi đã cẩn thận đuổi thẳng với nước dưỡng sáng nay, đã trở nên quăn hết cả. Thật tiêu biểu.

Ít nhất tôi cũng không phải là người duy nhất không tìm được bất cứ chỗ nào. Ngoài 8 người trong khoá học của tôi, một người ngay tức khắc trở nên thành công và giờ chụp ảnh cho Vogue và linh tinh khác, một trở thành nhiếp ảnh gia đám cưới, 1 có một việc làm gia sư, một đi du lịch, 1 người có em bé, một người làm tại Snappy Snaps và một giờ ở Morgan Stanley.

Trong lúc ấy, tôi càng ngày càng vay nợ nhiều hơn, và bắt đầu làm những việc tạm thời và gấn với những công việc thực sự kiếm ra tiền. Và cuối cùng, 11 tháng qua, tôi bắt đầu với vai trò nhân viên marketing ở Nghiệp đoàn Panther.

Người phục vụ quầy bar đặt 1 ly vodka với tonic lên trước mặt tôi, và nhìn tôi trêu chọc. "Vui lên nào!" anh ta nói. "Nó không thể tệ đến thế được!"

"Cảm ơn," Tôi nói với vẻ biết ơn, và nhấp một ngụm. Cảm giác tốt hơn một chút. Tôi mới nhấp đến ngụm thứ hai thì di động của tôi đổ chuông.

Dạ dày tôi xóc một cái lo lắng. Nếu đó là công ty, tôi sẽ chỉ giả vờ như không nghe thấy.

Nhưng không phải, đó là số nhà tôi loé lên trên màn hình xanh.

"Hi," Tôi nói, nhấn nút xanh.

"Hiya!" giọng Lissy vọng tới. "Chỉ là tớ thôi! Vậy chuyện đó ra sao rồi?"

Lissy là bạn chung nhà của tôi và là bạn xưa nhất trên trái đất của tôi. Cô nàng có mái tóc sẫm màu và 1 chỉ số IQ khoảng 600 và là người ngọt ngào nhất mà tôi biết.

"Đó là một thảm hoạ." Tôi nói kinh khủng.

"Đã xảy ra chuyện gì vậy? Bỏ không nắm được thoả thuận sao?"

"Không chỉ là tớ không nắm được thoả thuận, mà tớ còn làm ướm sũng giám đốc marketing của Glen Oil bằng nước uống việt quất."

Qua quầy bar, tôi có thể nhìn thấy chiêu đãi viên hàng không đang giấu một nụ cười, và tôi cảm thấy bản thân ngồi thẳng lên. Tuyệt vời. Giờ thì toàn bộ thế giới biết rồi.

"Ôi bạn yêu." Tôi hầu như có thể cảm thấy Lisy đang thử nghĩ về thứ gì đó tốt đẹp để nói. "Tốt thôi, ít nhất bỏ cũng gây được sự chú ý của họ," Sau cùng cô ấy nói. "Ít nhất họ sẽ không quên bỏ ngay được."

"Tớ tin là vậy," Tôi nói ử rử. « Vậy, tớ có bất cứ tin nhắn nào không? »

« Ồ, Ừm... không. Ý tớ là, ba của bỏ có gọi, nhưng... ừm... bỏ biết đấy... nó không phải là... » Cô nàng nói bé lảng tránh dần.

« Lissy. Ông ấy muốn gì? »

Có một khoảng ngừng lại.

« Hình như chị họ của bỏ được giải công nghiệp nào đó, » cô ấy nói về hồi lỗi. « Họ tới để làm lễ ăn mừng vào thứ 7 cũng là ngày sinh nhật của mẹ bỏ. »

« Ôi. Tuyệt ».

Tôi sụp xuống sâu hơn vào ghế của mình. Đó là tất cả những gì mà tôi cần. Chị họ Kerry của tôi hoan hỉ chiến thắng giữ chặt cái miếng bạc nào đó Nhân viên-du lịch-xuất sắc-nhất-trần đời-không-tạo ra-cái cúp-thế giới-kia.

« Và Connor cũng đã gọi, để biết bồ thế nào, » Lissy nhanh chóng thêm vào. « Anh ấy thật là ngọt ngào, anh ấy nói anh ấy không muốn gọi chuông di động của bồ lúc bồ đang họp trong trường hợp nó làm bồ xao lãng. »

« Thật sao? »

Lần đầu tiên trong ngày hôm nay, tôi cảm thấy tinh thần phấn chấn lên.

Connor. Bạn trai tôi. Người bạn trai đáng yêu, biết nghĩ của tôi.

"Anh ấy là người yêu ngọt ngào như vậy đấy!" Lissy nói. "Anh ấy nói anh ấy bị trói buộc vào cuộc họp quan trọng suốt cả chiều nhưng đặc biệt là anh ấy đã huỷ bỏ cuộc chơi đông người, vậy nên tối nay bồ có muốn đi ra ngoài ăn không?"

"Ồ," Tôi nói, với niềm rung rinh vui thích, "Ồ tốt thôi, nó sẽ thú vị đây. Cảm ơn, Lissy"

Tôi tắt máy và nhấp một ngụm vodka khác, cảm thấy phấn khởi hơn.

Bạn trai tôi.

Điều này đúng như Julie Andrews đã nói. Khi bị chó cắn ong châm... Tôi đơn giản nghĩ rằng tôi có một người bạn trai – và bỗng chốc mọi thứ hầu như có vẻ không hoàn toàn tồi tha nữa.

Hoặc dù gì thì bà ấy cũng bắt nó phải vậy.

Và không phải chỉ là bất cứ bạn trai nào. Một người bạn trai cao ráo, đẹp trai, tài giỏi, người mà Tuần san Marketing gọi là "1 trong những đại diện sáng chói nhất trong lĩnh vực nghiên cứu marketing ngày nay."

Tôi ngồi nhấm nháp ly vodka của mình, cho phép mình nghĩ về Connor để trí óc hoạt động và an ủi mình. Cái cách mái tóc vàng hoe của chàng toả sáng trong ánh nắng mặt trời, và cái cách chàng luôn mỉm cười. Và cái cách chàng nâng cấp mọi phần mềm trong máy tính của tôi ngày nọ dù cho tôi không hề yêu cầu, và cái cách chàng... chàng...

Tâm trí tôi trở nên trống rỗng. Điều này thật nực cười. Ý tôi là, có quá nhiều thứ tuyệt vời về Connor. Từ cặp... cặp chân dài của chàng. Phải rồi. Và bờ vai rộng của chàng. Tới thời gian chàng chăm sóc tôi khi tôi bị cảm. Ý tôi là, có bao nhiêu bạn trai làm vậy chứ? Chính xác.

Tôi thật quá may mắn, tôi thật sự là vậy đấy.

Tôi cất di động đi, lấy tay chải tóc, và liếc qua đồng hồ sau quầy bar. 40 phút trước chuyến bay. Giờ không còn lâu nữa. Những giây thần kinh của tôi bắt đầu chạy giần giật như những con côn trùng nhỏ, và tôi nuốt một ngụm vodka thật sâu, uống cạn ly của mình.

Sẽ ổn thôi, tôi tự bảo mình hàng vô số lần. Chắc chắn sẽ ổn thôi.

Tôi không hoảng sợ. Tôi chỉ... Tôi chỉ...

Ok. Tôi đang hoảng sợ.

Tôi sợ bay.

Tôi chưa bao giờ kể cho ai là tôi sợ bay. Điều đó thật có vẻ quá đau yếu. Và ý tôi là, nó không giống như là tôi bị ám ảnh hay bất cứ thứ gì khác. Nó không giống như tôi chẳng thể ở trên máy bay. Chỉ là... mọi thứ cân bằng, tôi thích ở trên mặt đất hơn.

Tôi chưa bao giờ bị sợ hãi. Nhưng vài năm qua, tôi dần dần càng ngày càng lo lắng hơn. Tôi biết chuyện này hoàn toàn phi lý. Tôi biết mỗi ngày có hàng ngàn người đi máy bay và thực tế nó an toàn hơn nằm trên giường. Bạn có ít cơ may ở trên một chiếc máy bay rơi hơn là... hơn là tìm thấy một người đàn ông ở London, hoặc đại loại gì đó.

Những tôi vẫn chỉ là không thích nó.

Có lẽ tôi phải tậu nhanh thêm một ly vodka nữa.

Lúc chuyến bay của tôi gọi, tôi đã uống thêm 2 ly vodka nữa và cảm thấy tốt hơn một chút. Ý tôi là, Lissy có lý. Ít nhất tôi cũng gây được ấn tượng, không phải sao? Ít nhất họ sẽ nhớ tôi là ai. Khi tôi sải bước về phía cổng, nắm chặt cái cặp, tôi gần như bắt đầu cảm thấy lại như một nữ doanh nhân tự tin. Một cặp đôi cười với tôi khi họ đi qua, và tôi nở nụ cười rộng mở lại, cảm thấy một sức nóng ấm áp thân thiện. Bạn thấy đó. Thế giới rút cục không quá tệ. Đó chỉ là câu hỏi về sự suy nghĩ tích cực. Trên đời này bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra mà, không phải vậy sao? Bạn không bao giờ biết cái gì đang quanh quẩn ở 1 nơi tiếp theo. Tôi dướn người bước qua cửa vào máy bay, và ở cửa, đang soát vé, là chiêu đãi viên hàng không với bộ đồ Pháp ngồi ở quán bar lúc này.

"Lại chào chị," Tôi cười nói. "Đây là một sự trùng hợp!"

Người tiếp viên nhìn chăm chú vào tôi.

"Hi. Ừm..."

"Gì vậy?"

Sao cô ta lại có vẻ lúng túng thế?

"Xin lỗi. Chỉ là... Chị có biết là... » Cô ta ra hiệu ngượng ngịu về phía ngực tôi.

« Cái gì cơ? » Tôi nói vui vẻ. Tôi nhìn xuống, và chết cứng thất kinh.

Không biết sao cái áo sơ mi lụa của tôi đã bị tuột cúc khi tôi đi. 3 cái cúc bị bỏ hở và làm hở ngực tôi ra.

Cái áo ngực của tôi phô ra ngoài. Cái áo ngực ren hồng của tôi. Một cái đã hơi rã ra một chút trong lúc giặt.

Thì ra đó là lý do vì sao bọn họ cười với tôi. Không phải vì thế giới là một chốn tươi đẹp, mà là bởi Tôi là Mụ-Đàn Bà-Xu Chiêng-Hồng-Rảo Rẹt.

"Cảm ơn," Tôi thì thầm, và lấy ngón tay kéo cúc lại, mặt tôi nóng bừng và ẩm ướt.

"Đây không phải là ngày của chị, phải không?" người tiếp viên hàng không nói thông cảm, một tay cầm lấy vé của tôi. "Xin lỗi, tôi không thể giúp sớm hơn."

"Mọi thứ ổn thôi." Tôi cười nửa miệng. "Không, đây không phải là ngày tốt đẹp nhất của cuộc đời tôi." Rồi là sự im lặng ngán ngùi khi cô ta xem xét vé của tôi.

"Bảo chị cái này," cô ta nói nhỏ. « Chị có thích thăng hạng ghế không?"

"Cái gì cơ?" Tôi nhìn ngây ra chòng chọc vào cô ta.

"Đi nào. Chị xứng đáng 1 lúc nghỉ ngơi."

"Thật vậy sao? Nhưng... chị có thể chỉ thăng hạng người ta như vậy sao?"

"Nếu có những ghế dư, chúng ta có thể. Chúng ta cần thận trọng. Và chuyển bay thì quá ngán." Cô ta nở một nụ cười bí ẩn với tôi. "Chỉ đừng kể cho mọi người, Ok?"

Cô ta dẫn tôi vào khoang phía trước của máy bay và ra hiệu vào cái ghế to, rộng, tiện nghi. Trước đây tôi chưa từng được thăng hạng trong đời! Tôi hầu như không thể tin được cô ta thực sự để tôi làm vậy.

"Đây là khoang hạng nhất sao?" Tôi thì thầm nói trong không gian sang trọng yên tĩnh. Một người đàn ông trong bộ đồ bảnh bao đang gõ máy tính xách tay ở bên phải tôi, và 2 phụ nữ luống tuổi trong góc đang bịt kín họ vào cái tai nghe.

"Hạng thương gia. Không có hạng nhất trên chuyến bay này." Cô ta nâng giọng mình lên mức bình thường.

"Mọi thứ có OK với chị không?"

"Thật hoàn hảo! Cảm ơn rất nhiều."

"Không có gì." Cô ta lại cười rồi đi khỏi, và tôi nhét cái cặp lên trên cao.

Wow. Điều này thật đáng yêu. Những chiếc ghế to đùng rộng rãi, và cái đế chân, và tất cả mọi thứ. Chuyện này đang trở thành một kinh nghiệm hoàn toàn thú vị từ khởi đầu đến kết thúc, tôi kiên quyết tự bảo mình. Tôi với lấy dây bảo hiểm ở ghế rồi thờ ơ khóa nó lại, cố lờ đi những run rẩy sợ hãi trong dạ dày mình.

"Chị có muốn chút sâm panh không?"

Đó là người bạn tiếp viên hàng không của tôi, đang tươi cười nhìn xuống tôi.

"Sẽ rất tuyệt," Tôi nói. "Cảm ơn!"

Sâm panh cơ đấy!

"Và dành cho ông, thưa ngài? Chút sâm panh chăng?"

Người đàn ông ngồi cạnh tôi vẫn chưa nhìn lên. Anh ta mặc quần bò với một cái áo thun chui cổ (sweatshirt) và đang nhìn chăm chăm ra cửa sổ. Khi anh ta quay sang để trả lời tôi bắt gặp thoáng qua đôi mắt sẫm màu, râu lởm chởm; nét cau mày khắc hằn sâu trên trán anh ta.

"Không cảm ơn. 1 ly brandy thôi. Cảm ơn."

Giọng anh ta khan và có một âm sắc Mỹ. Tôi chuẩn bị lịch sự hỏi anh ta đến từ đâu thì anh ta đã ngay lập tức quay đi và lại nhìn chăm chăm ra cửa sổ.

Việc đó cũng ổn thôi, bởi thành thật thì, tôi cũng không có tâm trạng muốn nói chuyện cho lắm.

BÍ MẬT CỦA EMMA

Sophie Kinsella
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Ok. Sự thực thì, tôi không thích như thế.

O

Tôi biết đây là hạng thương gia, tôi biết tất cả đều đáng yêu và sang trọng. Nhưng dạ dày của tôi vẫn quặn lên sợ hãi.

Khi chúng tôi không nói nữa, tôi khép mắt đếm thật chậm, và kiểu đó có vẻ công hiệu. Nhưng khi tới khoảng 350 thì tôi hết tập trung nổi. Vậy là giờ tôi chỉ đang ngồi nhấp rượu sâm panh, đọc một bài báo "30 việc phải làm trước khi bạn 30" trong tờ Cosmo. Tôi rất cố gắng để trông giống một doanh nhân điều hành marketing hàng đầu đang thư giãn. Nhưng ôi Trời. Mọi tiếng động bé tí xiu cũng làm tôi bắt đầu; mỗi cái rung nhẹ cũng làm tôi hựt hơi.

Với một bề ngoài ra vẻ điềm tĩnh, tôi với tay tới thành chỉ dẫn an toàn và đưa mắt nhìn lên chúng. Cửa thoát hiểm. Thanh bám cố định. Nếu có đòi hỏi áo phao cứu hộ, vui lòng giúp đỡ những người già cả và trẻ con trước. Ôi Trời ơi —

Tại sao tôi lại còn đang xem cái này chứ? Làm thế nào việc này lại giúp tôi nhìn chăm chăm vào những hình vẽ những que người nhỏ xiu đang nhảy xuống biển khi máy bay của họ nổ đằng sau? Tôi nhanh chóng nhét tờ chỉ dẫn an toàn lại vào trong bao và nuốt một ngụm sâm panh.

"Xin thứ lỗi, thưa bà." Một tiếp viên hàng không với những lọn tóc quăn đỏ xuất hiện cạnh tôi. "Bà đang đi công tác sao?"

"Vâng," Tôi nói, vuốt thẳng tóc với một cảm giác nhói lên kiêu hãnh. "Vâng đúng vậy."

Cô ta đưa tận tay tôi một tờ rơi có tựa đề "Giải pháp thuận lợi cho điều hành", trên đó có một tấm hình của một doanh nhân đang nói sôi nổi trước một cái bảng với 1 đồ thị gợn sóng trên đó.

"Đây là chút thông tin về hạng ghế thương gia mới của chúng tôi ở Gatwick. Chúng tôi chuẩn bị hội thảo trọn vẹn với những điều kiện thuận lợi, và những phòng họp, nếu bà có cần đến chúng. Bà có quan tâm chăng?"

Ok. Tôi là một nữ doanh nhân hàng đầu mà. Tôi là một doanh nhân điều hành tham vọng hàng đầu cơ mà.

"Có thể lắm," Tôi nói, thờ ơ nhìn vào tờ rơi. "Vâng, tôi có thể sử dụng một trong những phòng này để... chỉ dẫn cho đội ngũ của mình. Tôi có một đội ngũ lớn, và hiển nhiên là họ cần một loạt các buổi chỉ dẫn. Về những chủ đề công việc." Tôi húng hắng cổ họng. "Chủ yếu... liên quan tới hậu cần."

"Bà có muốn tôi đặt cho bà một phòng bây giờ không?" cô tiếp viên nói.

"Ồ, không cảm ơn." Tôi nói sau khi dừng một chút, "Đội của tôi hiện thời đang... ở nhà. Tôi cho họ nghỉ cả ngày."

"Được thôi." Cô tiếp viên nhìn hơi bối rối.

"Nhưng lần khác, có thể lắm," Tôi nói nhanh. "Và lúc chị ở đây – Tôi chỉ hơi ngạc nhiên, âm thanh đó có bình thường không?"

"Âm thanh nào cơ?" Cô tiếp viên hàng không ngẩng đầu lên.

"Âm thanh đó. Cái thứ đang rên rỉ đến từ cánh máy bay sao?"

"Tôi không thể nghe thấy gì hết." Cô ta nhìn tôi an ủi. « Có phải bà là một người sợ bay? »

« Không hề! Tôi nói ngay lập tức, và cười nhỏ. « Không, tôi không lo sợ! Tôi chỉ... ngạc nhiên. Chỉ không quan tâm. »

"Tôi sẽ đi xem coi nếu tôi có thể tìm ra cho bà," cô ta ân cần nói. "Của ông đây, thưa ngài. Chút thông tin về những giải pháp điều hành thuận lợi của chúng tôi ở Gatwick."

Người đàn ông Mỹ cầm lấy tờ rơi của mình mà không nói gì và đặt nó xuống mà thậm chí không buồn nhìn lên nó, và lúc người tiếp viên đi khỏi, hơi loạng choạng một chút khi máy bay xóc mạnh.

Sao máy bay lại xóc?

Ồi trời ơi. 1 nỗi sợ dồn lên đột ngột choảng mạnh vào tôi không báo trước. Điều này thật rõ đại. Rõ đại! Ngồi trong cái hộp bự nặng nề này, với không lối thoát, hàng nghìn tận hàng nghìn mét cách mặt đất từ trên cao...

Tôi không thể làm việc này một mình được. Tôi có một thôi thúc không cưỡng lại được cần phải nói chuyện với ai đó. Ai đó làm yên lòng. Ai đó an toàn.

Connor.

Theo bản năng, tôi rút di động ra, nhưng ngay lập tức người tiếp viên hàng không liền sà xuống chỗ tôi.

"Tôi e là chị không thể sử dụng cái đó trên máy bay được," cô ta nói với 1 nụ cười tươi rói. "Chị có thể bảo đảm là nó đã được tắt không ạ?"

"Ồ. Ờ... xin lỗi."

Đương nhiên rồi, tôi không thể sử dụng di động được. Họ đã chỉ nói điều đó khoảng 55 tỷ tỷ lần mà thôi. Tôi là kẻ đầu-điên thế đấy. Dẫu sao, không hề gì. Chẳng sao cả. Tôi ổn. Tôi cất di động vào túi xách, và cố tập trung vào một tập cũ của phim Thập Fawltly đang được chiếu trên màn hình.

Có lẽ tôi sẽ bắt đầu đếm lại lần nữa. Ba trăm bốn chín. Ba trăm năm mươi. Ba trăm...

Khốn kiếp. Đầu tôi giật mạnh bất thành linh. Cú xóc đó là cái gì thế? Có phải chúng tôi vừa đâm?

Ok, đừng hoảng sợ. Nó chỉ là một cú xóc thôi mà. Tôi chắc chắn là mọi thứ ổn thôi. Chúng tôi chắc là chỉ bay vào một con chim bồ câu hoặc thứ gì đó. Tôi đang ở đâu thế này?

Ba trăm năm một. Ba trăm năm hai. Ba trăm năm...

Và thế là.

Thời điểm đến.

Mọi thứ như vỡ vụn.

Tôi nghe thấy những tiếng thét như một đợt sóng trong đầu, hầu như trước khi tôi kịp nhận thức được chuyện gì đang xảy ra.

Ôi Trời. Ôi Trời ạ Ối Trời ơi Ối Giời ơi. Ôi... ÔI. KHÔNG. KHÔNG. ĐỪNG MÀ.

Chúng tôi đang rơi. Ối Giời ơi, chúng tôi đang rơi.

Chúng tôi đang lao thẳng xuống dưới. Máy bay rơi trong không khí như một hòn đá. Một người đàn ông trên đó vừa bị nảy lên trên và đập mạnh đầu lên trần. Ông ta bị thương rồi. Tôi hỗn hển, bám chặt vào ghế của mình, cố không bị tương tự như thế, nhưng tôi cảm thấy bản thân đang bị xóc mạnh lên trên, nó giống như ai đó đang kéo mạnh tôi vậy, như thể trọng lực bất ngờ bị quay theo hướng khác. Không có thời gian để suy nghĩ. Trí óc tôi không thể... Những cái túi rơi xung quanh, đồ uống rớt xuống, một trong những nhân viên trong khoang bị ngã xuống, cô ta đang giữ chặt một cái ghế...

Ôi Trời. Ôi Trời ơi. Ok, giờ nó đang xuống chậm dần. Đó... đó tốt hơn rồi.

Khốn kiếp. Tôi chỉ... Tôi chỉ không... Tôi...

Tôi nhìn sang người Mỹ, và anh ta cũng đang giữ chặt cái ghế như tôi.

Tôi cảm thấy sốt. Tôi nghĩ có thể tôi đã phát sốt. Ôi trời ơi.

OK. Nó... nó chỉ kiểu... quay lại bình thường.

"Thưa quý ông quý bà," một giọng nói qua hệ thống điện đàm vọng tới, và mọi người ngẩng đầu lên.

"Tôi là cơ trưởng của các vị."

Tim tôi đang đập rộn trong lồng ngực. Tôi không thể nghe nổi. Tôi không thể nghĩ nổi.

"Chúng ta hiện đang va phải luồng khí hỗn loạn nào đó, và mọi thứ có thể trôi trành 1 lát. Tôi đã bật tín hiệu thắt dây an toàn và yêu cầu tất cả quý vị trở lại ghế ngồi nhanh nhất..."

Có một cú lắc mạnh, và giọng ông ta bị chìm xuống bởi những tiếng hét và tiếng kêu khắp xung quanh máy bay.

Đây như thể một giấc mơ tồi tệ vậy. Một giấc mơ tồi tệ lao xuống dốc.

Tất cả nhóm nhân viên trong khoang đang buộc mình vào trong ghế ngồi của họ. Một trong những tiếp viên đang lau máu trên mặt cô ta. Một phút trước họ đã vui vẻ phát lạc-rang-mật ong.

Đây là những gì xảy ra cho những người khác trên những máy bay khác. Những người trên băng video lưu giữ. Không phải tôi.

"Làm ơn giữ bình tĩnh," cơ trưởng nói. "Cho tới khi chúng ta có thêm thông tin..."

Giữ bình tĩnh ư? Tôi không thể thở nổi, giữ bình tĩnh một mình. Chúng tôi đang làm gì vậy? Chúng tôi đều phải chịu chỉ ngồi đây trong khi máy bay nhảy lên như một con ngựa lồng lộn hay sao?

Tôi có thể nghe ai đó đằng sau tôi đang lải nhải "Hail Mary, ơn sâu Người..." và một nỗi hoảng sợ tắc nghẹt tươi mới quét qua tôi. Người ta đang cầu nguyện. Đây là thực tế.

Chúng ta sắp chết.

Chúng ta sắp chết rồi.

"Tôi xin lỗi?" Người Mỹ ngồi kế bên nhìn sang tôi, mặt anh ta căng thẳng và trắng bệch.

Có phải tôi vừa nói điều đó quá to chăng?

"Chúng ta sắp chết rồi." Tôi nhìn chăm chăm vào mặt anh ta. Đây có thể là người cuối cùng tôi nhìn thấy lúc còn sống. Tôi bắt lấy những đường nét như tạc quanh đôi mắt sẫm màu của anh ta; quai hàm mạnh mẽ, được che phủ một chút râu lởm chởm.

Máy bay đột ngột lại rơi xuống, và tôi vô tình bật lên một tiếng rít.

« Tôi không nghĩ là chúng ta sắp chết, » anh ta nói. Nhưng anh ta cũng đang giữ chặt tay ghế của mình. « Họ đã nói đây chỉ là sự nhiễu loạn thôi... »

« Tất nhiên là họ làm vậy! » Tôi có thể nghe thấy sự kích động trong giọng mình. « Họ không thể chính xác nói là, « OK mọi người, vậy là thế đấy, tất cả các vị đi đời rồi! » Máy bay lại nhào xuống một lần nữa và tôi thấy mình đang nắm chặt tay người đàn ông trong lo sợ. « Chúng ta sẽ không làm thế. Tôi biết chúng ta không thể. Chuyện này là vậy. Tôi 25 tuổi, vì Chúa. Tôi vẫn chưa sẵn sàng. Tôi chưa đạt được bất cứ thứ gì hết. Tôi chưa từng có con cái, tôi chưa bao giờ cứu sống ai..." Mắt tôi tình cờ nhìn xuống bài báo "30 việc phải làm trước khi bạn 30". "Tôi chưa từng leo núi,

tôi chưa từng có 1 hình xăm, tôi thậm chí còn không biết tôi có điểm G hay không nữa..." (V: Điểm G là điểm sung sướng nhất trong quan hệ sex keke)

"Tôi xin lỗi?" người đàn ông nói, kêu lên ngạc nhiên, nhưng tôi ko nghe anh ta mấy.

"Sự nghiệp của tôi hoàn toàn là một trò đùa. Tôi không hề là một nữ doanh nhân hàng đầu gì hết." Tôi ra hiệu về bộ đồ của mình như sắp khóc đến nơi. "Tôi không có đội ngũ làm việc gì cả! Tôi chỉ là một nhân viên quèn và tôi vừa có cuộc họp lớn đầu tiên trong đời và nó hoàn toàn là một thảm họa. Cả nửa thời gian tôi không nắm được chút manh mối nào về cái mà người ta đang nói tới, tôi chả biết logistic có nghĩa là gì, tôi không bao giờ được thăng chức, và tôi nợ Ba tôi 4 ngàn bảng, và tôi thực sự chưa bao giờ yêu cả..."

Tôi cố sốc bản thân lại một chút. "Tôi xin lỗi," Tôi nói, và thốt ra đột ngột. "Anh không muốn nghe tất cả chuyện này."

"Tất cả ổn thôi," anh ta nói.

Trời. Tôi hoàn toàn đang lỡ lời.

Và đầu sao, những gì tôi vừa nói không đúng gì cả. Bởi vì tôi đang yêu Connor cơ mà. Hẳn phải là do độ cao hay cái gì đó đang làm tâm trí tôi rối tung lên.

Bối rồi, tôi vuốt tóc ra khỏi mặt và cố giữ bản thân. OK, thử đếm lại xem nào. Ba trăm năm... sáu. Ba trăm—

Ôi Trời Ôi Trời ời. Không. Làm ơn. Máy bay lại trông tránh lần nữa. Chúng tôi đang rơi thẳng xuống.

"Tôi chưa bao giờ làm được bất cứ điều gì để khiến ba mẹ tự hào về tôi cả." Ngôn từ vọt ra khỏi miệng tôi trước khi tôi có thể dừng chúng lại. "Chưa bao giờ."

"Tôi chắc đó không phải là sự thực," người đàn ông nói một cách dễ chịu.

"Đó là sự thực. Có lẽ họ đã tỏ vẻ tự hào về tôi. Nhưng rồi chị họ Kerry của tôi tới sống với chúng tôi và cùng một lúc thành linh có vẻ như ba mẹ tôi không còn có thể thấy tôi hơn được nữa. Tất cả họ có thể trông thấy là chị ấy. Lúc chị ấy tới chị ấy 14 tuổi, còn tôi thì lên 10, và tôi đã nghĩ điều

đó sẽ rất tuyệt, anh biết đấy. Như là có 1 chị gái vậy. Nhưng nó không được như vậy..."

Tôi không thể dừng nói. Tôi chỉ là không thể dừng lại nổi.

Mỗi lần máy bay kêu hoặc xóc, một dòng thác ngôn từ khác lại ngẫu nhiên trút ra khỏi miệng tôi, như nước phun ở thác nước vậy.

Vấn đề ở đây là nói ra hoặc hét lên.

«... chị ấy đã là nhà vô địch bơi lội, và nhà vô địch mọi thứ, còn tôi thì chỉ là... chẳng gì cả để mà so sánh... »

«... khoá học nhiếp ảnh và tôi thành thật đã nghĩ rằng nó sẽ thay đổi cuộc đời tôi... »

«... 8 stone 3. Nhưng tôi đã lên kế hoạch ăn kiêng... »

« Tôi đã xin mọi công việc trên thế giới. Tôi đã quá liều lĩnh, thậm chí tôi còn xin việc để làm... »

«... cô nàng dã man tên là Artemis. Cái bàn mới đó tới hôm trước, và cô ta lấy luôn nó, cho dù là tôi có cái bàn nhỏ thực sự khó chịu... »

«... đôi khi tôi tưới cái cây kiếng ngu ngốc của cô ta bằng nước cam, chỉ để đối xử như cô ta đáng được nhận mà thôi... »

«... cô nàng ngọt ngào Katie, làm việc cho bộ phận nhân sự. Chúng tôi có mật mã là khi cô ta vào và nói, « Tôi có thể tới hỏi vài số liệu với cô được không, Emma? » và điều đó thực tế có nghĩa là « Bọn mình sẽ lên nhanh ra Starbucks... »

«... những món quà kinh khủng, và tôi phải giả vờ là tôi thích chúng... »

«... cà phê ở chỗ làm là món kinh tởm nhất mà anh từng uống, hoàn toàn là thuốc độc... »

«... để « GCSE Toán hạng A » (V: Chứng chỉ tốt nghiệp trung học phổ thông) trên hồ sơ xin việc của tôi, trong khi tôi thực ra chỉ nhận điểm C. Tôi biết việc đó là không trung thực. Tôi biết tôi không thể làm vậy, nhưng tôi đã quá mong muốn có việc làm..."

Chuyện gì đang xảy ra với tôi thế này? Bình thường có thứ kiểu bộ lọc sẽ ngăn tôi thốt ra mọi thứ mà tôi đang nghĩ; nó giữ tôi ngăn lại.

Nhưng bộ lọc đã ngừng hoạt động. Mọi thứ tuôn ra thành 1 luồng dữ dội và ngẫu nhiên, còn tôi thì không thể dừng nó lại.

"Đôi khi tôi nghĩ tôi tin vào Chúa Trời, bởi vì làm thế nào khác mà chúng ta tất cả đều tới đây? Nhưng rồi tôi nghĩ, phải nhưng chiến tranh và những thứ rác rưởi thì sao?

"... mặc quần lót lọt khe bởi chúng không làm bạn bị hấn lên gờ đồ lót. Nhưng chúng quá là không thoải mái..."

"... size 8, và tôi không biết phải làm gì, thế là tôi chỉ nói "Wow chúng quả thật là tuyệt diệu..."

"... thịt nướng rắc tiêu, món ăn hoàn toàn yêu thích của tôi..."

"... đã tham gia một nhóm đọc sách, nhưng tôi chỉ là không thể gặm hết được "Những dự tính vĩ đại". Thế là tôi chỉ đọc lướt đằng sau và giả vờ như tôi đã đọc nó..."

"... Tôi đã đưa cho nó tất cả đồ ăn cá vàng của nó, tôi thực lòng không biết chuyện gì đã xảy ra..."

"... chỉ cần nghe bài hát của Carpenters "Close to You" và tôi bắt đầu khóc..."

"... thực sự tôi ao ước rằng buổi tôi bị hơn (V: nguyên văn là boobs, mình dịch vậy cho thuần Việt mà vẫn là tiếng lóng). Ý tôi là, không phải là độn thêm 3 cỡ, hoàn toàn không đại bị và ngớ ngẩn thế, nhưng anh biết đấy, to hơn. Chỉ để biết nó như thế nào..."

"... cuộc hẹn hò hoàn hảo sẽ bắt đầu với sâm panh vừa hiện ra trên bàn, như thể bởi ma thuật vậy..."

"... Tôi chỉ ăn vặt, tôi đã bí mật mua cái thùng lớn đó của Häagen-Dazs và ngẫu nhiên ăn hết đồng đó, và tôi chưa bao giờ kể cho Lissy..."

Tôi không còn để ý tới bất cứ thứ gì xung quanh chúng tôi nữa. Thế giới đã thu hẹp lại còn tôi và người lạ mặt này, và miệng tôi, nôn ra tất cả mọi suy nghĩ và bí mật thầm kín.

Tôi không biết rõ tôi đang nói bất cứ thứ gì nữa. Tất cả tôi biết là, nó cảm giác thật dễ chịu.

Có phải liệu pháp chữa bệnh giống như thế này không?

"... tên là Danny Nussbaum. Ba má xuống dưới nhà coi Ben Hur, và tôi nhớ đã nghĩ, nếu đây là cái mà thế giới cho là cực kỳ kích thích, vậy thì thế giới điên hết rồi..."

"... đặt trách nhiệm về phía tôi, bởi cách đó sự phân chia của bạn có vẻ lớn hơn..."

"... làm trong phòng nghiên cứu thị trường. Tôi nhớ ngay lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh ta tôi đã nghĩ, wow, anh chàng thật bô trai, Anh ấy rất cao và tóc vàng hoe, bởi anh ấy có nửa dòng máu Thụy Điển, và anh ấy có cặp mắt xanh lam tuyệt diệu. Thế là anh ấy đã hỏi tôi đi chơi..."

"... luôn có một cốc sherry ngọt trước buổi hẹn hò, chỉ để làm dịu thần kinh..."

"Anh ấy thật tuyệt vời. Connor hoàn toàn tuyệt vời. Tôi chỉ là quá may mắn. Mọi người luôn nói với tôi anh ấy tuyệt thế nào. Anh ấy ngọt ngào, và anh ấy còn tốt nữa, và anh ấy còn thành đạt và mọi người đều gọi chúng tôi là cặp đôi hoàn hảo..."

"... Triệu năm nữa tôi cũng sẽ không nói cho bất cứ ai chuyện này. Nhưng đôi lúc tôi nghĩ anh ấy hầu như quá bô trai. Hơi giống một trong những búp bê? Như Ken. Như là 1 Ken tóc vàng ấy."

Và giờ tôi đang ở chủ đề về Connor, tôi đang nói những điều mà tôi không bao giờ nói cho bất kỳ ai. Những thứ tôi thậm chí không bao giờ nhận thức được chúng có ở trong đầu mình.

"... tặng anh ta cái đồng hồ da thuộc đáng yêu cho lễ giáng sinh, nhưng anh ta lại đeo cái thứ màu cam kỹ thuật số bởi nó có thể cho anh ta biết nhiệt độ ở Ba Lan hoặc những thứ ngớ ngẩn khác..."

"... đưa tôi đến mọi buổi hoà nhạc jazz đó và để lịch sự, tôi đã giả bộ thích thú với chúng, vì thế giờ anh ta nghĩ là tôi thích nhạc jazz..."

"... khắc cốt ghi tâm mọi bộ phim lẻ của Woody Allen và đọc ra từng lời thoại trước khi nó tới và điều đó làm tôi hoá rồ..."

"... chỉ nhìn vào tôi như thể tôi đang nói thứ tiếng nước ngoài gì đó..."

"... xác định tìm điểm G của tôi, thế là chúng tôi đã bỏ ra nguyên cả tuần để làm theo nhiều tư thế khác nhau, và lúc gần cuối, tôi chỉ mệt lử, tất cả những gì tôi muốn là một cái pizza và phim Friends..."

"... anh ta kiên trì bảo, cái này có phải không, có phải cái này không? Vậy là tới lúc cuối, tôi chỉ làm động tác bài hoại kiệt sức nào đó, tôi nói rằng nó quả là kỳ diệu, và cảm thấy như trọn vẹn cơ thể của tôi đang nở ra

tựa như một bông hoa, và anh ta đã bảo, loại hoa nào cơ, vậy là tôi nói 1 bông thu hải đường... »

«... không thể hy vọng đam mê thuở ban đầu tới giây phút cuối cùng. Nhưng anh nói thế nào nếu giả dụ đam mê héo tàn theo một kiểu tốt đẹp, cam kết-kỳ hạn-kéo dài hay là theo kiểu một đồng phân, chúng ta-không-thích-nhau-nữa... »

«... chàng hiệp sĩ trong bộ áo giáp toả sáng không phải là một lựa chọn thực tế. Nhưng có một phần trong tôi muốn một câu chuyện tình lãng mạn vĩ đại và tuyệt diệu. Tôi muốn đam mê. Tôi muốn bị cuốn đi. Tôi muốn một cơn chấn động, hoặc một... Tôi không biết nữa, một cơn gió lớn cuốn đi... thứ gì kích động. Đôi khi tôi cảm thấy như thể có một cuộc sống mới mẻ trọn vẹn và ly kỳ đang đợi tôi ở ngoài đó, và nếu như tôi có thể chỉ..."

"Xin thứ lỗi, thưa cô?"

"Gì cơ?" Tôi nhìn lên sững sốt. "Cái gì vậy?" Cô tiếp viên hàng không với bộ đồ Pháp đang mỉm cười nhìn xuống tôi.

"Chúng ta đã hạ cánh." Tôi nhìn chăm chăm vào cô ta.

"Chúng ta đã hạ cánh sao?"

Điều đó chẳng làm nên ý nghĩa gì. Chúng tôi đã hạ cánh như thế nào? Tôi nhìn quanh – và đủ chắc chắn là, máy bay vẫn còn. Chúng tôi đang ở trên mặt đất.

Tôi cảm thấy như Dorothy. Một giây trước tôi còn đang xoáy quanh trong Oz, va gót vào nhau, và giờ tôi đã tỉnh dậy hoàn toàn thanh thản và yên lặng và lại bình thường. (V: coi truyện/phim The Wizard of Oz)

"Chúng ta không xóc nữa." Tôi nói ngớ ngẩn.

"Chúng ta đã dừng xóc từ một lúc trước," người đàn ông Mỹ nói.

"Chúng ta... chúng ta không có chết. »

« Chúng ta không chết, » anh ta đồng ý.

Tôi nhìn anh ta như thể lần đầu tiên – và điều đó làm tôi choáng váng. Tôi vừa ba hoa chuyện thầm kín không ngừng trong một giờ đồng hồ với người hoàn toàn xa lạ này. Chỉ có Trời mới biết tôi vừa nói chuyện gì.

Tôi nghĩ là tôi muốn xuống khỏi máy bay ngay bây giờ.

"Tôi rất tiếc," Tôi lúng túng nói. "Lẽ ra anh phải ngừng tôi lại."

"Việc đó sẽ hơi khó một chút." Anh ta khẽ cười. "Cô đã ở trên một con lăn đang quay."

"Tôi thật ngượng quá!" Tôi cố mỉm cười, nhưng tôi thậm chí không thể nhìn vào mắt anh chàng đó nổi. Ý tôi là, tôi đã kể cho anh ta về quần lót của tôi. Tôi đã kể cho anh ta về điểm G của tôi.

"Đừng lo về điều đó. Chúng ta đều bị mất tự chủ. Đó là một chuyến bay đáng kể." Anh ta cầm cái balô lên và đứng dậy khỏi ghế ngồi – rồi quay lại nhìn tôi. "Cô sẽ ổn để đi về nhà chứ?"

"Vâng. Tôi sẽ ổn thôi. Cảm ơn. Hãy tận hưởng chuyến du lịch của mình!" Tôi gọi với sau anh ta, nhưng tôi không nghĩ là anh ta nghe thấy.

Chậm rãi tôi thu lượm đồ đạc của mình lại và ra khỏi máy bay. Tôi cảm thấy ướt đầm mồ hôi, tóc tôi bù xù, và đầu tôi đang bắt đầu đập rộn lên.

Sân bay dường như quá sáng sủa và yên tĩnh và êm ả sau luồng khí dữ dội của máy bay.

Mặt đất có vẻ quá vững chãi. Tôi ngồi lặng thinh trên 1 chiếc ghế nhựa trong một lúc, cố lấy lại bản thân, nhưng cuối cùng khi tôi đứng dậy, tôi cảm thấy bị choáng váng. Tôi bước đi trong một trạng thái mập mờ yếu ớt, khó có thể tin rằng tôi đang ở đây. Tôi còn sống, Tôi thực lòng đã không bao giờ nghĩ rằng tôi đã quay lại mặt đất.

"Emma!" Tôi nghe thấy ai đó đang gọi tôi khi tôi đi ra khỏi cổng ra, nhưng tôi không nhìn lên. Trên thế gian này có rất nhiều Emma.

"Emma! Ở đây này!"

Tôi ngẩng đầu lên không tin nổi. Đó là...

Không. Không thể nào là, không thể nào –

Đó là Connor.

Chàng trông giống như người đàn ông đẹp trai làm con tim tan vỡ. Làn da của chàng là làn da rám nắng của người Scandinavi, và đôi mắt chàng xanh hơn bao giờ hết., và chàng đang chạy lại phía tôi. Điều đó chẳng có ý nghĩa gì cả. Anh ấy đang làm gì ở đây vậy? Khi chúng tôi đưa tay ra đón, anh ấy ôm chầm lấy tôi và kéo tôi sát vào ngực của anh.

«Ơn Trời, » anh ấy khàn giọng nói. « Ơn Trời. Em ổn chứ? »

«Connor, anh... anh đang làm gì ở đây thế? »

«Anh đã gọi cho hãng hàng không để hỏi lúc nào em hạ cánh, và họ đã nói với anh là chuyến bay đã va phải luồng khí hỗn loạn kinh khủng. Anh vừa mới tới sân bay. » Anh ấy nhìn chăm chăm xuống tôi. « Emma, anh đã coi máy bay em hạ cánh. Họ gửi một xe cứu thương thẳng tới đó. Rồi em không xuất hiện. Anh đã nghĩ... » Anh ấy nuốt nghẹn. "Anh không biết chính xác anh đã nghĩ cái gì nữa."

"Em ổn. Em đã chỉ... cố lấy lại bản thân. Ôi Trời, Connor, nó đã thực kinh khủng." Giọng tôi bỗng nhiên run rẩy, điều này thật nực cười, bởi vì bây giờ tôi đã hoàn toàn an toàn. "Có một thời điểm em thành thật đã nghĩ là em sắp chết."

Khi em không đi qua thanh chắn..." Connor dừng lại và im lặng nhìn chăm chú vào tôi trong vài giây. "Anh nghĩ đúng là lần đầu tiên anh đã nhận thức được anh cảm giác sâu nặng về em thế nào."

"Thật sao?" Tôi ấp úng.

Tim tôi đang đập rộn lên. Tôi nghĩ rằng tôi sẽ có thể ngã xuống vào bất cứ lúc nào mất.

"Emma, anh nghĩ rằng chúng ta nên..."

Kết hôn? Tim tôi nảy lên sợ hãi. Ôi Trời ơi. Anh ấy sẽ hỏi tôi lấy anh, ngay ở đây trên sân bay. Tôi sẽ nói gì đây? Tôi chưa sẵn sàng để kết hôn. Nhưng nếu tôi nói không anh ấy sẽ bỏ đi giận giữ. Khốn thật. OK. Tôi sẽ nói là, kỳ thật, Connor, em cần chút thời gian để...

"... dọn tới sống chung," anh ấy kết thúc.

Tôi là kẻ to đầu khờ dại tự dối mình thế đấy. Rõ ràng là anh ấy sẽ không hỏi tôi lấy anh ấy.

"Em nghĩ gì?" Anh ấy dịu dàng vuốt ve tóc tôi.

"Ừm..." Tôi xoa tay lên mặt, câu giờ, không có khả năng để nghĩ nghiêm túc. Dọn tới ở cùng Connor. Việc này khá có ý nghĩa. Có lý do nào không chứ? Tôi cảm thấy hoàn toàn mơ hồ. Cái gì đó đang giật mạnh trong tâm trí tôi; cố gửi tôi một thông điệp...

Và vài thứ tôi từng nói trên máy bay lướt qua trong đầu tôi. Thứ gì đó về việc chưa bao giờ thực sự đang yêu cả. Thứ gì đó về Connor không thực hiểu tôi.

Nhưng rồi... đó chỉ là lời xuẩn ngốc, không phải vậy sao? Ý tôi là, tôi đã nghĩ là tôi sắp chết, ơn Trời. Tôi chính xác đã không ở trạng thái minh mẫn nhất.

"Connor, cuộc họp quan trọng của anh thế nào?" Tôi nói, đột ngột nhắc lại.

"Anh đã huỷ nó rồi."

"Anh đã huỷ nó sao?" Tôi nhìn chăm chăm vào anh. "Vì em sao?"

Bây giờ tôi cảm thấy thực sự bị lung lay. Chân tôi không đứng vững. Tôi không biết có phải đó là kết quả của chuyến bay hay là của tình yêu nữa.

Ôi Trời, chỉ nhìn chàng ấy mà xem. Chàng cao ráo và đẹp trai, và chàng đã huỷ bỏ cuộc họp quan trọng và đã tới đây cứu tôi.

Đó là tình yêu. Đó phải là tình yêu.

« Em thích dọn tới ở cùng anh, Connor," Tôi thì thầm, và hoàn toàn ngạc nhiên, trào dâng nước mắt.

BÍ MẬT CỦA EMMA

Sophie Kinsella
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Nhưng khi ngồi trên tàu đi về, tôi đã quyết định rằng lần này này sẽ tốt hơn. Tôi mới xem một chương trình của Cindy Blaine hôm nọ, về cuộc tái ngộ của những người con gái thất lạc lâu năm với mẹ họ, và nó đã làm tôi mũi lòng quá mức mà sớm rơi nước mắt. Ở lúc cuối, Cindy đưa ra một bài thuyết giảng về việc quá dễ dàng để giữ được gia đình của chúng ta và rằng họ đã ban tặng cho chúng ta cuộc đời và chúng ta phải yêu thương họ. Và bỗng nhiên tôi cảm thấy thực sự được chấn chỉnh.

N

Vậy nên đây là những quyết định của tôi cho ngày hôm nay:

Tôi sẽ không:

Để gia đình làm mình căng thẳng.

Cảm thấy ghen tị với Kerry, hoặc để Nev kéo căng dây cót tôi.

Nhìn vào đồng hồ, tư hỏi mình có thể đi khỏi sớm lúc nào.

Tôi sẽ:

Ở lại trầm lặng và thương mến và nhớ rằng tất cả chúng ta đều là những mắt xích thiêng liêng của vòng đời bất diệt.

(Tôi cũng lấy câu này từ Cindy Blaine.)

Ba Má từng sống ở Twickenham, nơi tôi lớn lên. Nhưng giờ họ đã chuyển đi khỏi Luân Đôn tới một ngôi làng ở Hampshire. Tôi về tới nhà họ vừa sau 12 giờ, thấy Má đang trong bếp với chị họ Kerry của tôi. Chị ấy và chồng chị Nev cũng đã chuyển đi, tới một ngôi làng cách khoảng 5 phút lái xe từ nhà Ba Má, vì thế họ gặp nhau suốt.

Tôi cảm thấy một sự đau nhói thân thuộc khi tôi nhìn thấy họ, ngồi cạnh nhau cạnh cái lò. Họ trông giống mẹ và con gái hơn là dì và cháu gái. Cả

hai bọn họ đều có kiểu tóc cắt giống nhau – mặc dù của Kerry nhuộm highlight đậm hơn của Má, và cả hai đều đang phá lên cười. Trên quầy, tôi nhận thấy một chai rượu trắng đã hết một nửa.

"Chúc mừng sinh nhật!" Tôi nói, ôm Má. Khi tôi nhìn thoáng qua cái gói bọc trên bàn bếp, tôi cảm thấy hơi rộn ràng mong đợi. Tôi đã mua cho Má món quà sinh nhật tuyệt nhất. Tôi không thể chờ để được tặng nó cho bà!

"Chào nha!" Kerry nói, quay lại trong cái tạp dề. Cặp mắt xanh của chị ấy trang điểm đậm, và trên cổ đeo dây thánh giá kim cương mà tôi chưa từng nhìn thấy trước kia. Mỗi lần tôi gặp Kerry chị ấy đều có một món trang sức mới. "Rất vui được gặp em, Emma! Chúng ta không gặp em nhiều. Có phải không dì Rachel?"

"Chắc chắn là chúng ta không rồi, » Má nói, tặng tôi một cái ôm.

"Để chị cầm áo choàng của em nhé?" Kerry nói, khi tôi để chai sâm panh tôi vừa mua vào trong tủ lạnh. "Và một cái gì để uống?"

Đây là kiểu mà Kerry luôn nói với tôi. Như thể tôi là một vị khách vậy.

Nhưng đừng bận tâm. Tôi sẽ không thấy phiền về chuyện đó đâu. Những mắt xích thiêng liêng trong vòng đời bất diệt.

"Ok," tôi nói, cố cất tiếng vui vẻ. "Em sẽ lấy." Tôi mở ngăn tủ luôn cất ly, để thấy mình đang nhìn vào những hộp thiếc cà chua.

"Chúng ở đây này," Kerry nói từ bên kia phòng bếp. "Chúng ta đã chuyển mọi thứ xung quanh đây! Giờ nó thuận tiện hơn."

"Ồ phải. Cảm ơn." Tôi cầm lấy cái ly chị ấy đưa và uống một ngụm rượu. "Con có thể giúp gì không?"

"Chị không nghĩ vậy..." Kerry nói, nhìn có vẻ trách cứ quanh bếp. "Tất cả mọi thứ đều đã xong xuôi tốt đẹp. Vì thế cháu đã nói với Elaine," chị ấy nói thêm với mẹ, "Cô đã mua những đôi giày ấy ở đâu? Và bà ấy đã nói M&S! Cháu không thể tin nổi!"

"Ai là Elaine?" Tôi nói, cố tham gia vào.

"Ở câu lạc bộ golf," Kerry nói.

Má chưa từng chơi golf. Nhưng từ khi bà ấy chuyển tới Hampshire, mẹ và Kerry đã chơi nó cùng nhau. Và giờ tất cả những gì tôi nghe được là

những trận golf, những buổi ăn tối của câu lạc bộ golf, và những buổi liên hoan không bao giờ dứt với đám bạn bè thân thiết chỗ câu lạc bộ golf..

Một lần tôi đã đi theo cùng, để biết được tất cả nó là cái gì. Nhưng trước hết họ có tất cả những luật lệ ngu xuẩn về cái mà bạn phải mặc, thứ mà tôi đã không hay biết, và có vài gã già khú gần đó đã bị đau tim bởi vì tôi đã mặc quần jeans. Thế là họ đã kiếm cho tôi một cái chân váy, và một đôi giày còn dư nặng nề gần đính. Và rồi khi họ bắt đầu cuộc chơi, tôi không thể đánh nổi quả bóng. Không phải là tôi đã không đánh tốt quả bóng: mà tôi còn không thể chạm được vào quả bóng theo nghĩa đen. Vậy là đến lúc cuối, tất cả bọn họ đã liếc nhìn nhau và nói rằng tôi tốt hơn nên đợi trong toà nhà câu lạc bộ.

"Xin lỗi, Emma, em có thể cho chị qua được không..." Kerry với tay qua vai tôi để xếp đĩa.

"Xin lỗi," Tôi nói, và dịch sang bên cạnh. "Vậy là, thực sự không có gì để con làm hả Má?"

"Con có thể cho Sammy ăn," bà nói, đưa cho tôi một lọ thức ăn cá vàng. Bà chau mày lo lắng.

"Con biết không, mẹ có hơi lo về Sammy."

"Ồ," tôi nói, cảm thấy một cơn co thắt báo động. "Ờ... sao ạ?"

"Nó dường như chỉ không giống chính nó." Bà ngó nhìn nó trong cái âu. "Con nghĩ gì? Con có thấy nó trông ổn không?"

Tôi nhìn theo cái nhìn chăm chú của bà và diễn một vẻ mặt suy tư, như thể tôi đang nghiên cứu diện mạo của Sammy.

Ồi Trời. Tôi chả bao giờ nghĩ là mẹ có thể nhận ra. Tôi đã cố gắng nhiều nhất có thể để kiếm một con cá trông giống như Sammy. Ý tôi là, nó màu cam, nó có 2 cái vây, nó bơi vòng vòng... Có gì khác chứ?

"Nó chắc chắn chỉ suy nhược một chút thôi," cuối cùng tôi nói. "Nó sẽ vượt qua thôi."

Làm ơn đừng để bà ấy đem nó đi khám hoặc bất cứ thứ gì, tôi lặng lẽ cầu nguyện. Tôi thậm chí còn chưa kiểm tra coi có lấy đúng giới tính hay không. Bọn cá vàng lại còn có cả giới tính cơ á?"

"Con có thể làm bất kỳ việc gì khác không?" Tôi nói, rắc hoang phí thức ăn cho cá xuống nước, cố gắng cản trở tầm nhìn của mẹ tới nó.

"Chúng ta đã làm mọi thứ xong xuôi hoàn hảo rồi," Kerry nói một cách thân ái.

"Sao con không đi tới và chào Ba?" Má nói trong khi đang sàng vãi hạt đậu. "Bữa trưa không thể bắt đầu trong 10 phút nữa hoặc hơn."

Tôi tìm thấy Ba và Nev trong phòng sinh hoạt, đối diện với trận cricket. Bộ râu điểm hoa râm của Ba được cắt tỉa gọn gàng nhất từ trước đến nay, và ông đang uống bia từ một chiếc cốc vại bạc. Căn phòng vừa mới được sơn lại, nhưng trên tường vẫn còn trưng bày tất cả cúp bơi lội của Kerry. Má đánh bóng chúng thường xuyên, mỗi tuần. Cạnh đó là cặp nơ hồng cười ngựa của tôi. Tôi nghĩ là bà đại loại phải chúng với 1 cái máy hút bụi.

"Chào Ba!" Tôi nói, tặng ông một nụ hôn.

"Emma!" Ông ấy đặt 1 tay lên đầu với vẻ ngạc nhiên giấu cợt. "Con đã làm được sao! Không lộn đường! Không đi thăm những thành phố lịch sử!"

"Không phải hôm nay!" Tôi bật cười nhỏ. "An toàn và khoẻ mạnh."

Có lần nọ, chỉ sau khi Ba Má mới chuyển về cái nhà này, khi tôi đã bắt nhầm tàu hoả trên đường xuống và kết thúc ở Salisbury. Và Ba luôn luôn chòng ghẹo tôi về chuyện ấy.

"Chào Nev!" Tôi hôn vội vào má anh ta, cố không ngạt thở trên đồng râu mới cạo của anh. Anh ta mặc một cái quần chinos (quần kaki) và một cái áo bẻ cổ màu trắng, và đeo một cái vòng tròn nặng nề bằng vàng quanh cổ tay, cộng thêm một cái nhẫn cưới với 1 viên kim cương đính bên trên. Nev điều hành công ty gia đình anh ta, cung cấp trang thiết bị văn phòng khắp quanh vùng, và anh ta đã gặp Kerry tại một buổi hội thảo nào đó dành cho những nhà thầu khoán trẻ tuổi. Hình như họ đã bị lôi cuốn vào cuộc nói chuyện ngưỡng mộ cái đồng hồ Rolex của người kia.

"Chào Emma, anh ta nói. « Em đã thấy cái động cơ mới chưa? »

« Cái gì? » Tôi ngậy ra nhìn anh ta – rồi nhớ lại cái xe bóng lộn trên đường vào khi tôi tới.

« Ồ vâng! Rất ác liệt. »

« Mercedes seri 5. » Anh ta cầm lấy cốc bia. "giá niêm yết là 42."

"Kính thật."

"Tuy nhiên không trả từng ấy, " Anh ta gõ nhẹ lên một bên mũi. "Đoán xem."

"Ừm... 40?"

"Đoán lại đi."

"39?"

"Ba mươi bảy – hai năm mươi," Nev nói hoan hỉ. "Và máy đổi CD miễn phí. Khấu trừ thuế," anh ta thêm vào.

"Phải. Wow."

Tôi thật chả biết nói gì khác nữa cả, thế nên tôi ngồi yên vị xuống một bên ghế sofa và ăn 1 hạt lạc.

"Đây là thứ con đang yêu thích, Emma!" Ba nói. "Con nghĩ là con sẽ làm được như thế không? »

« Con... không biết. Ờ... Ba, việc đó nhắc con. Con có tờ séc cho ba này." Tôi lúng túng lục trong túi và lấy ra tờ séc 300 bảng.

"Làm tốt lắm," Ba nói. "Nó sẽ được ghi vào sổ nợ." Ông nháy cặp mắt xanh lục của mình khi ông ấy cất vào trong ví. "Nó được gọi là học giá trị của tiền bạc. Nó được gọi là học cách tồn tại trên hai chân của chính mình!"

"Một bài học quý giá," Nev gật gù nói. Anh ta uống một hơi bia và cười nhả nhổ vời Ba. "Vừa nhắc anh, Emma – tuần này là nghề gì thế?"

Khi tôi lần đầu gặp Nev đó là lúc tôi vừa mới rời khỏi trung tâm môi giới bất động sản và trở thành nhiếp ảnh gia. 2 năm rưỡi trước đây. Và anh ta toàn trêu chọc tôi y như thế mỗi lần tôi gặp anh ta. Một cuộc chiến đơn lẻ chết tiệt –

Ok, bình tĩnh nào. Những ý nghĩ hạnh phúc. Yêu thương gia đình bạn. Yêu thương Nev.

"Vẫn là marketing!" Tôi nói rạng rỡ. "Đã như vậy hơn một năm nay rồi."

"À. Marketing. Tốt, tốt đấy!"

Trong vài phút sau là một sự im lặng, một phần là từ bài tường thuật trận cricket. Bỗng nhiên Ba và Nev rên rĩ cùng lúc khi có chuyện gì đó xảy ra về cú ném cricket. Một lúc sau họ lại rên rĩ tiếp.

"Được rồi," Tôi nói. "Tốt thôi, con sẽ chỉ..."

Khi tôi đứng lên khỏi ghế sofa, họ thậm chí còn không quay đầu lại.

Tôi ra ngoài sảnh và cầm cái hộp các tông mà tôi đã mang xuống đây với mình. Rồi tôi đi qua cổng bên hông, gõ lên cái cửa phụ và thận trọng đẩy nó vào.

"Ngoại à?"

Ông là ba của Má, và ông đã luôn sống cùng chúng tôi kể từ khi ông phải mổ tim, mười năm trước. Ở ngôi nhà cũ ở Twickenham ông chỉ có một phòng ngủ, nhưng căn nhà này rộng hơn, nên ông có 2 phòng phụ, và 1 phòng bếp nho nhỏ, gần bên hông nhà. Ông đang ngồi trong cái ghế bành da thuộc ưa thích của mình, với radio đang bật nhạc cổ điển, và trên sàn nhà trước mặt ông là khoảng 6 hộp kiện các tông đựng đầy đồ lặt vặt.

"Chào Ngoại," Tôi nói.

"Emma!" Ông nhìn lên, và mặt ông sáng lên. "Con gái yêu quý. Lại đây!" Tôi cúi xuống tặng ông một nụ hôn, và ông siết chặt tay tôi. Làn da của ông khô và mát, còn mái tóc ông thậm chí còn bạc hơn lần cuối tôi gặp ông.

"Con đã lấy thêm mấy thanh Panther Bar cho ngoại," Tôi nói, cúi xuống cái hộp của mình. Ngoại cực kỳ nghiện thanh tăng lực Panther, và tất cả bạn bè ông ở câu lạc bộ bowling đều thế, vậy nên tôi đã sử dụng tiền tiêu vặt của mình để mua cho ông một hộp đầy mỗi lần tôi về nhà.

"Cảm ơn, con yêu của ta, » Ngoại tươi cười. "Con là một cô gái tốt, Emma. »

« Con có thể để chúng ở đâu ạ? »

Cả hai chúng tôi bất lực nhìn quanh căn phòng bừa bộn.

« Ở chỗ kia thì sao, sau cái tivi ấy? » cuối cùng Ngoại nói. Tôi lách mình đi qua phòng, đặt phịch cái hộp lên trên sàn, rồi lùi lại từng bước, cố không giẫm lên bất cứ thứ gì.

« Giờ, Emma này, hôm trước ông đã đọc một bài báo rất đáng lo ngại, » Ngoại nói khi tôi ngồi xuống trên một hòm kiện. « Về an ninh ở Luân Đôn. » Ông nhìn tôi tinh tường.

« Con không đi trên phương tiện công cộng vào buổi tối đấy chứ? »

« Ừm... khó mà mãi được, » Tôi nói, khoác tay sau lưng. « Chỉ bây giờ và rồi, khi con nhất định phải... »

« Con gái yêu quý, con không được thế! » Ngoại nói, có vẻ xúc động. « Lũ choai choai đội mũ trùm đầu với con dao bấm đi lang thang dưới metro, họ nói vậy. Những kẻ say xỉn thô lỗ, đập vỡ chai lọ, móc mắt một người khác... »

« Nó không tệ thế đâu ạ... »

« Emma, nó không đáng phải mạo hiểm! Cho một hoặc hai lần trả tiền taxi. »

Tôi hoàn toàn chắc chắn nếu tôi hỏi Ngoại nghĩ gì về phí taxi trung bình ở Luân Đôn, ông sẽ bảo là 5 shilling.

« Thành thực thì, Ngoại à, con thật sự cần trọng mà, » Tôi nói cam đoan. « Và con không bắt taxi đâu. »

Thình thoảng. Khoảng 1 lần 1 năm.

"Dù sao. Tất cả những thứ này là gì thế ạ? » Tôi hỏi, để thay đổi chủ đề, và Ngoại thở dài.

« Mẹ con dọn khỏi gác mái tuần trước. Ông chỉ đang phân loại những gì vứt đi và những gì giữ lại thôi. »

« Đó có vẻ như một ý tưởng hay. » Tôi nhìn vào đồng bỏ đi trên sàn nhà. « Đây có phải là đồ ông vứt đi không? »

« Không! Ông giữ lại tất đồng này. » Ông đặt một tay lên nó bảo vệ.

« Vậy thì, đồng đồ vứt đi ở đâu? »

Có sự im lặng. Ngoại tránh cái nhìn của tôi.

« Ngoại! Ngoại phải vứt một số trong đồng này đi! » Tôi la lên, cố không phá lên cười. « Ngoại không cần tất cả những bài cắt ra từ báo cũ này. Còn đây là những cái gì? » Tôi với qua đồng bài cắt từ báo và mò được một cái yo-yo cũ. « Đây chắc chắn là đồ bỏ đi. »

« Cái yo-yo của Jim. » Ngoại với lấy cái yo-yo, mắt ông dịu lại. "Già Jim tốt bụng."

"Ai là Jim ạ?" Tôi nói không hiểu. Tôi chưa từng bao giờ nghe nói về Jim trước đây. « Ông ấy là một người bạn tốt của ngoại ạ? »

« Chúng ta gặp nhau ở sân chợ phiên. Trải qua buổi chiều cùng nhau. Ta lên 9. » Ngoại lật cái yo-yo lên xuống trong những ngón tay.

« Bọn ông có thành bạn bè không? »

« Chưa từng gặp lại ông ta nữa. » Ông lắc đầu với vẻ mơ hồ. « Ta không bao giờ quên chuyện ấy. »

Rắc rối với Ngoại là, ông ấy chả bao giờ quên bất cứ thứ gì.

« Tốt thôi, thế vài tấm thiệp trong đồng này thì sao? » Tôi nhắc 1 bó thiệp Giáng sinh cũ lên.

« Ông không bao giờ vứt thiệp đi. » Ngoại lườm tôi. « Khi con ở tuổi ta ; khi những người con đã quen biết và yêu họ suốt cả cuộc đời mình bắt đầu ra đi... con muốn treo lên bất kỳ vật kỷ niệm nào. Dù có nhỏ đến đâu. »

« Con có thể hiểu được điều này, » Tôi nói, cảm giác xúc động. Tôi với lấy tấm thiệp gần nhất, mở ra và thay đổi vẻ mặt, « Ngoại! Cái này là từ Công ty bảo trì điện lực Smith, năm 1965. »

« Frank Smith là một người tốt..." Ngoại bắt đầu.

"Không phải!" Tôi đặt tấm thiệp một cách kiên quyết xuống sàn nhà. "Chuyện đó qua rồi. Và ngoại cũng không cần một thứ từ..." Tôi mở tấm thiệp tiếp theo. "Công ty cung cấp Gas Tây Nam. Và ông không cần 20 cái bản sao cũ mốc của Punch." Tôi đặt chúng lên cọc. "Và những cái này là gì?" Tôi lục vào trong hộp lần nữa và lấy ra một phong bì ảnh. "Hiện có bất cứ thứ gì trong số chúng mà ông thực sự muốn..."

Thứ gì đó dội vào đầu tôi và tôi ngừng lại, lơ lửng.

Tôi đang nhìn vào một tấm ảnh của tôi và Ba Má, ngồi trên một băng ghế trong công viên. Má mặc một bờ đồ trang trí đầy hoa, còn Ba đội một cái mũ rộng vành ngớ ngẩn, còn tôi ngồi trên đầu gối của ba, khoảng 9 tuổi, đang ăn một cái kem. Tất cả chúng tôi đều có vẻ rất hạnh phúc bên nhau.

Lặng đi không nói nổi lời nào, tôi quay sang một tấm ảnh khác. Tôi bỏ mũ của ba ra và chúng tôi cùng phá lên cười bất lực về điều gì đó. Chỉ có 3 người chúng tôi.

Chỉ chúng tôi. Trước khi Kerry vào trong cuộc sống của chúng tôi.

Tôi vẫn còn nhớ cái ngày chị ấy tới. Một cái valy đỏ trong sảnh, và một giọng nói mới toanh trong bếp, và một mùi nước hoa không thân thuộc

trong không khí. Tôi đã đi vào và chị ấy ở đó, một người xa lạ, đang uống một tách trà. Chị ấy mặc bộ đồng phục ở trường, nhưng chị vẫn có vẻ như một người lớn đối với tôi. Chị ấy đã có một bộ ngực to lớn, và nụ khuyên tai vàng ở tai, và còn có vệt nhuộm trên tóc. Và trước khi ăn, Ba Má đã để chị ấy có một ly rượu. Má thậm trọng nói riêng với tôi là tôi phải rất ân cần với chị, bởi mẹ chị ấy đã mất. Tất cả chúng tôi phải rất ân cần với Kerry. Đó là lý do vì sao chị ấy được lấy phòng của tôi.

Tôi bỏ qua những bức ảnh còn lại, cố nuốt nghẹn ngào vào trong cổ họng. Giờ tôi đã nhớ ra nơi đó. Công viên mà chúng tôi đã từng đến, với những cái xích đu và cầu trượt. Nhưng nó quá nhàm chán với Kerry, còn tôi thì liệu muốn như chị ấy, thế nên tôi đã nói là nó cũng quá nhàm chán, và chúng tôi không bao giờ tới đó lại nữa.

"Cốc cốc!" Tôi nhìn lên giật mình, và Kerry đang đứng ở cửa, cầm ly rượu của chị ấy. "Bữa trưa đã sẵn sàng!"

"Cảm ơn," Tôi nói. "Chúng em định tới đây."

"Bây giờ, Ông!" Kerry xua ngón tay khiển trách Ngoại, và ra hiệu về phía những hòm kiện. "Ông chưa có bất cứ chỗ nào cho đồng này à?"

"Việc này khó đấy," Tôi nghe thấy bản thân mình nói bèn vức. "Có cả đồng những kỷ niệm ở đây. Chị không thể chỉ vứt chúng đi được."

"Nếu em nói vậy." Kerry đảo mắt. "Nếu là của chị, toàn bộ đồng này phải vào trong thùng rác rồi."

Tôi không thể yêu thương chị ta nổi. Tôi không thể làm được điều đó. Tôi muốn ném cái bánh mật của tôi vào chị ta.

Giờ chúng tôi đã ngồi quanh bàn được 40 phút và giọng nói duy nhất mà chúng tôi nghe được là của Kerry.

"Tất cả là về hình ảnh," chị ấy hiện đang nói. "Tất cả là về trang phục đúng kiểu, cái nhìn đúng kiểu, bước đi đúng kiểu. Khi cháu đi trên phố, thông điệp mà cháu gửi tới thế giới là "Tôi là một người phụ nữ thành đạt"."

"Cho chúng ta xem đi!" Má nói một cách ngưỡng mộ.

« Được thôi. » Kerry nở một nụ cười khiêm tốn giả tạo. "Như thế này." Chị ấy kéo ghế ra và lấy khăn ăn lau miệng.

"Con phải theo dõi này, Emma," Má nói. "Hãy lựa lấy một vài lời khuyên!"

Khi tất cả chúng tôi theo dõi, Kerry bắt đầu sai bước quanh phòng. Cầm chị ta hếch lên, ngực ưỡn ra, mắt cố định ở khoảng giữa, và hông đánh mạnh từ bên này sang bên kia.

Chi ta trông giống như thứ lai tạp giữa một con đà điểu và một con người rôbốt trong "Cuộc tấn công của đám người nhân bản vô tính".

"Tất nhiên là cháu phải đi giày cao gót," chị ta nói mà không dừng lại.

"Khi Kerry đi vào trong một sảnh hội thảo, cháu kể cho dì nghe, những mái đầu quay lại," Nev hãnh diện nói, và nhấp một ngụm rượu. "Người ta dừng lại và nhìn chăm chú vào cô ấy!"

Tôi cá là họ làm thế.

Ôi Trời. Tôi muốn cười khúc khích, Tôi không được. Tôi không được thế.

« Em có muốn thử không, Emma? » Kerry nói. « Bắt chước chị ấy? »

« Ờ... Em không nghĩ vậy, » Tôi nói. « Em nghĩ là em hoàn toàn... chọn kiểu cơ bản. »

Đột nhiên tôi hơi khịt mũi và lái nó thành một tiếng ho.

« Kerry đang cố giúp con, Emma! » Má nói. "Con phải thấy biết ơn! Con thật tốt với Emma, Kerry."

Bà tươi cười trìu mến với Kerry, người đang nở nụ cười màu mè đáp lại. Còn tôi thì uống một hơi rượu.

Vâng, phải rồi. Kerry thực sự muốn giúp tôi.

Đó là lý do vì sao khi tôi đã hoàn toàn tuyệt vọng kiếm 1 công việc và hỏi xin chị ta về việc thực tập ở chỗ công ty chị ấy, chị ta đã nói không. Tôi đã viết cho chị một bức thư dài và kỹ càng, nói rằng tôi hiểu rõ là chuyện này đẩy chị ấy vào một tình thế bất tiện, nhưng tôi thực sự cảm kích bất kỳ cơ hội nào, ngay cả là đôi ngày chạy việc vặt.

Và chị ta gửi trả tôi một bức thư từ chối theo khuôn mẫu.

Tôi hoàn toàn quá mất thể diện, tôi không bao giờ kể cho bất kỳ ai. Đặc biệt là Ba Má.

"Con cần phải nghe vài lời khuyên về kinh doanh của Kerry, Emma," Ba nói gay gắt.

"Có lẽ nếu con đã chú ý hơn con sẽ làm tốt hơn được 1 chút trong đời rồi."

"Nó chỉ là đáng đi," Nev châm biếm với một tiếng cười giòn. "Nó không phải một phương thuốc thần diệu!"

"Nev!" Má nói nửa khiễn trách.

"Enma biết là cháu đang đùa mà, không phải sao, Emma?" Nev ung dung nói và rót thêm rượu đầy ly của anh ta.

"Đương nhiên!" Tôi nói, ép bản thân cười vui vẻ.

Cứ chờ đến khi tôi được thăng chức coi.

Cứ chờ xem. Hãy đợi đấy.

"Emma! Trái đất gọi Emma!" Kerry xua 1 tay theo kiểu làm trò hề trước mặt tôi. "Dậy đi, Lơ Tơ Mơ! Chúng ta đang mở quà."

Khi Má mở ra một cái camera nhận từ Ba và một cái ví tiền từ Ngoại, tôi bắt đầu cảm thấy kích động. Tôi rất hi vọng Má thích quà tặng của tôi.

"Nó không có vẻ nhiều lắm," tôi nói khi đưa tận tay bà chiếc phong bì hồng. "Nhưng con sẽ chờ tới lúc mẹ mở ra."

"Nó có thể là gì nhỉ?" Má nói, có vẻ tò mò. Bà xé mở toạc cái phong bì, mở ra tấm thiệp in hoa, và nhìn chăm chú vào nó. "Ôi, Emma!"

"Nó là gì thế?" Ba nói.

« Nó là 1 ngày ở spa! » Má nói trong sự vui sướng. "Một ngày trọn vẹn được nuông chiều."

« Quả là một ý tưởng hay, » Ngoại nói, và vỗ nhẹ lên tay tôi. « Con luôn có những ý tưởng quà tặng hay ho, Emma. »

« Cảm ơn, con yêu. Thật sâu sắc làm sao! » Má nghiêng người tới hôn tôi, và tôi cảm thấy một cảm giác ấm áp ở bên trong. Tôi đã có ý tưởng vài tháng trước. Nó thực sự là một ngày dài hoàn chỉnh để chịu, với những liệu pháp điều trị và tất cả mọi thứ.

« Mẹ có bữa trưa với sâm panh, » Tôi hăm hở nói. « Và mẹ có thể giữ lại dép đi trong nhà! »

« Tuyệt vời! » Má nói. "Mẹ sẽ hân hoan mong đợi nó. Emma, đây là một món quà đáng yêu!"

"Ôi dì thân mến," Kerry nói, bật cười nho nhỏ. Chị ấy nhìn vào cái phong bì lớn màu kem trong tay mình. "Quà của cháu hơi trịch thượng, cháu đang sợ. Đừng bận tâm. Cháu sẽ đổi nó."

Tôi nhìn lên, cảnh giác. Có gì đó trong giọng nói của Kerry. Tôi biết có thứ gì đó sắp xảy ra. Tôi chỉ biết vậy.

"Cháu có ý gì vậy?" Má nói.

"Không sao cả," Kerry nói. "Cháu sẽ chỉ là... tìm thứ gì khác. Không phải lo đâu." Chị ấy bắt đầu cất cái phong bì vào trong túi.

"Kerry, cháu yêu!" Má nói. "Dừng lại! Dừng khờ thế. Nó là cái gì thế? »

« Được thôi, » Kerry nói. « Nó chỉ là Emma và cháu đã có chung ý tưởng. » Chị ấy đặt vào tay Má chiếc phong bì với một tiếng cười khê khắc. « Dì có tin nổi không? »

Toàn thân tôi cứng đờ sợ hãi.

Không.

Không. Chị ta không thể đã làm chuyện mà tôi nghĩ chị ta đã làm.

Khi Má mở phong bì, có một sự im lặng tuyệt đối.

"Ôi Thánh thần tôi!" bà nói, rút ra cuốn sách mỏng chạm vàng nổi. "Gì đây thế này? Le Spa Meridien (Spa Phương Nam)" Thứ gì đó rơi xuống, vào trong tay bà, và bà nhìn chăm chú vào nó. "Vé tới Paris ư? Kerry!"

Chị ta đã. Chị ta đã phá huỷ món quà của tôi.

« Cho cả hai người, » Kerry thêm vào, một chút tự mãn. « Cậu Brian nữa. »

« Kerry! » Ba nói trong sự vui sướng. "Cháu thật kinh ngạc!"

"Điều đó phần nào có vẻ tốt hơn," Kerry nói với một nụ cười tự mãn. "Tiện nghi 5 sao... đầu bếp 3 sao Michelin..." (V: 1 tiêu chuẩn xếp hạng nhà ăn nhà hàng của Châu Âu lâu đời và nổi tiếng nhất. 3 sao là mức cao nhất).

"Dì không thể tin nổi điều này," Má nói. Bà xúc động giở cuốn sách mỏng. "Nhìn bể bơi này! Nhìn những khu vườn này!"

Tấm thiệp hoa của tôi đang nằm đó, bị lãng quên, ở giữa đồng giấy bọc.

Bỗng nhiên tôi cảm thấy gần như sắp khóc. Chị ta biết. Chị ta biết mà.

« Kerry, chị biết, » Đột nhiên tôi buột mồm nói ra, không có khả năng dừng lại bản thân. « Em đã kể cho chị em sắp tặng Má một thẻ spa. Em đã kể cho chị! Chúng ta đã có cuộc thảo luận về nó, nhiều tháng trước. Ở trong vườn! »

« Chúng ta đã làm vậy sao? » Kerry nói vu vơ. « Chị không nhớ. »

« Chị có! Tất nhiên chị có nhớ. »

« Emma! » Má gắt. "Đó là một lần lẩn không đáng kể. Không phải sao Kerry?"

"Đương nhiên là vậy!" Kerry nói, mở to mắt trong sáng. "Emma, nếu chị đã làm hại em, chị chỉ có thể xin lỗi được thôi..."

"Không cần gì phải xin lỗi, Kerry cháu yêu," Má nói. "Những việc này đã xảy ra. Và cả hai quà tặng đều đáng yêu. Cả hai cái." Mẹ nhìn lại vào tấm thiệp của tôi. "Giờ thì, cả hai đứa bọn con là những người bạn thân thiết nhất! Ta không thích nhìn các con sinh sự. Đặc biệt trong ngày sinh nhật của ta."

Mẹ cười với tôi, và tôi cố cười đáp lại. Nhưng trong thâm tâm, tôi cảm thấy như lại là lúc 10 tuổi. Kerry luôn ngáng chân tôi. Chị ta đã luôn làm vậy, kể từ lúc chị ta tới. Dù cho chị ta có làm gì, mọi người đều khoác vai chị ta. Chị ta là một người mất mẹ. Tất cả chúng tôi phải dễ mến với chị ấy. Tôi có thể chưa bao giờ, không khi nào thẳng được.

Cố kéo bản thân lại, tôi vội lấy ly rượu và uống một hơi dài. Rồi tôi thấy mình đang lén lút liếc nhìn cái đồng hồ của tôi. Tôi có thể rời khỏi lúc 4 giờ nếu tôi xin lỗi bị trễ tàu. Chỉ còn một tiếng rưỡi nữa để chờ qua. Và có lẽ chúng tôi sẽ xem tivi hoặc gì đó...

"1 penny cho suy nghĩ của con, Emma," Ngoại nói, vỗ nhẹ vào tay tôi với một nụ cười khẽ, và tôi nhìn lên vẻ vô tội.

"Ơ... không có gì cả," Tôi nói, và ép mình nở một nụ cười. "Con thật sự không nghĩ về bất cứ thứ gì hết."

BÍ MẬT CỦA EMMA

Sophie Kinsella

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Dù gì đi chăng nữa. Việc đó cũng chả sao cả, bởi vì tôi sắp được thăng chức mà. Rồi Nev sẽ phải ngừng việc làm tổn thương tôi về sự nghiệp của tôi, và tôi sẽ có khả năng trả nợ cho Ba. Mọi người sẽ thực sự bị ấn tượng – và điều đó sẽ thật kỳ diệu!

D

Sáng thứ hai tôi tỉnh dậy với cảm giác hoàn toàn hăng hái và tích cực, và tôi đã mặc bộ trang phục đi làm thường ngày của mình gồm quần jeans và một cái áo thun ôm (top) xinh đẹp, nó hiệu French Connection.

Được rồi, không chính xác là French Connection. Thành thật thì, tôi đã mua nó ở Oxfam. Nhưng cái nhãn mác thì ghi French Connection. Và trong khi tôi vẫn còn đang trả nợ Ba thì tôi không có nhiều sự lựa chọn về nơi đi mua sắm. Ý tôi là, một cái áo thun ôm mới hiệu French Connection giá khoảng 50 bảng, trong khi mà cái này giá 7, 5 bảng. Và nó thực tế còn mới!

Khi tôi lên khỏi cầu thang hầm metro, mặt trời chiếu sáng chói lọi và tôi tràn đầy niềm lạc quan. Hãy tưởng tượng nếu tôi được thăng chức. Tưởng tượng kể lại với mọi người. Má sẽ nói, "Tuần này con thế nào?" và tôi sẽ đáp, "Được thôi, hiện thời..."

Không, cái tôi sẽ làm là chờ đến khi tôi về nhà, và rồi thờ ơ đưa lên cái các kinh doanh mới của tôi.

Hoặc có lẽ tôi sẽ chỉ lái chiếc xe của công ty tới gần nhà, tôi nghĩ phần khích! Ý tôi là, tôi không chắc chắn bất cứ người điều hành marketing nào khác có xe – nhưng bạn không bao giờ có thể biết trước được phải không? Họ có thể sẽ đưa vào áp dụng một điều mới mẻ. Hoặc họ có thể sẽ nói, "Emma, chúng tôi đặc biệt đã chọn cô..."

"Emma!"

Tôi nhìn quanh để tìm Katie, cô bạn của tôi ở Bộ phận nhân sự, đang leo lên những bậc thang đằng sau tôi và thở hổn hển. Mái tóc xoăn đỏ của cô ấy đã xù hết cả lên, và cô ấy đang cầm trong tay một chiếc giày của mình.

"Chuyện gì đã xảy ra thế?" Tôi nói khi cô ấy leo lên hết. "Cái giày ngu ngốc của tớ," Katie nói một cách chán chường. "Tớ mới sửa nó hôm nọ, và giờ gót giày vừa bong ra." Cô ấy đập nó vào tôi. "Tớ đã trả 6 bảng cho cái gót này! Trời, ngày hôm nay quả là một thảm họa. Người giao sữa quên hẳn mang sữa cho tớ, và tớ đã có một kỳ nghỉ cuối tuần kinh khủng..."

"Tớ nghĩ là cậu ở với Charlie bữa đó," Tôi nói ngạc nhiên. "Chuyện gì đã xảy ra thế?"

Charlie là gã đàn ông mới nhất của Katie. Họ đã gặp nhau được vài tuần và cô ấy đã được cho phép đến thăm căn nhà tranh thôn dã của anh ta, nơi anh ta đang sửa lại vào dịp cuối tuần.

"Nó thật khủng khiếp! Ngay sau khi chúng tớ đến nơi, anh ấy đã bảo là anh ấy sẽ đi chơi golf."

"Ôi phải rồi." Tôi cố tìm một khía cạnh tích cực. "Tốt thôi, ít nhất anh ta cũng thoải mái với cậu. Anh ta có thể cư xử bình thường."

"Có thể." Cô ấy nhìn tôi hồ nghi. "Thế rồi anh ta hỏi, tớ cảm thấy thế nào nếu giúp anh ta một chút lúc anh ta đi khỏi? Vậy là tớ bảo đương nhiên – và rồi anh ta đưa tớ cái chổi quét, và 3 hộp sơn và nói rằng tớ có thể sẽ làm xong phòng khách nếu tớ làm nhanh."

"Cái gì?"

"Và thế là anh ta quay lại lúc 6 giờ – và bảo rằng tớ sơn cầu thả! » Giọng cô ấy thốt lên buồn rầu. "Đó không phải cầu thả! Tớ chỉ làm bồn có một tí, và đó là bởi vì cái thang không đủ cao. »

Tôi nhìn chăm chăm vào cô ấy.

« Katie, cậu không nói với tớ cậu thực sự đã sơn phòng đấy chứ? »

« Được rồi... phải. » Cô ấy nhìn tôi với cặp mắt lớn màu xanh lam. « Cậu biết đấy, để giúp đỡ í mà. Nhưng bây giờ tớ đang bắt đầu nghĩ là... có phải anh ta chỉ đang lợi dụng tớ. »

Tôi hầu như không nói được lời nào bởi không thể tin nổi.

« Katie, tất nhiên là hẳn ta đang lợi dụng cậu, » cuối cùng tôi xoay xở nói. « Hẳn ta muốn một thợ sơn – người trang trí nhà cửa miễn phí! Cậu phải đá hẳn. Ngay lập tức. Ngay bây giờ! »

Katie im lặng vài giây, và tôi nhìn vào mắt cô ấy với một chút lo lắng. Gương mặt cô ấy trống rỗng, nhưng tôi có thể nói là cả đồng thứ đang diễn ra bên trong. Nó hơi giống như khi Hàm cá mập biến mất dưới làn nước gợn lăn tăn, và bạn chỉ biết được rằng một phút nào đó — (V: Jaws – Hàm cá mập là phim kinh dị nổi tiếng của Steven Spielberg)

« Ôi Trời, cậu có lý! » cô ấy đột nhiên thốt lên. « Cậu có lý. Hẳn ta đang lợi dụng tớ! Đó là lỗi của riêng mình tớ. Tớ cần phải nhận ra khi hẳn ta hỏi tớ đã có kinh nghiệm hàn chì hay lợp mái gì không. »

« Hẳn ta hỏi cậu điều đó khi nào? » Tôi hỏi ngờ vực.

« Ở lần hẹn hò đầu tiên của bọn tớ! Tớ đã nghĩ rằng anh ta chỉ, cậu biết đấy, tìm chuyện hàn huyền. »

« Katie, đó không phải lỗi của cậu. » Tôi siết chặt cánh tay cô ấy. « Cậu đã không biết. »

« Nhưng cái gì xảy ra với tớ vậy? » Katie vẫn dừng lại trên phố. « Sao tớ hoàn toàn chỉ thu hút những thứ rác rưởi thế? »

« Cậu không có! »

« Tớ có! Hãy xem những người đàn ông tớ gặp. » Cô ấy bắt đầu đếm trên đầu ngón tay. « Damiel vay toàn bộ tiền của tớ và đã biến mất tới Mehicô. Gary đã đá tớ ngay khi tớ tìm được cho hẳn ta một công việc. David đổi tớ chưa có vợ. Cậu có thấy một kiểu mẫu hiện lên không? »

« Tớ... ừm... » tôi nói một cách bất lực. « Có thể là... »

« Tớ chỉ nghĩ là tớ phải bỏ cuộc thôi. » Gương mặt cô ấy xị xuống. « Tớ sẽ không bao giờ tìm được ai đó tốt đẹp cả. »

« Không, » Tôi nói ngay lập tức. « Đừng bỏ cuộc! Katie, tớ chỉ biết là cuộc đời cậu rồi sẽ chuyển hướng. Cậu rồi sẽ tìm được ai đó đáng yêu, tốt bụng, người đàn ông tuyệt vời... »

« Nhưng ở đâu chứ? » Cô ấy nói tuyệt vọng.

« Tớ... không biết. » Tôi khoác tay sau lưng. "Nhưng tớ biết là điều đó sẽ xảy ra. Tớ đã có một cảm giác thực sự mạnh mẽ về chuyện này."

"Thật sao?" Cô ấy nhìn chăm chăm vào tôi. "Cậu có ư?"

"Chắc chắn!" Tôi nghĩ nhanh 1 lát. "Coi này, đây là 1 ý tưởng. Tại sao cậu không thử... đi ăn trưa ở một chỗ khác ngày hôm nay. Nơi nào đó hoàn toàn khác đi. Và có lẽ cậu sẽ gặp được ai đó ở đấy."

"Cậu nghĩ thế à?" Cô ấy nhìn tôi chăm chặp. « OK. Tớ sẽ thử coi. »

Cô ấy thở dài đánh thượt một cái, và chúng tôi lại bắt đầu bước đi trên vỉa hè. "Thứ duy nhất tốt đẹp của kỳ nghỉ cuối tuần," cô ấy nói thêm khi chúng tôi đi đến một góc phố, "là tớ đã hoàn thành xong cái áo ôm mới của mình. Cậu nghĩ gì?"

Cô ấy hãnh diện bỏ cái áo vét ra và trưng ra một cái áo móc, và tôi nhìn chăm chăm vào cô ấy vài giây, không chắc phải nói gì.

Đó không phải là tôi không thích đồ đan móc...

OK. Chuyện là tôi không thích đồ đan móc.

Nhất là cái cổ áo đan lỗ hở khoét sâu màu hồng. Bạn hoàn toàn có thể nhìn thấy thấp thoáng cái áo ngực của cô ấy xuyên qua nó.

"Nó... thật đáng kinh ngạc," cuối cùng tôi xoay xở nói. "Hoàn toàn tuyệt diệu!"

"Nó tuyệt không?" Cô ấy nở một nụ cười hài lòng với tôi. "Và làm nó cực nhanh! Tớ sẽ làm cái chân váy đi kèm tiếp sau."

"Thật tuyệt!," tôi nói yếu ớt. "Cậu thật tài giỏi."

"Ồ, không có gì! Tớ chỉ làm vui thôi."

Cô ấy mỉm cười khiêm tốn, và khoác áo vét vào. "Vậy đầu sao, cậu thế nào?" cô ấy nói thêm khi chúng tôi bắt đầu đi qua đường. "Cậu có một kỳ cuối tuần tốt đẹp chứ? Tớ cá là cậu có. Tớ cược là Connor đã hoàn toàn tuyệt vời và lãng mạn. Tớ cá là anh ấy đã dẫn cậu ra ngoài ăn tối hoặc gì đó."

"Thực tế thì, anh ấy đã hỏi tớ chuyển tới sống cùng anh í," Tôi nói lúng túng.

"Thật sao?" Katie nhìn tôi chăm chăm khao khát. "Trời, Emma, hai đứa cậu tạo thành một cặp đôi hoàn hảo. Cậu phải hứa với tớ là chuyện đó có thể xảy ra. Nó hoàn toàn quá dễ dàng với cậu."

Tôi không thể ngăn mình cảm thấy một tia sáng vui thích nhỏ nhoi trong lòng. Tôi và Connor. Cặp đôi hoàn hảo. Làm tấm gương cho những người khác.

"Việc đó không dễ vậy đâu," tôi nói với một tiếng cười khẽ khiêm tốn. "Ý tớ là, bọn tớ cũng tranh cãi, như bất cứ ai khác thôi."

"Bọn cậu có sao?" Katie có vẻ ngạc nhiên. "Tớ chưa từng thấy bọn cậu tranh cãi."

"Tất nhiên bọn tớ có!"

Tôi vất óc nghĩ một lát, cố nhớ lại lần cuối Connor và tôi xung đột. Ý tôi là, rõ ràng chúng tôi có tranh luận. Nhiều người. Mọi cặp đều thế. Điều đó lành mạnh.

Coi nào, điều này thật ngớ ngẩn. Chúng tôi phải có...

Phải rồi. Có lần đó tại con sông, khi tôi nghĩ những con chim trắng to đùng là ngỗng còn Connor thì nghĩ chúng là thiên nga. Chính xác thế. Chúng tôi bình thường thôi. Tôi biết điều ấy mà.

Giờ chúng tôi đang gần đến toà nhà Panther, và khi bọn tôi đi lên bậc đá xanh xám, mỗi bậc có một con báo (V: panther – là tên công ty của Emma) bằng đá granit đang chạy ngang qua, tôi bắt đầu cảm thấy hơi lo lắng. Paul sẽ muốn có một bản báo cáo đầy đủ về cuộc họp với Glen Oil diễn ra thế nào.

Tôi sẽ phải nói gì đây?

Được rồi, rõ ràng là tôi sẽ hoàn toàn thẳng thắn và trung thực. Mà thực sự thì không cần kể cho ông ấy sự thật —

"Này, nhìn kìa." Suy nghĩ của tôi bị cắt ngang bởi giọng Katie và tôi nhìn theo cái nhìn chăm chăm của cô ấy. Qua tấm kính mặt tiền của toà nhà, tôi có thể thấy một sự hỗn loạn trong hành lang. Chuyện này không bình thường. Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Trời, có phải có cháy hoặc gì đó không?

Khi Katie và tôi đẩy cửa kính xoay nặng nề đi vào, bọn tôi nhìn nhau hoang mang. Toàn bộ nơi này đều rối loạn. Mọi người hầu như đang chạy gấp gáp, vài người đang đánh bóng lan can đồng, vài người khác lau bóng

những chậu cây cảnh, và Cyril, người quản lý văn phòng đang xua mọi người vào thang máy.

"Anh chị làm ơn đi về văn phòng của mình! Chúng tôi không muốn anh chị la cà quanh khu vực tiếp tân. Tất cả anh chị cần phải ở chỗ bàn làm việc của mình ngay bây giờ." Ông ta cất tiếng thực sự nhấn mạnh. "Không có gì được xuống đây hết! Làm ơn đi tới chỗ bàn làm việc của anh chị."

"Có chuyện gì đang diễn ra thế?" Tôi hỏi Dave người bảo vệ đang uể oải dựa vào tường với một tách trà như thường ngày. Anh ta nhấp một ngụm, xúc quanh trong miệng và cười nhả nhở với bọn tôi.

"Chuyến viếng thăm của Jack Harper"

"Cái gì cơ?" Cả hai bọn tôi trở mắt nhìn anh ta.

"Hôm nay á?"

"Anh có nghiêm túc không thế?"

Trong thế giới Nghiệp đoàn Panther, điều này như thể đang nói tới chuyến viếng thăm của Giáo hoàng. Hay là Ông già Nôen í. Jack Harper là đồng sáng lập Nghiệp đoàn Panther. Ông ta đã sáng tạo ra Panther Cola. Tôi biết điều này bởi tôi đã đánh máy lời giới thiệu về ông ta khoảng chừng cả tỷ lần. "Đó là vào năm 1987 khi cộng sự kinh doanh trẻ, năng động Jack Harper và Pete Laidler mua toàn bộ công ty nước ngọt Zoot suy kiệt, bao bì lại Zootacola thành Panther Cola, sáng tạo nên khẩu hiệu "Đừng ngừng lại", và từ đó tạo nên lịch sử tiếp thị.

Không có gì kỳ lạ khi Cyril đang hoảng loạn.

"Trong khoảng 5 phút nữa." Dave nhìn lại đồng hồ. "Du di xê dịch."

"Nhưng... nhưng sao thế?" Katie nói. "Ý tôi là, hoàn toàn chỉ bất ngờ như thế. »

Mắt Dave lấp lánh. Anh ta rõ ràng vừa nói với mọi người tin tức mới suốt cả sáng nay và hết sức thích thú với bản thân.

« Ông ta muốn coi một vòng hoạt động bên Anh, hình như thế. »

« Tôi đã nghĩ là ông ta không còn hoạt động trong lĩnh vực kinh doanh nữa, » Jane từ phòng kế toán nói, người vẫn đang khoác áo choàng, lên sau bọn tôi, nôn nóng. « Tôi đã nghĩ là từ khi Pete Laidler chết ông ta hoàn toàn

bị giáng một đòn đau đớn và sống ẩn dật. Ở trang trại của ông ta, hay chỗ nào đó. »

« Đó đã là 3 năm trước rồi, » Katie chỉ ra. « Có lẽ ông ta cảm thấy khá hơn. »

« Có thể ông ta muốn bán đứt chúng ta đi, giống thế hơn, » Jane nói ảm đạm.

« Sao ông ta lại làm thế? »

« Cô chả bao giờ biết được đâu. »

« Lý luận của tôi, » Dave nói, và tất cả chúng tôi đều căng tai ra để nghe, « là ông ta muốn xem xét coi những chậu cây cảnh đã đủ sáng bóng chưa. » Anh ta gật đầu ra hiệu về phía Cyril, và chúng tôi cười khúc khích.

« Hãy cẩn thận, » Cyril đang la lối. « Đừng làm tổn hại đến cái cây. » Ông ta liếc lên. « Tất cả mấy người vẫn còn đang làm gì ở đây thế? »

« Chỉ đang đi thôi! » Katie nói, và chúng tôi tiến về phía cầu thang, cái mà tôi luôn đi bởi nó có nghĩa là tôi không phải lo lắng với việc tập thể dục. Thêm vào đó may mắn là Bộ phận Marketing ở trên tầng một. Chúng tôi vừa bước lên đầu cầu thang thì Jane rít lên. "Nhìn kia! Ôi Trời đất ơi! Đó là ông ta!"

Một chiếc limousine rừ rừ trên phố và đỗ lại ngay trước cửa kính.

Mấy cái xe đó là gì? Chúng nhìn có vẻ quá bóng lộn và sáng loáng, như thể chúng được làm ra từ một thứ kim loại hoàn toàn khác biệt với các xe bình thường..

Chính xác như thể máy móc, cửa thang máy ở đầu bên kia của sảnh chờ mở ra, và Graham Hillingdon sắp điều hành, thêm cả giám đốc quản lý và khoảng 6 người khác sải bước ra ngoài, tất cả đều có vẻ không chệ vào đâu được trong bộ com lê tối màu.

« Thế là đủ rồi! » Cyril huýt lên với những người lao công tội nghiệp trong sảnh chờ. "Đi đi! Đi khỏi đây!"

3 người chúng tôi ở lại, giương mắt nhìn như lũ trẻ khi cửa sau chiếc limousine mở ra. Một lát sau, một người đàn ông tóc vàng mặc 1 chiếc áo khoác ngoài màu xanh navy bước ra. Ông ta đeo kính đen và đang cầm một cái cặp táp có vẻ rất đắt tiền.

Wow. Ông ta nhìn như một triệu phú í.

Graham Hillingdon và những người khác hiện đã ra hết bên ngoài, sắp hàng trên bậc tam cấp. Họ lần lượt bắt tay ông ta, rồi dẫn ông ta vào trong, nơi Cyril đang đợi.

"Chào mừng đến Nghiệp đoàn Panther Anh quốc," Cyril nói thái quá. "Tôi mong là ông đã có chuyến đi dễ chịu?"

"Không quá tệ, cảm ơn," người đàn ông nói, với 1 âm sắc Mỹ.

"Như ông có thể thấy, đây là một ngày làm việc hết sức bình thường..."

"Ngày nhìn xem," Katie nói thầm. "Kenny đang kẹt ở ngoài cửa."

Kenny Davey, một trong những nhà thiết kế, đang lớn vồn không chắc phải làm gì trên bậc tam cấp ở bên ngoài, mặc quần jeans và đi giày bóng chày, không biết có đi vào hay không. Anh ta đặt một tay lên cửa, rồi hơi rụt lại 1 chút, rồi lại tiến tới cửa, và nhìn ngó e dè vào bên trong.

"Vào đi, Kenny!" Cyril nói, mở cửa với một nụ cười khá gay gắt. "Một trong những nhà thiết kế của chúng ta, Kenny Davey. Anh cần phải ở đây 10 phút trước, Kenny. Tuy nhiên, không sao cả!" Ông ta đẩy Kenny còn đang ngơ ngác về phía thang máy, rồi liếc lên và xuyt chúng tôi đi khỏi trong sự cáu kỉnh.

"Đi nào," Katie nói, "bọn mình tốt hơn nên đi thôi." Và, cô không cười khúc khích, 3 bọn tôi hấp tấp đi lên cầu thang.

Không khí trong ban marketing hơi giống như phòng ngủ của tôi trước kia bọn tôi mỗi người có 1/6. Mọi người chải đầu, xịt nước hoa, vứt bừa giấy tờ khắp nơi và nói chuyện tầm phào rôm rả. Khi tôi đi qua văn phòng của Neil Gregg, người đảm nhiệm chiến lược truyền thông, tôi thấy ông ta đang xếp thẳng lại những giải thưởng Hiệu quả Marketing của mình trên bàn làm việc, trong lúc đó Fiona – trợ lý của ông ta đang lau bóng những khung ảnh của ông ta đang bắt tay với những người nổi tiếng.

Tôi vừa mới treo cái áo choàng lên trên giá thì trưởng ban của chúng tôi, Paul, kéo tôi sang bên.

"Cái mẹ gì đã xảy ra ở Glen Oil thế? Tôi đã nhận được một email rất lạ từ Doug Hamilton sáng nay. Cô đã đổ đồ uống lên anh ta à?"

Tôi nhìn vào ông ta choáng váng. Doug Hamilton đã kể cho Paul? Nhưng anh ta đã hứa là anh ta sẽ không rời mà!"

"Tôi đã không phải như thế," Tôi nói nhanh. "Tôi chỉ thử giải thích nhiều đặc điểm tốt đẹp của Panther Prime và tôi... tôi đại loại đã làm đổ nó." Paul nhướn mày, không theo kiểu thân thiện.

"Thôi được rồi. Hỏi thăm dò cô thôi."

"Chuyên không phải thế," Tôi nói nhanh. "Ý tôi là, nó phải ổn thôi, nếu... cái tôi muốn nói là, nếu ông cho tôi một cơ hội khác, tôi sẽ làm tốt hơn, tôi hứa đấy."

"Chúng ta sẽ xem sau. » Ông ta nhìn lên đồng hồ đeo tay. « Cô tốt nhất nên bắt đầu đi. Bàn làm việc của cô bữa bọn bỏ mẹ. »

"OK. Ừm, buổi thăm định của tôi vào lúc nào?"

"Emma, trong trường hợp cô đã không nghe được gì, Jack Harper tới thăm chúng ta hôm nay," Paul nói, với giọng mỉa mai nhất của ông ta. "Nhưng tất nhiên, nếu cô nghĩ là buổi thăm định của mình quan trọng hơn gã thành lập công ty..."

"Tôi không có ý... Tôi chỉ..."

"Đi và dọn dẹp cái bàn của cô đi," Paul nói với giọng chán chường. "Và nếu cô làm đổ Panther Prime chết tiệt lên Harper, cô sẽ bị đuổi việc. »

Khi tôi hấp tấp đi về bàn làm việc của mình, Cyril vào trong phòng, có vẻ khó chịu.

"Chú ý!" ông ta nói, vỗ tay. "Tất cả chú ý! Đây là một chuyến thăm không chính thức, không có gì hơn. Ông Harper sẽ vào đây, có lẽ nói chuyện với 1 hoặc 2 người trong số anh chị, quan sát anh chị làm gì. Vậy nên tôi muốn tất cả anh chị chỉ hành động bình thường, nhưng rõ ràng là, ở mức độ cao nhất của mình... Giấy tờ này là gì thế?" Ông ta đột ngột la lối, nhìn vào một chồng chứng từ ngăn nắp trong góc cạnh bàn của Fergus Grady.

"Đó là cái... ừm... bản vẽ cho chiến dịch Kẹo gồm Panther mới," Fergus nói, người rất nhút nhát và sáng tạo. "Tôi hầu như không có chỗ trên bàn."

"Được rồi, chúng không thể ở đây được!" Cyril nhắc lên và đẩy chúng vào anh ta. "Hãy tổng khứ nó đi. Bây giờ, nếu ông ta hỏi bất kỳ ai trong số

anh chị 1 câu, hãy chỉ vui vẻ và tự nhiên. Khi ông ta tới, tôi muốn tất cả anh chị làm việc. Chỉ làm những công việc đặc trưng mà anh chị bình thường vẫn làm theo cách của một ngày thông thường." Ông ta điên cuồng nhìn quanh. "Vài người trong số anh chị có thể nói điện thoại, vài người có thể đánh máy vi tính... 1 cặp trong số anh chị có thể thảo luận một cách sáng tạo... Hãy nhớ rằng, bộ phận này là cái rốn của công ty. Nghiệp đoàn Panther nổi tiếng bởi sự tiếp thị chói sáng này!"

Ông ta dừng lại và tất cả chúng tôi im thin thít nhìn chăm chú vào ông ta.

"Bắt đầu đi!" Ông ta lại vỗ tay. « Đừng có chỉ ì ra đó. Cô! » Ông ta chỉ vào tôi. « Đi nào. Nhúc nhích đi!"

Ôi Trời. Bàn làm việc của tôi hoàn toàn bị bao phủ bởi đồ linh tinh. Tôi mở một ngăn kéo và thu một đồng giấy tờ vào bên trong, rồi hơi hoảng sợ, bắt đầu dọn dẹp bút trong lọ. Ở bàn bên cạnh, Artemis Harrison đang tô lại son môi.

« Thực sự hứng thú được gặp ông ta, » cô ta nói, ngưỡng mộ bản thân trong cái gương cầm tay. « Em biết đấy, nhiều người nghĩ là ông ta đã một tay thay đổi diện mạo của marketing thực tiễn. » Mắt cô ta nhìn rớt xuống tôi. « Đó là một cái áo mới hả Emma? Nó mác gì thế? »

« Ờ, French Connection," Tôi nói sau một quãng dừng.

"Chị đã tới French Connection cuối tuần," Mắt cô ta nheo lại. "Chị không có thấy mẫu thiết kế đó."

"Vậy thì, họ chắc đã bán hết rồi." Tôi quay đi và giả bộ sắp xếp lại ngăn kéo trên cùng.

"Chúng ta gọi ông ta là gì? » Caroline nói. 'Ông Harper hay Jack? '

"5 phút riêng với ông ta," Nick, một trong những thi hành viên marketing, nói luống cuống trong điện thoại. "Đó là tất cả thứ tôi cần. 5 phút để trình bày với ông ta ý tưởng trang web. Ý tôi là, cầu trời cầu phật, nếu ông ta tới vì chuyện này..."

Trời ạ, không khí kích động đang lây truyền. Với lượng adrenalin vọt tăng cao, tôi thấy bản thân đang với lấy cái lược và kiểm tra lại son môi của mình. Ý tôi là, bạn không bao giờ biết được đâu. Có thể ông ta sẽ phát hiện

ra khả năng tiềm tàng của tôi. Có thể ông ta sẽ kéo tôi ra khỏi đám đông quần chúng!

"OK, các anh em," Paul nói, sải bước vào trong ban. "Ông ta đang ở trên tầng này. Ông ta đang đi tới bộ phận Quản lý trước..."

"Làm công việc hàng ngày của anh chị đi!" Cyril la lên. "Ngay lập tức!"

Mẹ. Công việc hàng ngày của tôi là gì?

Tôi nhắc điện thoại lên và nhấn mã số hộp thư thoại. Tôi có thể đang nghe tin nhắn.

Tôi nhìn quanh ban – và thấy rằng mọi người khác đã làm việc tương tự.

Tất cả bọn tôi không thể đều đang nghe điện được. Việc này thật ngu xuẩn! OK, tôi sẽ thử bật máy tính lên và chờ nó khởi động.

Khi tôi nhìn vào màn hình đang đổi màu, Artemis bắt đầu nói to.

« Tôi nghĩ là toàn bộ thực chất quan điểm này có khả năng tồn tại lâu dài, » cô ta nói, mắt luôn liếc về phía cửa. « Anh có hiểu ý tôi không? »

« Ờ, có, » Nick nói. « Ý tôi là, trong một môi trường tiếp thị hiện đại, tôi nghĩ rằng chúng ta cần phải nhìn đến một... ừm... chiến lược hỗn hợp và cái nhìn tiên đoán... »

Trời ạ, cái máy tính của tôi hôm nay chậm rì. Jack Harper sẽ tới còn tôi thì vẫn đang nhìn chòng chọc vào nó như một đứa bị đao mất.

Tôi biết cái tôi sẽ làm. Tôi sẽ là người lấy một tách cà phê. Ý tôi là, cái gì có thể tự nhiên hơn thế được chứ?

« Tôi nghĩ là tôi sẽ lấy một tách cà phê, » tôi tự tin nói, và đứng dậy khỏi ghế.

« Em lấy cho chị một tách được không? » Artemis nói, thoáng nhìn lên. "Vây đầu sao, trong khoá MBA của tôi..."

Cái máy cà phê nằm gần cửa ra vào của ban, trong hốc tường ở đó. Khi tôi đang chờ cái chất lỏng độc hại đổ đầy cốc, tôi liếc nhìn lên, và thấy Graham Hillingdon đang đi ra khỏi bộ phận quản lý, theo sau là 2 người khác. Khốn! Ông ta đang tới!

OK. Giữ bình tĩnh. Chỉ chờ tới khi đầy cốc thứ 2, để mẩn và tự nhiên...

Và ông ta ở đây! Với mái tóc vàng và bộ comlê có vẻ đắt tiền, và kính tối màu. Nhưng tôi hơi ngạc nhiên, ông ta lùi bước, nhường đường sang bên.

Trên thực tế, thậm chí không một ai đang nhìn vào ông ta. Chú ý của mọi người đều tập trung vào gã khác nào đó. Một gã mặc quần jeans và áo cao cổ hiện đang đi ra ngoài.

Khi tôi nhìn chăm chăm như bị thôi miên, ông ta quay ra. Và lúc tôi có thể nhìn thấy gương mặt ông ta tôi cảm thấy một tiếng huých vô cùng lớn, như thể một quả bóng bowling lăn mạnh vào ngực tôi.

Ôi Trời đất tôi.

Đó là anh ta.

Cùng cặp mắt sẫm màu. Cùng đường nét tạc khắc quanh chúng. Bộ râu lởm chớm đã biến mất, nhưng nhất định đó là anh ta.

Đó là người đàn ông trên máy bay.

Anh ta đang làm gì ở đây?

Và tại sao tất cả mọi người lại chú ý cả vào anh ta? Giờ anh ta đang nói, và họ đang nuốt từng lời anh ta nói.

Anh ta lại quay ra, và theo bản năng, tôi quay lưng đi tránh cái nhìn, cố giữ bình tĩnh. Anh ta đang làm gì ở đây? Anh ta không thể...

Chuyện này không thể là...

Không thể nào là...

Chân đi loạng choạng, tôi quay về bàn làm việc, cố không làm rơi cà phê ra sàn.

« Này, » Tôi nói với Artemis, hơi cao giọng không thoải mái. « Ủm... chị có biết Jack Harper trông như thế nào không? »

« Không, » cô ta nói, và cầm lấy cốc cà phê. « Cảm ơn. »

« Tóc sẫm màu, » ai đó nói.

« Sẫm á? » Tôi nuốt vào. "Không phải vàng à?"

"Ông ta đang đi về hướng này! » ai đó huýt lên. « Ông ta đang tới! »

Đôi chân yếu ớt, tôi ngồi phịch xuống ghế và nhấp cà phê, không cảm thấy vị gì.

«... trưởng ban marketing và quảng cáo của chúng ta, Paul Fletcher." Tôi có thể nghe thấy Graham đang nói.

"Hân hạnh được gặp ông, Paul." Cũng giọng nói Mỹ cứng rắn đó phát ra.

Đó là anh ta. Đó nhất định là anh ta.

OK, giữ bình tĩnh nào. Có lẽ anh ta sẽ không nhớ tôi đâu. Nó chỉ là một chuyến bay ngắn. Anh ta chắc chắn đã bay cả đồng chuyển rồi.

« Mọi người. » Paul đang dẫn anh ta vào trong trung tâm văn phòng. "Tôi vui mừng được giới thiệu vị cha sáng lập của chúng ta, người đàn ông đã gây ảnh hưởng và truyền cảm hứng cho một thế hệ tiếp thị viên – Jack Harper!" (V: Bà Emma này vợ bầm ghê híc híc)

1 tràng vỗ tay nổ ra, và Jack Harper gật đầu mỉm cười. "Làm ơn," anh ta nói. « Đừng làm ầm lên. Chỉ làm cái mà các bạn phải làm lúc bình thường thôi. »

Anh ta bắt đầu đi quanh văn phòng, giờ dừng lại và rồi nói chuyện với mọi người. Paul dẫn đường, giới thiệu tất cả, và âm thầm theo sau họ đi bất cứ đâu là người đàn ông tóc vàng.

« Ông ta tới đây rồi! » Artemis rít lên, và mọi người ở chỗ cuối văn phòng chúng tôi trở nên đông cứng lại.

Tim tôi bắt đầu đập thành thịch, và tôi thu mình lại trong ghế, cố giấu mình sau cái máy vi tính. Có thể anh ta sẽ không nhận ra tôi đâu. Có thể anh ta sẽ không nhớ được. Có thể anh ta sẽ không...

Mẹ. Anh ta đang nhìn vào tôi. Tôi thấy ánh ngạc nhiên loé lên trong mắt anh ta, và anh ta nhướng mày.

Anh ta nhận ra tôi.

Làm ơn dừng lại đây, tôi âm ỉ cầu nguyện. Làm ơn dừng lại đây.

« Và đây là ai? » anh ta hỏi Paul.

« Đây là Emma Corrigan, một trong những nhân viên marketing cấp dưới của chúng ta. »

Anh ta bước về phía tôi. Artemis đã dừng nói chuyện. Mọi người đang nhìn chăm chú. Tôi nóng bừng ngượng nghịu.

"Xin chào," anh ta nói vui vẻ.

« Xin chào, » tôi xoay xở nói. « Ông Harper. »

OK, vậy là anh ta đã nhận ra tôi. Nhưng điều đó không hẳn có nghĩa là anh ta nhớ mọi thứ tôi đã nói. Một vài lời bình luận lung tung thốt ra bởi 1 người ngồi ghế bên cạnh. Ai mà nhớ chứ? Có lẽ anh ta đã thậm chí còn chẳng lắng nghe nữa.

« Và cô làm gì? »

« Tôi, ừm, tham gia ban marketing và tôi giúp bố trí công đoạn bước đầu quảng bá, » Tôi lẩm bẩm.

« Emma chỉ mới ở Glasgow cuối tuần rồi để làm việc, » Paul chêm vào, nở một nụ cười hoàn toàn vờ vịt với tôi. « Chúng tôi tin tưởng giao trách nhiệm cho nhân viên cấp dưới của mình sớm nhất có thể. »

« Rất khôn ngoan, » Jack Harper nói, gật đầu. Cái nhìn chăm chăm của anh ta lướt xuống bàn tôi và dừng lại với sự thích thú đột ngột với cái cốc nhựa của tôi. Anh ta nhìn lên và nhìn vào mắt tôi. "Cà phê thế nào?" anh ta hỏi vui vẻ. "Ngon chứ?"

Như một cái băng ghi âm trong đầu, tôi đột nhiên nghe thấy giọng nói ngu ngốc của mình, bi bô nói.

»"Cà phê ở chỗ làm là món kinh tởm nhất mà anh từng uống, hoàn toàn là thuốc độc..."«

"Nó tuyệt!" Tôi nói. "Thật sự... ngon tuyệt!"

"Tôi rất vui được nghe vậy." Có một tia sáng cười cợt trong mắt anh ta, và tôi cảm thấy mình đỏ mặt.

Anh ta có nhớ. Mẹ. Anh ta có nhớ.

« Và đây là Artemis Harrison, » Paul nói. « 1 trong những thi hành viên marketing trẻ sáng chói nhất của chúng ta. »

« Artemis, » Jack Harper nói trầm ngâm. Anh ta bước vài bước về phía cô ta làm việc, "Cô có một cái bàn làm việc thật to đẹp, Artemis." Anh ta cười với cô ấy. "Nó mới à?"

»"... cái bàn mới đó tới hôm trước, và cô ta chỉ lấy luôn nó..."«

Anh ta nhớ mọi thứ, không phải chứ? Mọi thứ.

Ôi Trời. Tôi còn đã nói cái quỷ gì khác nữa?

Tôi đang ngồi hoàn toàn yên lặng, với sự tươi tắn, vẻ mặt của nhân viên ưu tú, trong khi Artemis trả lời màu mè vài câu. Nhưng tâm trí tôi điên cuồng tua lại, cố nhớ, cố ghép lại những gì tôi đã nói. Ý tôi là, Trời, tôi đã kể cho người đàn ông này mọi thứ về bản thân tôi. Mọi thứ. Tôi đã kể cho anh ta kiểu quần lót tôi mặc, và loại kem khoái khẩu tôi thích là gì, và tôi đã mất trinh thế nào, và —

Máu tôi trở nên lạnh cóng.

Tôi đang nhớ lại vài thứ mà tôi không nên kể cho anh ta.

Vài thứ tôi không nên kể cho bất kỳ ai.

»... Tôi biết tôi không nên làm vậy, nhưng tôi đã quá muốn có việc làm..."«

Tôi đã kể cho anh ta về điểm A giả mạo trong hồ sơ CV của tôi.

Được đấy, chuyện là thế. Tôi chết rồi.

Anh ta sẽ sa thải tôi. Tôi sẽ bị ghi trong hồ sơ là không trung thực và không một ai sẽ bao giờ lại đi thuê tôi cả, và tôi sẽ kết thúc ở bộ phim tài liệu « Những công việc tồi tệ nhất nước Anh », đang đi dọn phân bò, và tươi cười nói « Việc này không quá tệ, thật đấy. »

OK. Đừng sờ hải. Phải có việc gì đó tôi có thể làm. Tôi sẽ nhận ra thôi. Phải. Tôi sẽ nói đó là một quyết định lầm lẫn mà tôi vô cùng hối tiếc, và tôi không bao giờ có ý lừa dối công ty cả, và—

Không. Tôi sẽ nói, « Thực tế, tôi đã có 1 điểm A, haha, tôi thật ngớ ngẩn vì đã quên mất! » Và rồi tôi sẽ giả mạo một chứng chỉ GCSE (chứng chỉ tốt nghiệp phổ thông trung học) với một trong số lũ làm giả đó. Ý tôi là, anh ta là người Mỹ. Anh ta sẽ không bao giờ biết được đâu.

Không. Anh ta nhất định sẽ tìm ra. Ôi Trời. Ôi Trời.

OK, có lẽ tôi đang phản ứng thái quá. Hãy chỉ để mọi thứ trong tầm vóc bình thường. Jack Harper là một gã vô cùng quan trọng. Nhìn anh ta xem! Anh ta có những chiếc limo và những kẻ bộ đỡ, và một công ty to vĩ đại làm ra hàng triệu mỗi năm. Anh ta không quan tâm nếu một trong đám nhân viên của anh ta có một điểm A vô giá trị hay không. Ý tôi là, thực lòng là vậy!

Tôi phá lên cười lớn trong đầu mình, và Artemis ngoảnh tôi một cái kỳ cục.

"Tôi chỉ muốn nói rằng tôi rất vui được gặp tất cả các bạn," Jack Harper nói, nhìn quanh văn phòng đang yên lặng. "Và cũng xin giới thiệu trợ lý của tôi, Sven Petersen." Anh ta ra hiệu về phía gã có mái tóc vàng. "Tôi sẽ ở lại đây vài ngày, vì thế tôi hi vọng tôi sẽ hiểu được các bạn hơn một chút. Như các bạn biết đấy, Pete Laidler, người đã sáng lập ra Nghiệp đoàn Panther với tôi, là người Anh. Vì lý do đó; trong số rất nhiều nơi khác, quốc gia này luôn hết mực quan trọng đối với tôi."

Những tiếng rì rầm đồng tình nổi lên quanh văn phòng. Anh ta giơ một tay lên, gật đầu, và đi khỏi, theo sau là Sven và tất cả thi hành viên. Có một sự im lặng ngay khi anh ta đi khỏi, rồi một tràng xì xầm sôi nổi vỡ ra.

Tôi cảm thấy toàn bộ cơ thể mình giãn ra khuây khoả. Cảm ơn Trời. Cảm ơn Trời.

Thành thật thì, tôi thực là dao quá. Suy nghĩ võ đoán rằng anh ta sẽ bỏ thời giờ trong thời gian biểu vô cùng bận rộn và quan trọng của mình, cho một chuyện gì đó nhỏ xíu và tầm thường như việc tôi có làm giả hồ sơ CV hay không! Khi tôi với lấy con chuột và nhấn vào một tài liệu mới, tôi thực sự đang mỉm cười.

"Emma." Tôi nhìn lên và thấy Paul đang ở chỗ bàn tôi. "Jack Harper muốn gặp cô," ông ta nói cụt ngắn.

"Cái gì?" Nụ cười của tôi nhạt đi. "Tôi á?"

"Phòng họp trong 5 phút nữa."

"Ông ta có nói vì sao không?"

"Không."

Paul sai bước đi khỏi, và tôi nhìn chăm chăm mù mịt vào màn hình máy tính, cảm thấy phát ốm.

Lần đầu tiên tôi đã đúng.

Tôi sắp mất việc rồi.

Tôi sắp mất việc bởi 1 lời bình luận ngu xuẩn trên 1 chuyến bay ngu xuẩn.

Tại sao tôi phải thăng hạng ghế? Tại sao tôi phải mở cái mồm ngu ngốc của mình? Tôi chỉ là một con ngu, một kẻ ba hoa ngu ngốc.

"Sao Jack Harper lại muốn gặp em thế?" Artemis nói, kêu lên.

"Em không biết, » Tôi nói.

« Anh ta có đang gặp bất kỳ ai khác không? »

« Em không biết! » Tôi nói điên cuồng.

Để ngừng cô ta không hỏi thêm bất cứ câu nào nữa, tôi bắt đầu gõ dờ dẫn vào máy tính, trí óc quay mòng vù vù.

Tôi không thể để mất công việc này được. Tôi chưa thể phá huỷ một công việc khác.

Anh ta không thể sa thải tôi được. Anh ta chỉ không thể. Thế không công bằng. Tôi không biết anh ta là ai. Ý tôi là, rõ ràng, nếu anh ta nói với tôi anh ta là người thuê tôi, tôi sẽ chả bao giờ đề cập đến hồ sơ CV của tôi. Hay... bất cứ cái gì liên quan.

Và đầu sao thì, việc này không phải như thể tôi đã làm giả trình độ của mình, phải không? Nó không như thể tôi đã có một hồ sơ phạm tội hoặc gì đó. Tôi là một nhân viên tốt. Tôi thực sự cố gắng rất nhiều và tôi không thường xuyên trốn việc, và tôi còn tham gia chiến dịch quảng cáo quần áo thể thao ngoài giờ hành chính, và tôi đã tổ chức buổi xổ số Giáng sinh...

Tôi đang gõ phím mạnh và mạnh tay hơn, và mặt tôi đỏ ửng lên với sự kích động.

« Emma. » Paul nhìn ẩn ý vào đồng hồ đeo tay của ông ta.

« Được rồi. » Tôi hít một hơi thở sâu và đứng lên.

Tôi sẽ không để anh ta sa thải tôi. Tôi chỉ sẽ không để chuyện ấy xảy ra.

Tôi sai bước qua văn phòng và xuống hành lang tới phòng họp, gõ lên cửa và đẩy nó mở ra.

Jack Harper đang ngồi trên một chiếc ghế ở bàn hội thảo, viết vội cái gì đó vào trong một cuốn sổ ghi chép. Khi tôi đi vào, anh ta nhìn lên, và biểu hiện nghiêm nghị trên gương mặt anh ta làm dạ dày tôi chao đảo.

Nhưng tôi phải bảo vệ bản thân. Tôi phải giữ được công việc này.

« Chào, » anh ta nói. « Cô có thể đóng cửa vào được không? » Anh ta chờ tới khi tôi làm xong, rồi nhìn lên. « Emma, chúng ta cần nói chuyện về một việc. »

« Tôi có biết, » tôi nói, cố giữ giọng mình điềm đạm. « Nhưng tôi muốn được nói phần mình trước, nếu tôi có thể. »

Trong một lát Jack Harper có vẻ ngạc nhiên – rồi anh ta nhướn mày.

« Chắc chắn rồi. Bắt đầu đi. »

Tôi bước vào trong phòng, hít một hơi thở sâu và nhìn thẳng vào mắt anh ta.

« Ông Harper, tôi biết cái ông muốn chỉ cho tôi thấy. Tôi biết nó là một sai lầm. Đó không phải là một quyết định lầm lẫn mà tôi vô cùng hối tiếc. Tôi hết sức lấy làm tiếc, và việc đó sẽ không bao giờ tái xảy ra nữa. Nhưng lời bào chữa của tôi... » Tôi có thể thấy giọng mình vút cao xúc động. « Lời bào chữa của tôi là, tôi đã không có ý tưởng nào việc ông là ai trên chuyến bay đó. Và tôi không tin là tôi phải bị trừng phạt cho một lỗi lầm chân thật lương thiện. »

Có một quãng dừng lại.

« Cô nghĩ là tôi đang trừng phạt cô? » cuối cùng Jack Harper nói, với một cái cau mày.

Sao anh ta có thể quá nhẫn tâm?

« Phải! Ông phải nhận thấy là tôi sẽ chả bao giờ bình luận về cái hồ sơ CV của mình nếu tôi đã biết được ông là ai! Nó như là một... một cái bẫy mật ngọt! Ông biết đấy, nếu đây là một phiên toà thẩm phán sẽ bác bỏ nó. Họ sẽ thậm chí không để ông... »

« Hồ sơ CV của cô? » Jack Harper giần mày. "À! Hạng A trong bảng điểm của cô" Anh ta gửi tôi cái nhìn sắc sảo.

"Hạng A giả mạo, tôi phải nói vậy."

Nghe việc này bị nói to lên như thế khiến tôi im lặng. Tôi cảm thấy mặt mình dần nóng bừng lên hơn.

"Cô biết đấy, nhiều người sẽ gọi đó là sự gian lận," Jack Harper nói, ngả người vào ghế.

"Tôi biết họ sẽ vậy. Tôi biết điều đó là sai lầm. Tôi không được... Nhưng điều đó không ảnh hưởng đến cách tôi làm việc. Nó không có ý nghĩa gì hết. »

« Cô nghĩ thế à? » Anh ta lắc đầu tư lự. "Tôi không biết. Từ hạng C thành hạng A... việc đó gần như là một sự nhảy vọt. Nếu chúng tôi cần cô làm phép toán nào đó thì sao?"

"Tôi có thể làm toán," tôi nói bạt mạng. "Hãy đưa tôi một câu hỏi toán học đi. Coi nào, hỏi tôi bất cứ cái gì."

"OK." Anh ta bậm môi. "Tám lần chín."

Tôi nhìn chăm chặp vào anh ta, tim tôi đang đập thành thịch, đầu tôi trống trơn. 8 lần 9. Tôi chả có ý tưởng nào hết. Mẹ. OK, 1 lần 9 là 9. 2 lần 9 là...

Không. Tôi tìm ra rồi. 9 lần 10 là 80. Vậy 8 lần 9 phải là... (V: sao bà này dốt toán dễ sợ lun hehe)

« Bảy mươi hai! » Tôi kêu lên, và do dự khi anh ta khẽ nhếch cười nửa miệng. "Là 72," tôi thêm vào từ tốn hơn.

"Rất tốt." Anh ta lịch sự ra hiệu về phía 1 chiếc ghế.: Bây giờ. Cô đã kết thúc cái cô muốn nói chưa hay còn gì nữa?"

Tôi xoa mặt ngượng ngịu. "Ông... sẽ không sa thải tôi chứ?"

"Không," Jack Harper nói kiên nhẫn. "Tôi sẽ không sa thải cô. Giờ chúng ta có thể trao đổi chứ? »

Khi tôi ngồi xuống, một sự ngỡ vực kinh dị bắt đầu lớn lên trong đầu tôi.

« Là... » Tôi nuốt xuống. « Cái mà ông muốn gặp tôi là về hồ sơ CV của tôi ư? »

« Không, » anh ta nói nhẹ nhàng. « Đó không phải là cái mà tôi muốn gặp cô. »

Tôi muốn chết.

Tôi muốn chết ngay ở đây, ngay lúc này.

« Phải. » Tôi vuốt tóc ra sau, cổ trần tĩnh lại bản thân ; cổ nhìn có vẻ giống người kinh doanh. « Phải. Được rồi. Vậy ờ, cái gì ông... cái gì..."

"Tôi hỏi xin cô một ân huệ nhỏ."

"Được!" Tôi cảm thấy một tiếng thịch hưởng ửng trước. "Bất cứ thứ gì! Ý tôi là... cái gì chứ?"

"Do nhiều nguyên nhân khác nhau," Jack Harper nói chậm rãi, "Tôi sẽ không thích mọi người biết được tôi đã ở Scotland cuối tuần." Anh ta nhìn vào mắt tôi. "Vậy nên tôi sẽ rất mong muốn cô có thể giữ bí mật cuộc gặp nhau con con của chúng ta giữa bản thân hai ta."

"Được!" Tôi nói sau một thoáng ngừng lại. "Tất nhiên! Nhất định rồi. Tôi có thể làm được điều đó."

"Cô đã không kể cho bất cứ 1 ai chứ?"

"Không. Không một ai. Thậm chí không cả... Ý tôi là, không ai hết. Tôi đã không nói cho ai cả. »

« Tốt. Cảm ơn cô rất nhiều, tôi rất cảm kích. » Anh ta mỉm cười, và đứng dậy khỏi ghế. « Hân hạnh được gặp lại cô, Emma. Tôi chắc là tôi sẽ gặp lại cô. »

« Là thế thôi? » Tôi hỏi, lui lại.

« Là thế. Trừ phi cô có bất cứ gì khác muốn thảo luận. »

« Không! » Tôi hấp tấp đứng bật dậy, va mạnh mắt cá chân vào chân bàn.

Ý tôi là, tôi đã nghĩ gì chứ? Rằng anh ta sẽ yêu cầu tôi đứng đầu kế hoạch mới mẻ khuấy động xuyên quốc gia của anh ta chẳng?

Jack Harper mở cửa, và lịch sự giữ nó cho tôi. Còn tôi ra được nửa chừng thì dừng lại. « Chờ đã. »

« Chuyện gì thế? »

« Tôi sẽ phải bảo ông đã muốn nói chuyện với tôi về việc gì? » Tôi hỏi lúng túng. « Mọi người sẽ hỏi tôi. »

« Sao không bảo chúng ta đã bàn luận về những việc logistics? » Anh ta nhướn mày và đóng cửa lại.

BÍ MẬT CỦA EMMA

Sophie Kinsella

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Thời gian còn lại trong ngày ở cơ quan là một không khí như trầy hội. Nhưng tôi chỉ ngồi đây, không có khả năng tin nổi chuyện vừa xảy ra. Và khi tôi về nhà tối đó, trái tim tôi vẫn còn đập thành thịch không chắc mọi thứ là thật. Mọi thứ thật bất công.

T

Anh ta là một người xa lạ. Anh ta được cho là một người xa lạ. Điểm chung nhất về những người xa lạ là, họ biến mất vào hư vô, không bao giờ gặp lại nữa. Không phải là đến cơ quan. Không hỏi bạn 8 lần 9 là bao nhiêu. Không biến thành ông chủ sếp-sòng của bạn.

Được rồi, tất cả tôi có thể nói là, chuyện đó đã dạy cho tôi bài học. Ba mẹ đã luôn bảo không bao giờ được nói chuyện với người lạ, và họ đã đúng. Tôi sẽ chẳng bao giờ hàn huyên với với một người lạ nữa. Mỗi mãi.

Tôi đã sửa soạn để đến chỗ căn hộ của Connor tối nay, và khi tôi tới nơi tôi cảm thấy cơ thể mình giãn ra khuây khoả. Thoát khỏi cơ quan. Thoát khỏi mọi câu chuyện không ngừng nghĩ về Jack Harper. Và Connor đã đương nấu ăn. Ý tôi là, chuyện này hoàn hảo làm sao? Phòng bếp tràn ngập một mùi cần tỏi thơm tuyệt, và đã có một ly rượu đang chờ tôi trên bàn.

« Chào! » Tôi nói, và tặng anh ấy một nụ hôn.

« Chào, em yêu dấu! » anh ấy nói, nhìn lên từ cái lò.

Chết. Tôi đã hoàn toàn quên mất phải nói Anh yêu dấu. OK, làm sao tôi sẽ ghi nhớ chuyện này được chứ?

Tôi biết rồi. Tôi sẽ viết nó vào tay.

« Hãy xem qua 1 lượt đồng hồ này. Anh đã tải chúng từ Internet. » Connor ra hiệu về 1 xếp tài liệu trên bàn với một nụ cười rộng mở. Tôi mở nó ra, và

thấy bản thân mình đang nhìn vào một bức hình đen trắng sẵn của một căn phòng với một chiếc sofa và một chậu cây cảnh.

« Bản kê chi tiết căn hộ! » Tôi nói, sửng sốt. "Wow. Nhanh thế. Em thậm chí còn chưa nhận thức được nữa."

"Tốt thôi, chúng ta cần bắt đầu xem xét," Connor nói. "Nhìn này, cái này có một cái ban công. Còn cái này với một cái lò sưởi đang hoạt động!"

"Choài!"

Tôi ngồi xuống một cái ghế gần đó và soi kỹ bức ảnh mờ, cố tưởng tượng ra cảnh tôi và Connor sống chung trong đó. Ngồi trên chiếc sofa đó. Chỉ hai chúng tôi, mỗi tối chỉ có 2 người.

Tôi tự hỏi chúng tôi sẽ nói về chuyện gì.

Ừ! Chúng tôi sẽ nói chuyện về... bất cứ thứ gì chúng tôi hay nói tới.

Có lẽ chúng tôi sẽ chơi Cờ tỷ phú (Monopoly). Chỉ nếu chúng tôi thấy buồn chán hoặc gì đó.

Tôi giở sang tờ sau và cảm thấy nhói lên kích động.

Căn hộ này có sàn gỗ và cửa chớp! Tôi đã luôn muốn có sàn nhà bằng gỗ và những cánh cửa chớp. Và nhìn cái phòng bếp hay ho này mà xem, với tất cả mặt bếp được ốp đá granit...

Ôi, cái này sẽ rất tuyệt. Tôi không thể chờ nổi!

Tôi nhấp một ngụm rượu vui vẻ, và chỉ lắng lại thoải mái khi Connor nói, "Thế! Việc Jack Harper đến có gây náo động không."

Ôi Trời. Làm ơn đi. Đừng có nói thêm nữa về Jack Harper chết tiệt.

"Em có gặp ông ta không?" anh ấy thêm vào, đi tới với một bát lạc. "Anh nghe được là ông ta đã vào Bộ phận Marketing."

"Ừm, có, em đã gặp ông ta."

"Anh đã tới bộ phận Nghiên cứu chiều nay, nhưng anh có 1 cuộc họp." Connor nhìn tôi sốt ruột. "Vậy ông ta như thế nào?"

"Ông ta... Em không biết nữa. Tóc sẫm màu... Người Mỹ... Vậy cuộc họp thế nào?"

Connor hoàn toàn lơ đi nỗ lực thay đổi chủ đề của tôi.

"Chuyện đó không hồi hộp sao?" Mặt anh ấy nhiệt tình. "Jack Harper!"

"Em cho là vậy." Tôi nhún vai. « Dầu sao... »

"Emma! Em không bị kích động sao?" Connor nhìn tôi kinh ngạc. "Chúng ta đang nói về người sáng lập ra công ty! Chúng ta đang nói về người đàn ông đã thành công với khái niệm của Panther Cola. Người đã lấy một thương hiệu vô danh, bao bì nó lại và bán nó ra thế giới! Ông ta đã biến một công ty phá sản thành một nghiệp đoàn khổng lồ và thành công. Và giờ tất cả chúng ta đang được gặp ông ta. Em không thấy chuyện đó xúc động sao?"

"Có," cuối cùng tôi nói. "Nó thật... xúc động."

"Chuyện này có thể là cơ hội cả cuộc đời của tất cả chúng ta. Để học hỏi được từ thiên tài ông ta! Em biết đấy, ông ta chưa bao giờ viết sách, ông ta chưa bao giờ chia sẻ suy nghĩ của mình với bất kỳ ai ngoại trừ Pete Laidler..." Anh ấy vớ vào trong tủ lạnh lấy một lon Panther Cola và kéo mở nó ra. Connor phải là nhân viên trung thành nhất trên thế giới. Có lần tôi đã mua một lon Pepsi khi chúng tôi ra ngoài picnic, và anh ấy đã suýt sặc.

"Em có biết cái anh yêu thích hơn hết thầy không?" anh ấy nói, đang nhấp một ngụm. "1 cuộc gặp riêng 1-1 với ông ta." Anh ấy nhìn tôi, mắt anh sáng lên. "1 cuộc gặp riêng 1-1 với Jack Harper! Đó chẳng phải là động lực thúc đẩy sự nghiệp tuyệt vời nhất sao?"

1 cuộc gặp riêng 1-1 với Jack Harper.

Ừa, nó đã thúc đẩy sự nghiệp của tôi rất tuyệt.

"Em cho là vậy," Tôi nói miễn cưỡng.

"Tất nhiên nó phải thế! Chỉ là có cơ hội được lắng nghe ông ta. Để nghe được những gì ông ta nói! Ý anh là, gã đó đã ẩn cư trong 3 năm. Ý tưởng nào khiến ông ta phải dồn toàn bộ thời gian đó? Ông ta hẳn phải có rất nhiều quan niệm và lý thuyết, không chỉ về marketing, mà còn về kinh doanh... về phương thức làm việc... về bản thân cuộc sống."

Giọng nói hăng say của Connor như sát muối lên vết thương ngoài da của tôi. Vậy, chúng ta hãy chỉ xem tôi đã làm chuyện sai lầm này ngoạn mục thế nào. Tôi đang ngồi trong máy bay ngay cạnh Jack Harper, thiên tài sáng tạo và khởi nguồn của tất cả kiến thức về kinh doanh và marketing, không kể đến những bí ẩn bản thân cuộc sống.

Và tôi làm gì? Tôi có hỏi anh ta những câu hỏi sâu sắc? Tôi có thu hút sự chú ý của anh ta bằng một cuộc trao đổi thông minh? Tôi có học hỏi được từ anh ta bất cứ điều gì chẳng?

Không hề. Tôi bi bô về kiểu quần lót mà mình ưa chuộng.

Một bước đi sự nghiệp tuyệt vời, Emma. 1 bước đi tuyệt nhất!

Ngày hôm sau, Connor đi ra ngoài cho 1 cuộc họp quan trọng, nhưng trước khi đi anh ấy bới ra một bài tạp chí cũ về Jack Harper.

"Đọc cái này đi," anh ấy nói, miệng nhồm nhoàm bánh mì. "Nó là thông tin nền hữu ích."

Tôi không muốn có bất kỳ thông tin nền nào hết! Tôi cảm thấy muốn cãi lại, nhưng Connor đã đi ra khỏi cửa rồi.

Tôi bị xúi giục để nó ra đằng sau và không thèm nhìn vào nó, nhưng đó là một chặng đường khá dài từ chỗ Connor đến cơ quan, và tôi chẳng có bất cứ tờ tạp chí nào bên mình hết. Thế là tôi mang tờ tạp chí theo mình, và bắt đầu đọc nó trên metro, và tôi phải công nhận đó là một bài viết khá thú vị. Làm sao mà Harper và Pete Laidler trở thành bạn bè, và họ đã quyết định tham gia vào lĩnh vực kinh doanh, và Jack đã là một người sáng tạo còn Peter là một tay chơi hưởng ngoại, và họ đã trở thành hàng triệu phú cùng nhau, và họ đã rất gần gũi, gần như là anh em. Và rồi Peter bị giết trong một vụ đâm xe. Và Jack đã quá tan nát đến nỗi anh ta tách mình khỏi thế giới và nói rằng anh ta đang phải sốc lại mọi thứ khác hơn.

Và đương nhiên là bây giờ đọc tất cả thứ này, tôi bắt đầu cảm thấy hơi ngu ngốc. Tôi đã phải nên nhận ra Jack Harper. Ý tôi là, tôi chắc chắn nhận ra Pete Laidler. Bởi một điều anh ta nhìn – có vẻ – chỉ là giống như Robert Redford. Và 1 lý do khác, anh ta đã lên tất cả mặt báo khi anh ta chết. Bây giờ tôi có thể nhớ lại việc đó rõ mồn một, cho dù tôi có không làm cho nghiệp đoàn Panther đi chẳng nữa. Chiếc Mercedes của anh ta bị đâm, và mọi người đều nói rằng chuyện đó giống như Công nương Diana vậy.

Tôi quá bận đọc, tôi sắp lơ bển và phải ngớ ngẩn lao ra cửa, ở đó mọi người nhìn tôi như thế: Mày hoàn toàn bị đao, mày không biết đã đến bến của mày hay sao chứ? Và rồi, khi cửa đóng lại, tôi nhận ra là mình đã để lại bài báo trong metro.

Ồi được thôi. Tôi đại loại cũng đã nắm được nội dung chính của nó rồi.

Đây là một buổi sáng mặt trời toả nắng rực rỡ, và tôi tiến về phía quầy bar nước hoa quả, nơi tôi thường tạt qua trước khi làm việc. Theo thói quen tôi lấy một cốc sinh tố xoài mỗi sáng, bởi nó tốt cho sức khoẻ.

Và cũng bởi ở đó có một anh chàng người New Zealand rất dễ thương sau quầy thanh toán, tên là Aidan. (Trên thực tế, tôi đã từng đôi chút mê đắm anh ta, trước khi tôi bắt đầu đi chơi với Connor.) Khi anh ta không làm ở quầy sinh tố, anh ta học khoá khoa học thể thao, và anh ta luôn nói với tôi vớ vẩn về những khoáng chất chủ yếu, và về tỷ lệ carbohydrat mà bạn cần phải.

"Chào nha," anh ta nói khi tôi đi vào. « Tập kích bốc thế nào rồi? »

« Ồ! » Tôi nói, hơi ửng mặt. "Nó tuyệt, cảm ơn."

"Em đã thử cái mero mới mà anh đã nói với em chưa?"

"Vâng! Nó thực sự giúp ích!"

"Anh đã nghĩ nó sẽ thế mà," anh ta nói, nhìn có vẻ hài lòng, và đi khỏi để làm cốc sinh tố xoài của tôi.

OK. Thì sự thật là, tôi thực sự không chơi kích bốc. Tôi đã thử một lần, ở trung tâm giải trí địa phương của chúng tôi, và thành thật thì, tôi đã bị sốc! Tôi đã không có ý tưởng nào về việc nó sẽ rất bạo lực cả. Nhưng Aidan đã quá hăng hái về nó, và vẫn cứ nói rằng nó sẽ biến đổi cuộc đời tôi ra sao, tôi không thể để bản thân thú nhận rằng tôi đã từ bỏ chỉ sau 1 buổi được. Nó chỉ có vẻ quá không thoả đáng. Vậy nên tôi đại loại... đã bịa đặt. Và ý tôi là, nó không giống chuyện đó. Anh ta sẽ không bao giờ biết được. Nó không phải như thế tôi luôn luôn gặp anh ta bên ngoài quầy sinh tố.

"Một cốc sinh tố xoài đây," Aidan nói.

"Và 1 bánh sôcôla hạnh nhân." Tôi nói. "Cho... đồng nghiệp của em." Aidan lấy cái bánh lên và bỏ bịch vào trong một cái túi.

"Em biết không, người đồng nghiệp này của em cần để tâm đến hàm lượng tinh đường của cô ta," anh ta nhăn trán nói. "Đó phải là... bốn cái bánh sôcôla hạnh nhân trong tuần này?"

"Em biết," Tôi nói nghiêm túc. "Em sẽ nói với cô ta. Cảm ơn Aidan. »

« Không có gì! » Aidan nói. "Và nhớ là: một-hai-xoay!"

"Một-hai-xoay," Tôi nhắc lại tươi cười. « Em sẽ nhớ! »

Khi tôi đi tới văn phòng, Paul ra khỏi phòng ông ta, chộp tay vào tôi và nói. « Thẩm định. »

Dạ dày tôi chao đảo dã man, và tôi gần như bị tắc thở với miếng cắn cuối cùng của cái bánh sôcôla hạnh nhân. Ôi Trời. Nó đây rồi. Tôi không sẵn sàng đâu.

Có tôi có. Coi nào. Tự tin lên. Tôi là một phụ nữ ở chỗ nào đó trên con đường của cô ta.

Đột nhiên tôi nhớ tới Kerry và bước đi « Tôi là một phụ nữ thành đạt » của cô ta. Tôi biết Kerry là một con bò đáng ghét, nhưng cô ta đã có văn phòng du lịch của riêng mình và kiếm được vô số đồng bảng mỗi năm. Cô ta phải làm vài thứ đúng đắn nào đó. Có lẽ tôi phải thử nó một lần. Thận trọng, tôi ưỡn căng ngực, ngẩng đầu và bắt đầu sải bước qua văn phòng với một biểu hiện cảnh giác không đổi trên gương mặt mình.

« Cô đã trải qua quãng thời gian đau khổ hay gì đó à? » Paul nói thô lỗ khi tôi đi đến cửa phòng ông ta.

« Không! » Tôi nói trong sự choáng váng.

« Được rồi, cô có vẻ rất kỳ cục. Giờ ngồi xuống đi. » Ông ta khép cửa lại, ngồi xuống bàn làm việc và mở một bản mẫu đề nghị Bình luận Thẩm định Nhân viên. « Tôi rất tiếc không thể gặp cô ngày hôm qua. Nhưng với việc Jack Harper tới, mọi thứ mệt mỏi nhào ra. »

« Việc đó OK mà. »

Tôi cố mỉm cười nhưng miệng tôi đột nhiên khô khốc. Tôi không thể tin nổi tôi lại cảm thấy lo lắng như thế này. Chuyện này còn tệ hơn cả bản thành tích học tập ở trường. »

« OK. Vậy... Emma Corrigan. » Ông ta nhìn vào bản mẫu và bắt đầu đánh dấu các ô. « Nói chung, cô làm tốt. Cô nói chung gần đây đã không... cô hiểu nhiệm vụ được giao cho mình... cô khá có năng lực... cô làm việc OK với các đồng nghiệp của mình... blah blah... blah... Có bất cứ vấn đề nào không? » ông ta hỏi, nhìn lên.

« Ờ... không. »

"Cô có cảm thấy bị phân biệt đối xử không?"

"Ờ... không."

"Tốt." Ông ta đánh dấu một ô khác. "Được rồi. Tôi cho là đã xong. Hoàn thành tốt đẹp. Cô có thể nhắn với Nick vào gặp tôi không? »

Cái gì? Ông ta đã quên rồi à?

« Ừm, thế việc thăng chức cho tôi thì sao? » Tôi nói, cố không cất tiếng quá lo âu.

« Thăng chức? » Ông ta nhím chăm chăm vào tôi. "Thăng chức nào?"

"Lên Thi hành viên Marketing."

"Cô đang nói cái mẹ gì thế?"

"Nó đã nói. Nó đã nói trong tờ quảng cáo công việc là..." Tôi rút tờ quảng cáo nhàu nát ra từ túi quần jeans mà tôi vừa nhét vào hôm qua. "Có thể thăng chức sau 1 năm." Nó nói ngay đây này." Tôi đẩy nó qua bàn, và ông ta nhìn vào với một cái cau mày.

"Emma, đó chỉ dành cho những ứng cử viên ngoại lệ. Cô vẫn chưa sẵn sàng để được thăng chức. Cô trước hết sẽ cần phải chứng tỏ bản thân mình."

"Nhưng tôi đang làm mọi thứ tốt nhất mà tôi có thể! Nếu ông chỉ cho tôi một cơ hội thôi..."

"Cô đã có cơ hội ở Glen Oil." Paul nhướn mày nhìn tôi và tôi cảm thấy nhức nhối vì bẽ mặt.

"Emma, bên cạnh đó là, cô chưa sẵn sàng cho một vị trí cao hơn. Chúng ta sẽ xem xét trong 1 năm nữa.

"1 năm ư?"

"Ok? Giờ thì chuẩn đi."

Đầu óc tôi quay cuồng. Tôi phải bình tĩnh chấp nhận chuyện này, một cách đường hoàng. Tôi phải nói cái gì đó như là "Tôi tôn trọng quyết định của ông, Paul", bắt tay ông ta và rời khỏi phòng. Đây là việc tôi phải làm.

Rắc rối duy nhất là, tôi có vẻ không thể đứng dậy khỏi ghế nổi.

Sau một vài phút, Paul nhìn tôi bối rối. "Xong rồi, Emma."

Tôi không nhúc nhích nổi. Một khi tôi rời khỏi căn phòng này, chuyện xong đứt.

"Emma?"

"Làm ơn thăng chức cho tôi đi," Tôi nói liều. "Làm ơn. Tôi phải được thăng chức để gây ấn tượng với gia đình mình. Nó là thứ duy nhất tôi muốn trên toàn bộ thế giới này, và tôi sẽ làm việc rất chăm chỉ, tôi hứa, tôi sẽ tới vào dịp cuối tuần, và tôi sẽ... tôi sẽ mặc trang phục bánh bao..."

"Cái gì?" Paul đang nhìn chăm chặp vào tôi như thể tôi biến thành một con cá vàng í.

"Ông không phải tăng lương thêm chút nào cho tôi! Tôi sẽ làm tất cả những công việc cũ như trước kia. Tôi thậm chí sẽ trả tiền cho các visit mới in của tôi! Ý tôi là, việc này không tạo nên bất kỳ khác biệt nào với ông. Ông thậm chí sẽ không biết là tôi đã thăng chức! "

Tôi sững lại, thở nặng nhọc.

"Tôi cho là cô sẽ nhận thấy rằng đó không hoàn toàn là mục đích của sự thăng chức, Emma," Paul chế nhạo. "Tôi sợ câu trả lời là không. Cho dù hơn nữa."

"Nhưng..."

"Emma, 1 lời khuyên này. Nếu cô muốn tiến lên phía trước, cô phải tự tạo ra những cơ hội cho bản thân. Cô cần phải tạo ra những thời cơ cho chính mình. Giờ thì nghiêm túc. Cô có thể làm ơn ra mẹ nó khỏi phòng tôi và bảo Nick tới cho tôi?"

Khi tôi rời khỏi, tôi có thể thấy ông ta đang ngược mắt nhìn lên trời và viết vội cái gì đó khác vào bản mẫu của tôi.

Tuyệt. Ông ta nhất định đang viết "Kẻ điên loạn trí, yêu cầu giúp đỡ y khoa".

Khi tôi thất thểu quay về bàn làm việc, Artemis tròn mắt nhìn lên. "Ồ, Emma," cô ta nói, "chị họ Kerry của em vừa gọi đến cho em."

"Thật sao?" Tôi hỏi ngạc nhiên. Kerry chưa bao giờ gọi cho tôi ở chỗ làm việc. Trên thực tế, chị ta chưa bao giờ gọi cho tôi lần nào hết. "Chị ấy có để lại lời nhắn không?"

"Có, chị ta có. Chị ta đã muốn biết em đã được đề bạt thăng chức chưa?"
»

OK. Giờ thì chính thức. Tôi ghét Kerry.

« Ồ phải rồi, » Tôi nói, cổ lên tiếng như thể chuyện này khá nhàm chán, một sự thăm vãn hằng ngày. « Cảm ơn. »

"Em mới được thăng chức à, Emma? Chị không biết điều đó!" Cô ta cao giọng và the thé, và tôi thấy một đôi ngêch đầu lên chú ý. "VẬY, em sắp trở thành thi hành viên marketing à?"

"Không," Tôi thì thầm, mặt tôi nóng bừng với sự nhục nhã. "Em không."

"Ồ! Artemis thể hiện một vẻ mặt bối rối-khinh khi. « VẬY tại sao chị ta lại... »

« Im đi, Artemis, » Caroline nói. Tôi nhìn sang cô ấy biết ơn và ngồi sụp xuống ghế.

Trọn vẹn 1 năm nữa. Trọn vẹn 1 năm nữa là một phụ tá marketing dở dẩn, và mọi người đang nghĩ là tôi là kẻ vô dụng. 1 năm nữa nợ nần Ba, còn Kerry và Nev thì cười nhạo tôi, và cảm giác như thất bại hoàn toàn. Tôi bật máy tính và chán nản gõ một đôi từ. Nhưng đột nhiên mọi năng lượng của tôi bay hết.

"Tôi nghĩ là tôi sẽ đi lấy 1 cốc cà phê," Tôi nói. "Có ai muốn một cốc không?"

"Em không thể lấy 1 cốc cà phê được đâu," Artemis nói, bắn cho tôi một cái nhìn kỳ cục. "Em không thấy sao?"

"Cái gì?"

"Họ đã mang máy cà phê đi," Nick nói. "Trong lúc em đang ở cùng Paul."

"Mang nó đi sao?" Tôi nhìn vào anh ta, không hiểu. "Nhưng tại sao?"

"Hem bít," anh ta nói, đang đi khỏi về hướng văn phòng của Paul. "Họ chỉ tới và chở nó đi khỏi."

"Chúng ta sắp có một cái máy mới!" Caroline nói, đi qua với một xấp chứng từ. "Ở tầng dưới bọn họ nói thế. Một cái thực sự hấp dẫn, với thứ cà phê ra trò. Được đặt mua bởi Jack Harper, hình như thế."

Cô ấy đi khỏi, và tôi nhìn chăm chăm theo sau cô ta.

Jack Harper đã đặt mua một cái máy cà phê mới?

"Emma!" Artemis nói sốt ruột. "Em có nghe thấy không thế? Chị muốn em đi tìm tờ rơi mà chúng ta đã làm cho đợt quảng bá của Tesco 2 năm

trước. Xin lỗi, Má," chị ta nói trong điện thoại. "Chỉ đang bảo phụ tá của con vài thứ."

Phụ tá của cô ta. Trời, việc này làm tôi cáu tiết khi cô ta nói thế.

Nhưng thành thật thì, tôi đang cảm thấy hơi choáng váng vì bức bối.

Chẳng có gì xảy ra với tôi cả, tôi kiên quyết tự nhủ khi tôi chôn chân quanh chỗ cuối tủ lưu trữ. Thật nực cười khi nghĩ là tôi đã làm được bất kỳ việc gì với nó. Dầu sao anh ta chắc chắn đã lên kế hoạch đặt mua máy pha cà phê mới. Anh ta chắc đã...

Tôi đứng dậy với một chồng hồ sơ trên tay và gần như sắp làm rơi hết chúng xuống sàn.

Và anh ta ở đây.

Đứng ngay đối diện tôi.

« Lại chào cô. » Anh ta cười qua khoé mắt. "Cô có khoẻ không?"

"Ờ... tốt, cảm ơn." Tôi nuốt khó nhọc. "Tôi vừa nghe được về cái máy pha cà phê mới.. Ừm... cảm ơn."

"Không có gì."

"Bây giờ mọi người!" Paul sai bước tới sau anh ta. « Ông Harper sẽ ngồi đây trong bộ phận này sáng nay. »

« Làm ơn. » Jack Harper mỉm cười. "Gọi tôi là Jack."

"Anh có lý. Jack sẽ ngồi đây sáng nay. Anh ấy sẽ quan sát các bạn làm gì, tìm hiểu các bạn hoạt động như mọi đội ra sao. Cứ xử sự bình thường, đừng làm cái gì đặc biệt cả." Mắt Paul chiếu vào tôi và ông ta mỉm cười lấy lòng. "Ở đây, Emma! Cô sao rồi? Mọi thứ OK chứ?"

"Ờ, vâng cảm ơn, Paul," Tôi lẩm bẩm. "Mọi thứ đều tuyệt."

"Tốt! Một nhân viên vui vẻ, đó là cái chúng ta muốn. Và, trong khi tôi đang có sự chú ý của các bạn," ông ta đăng hăng một tiếng nhỏ tự hào, "hãy chỉ để tôi nhắc nhở các bạn rằng Ngày Gia đình Nghiệp đoàn đang tới, thứ bảy tuần sau. 1 cơ hội cho tất cả chúng ta xuềnh xoàng tự nhiên, vui vẻ gặp gỡ gia đình của nhau, và đùa giỡn!"

Tất cả chúng tôi hơi ngây ra nhìn chăm chăm vào ông ta. Cho tới lúc này, Paul đã luôn quy cho nó là Ngày Nghiệp đoàn Khốn nạn và bảo rằng ông ta thà bị hoạn còn hơn dẫn bất cứ ai trong gia đình tới đó.

"Dầu sao, quay lại làm việc đi mọi người! Jack, để tôi đưa anh một cái ghế."

"Cứ lờ tôi đi," Jack Harper nói vui vẻ khi anh ta ngồi xuống một góc. "Xử sự bình thường đi."

Xử sự bình thường. Phải. Tất nhiên rồi.

Vậy đó phải là ngồi xuống, bỏ giày ra, kiểm tra email, bôi chút kem lên tay, ăn một ít Smarties, đọc tử vi của mình trên iVillage, đọc tử vi của Connor, viết "Emma Corrigan, Giám đốc điều hành" vài lần bằng chữ bay bướm lên sổ ghi chép của mình, thêm vào một đường viền hoa hoét, gửi một email cho Connor, chờ vài phút để đọc nếu anh ấy trả lời, uống một hơi nước khoáng và rồi kết thúc với việc đi quanh tìm tờ rơi Tesco cho Artemis.

Tôi không nghĩ vậy.

Khi tôi ngả lưng ở chỗ bàn làm việc, tâm trí tôi đang hoạt động lạ lùng. Hãy tạo ra cơ hội cho chính bản thân. Dừng nên những thời cơ cho chính mình. Đó là những gì Paul đã nói.

Và nó là gì nếu không phải một thời cơ chứ?

Bản thân Jack Harper đang ngồi đây, theo dõi tôi làm việc. Jack Harper vĩ đại. Ông chủ của toàn bộ nghiệp đoàn. Chắc là tôi có thể gây ấn tượng với anh ta thế này hay thế khác?

OK, có lẽ tôi đã bỏ lỡ một sự khởi đầu chói sáng nhất với anh ta. Nhưng có thể đây là cơ hội của tôi để chuộc lại bản thân! Nếu tôi có thể phô bày như thế nào đó rằng tôi thực sự toả sáng và năng động...

Khi tôi ngồi lật qua hồ sơ tác phẩm quảng cáo, tôi nhận thấy rằng mình đang giữ đầu hơi cao hơn thông thường, như thể tôi đang trong 1 buổi học tư thế. Và khi tôi liếc quanh văn phòng, mọi người khác có vẻ cũng đang ở 1 buổi học tư thế. Trước khi Jack Harper tới, Artemis đang nghe điện thoại với mẹ cô ta, nhưng giờ cô ra đeo kính gọng sừng và đang đánh máy mạnh tay, thỉnh thoảng dừng lại mỉm cười về cái mình đang viết theo kiểu "Tôi mới xuất chúng làm sao". Nick đã đương đọc phần thể thao của tờ Telegraph, nhưng giờ tôi có thể thấy anh ta đang nghiên cứu vài tài liệu với biểu đồ trên đó, trán hằn sâu lại.

"Emma?" Artemis nói với giọng ngọt ngào giả dối. "Em đã tìm được cho chị tờ rơi mà chị đã hỏi em chưa? Không cần vội vàng đâu..."

"Vâng, em đã!" tôi nói. Tôi đẩy ghế ra sau, đứng dậy, và đi qua bàn cô ta. Tôi đang cố nhìn tự nhiên nhất có thể. Nhưng Trời, chuyện này như lên tivi hay gì đó vậy. Chân tôi không hoạt động đúng đắn còn nụ cười của tôi thì dán chặt trên mặt và tôi có một nhận thức kinh dị rằng tôi có thể la lên đột ngột "Pằng!" hoặc gì đó.

"Của chị đây, Artemis," Tôi nói, và cẩn thận đặt tờ rơi lên bàn cô ta.

"Cầu Trời phù hộ em!" Artemis nói. Mắt cô ta nhìn tôi rực sáng và tôi nhận thức được cô ta cũng đang diễn. Cô ta đặt tay lên tay tôi, và tặng tôi một nụ cười lấp lánh. « Chị không biết chúng ta sẽ phải làm gì nếu không có em, Emma! »

« Chuyện ổn cả mà! » Tôi nói, bằng giọng phù hợp với tông giọng cô ta. "Bất cứ lúc nào!"

Mẹ, tôi nghĩ khi quay về bàn làm việc của mình. Tôi đã phải nói thứ gì đó sáng suốt hơn. Tôi đã phải nói, "Làm việc nhóm là cái giữ nghiệp đoàn này lại với nhau."

OK, không hề gì. Tôi có thể vẫn còn gây được ấn tượng với anh ta.

Cố hành động bình thường nhất có thể, tôi mở 1 tài liệu và bắt đầu gõ nhanh và hiệu quả nhất tôi có thể, lưng tôi thẳng tưng. Tôi chưa bao giờ biết văn phòng lại im lặng thế này. Mọi người đang đánh máy, không ai buôn chuyện cả. Nó như thể đang trong giờ kiểm tra. Chân tôi ngứa ngáy, nhưng tôi không dám gãi.

Làm sao trên đời người ta làm được những phim tài liệu quay trộm đó? Tôi cảm thấy hoàn toàn mệt lử, và đó mới chỉ khoảng 5 phút thôi đấy.

"Ở đây rất yên lặng," Jack Harper nói, giọng lúng túng. "Sự yên lặng này là bình thường à?"

"Ờ..." Tất cả chúng tôi nhìn nhau hoài nghi.

"Làm ơn, đừng để ý đến tôi. Cứ làm như các bạn thường làm. Các bạn phải có những cuộc trao đổi ở văn phòng chứ." Anh ta mỉm cười thân thiện. "Khi tôi làm việc trong 1 cơ quan, chúng tôi đã nói chuyện về mọi thứ trên

trời dưới biển. Chính trị, sách vở... Ví dụ, các bạn vừa đọc cái gì gần đây nhất?"

"Thực tế, tôi mới đang đọc quyển tiểu sử mới của Mao Trạch Đông," Artemis nói ngay lập tức. "Một thứ lồi cuốn."

"Tôi đang ở đoạn giữa của 1 quyển lịch sử Châu Âu thế kỷ 14," Nick nói.

"Tôi vừa đọc Proust," Caroline nói, với một cái nhún vai khiêm tốn. "Bằng nguyên bản tiếng Pháp."

"À." Jack Harper gật gù, gương mặt khó hiểu. "Còn... Emma, là gì? Cô đang đọc cái gì? »

« Ừm, thực ra... » Tôi nuốt xuống, câu giờ.

Tôi không thể nói quyển Nguệch ngoạc người nổi tiếng – Nó có nghĩa gì? Cho dù nó thực sự rất hay. Nhanh nào. 1 quyển sách nghiêm chỉnh nào đây?

"Em đang đọc Những dự tính vĩ đại, không phải sao, Emma?" Artemis nói. "Cho câu lạc bộ sách của em. »

« Phải! » Tôi nói khuây khoả. "Phải, đúng đấy..."

Và rồi tôi dừng lại đột ngột khi tôi bắt gặp cái nhìn chăm chú của Jack Harper.

Mẹ.

Trong đầu tôi, giọng của chính tôi trên chuyến bay đang bi bô ngây thơ.

» "... chỉ đọc lướt qua bìa sau và giả vờ là tôi đã đọc nó..." «

"Những dự tính vĩ đại," Jack Harper trầm ngâm nói. "Cô nghĩ gì về nó, Emma?"

Tôi không tin nổi anh ta đã hỏi tôi điều ấy.

Trong 1 lát tôi không thể nói nổi.

"Được thôi!" Cuối cùng tôi húng hắng cổ họng. "Tôi nghĩ nó... nó thực sự... cực kỳ..."

"Nó là một cuốn sách tuyệt vời," Artemis nói nghiêm túc. "Một khi bạn hoàn toàn hiểu được chủ nghĩa tượng trưng."

Câm đi, cô thể hiện thật ngu xuẩn. Ôi Trời. Tôi sẽ nói gì đây?

"Tôi nghĩ nó thật sự... gây được tiếng vang," cuối cùng tôi nói.

"Cái gì vang?" Nick hỏi.

"Cái... ừm..." Tôi hắng giọng. "Những tiếng vang."

Có 1 sự im lặng bối rối.

"Những tiếng vang được vang dội?" Artemis hỏi.

"Vâng," Tôi nói ngang ngược. "Chúng làm vậy. Dầu sao, tôi phải quay lại với công việc của mình đây." Tôi quay đi với một cái đảo mắt và bắt đầu luống cuống gõ phím.

OK. Vậy là cuộc thảo luận về sách vở không diễn ra khá khăm. Nhưng đó chỉ đúng là vận rủi mà thôi. Nghĩ tích cực nào. Tôi vẫn còn có thể làm được. Tôi vẫn có thể gây được ấn tượng với anh ta...

"Tôi chỉ không biết được có gì không ổn với nó!" Artemis nói với giọng nữ tính. "Tôi tưới nó hằng ngày."

Cô ta chọc chọc vào cây kiểng của mình và nhìn chăm chăm quyền rũ vào Jack Harper. "Anh có biết gì về cây cảnh không, Jack?"

"Tôi không, tôi e vậy, » Jack nói, và nhìn vào tôi, mặt anh ta ngây ra bất động. "Cô nghĩ có thể có cái gì không ổn với nó không, Emma?"

» "... thỉnh thoảng, khi tôi cáu giận với Artemis..."«

"Tôi... tôi không có ý kiến," cuối cùng tôi nói, và tiếp tục đánh máy, mặt tôi bừng lên.

OK. Đừng bận tâm. Chả làm sao cả. Thì tôi đã tưới nước cam lên một cái cây bé nhỏ. Thì sao nào?

"Có ai có thấy cái ca World Cup của tôi không?" Paul nói, đang vào văn phòng với một cái cau mày. "Tôi có vẻ không thể tìm thấy nó ở bất kỳ đâu."

» "Tôi đã làm vỡ cái ca của ông chủ tuần trước và giấu những mảnh vỡ vào trong túi xách của mình..."«

Mẹ.

OK. Đừng bận tâm. Thì tôi cũng đã làm vỡ một cái ca bé tí. Nó chẳng sao cả. Cứ phải đánh máy thôi.

"Này Jack," Nick nói, với giọng thân mật giữa cánh đàn ông. "Chỉ trong trường hợp anh không nghĩ là chúng tôi có bất cứ thứ gì vui nhộn, nhìn lên kia kìa!" Anh ta gật đầu về phía bức hình phô tô, cái quần lót lọt khe được

gắn lên bảng thông báo kể từ lễ Giáng sinh. "Chúng tôi vẫn không biết ai là người..."

» "... Tôi có hơi quá chén đợt party Giáng sinh lần trước..."«

OK, giờ tôi muốn chết. Ai đó làm ơn giết tôi đi.

"Chào, Emma!" Giọng Katie vọng tới, và tôi nhìn lên thấy cô ấy đang vội vàng đi vào văn phòng, khuôn mặt hồng lên với sự phấn khích. Khi cô ấy nhìn thấy Jack Harper, cô ấy chết sững lại. "Ồ!"

"Không sao cả. Tôi chỉ đơn giản như một người nhòm trộm thôi" Anh ta vẫy 1 tay thân thiện về phía cô ấy. "Tiến lên đi. Nói bất cứ thứ gì cô sắp định nói."

"Chào Katie!" Tôi xoay xở nói. "Chuyện gì thế?"

Ngay khi tôi nói tên cô ta, Jack Harper lại nhìn lên, một biểu hiện tập trung trên mặt anh ta.

Tôi không thích cái vẻ tập trung đó.

Tôi đã kể với anh ta điều gì về Katie? Điều gì? Tâm trí tôi tua lại điên tiết. Tôi đã nói gì? Tôi đã làm gì...

Tôi cảm thấy một cơn chao đảo ở bên trong. Ôi Trời.

» "... chúng tôi có mật mã khi cô ấy vào và nói, "Tôi có thể đi hoàn thành mấy số liệu với cô được không, Emma?" và điều đó thực sự có nghĩa là "Chúng ta sẽ chuồn ra ngoài tới Starbucks chứ..."«

Tôi đã nói cho anh ta mật mã thường dùng của chúng tôi.

Tôi nhìn chằm chằm vào gương mặt háo hức của Katie, cố làm cách nào đó truyền đạt thông điệp cho cô ấy.

Đừng nói điều đó. Đừng nói cậu muốn trao đổi vài số liệu với tớ.

"Tôi chỉ... ừm..." Cô ấy húng hắng cổ họng theo kiểu làm ăn và liếc có chủ ý về phía Jack Harper. "Tôi có thể nào đi xem xét vài con số với cô được không, Emma?"

Mẹ.

Mặt tôi đỏ hết lên. Toàn thân tôi râm ran như kiến bò.

"Cô biết đấy," Tôi nói, với một giọng vui tươi giả tạo, "Tôi không chắc chuyện này có thể được hôm nay."

Katie nhìn chăm chú vào tôi với sự ngạc nhiên.

"Nhưng tôi phải... Tôi thật sự cần cô đi xem xét mấy số liệu với tôi." Cô ấy phần khích thêm vào.

"Tôi hoàn toàn bị gắn chặt ở đây với công việc của mình, Katie!" Tôi rặn ra một nụ cười, đồng thời cố truyền đi thông điệp "Im đi!"

"Việc này không mất nhiều thời gian đâu! Chỉ nhanh thôi."

"Tôi thực sự không nghĩ vậy."

Katie thực tế đang bước chân nọ xọ chân kia.

"Nhưng Emma, chúng là những... số liệu rất quan trọng. Tôi thực sự cần phải... trao đổi với cô về chúng..."

"Emma." Giọng Jack Harper cất lên, tôi nhảy lên như vừa bị chích. Anh ta hướng về phía tôi nói tin cậy. "Có lẽ cô cần phải đi xem xét số liệu."

Tôi nhìn chăm chăm lại anh ta một lát, không nói nổi, máu dồn thành thạch lên tai.

"Được rồi," Tôi xoay sở nói sau một quãng ngừng lại. "OK. Tôi sẽ làm."

BÍ MẬT CỦA EMMA

Sophie Kinsella
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Khi tôi đi ra phố với Katie, nửa người tôi tê cóng kinh dị, và nửa còn lại hầu như muốn nổ tung trong tràng cười quá đỗi kích động. Mọi người khác đang ở trong cơ quan, cố gắng nhất có thể để gây ấn tượng với Jack Harper. Còn tôi thì đang ở đây, đi tản bộ uể oải ngay dưới mũi anh ta để uống một cốc cappuccino.

K

« Tớ xin lỗi vì đã làm gián đoạn cậu, » Katie tươi cười nói, khi chúng tôi đẩy cửa Starbucks. "Với Jack Harper ở đó và mọi thứ. Tớ đã không nghĩ là anh ta chỉ ngồi ngay đó! Nhưng cậu biết đấy, tớ đã thực sự khôn khéo, » cô ấy thêm vào tự tin. « Anh ta sẽ không bao giờ biết được chúng ta rời đi làm gì. »

« Tớ chắc là cậu có lý, » Tôi xoay xở nói. « Anh ta sẽ không bao giờ đoán ra được trong cả tỷ năm nữa. »

« Cậu có ổn không, Emma? » Katie nhìn tôi tò mò.

« Tớ ổn! » Tôi nói với kiểu the thé vui nhộn. "Tớ hoàn toàn ổn! Thế... tại sao có cuộc hội nghị thượng đỉnh khẩn cấp?"

"Tớ phải kể cho cậu nghe. Làm ơn cho 2 cappuccino," Katie rạng rỡ nhìn tôi xúc động. « Cậu không tin nổi điều này đâu! »

« Chuyện gì thế? »

« Tớ vừa có một buổi hẹn hò. Tớ đã gặp một anh chàng mới toanh! »

« Không! » Tôi nói, chăm chăm nhìn cô ấy. "Thật sao? Chuyện này nhanh thật."

"Phải, chuyện xảy ra ngày hôm qua, chỉ như lời cậu đã nói! Tớ đã chủ tâm đi xa hơn thường lệ trong giờ ăn trưa, và tớ đã tìm thấy một chỗ thực

sự dễ thương phục vụ bữa trưa. Và ở đây cái người đàn ông dễ mến ấy xếp hàng cạnh tớ – và anh ta đã làm quen nói chuyện với tớ. Rồi bọn tớ đã cùng chia sẻ một cái bàn và chuyện trò thêm nữa... và đúng lúc tớ đi khỏi thì anh ta đã hỏi tớ có thích đi uống nước vào lúc nào đó không.?" Cô ấy cầm tách cappuccino với một vẻ rạng rỡ. "Vậy nên bọn tớ sẽ đi chơi tối nay."

"Chuyện đó thật tuyệt diệu!" Tôi nói vui sướng. "Thế coi nào, anh ta như thế nào?"

"Anh ấy đáng yêu. Anh ấy tên là Phillip! Anh ấy có đôi mắt lấp lánh đáng yêu, và anh ấy thật quyến rũ và lịch thiệp, và anh ấy có khiếu hài hước tuyệt vời... »

« Anh ta có vẻ tuyệt diệu! »

« Tớ biết. Tớ có cảm nhận thực sự tốt đẹp về anh ấy. » Gương mặt Katie ánh lên rạng rỡ khi chúng tôi ngồi xuống. « Thực sự thế. Anh ấy đúng là có vẻ khác biệt. Và tớ biết ấn tượng này dường như ngớ ngẩn, Emma... » cô ấy ngập ngừng. « Nhưng tớ cảm thấy cậu đã mang anh ấy đến cho tớ theo cách nào đó. »

"Tớ á?" Tôi nhìn chăm chú vào cô ấy.

"Cậu đã trao cho tớ sự tự tin để nói chuyện với anh ta."

"Nhưng tất cả những gì tớ đã nói là..."

"Cậu đã bảo là cậu biết tớ sẽ gặp được ai đó. Cậu có lòng tin vào tớ. Và tớ đã làm được!" Mắt cô ấy bắt đầu rực sáng.

"Tớ xin lỗi," cô ấy thì thầm, và chậm nhẹ khăn ăn lên mắt. "Tớ chỉ hơi mất tự chủ một chút."

"Ồ Katie."

"Tớ chỉ thực sự nghĩ là cuộc đời tớ đã sang trang mới. Tớ nghĩ mọi thứ sẽ trở nên tốt đẹp hơn. Và đó tất cả là nhờ cậu, Emma!"

"Thật sự thì Katie," Tôi nói lúng túng. "Chẳng có gì."

"Nó không phải chẳng là gì!" cô ấy đáp lời. "Và tớ đã muốn làm gì đó cho cậu để đền đáp." Cô ấy lục lọi trong túi và lôi ra một cái to đựng đan móc màu cam. "Vậy nên tớ đã làm cho cậu cái này tối qua." Cô ấy nhìn tôi ngóng chờ. "Nó là một cái khăn trùm đầu."

Trong một lúc, tôi không thể nhúc nhích nổi. Một cái khả trùm đầu đan móc.

"Katie" cuối cùng tôi xoay xở nói, chạm vào nó. "Thực sự, cậu... cậu không cần phải làm thế!"

"Tớ đã muốn mà! Để nói lời cảm ơn cậu." Cô ấy nghiêm túc nhìn tôi. "Đặc biệt sau khi cậu đã đánh mất cái thắt lưng móc mà tớ làm cho cậu nhân dịp Giáng sinh."

"Ồ! Tôi nói, cảm thấy một sự giãn vật tội lỗi. "Ờ, phải. Chuyện đó... thật là một hổ thẹn." Tôi nuốt nghẹn. "Nó là một cái đai dễ thương. Tớ đã thực sự khó chịu vì để mất nó."

"Ôi chuyện quái gì!" Cô ấy lại ứa nước mắt. "Tớ cũng sẽ làm cho cậu một cái thắt lưng mới."

"Không!" Tôi nói hoảng hốt. "Không, Katie, đừng làm cái đó."

"Nhưng tớ muốn mà!" Cô ấy ngả ra phía trước và ôm tôi một cái. "Bạn bè là để thế mà!"

Mất 20 phút nữa để chúng tôi uống xong cốc cappuccino thứ hai và đi về cơ quan. Khi chúng tôi về gần toà nhà Panther tôi liếc nhìn vào đồng hồ và bỗng chốc nhận ra rằng chúng tôi đã đi hết 35 phút.

"Chúng ta sắp có một cái máy cà phê mới, không tuyệt vời sao?" Katie nói khi chúng tôi vội vã bước lên cầu thang.

"Ồ... phải. Thật tuyệt."

Dạ dày tôi bắt đầu lộn phèo khi nghĩ lại phải đối mặt với Jack Harper. Tôi đã không cảm thấy quá lo lắng thế này từ khi tôi trải qua bài kiểm tra xếp hạng kèn clarinet và khi người chấm thi hỏi tôi tên, tôi đã bật khóc.

"Được rồi, gặp cậu sau," Katie nói khi chúng tôi lên đến tầng 1. "Và cảm ơn, Emma."

"Không có gì," Tôi nói. "Hẹn cậu sau."

Khi tôi bắt đầu đi ở hành lang hướng về bộ phận marketing, tôi nhận thức được chân mình gần như không di chuyển nhanh như thường lệ. Trên thực tế, khi gần tới cửa, chúng chậm lại, và chậm... chậm hơn...

Một trong những thư ký từ bên Kế toán vượt qua tôi, với bước chân nhanh nhẹn trên giày cao gót, và bắn sang tôi một cái nhìn kỳ cục.

Ôi Trời. Tôi không thể vào đó được.

Có tôi có thể. Tôi sẽ ổn thôi. Tôi sẽ chỉ ngồi xuống rất nhanh và quay vào làm việc. Có lẽ anh ta thậm chí sẽ không nhận ra tôi.

Coi nào. Càng để lâu càng hỏng việc. Tôi hít một hơi thở sâu, nhắm mắt lại, bước vài bước vào trong bộ phận marketing, và mở mắt ra.

1 sự ồn ào huyên náo quanh bàn Artemis, và không có dấu hiệu nào của Jack Harper.

"Ý tôi là, có lẽ anh ta đang cân nhắc lại toàn bộ công ty," ai đó đang nói.

"Tôi đã nghe tin đồn là anh ta có một kế hoạch bí mật..."

"Anh ta không thể hoàn toàn tập trung vào hoạt động marketing," Artemis nói, cổ cất cao giọng lên trên mọi người khác.

"Jack Harper đâu rồi?" Tôi nói, cổ ra vẻ tình cờ.

"Anh ta đi rồi," Nick nói, và tôi cảm thấy ôi nhẹ cả người. Đi rồi! Anh ta đã đi rồi!

"Anh ta có sắp quay lại không?"

"Không nghĩ vậy. Emma, em đã làm xong mấy bức thư kia cho chị chưa thế? Bởi vì chị đã đưa nó cho em từ 3 ngày trước..."

"Em sẽ làm ngay đây," Tôi nói, và tươi cười nhìn Nick. Khi tôi ngồi xuống bàn làm việc, tôi cảm thấy lâng lâng như một quả bóng bay. Phấn khởi tôi bỏ giày ra, với lấy chai nước khoáng Evian của mình – và dừng lại.

Có một mảnh giấy gấp lại đang để trên bàn phím của tôi, với chữ "Emma" viết lên trên bằng nét chữ viết tay tôi không nhận ra.

Bối rối, tôi nhìn quanh phòng. Không ai đang nhìn vào tôi, chờ tôi nhận thấy nó cả. Trên thực tế, không ai có vẻ để ý. Tất cả bọn họ đều đang bận nói về Jack Harper.

Chầm chậm tôi mở nó ra và nhìn chăm chăm vào tin nhắn bên trong.

"Hi vọng cuộc gặp của em có hiệu quả. Tôi luôn thấy thật ong đầu với những con số."

Jack Harper Việc này có thể không phải là tệ hại nhất. Nó có thể đã phải viết là "Hãy dọn bàn cô đi."

Mặc dầu vậy, thời gian còn lại trong ngày, tôi hoàn toàn như bị gươm kề cổ. Mỗi lúc một ai đi vào trong ban tôi cảm thấy một chút co thắt sợ hãi. Và

khi ai đó bắt đầu nói ấm ã bên ngoài cửa về việc « Jack nói ông ấy có thể bất chợt quay lại bên Marketing » ra sao, tôi đã thật sự cân nhắc trốn vào trong phòng vệ sinh cho tới khi anh ta đi khỏi.

Kim chỉ đúng 5: 30, tôi ngừng đánh máy ngay giữa câu, tắt máy tính và chộp lấy áo choàng của mình. Tôi không chờ loanh quanh để anh ta lại xuất hiện đâu. Tôi chạy hết tốc lực xuống cầu thang, và chỉ bắt đầu nghỉ lại khi tôi đã được an toàn ở bên kia cánh cửa lớn.

Ít nhất 1 lần metro cũng nhanh phi thường, và tôi về tới nhà chỉ sau 20 phút. Khi tôi đẩy cửa vào căn hộ tôi có thể nghe thấy tiếng ồn lạ từ phòng Lissy. Kiểu như tiếng đập, tiếng va mạnh. Có lẽ cô ấy đang di chuyển đồ đạc ở đó.

« Lissy, » tôi vừa gọi vừa đi vào bếp. « Bờ sẽ không tin được chuyện gì đã xảy ra ngày hôm nay đâu. » Tôi mở tủ lạnh, lấy ra 1 chai Evian và áp nó vào cái trán hâm hấp nóng của mình. Sau một lát tôi mở chai ra và uống vài ngụm, rồi thơ thẩn quay lại sảnh lần nữa và thấy cánh cửa phòng Lissy đang mở.

« Lissy!" Tôi mở lời. "Bờ đang ở chỗ giờ nào..."

Và rồi tôi ngập ngừng khi có một người đi ra khỏi cửa, không phải Lissy mà là một người đàn ông.

Một người đàn ông! 1 gã cao và gầy mặc quần đen rất mỏng và đeo kính gọng thép.

"Ồ," Tôi nói, sửng sốt. "Ơ... chào."

"Emma!" Lissy nói, theo sau anh ta. Cô ấy đang mặc một cái áo phông với quần bó leggings màu xám mà tôi chưa từng thấy trước đây, đang uống cốc nước và có vẻ giật mình khi nhìn thấy tôi. "Bờ về nhà sớm."

"Tớ biết. Tớ phải gấp rút đi về."

"Đây là Jean-Paul," Lissy nói. « Jean-Paul, Emma bạn cùng nhà của em.

»

« Xin chào, Jean-Paul, » Tôi nói với một nụ cười thân thiện.

« Hân hạnh được gặp em, Emma, » Jean-Paul nói với 1 âm giọng Pháp. Trời, chất giọng Pháp thật quyến rũ. Ý tôi là, họ đúng là thế.

« Jean-Paul và tớ chỉ đang... ừm... xem xét vài ghi chép vụ kiện, » Lissy nói.

« Ồ được rồi, » Tôi tươi cười nói. « Thật đáng yêu! »

Những ghi chép vụ kiện. Phải, đúng thế. Bởi vậy mà có một loạt những tiếng ồn huỳnh huých đó.

Lissy thật là một ả ngựa đen tối!

« Anh phải đi đây, » Jean-Paul nói, nhìn vào Lissy.

« Em sẽ gặp anh bên ngoài, » cô ấy nói bối rối.

Cô ấy biến ra ngoài cánh cửa, và tôi có thể nghe thấy hai người họ đang thì thầm ở đầu cầu thang.

Tôi hớp vài ngụm Evian, rồi đi vào phòng khách và ngồi bịch xuống sofa. Cả người tôi đau đớn do phải ngồi cứng đờ căng thẳng cả ngày. Chuyện này nghiêm chỉnh mà nói, quá tệ cho sức khỏe của tôi. Làm quái nào tôi sẽ sống sót sau cả tuần lễ với Jack Harper?

« Vậy! » Tôi nói khi Lissy quay lại vào phòng. "Chuyện gì đang diễn ra thế?"

"Bồ có ý gì?" cô ấy nói gian xảo.

"Bồ và Jean-Paul! Từ bao lâu hai người đã... »

« Chúng tớ không có, » Lissy mở lời, chuyển sang đỏ ửng. « Nó không phải... Chúng tớ vừa xem xét các ghi chép vụ kiện. Chỉ có vậy. »

« Chắc chắn là thế. »

« Chúng tớ là thế! Chuyện chỉ có thể thôi! »

« OK, » Tôi nói, nhướn mày. « Nếu cậu đã nói vậy. »

Thình thoảng Lissy trở nên như thế này, hoàn toàn bẽn lèn và xấu hổ. Tôi thực sẽ phải chuốc cô ấy say bí tỉ một đêm, và cô ấy sẽ phải thừa nhận chuyện này.

« Thế ngày hôm nay bồ thế nào? » cô ấy hỏi, và ngồi thụp xuống sàn rồi với lấy một tờ tạp chí.

Ngày hôm nay tôi thế nào à?

Tôi thậm chí không biết phải bắt đầu từ đâu.

« Ngày hôm nay tớ, » cuối cùng tôi nói. « Ngày hôm nay của tớ có chút ác mộng. »

« Thật sao? » Lissy nói, nhìn lên ngạc nhiên.

« Không, nói lại là. Nó hoàn toàn là một ác mộng. »

« Chuyện gì đã xảy ra vậy? » Lissy hoàn toàn chú ý. « Kể tớ nghe! »

« OK. » Tôi hít một hơi thở sâu và vuốt tóc ra sau, tự hỏi bắt đầu ở chỗ quái nào nữa. « OK, có nhớ tớ đã có chuyến bay trở về kinh khủng từ Scotland tuần trước không? »

« Có! » Mặt Lissy sáng lên. "Và Connor đã tới đón bồ và đó hoàn toàn thực sự là lãng mạn..."

"Phải. Ừa." Tôi húng hắng cổ họng. "Trước đó. Trên chuyến bay. Đã có 1 người đàn ông ngồi cạnh tớ. Và rồi chuyến bay thực sự trở nên hỗn loạn." Tôi cắn môi. "Và chuyện là, tớ thực lòng đã nghĩ rằng tất cả chúng tớ sắp chết và đó là người cuối cùng tớ sẽ nhìn thấy, và... tớ..."

"Ôi Trời ơi!" Lissy lấy tay che miệng. "Bồ không quan hệ với anh ta chứ."

"Tệ hơn nữa! Tớ đã kể cho anh ta tất cả mọi bí mật của tớ"

Tôi đang trông chờ Lissy sẽ há hốc miệng, hoặc nói thứ gì đó thông cảm như "Ồ không!" nhưng cô ấy đang ngậy ra nhìn chăm chăm vào tôi.

"Những bí mật nào cơ?"

"Những bí mật của tớ. Bồ biết đấy."

Lissy nhìn tôi như thể tôi vừa kể cho cô ấy tôi có một cái chân giả vậy.

"Bồ có bí mật à?"

« Đương nhiên là tớ có những bí mật! » Tôi nói. « Mỗi người đều có một vài bí mật. »

« Tớ không có! » Cô ấy nói ngay lập tức, có vẻ bị xúc phạm. "Tớ không có bất kỳ bí mật nào cả."

"Có bồ có đấy!"

"Như cái gì nào?"

"Như... như... OK." Tôi bắt đầu đếm trên đầu ngón tay. "Bồ chưa bao giờ nói với ba rằng bồ chính là người làm mất chìa khoá gara lần đó."

"Đó là chuyện từ nhiều năm trước rồi!" Lissy nói khinh khi.

"Bồ đã không bao giờ nói với Simon là bồ đang hy vọng anh ta có thể sẽ cầu hôn bồ..."

"Tớ không có!" Lissy nói, đỏ mặt. "Ừa, OK, có lẽ tớ đã có..."

"Bồ nghĩ rằng gã trai buồn bã nhà bên thích cậu..."

"Đó không phải 1 bí mật!" cô ấy nói, đảo tròn mắt.

"Ồ được rồi. Vậy tớ kể với anh ta nhé?" Tôi nghiêng người về phía cửa sổ mở. "Này Mike," Tôi gọi. "Đoán coi? Lissy nghĩ là anh..."

"Dừng lại!" Lissy điên cuồng nói.

"Bồ thấy chưa? Bồ có những bí mật. Mỗi người đều có những bí mật. Giáo hoàng chắc cũng có một vài bí mật thôi."

"OK," Lissy nói. "OK. Bồ có quan điểm của mình. Nhưng tớ không hiểu vấn đề là gì. Vậy là bồ đã kể cho một gã nào đó trên máy bay những bí mật của bồ..."

"Và giờ anh ta đã tới cơ quan."

"Cái gì?" Lissy nhìn chòng chọc tôi. "Bồ nghiêm túc chứ? Anh ta là ai?"
»

« Anh ta là... » Tôi gần như đã nói ra tên của Jack Harper thì nhớ ra lời hứa của mình. "Anh ta chỉ là... gã tới giám sát," Tôi nói mập mờ.

"Anh ta ở cấp cao à? »

« Anh ta... phải. Bồ có thể nói là anh ta ở cấp rất cao. »

« Ủ ôi. » Lissy nhăn trán, nghĩ một lát. "Được rồi, việc đó có thực sự làm sao không? Nếu anh ta biết một vài thứ về bồ."

"Lissy, đó không phải chỉ là một vài thứ." Tôi cảm thấy mình hơi chút đỏ ửng lên. "Đó là mọi thứ. Tớ đã kể cho anh ta tớ đã làm giả hạng A trong hồ sơ CV."

"Bồ đã làm giả hạng A trong hồ sơ CV?" Cô ấy nhắc lại trong sự choáng váng. "Bồ nghiêm chỉnh đấy chứ?"

"Tớ đã kể cho anh ta về việc tớ tưới cây kiếng của Artemis bằng nước cam ép, tớ đã nói với anh ta rằng tớ thấy quần lót lọt khe thật khó chịu..."

Tôi dừng lại vì thấy Lissy đang nhìn chăm chăm vào tôi, thất kinh.

"Emma," cuối cùng cô ấy nói. "Bồ đã bao giờ nghe thấy câu "quá nhiều thông tin" chưa?"

"Tớ không có ý muốn nói bất cứ gì trong đó!" Tôi biện hộ. "Nó chỉ kiểu như bật ra khỏi! Tớ đã uống 3 ly vodka, và tớ đã nghĩ là chúng tớ đang gần

với cái chết. Thực lòng thì, Lissy, bồ cũng sẽ làm tương tự như thế. Mọi người đều đang hét lên, người ta cầu nguyện, máy bay lắc lư xoay tròn..."

"Thế nên bồ ba hoa tất cả bí mật của mình với ông chủ."

"Nhưng anh ta không phải là ông chủ của tớ trên máy bay!" Tôi kêu lên thất vọng. "Anh ta chỉ là một người xa lạ nào đó. Tớ không bao giờ phải gặp lại anh ta nữa!"

Có 1 sự im lặng khi Lissy nắm bắt lại mọi chuyện.

"Bồ biết đấy, chuyện này giống như chuyện đã xảy ra với chị họ mình," cuối cùng cô ấy nói. "Chị ấy đã tới một bữa tiệc, và ở đó, ngay trước mặt chị ấy, là vị bác sỹ đã đỡ đẻ cho chị ấy 2 tháng trước."

"Ooh." Tôi gục mặt.

"Chính xác! Chị ấy đã bảo rằng chị ấy đã quá nguỵng nguỵng, chị ấy đã bỏ đi. Ý tớ là, ông ta đã thấy mọi thứ! Chị ấy nói là khi ở trong bệnh viện, làm thế nào đó mà chuyện ấy chẳng làm sao cả, nhưng khi chị ấy nhìn thấy ông ta đứng ở đó, đang cầm một ly rượu và nói chuyện về giá nhà, chuyện đó là một việc khác."

"Ừa, giống nhau cả," Tôi nói tuyệt vọng. "Anh ta biết mọi chi tiết cá nhân thầm kín nhất của tớ. Nhưng khác biệt là, tớ không thể chỉ bỏ đi được! Tớ phải ngồi đó và giả vờ là một nhân viên tốt. Và anh ta biết tớ không phải thế."

"Vậy bồ định sẽ làm gì?"

"Tớ không biết! Tớ cho là tất cả mọi thứ tớ có thể làm là cố tránh xa anh ta."

"Anh ta sẽ ở đây đến bao lâu?"

"Hết tuần," Tôi nói chán chường. "Một tuần trọn vẹn."

Tôi cầm cái điều khiển lên và bật tivi và trong một lúc chúng tôi nhìn chăm chăm yên lặng vào một nhóm người mẫu mặc quần jeans Gap đang nhảy.

Hết quảng cáo, và tôi lại nhìn lên, thấy Lissy đang nhìn tôi tò mò.

"Cái gì?" Tôi hỏi. "Cái gì đây?"

"Emma..." Cô ấy húng hắng cổ họng lúng túng. "Bồ không giữ bất kỳ bí mật nào với tớ chứ?"

"Bồ á?" Tôi nói, hơi đưa mắt liếc nhìn.

Một chuỗi hình ảnh loé lên thoáng qua trong tâm trí tôi. Giấc mơ kỳ cục lần đó của tôi về Lissy và tôi trở thành đồng tính. Đôi lần tôi mua cà rốt ở siêu thị và thề với cô ấy chúng là một bộ phận. Cái lần chúng tôi 15 và cô ấy đi Pháp còn tôi thì đi chơi với Mike Appleton, người mà cô ấy hoàn toàn phát cuồng, và chưa bao giờ nói lại với cô ấy.

"Không! Tất nhiên là không!" Tôi nói, và nhanh chóng hớp một ngụm nước. "Tại sao chứ? Bồ giữ cái gì với tớ à?"

2 vết hồng xuất hiện trên má Lissy.

"Không, đương nhiên tớ không có!" Cô ấy nói với giọng không tự nhiên. "Tớ chỉ là... ngạc nhiên thôi." Cô ấy với lấy quyển chỉ dẫn TV và bắt đầu phe phẩy nó, tránh cái nhìn chòng chọc của tôi. "Bồ biết đó. Chỉ vì quan tâm thôi."

"Phải, được rồi." Tôi nhún vai. "Tớ cũng thế."

Wow. Lissy có một bí mật. Tôi tò mò nó là cái gì...

Tất nhiên rồi. Như là cô ấy đã thực sự xem xét những ghi chép vụ kiện với gã đó. Cô ấy nghĩ tôi hoàn toàn đao đơ chắc?

BÍ MẬT CỦA EMMA

Sophie Kinsella
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Sáng hôm sau tôi đi làm với đúng một mục tiêu. Tránh xa Jack Harper.

S

Điều này có lẽ khá dễ dàng. Nghiệp đoàn Panther là một công ty vĩ đại nằm trong một toà nhà vĩ đại. Anh ta sẽ bận rộn ở những bộ phận khác ngày hôm nay. Anh ta nhất định sẽ bị trói chặt với cả đồng cuộc gặp mặt. Anh ta nhất định sẽ dành cả ngày trên tầng 11 hay đại loại gì đó.

Mặc dầu vậy, khi tôi tới gần cánh cửa kính to đùng, bước chân tôi chậm lại và tôi thấy mình đang nhòm vào trong để coi anh ta có ở gần đây chăng.

"Ồn cả chứ, Emma?" Dave, nhân viên bảo vệ hỏi khi tới mở cửa cho tôi. "Cô nhìn cứ ngơ ngẩn."

"Không! Tôi khoẻ mà, cảm ơn nhé!" Tôi khẽ bật cười thoải mái, mắt tôi bắn về phía sảnh.

Tôi không thể thấy anh ta ở bất cứ đâu. OK. Chuyện này sẽ ổn thôi. Anh ta chắc chưa tới. Thậm chí chắc là anh ta sẽ không tới ngày hôm nay đâu. Tôi hất tóc ra sau một cách tự tin, bước mạnh mẽ băng qua sàn nhà đá hoa, và bắt đầu đi lên cầu thang.

'Jack! ' Đột nhiên tôi nghe thấy tiếng gọi khi tôi đang gần lên đến tầng 1. "Anh có rảnh vài phút không?"

"Chắc chắn rồi."

Đó là giọng anh ta. Ở chỗ quái nào mà...

Tôi ngơ ngác nhìn quanh, và phát hiện ra anh ta ở đầu cầu thang, đang nói chuyện với Graham Hillingdon. Tim tôi nảy ra khỏi lồng ngực, và tôi chộp lấy thành cầu thang bằng đồng. Khi thật. Nếu giờ anh ta nhìn xuống anh ta sẽ thấy tôi.

Tại sao anh ta phải đứng ngay đó chứ? Chẳng nhẽ anh ta không có việc quan trọng nào của cơ quan có thể đi làm được chắc?

Dầu sao. Chẳng sao cả. Tôi sẽ chỉ... bắt một đường khác. Rất chậm rãi tôi lùi vài bước về phía sau, đi xuống cầu thang, cố không gõ gót giày xuống sàn đá hoa hoặc di chuyển đột ngột để phòng thu hút sự chú ý của anh ta. Khi tôi đang cẩn thận bước lùi lại thì Moira bên Kế toán đi qua và nhìn tôi kỳ quặc, nhưng tôi chả quan tâm. Tôi cần phải chuồn khỏi đây.

Ngay khi ra khỏi tầm mắt của anh ta, tôi cảm thấy nhẹ nhõm, và bước nhanh hơn quay xuống sảnh. Tôi sẽ đi bằng thang máy. Chả sao cả. Tôi bước tự tin, và khi tôi đang ở chính giữa gian nhà rộng lớn lát đá cẩm thạch thì tôi thấy ớn lạnh.

"Phải đấy." Lại là giọng nói của anh ta. Và có vẻ như gần hơn. Hay tôi chỉ hoang tưởng?

«... nghĩ là tôi sẽ đánh giá cao ở... »

Đầu tôi quay mòng. Giờ anh ta đang ở đâu? Anh ta đang đi theo hướng nào?

«... thật sự cho rằng... »

Khỉ thật. Anh ta đang xuống cầu thang. Chẳng có chỗ nào để trốn cả!

Không nghĩ tới lần thứ 2, tôi gần như chạy bổ về cái cửa kính, đẩy nó mở ra, và vội vàng ra khỏi toà nhà. Tôi hấp tấp chạy xuống bậc, chạy khoảng trăm thước xuống đường và dừng lại, thở hỗn hển.

Chuyện chẳng ổn chút nào.

Tôi đứng trên vỉa hè vài phút trong ánh mặt trời buổi sáng, cố ước lượng xem anh ta sẽ ở lại trong sảnh bao lâu, rồi thận trọng lại gần cửa kính lần nữa. Chiến thuật mới. Tôi sẽ đi tới văn phòng mình nhanh kinh ngạc, tôi không thể bị ai bắt gặp. Thế nên sẽ chẳng sao dù tôi có đi qua Jack Harper hay không. Tôi đơn giản sẽ chỉ sải bước về phía trước mà không nhìn quanh quất gì hết và Trời ơi anh ta ở đấy, đang nói chuyện với Dave.

Không nghĩ ngợi nhiều, tôi thấy mình đang chạy ngược xuống bậc tam cấp và lại ra ngoài đường.

Chuyện trở nên thật lố bịch. Tôi không thể ở ngoài đường cả ngày được. Tôi phải tới bàn làm việc. Coi nào, nghĩ xem. Phải có một lối nào đó quanh

đây chứ. Phải có...

Phải rồi! Tôi sáng lên một ý tưởng cực tuyệt. Nó dứt khoát sẽ hiệu nghiệm.

3 phút sau tôi tiến lại gần cửa toà nhà Panther lần nữa, hoàn toàn cúi đầu vào bài báo trong tờ The Times (Thời đại). Tôi không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì quanh mình. Và không ai có thể thấy được mặt tôi. Quả là sự cải trang tuyệt hảo!

Tôi lấy vai đẩy cửa mở, đi ngang qua sảnh và lên cầu thang, làm mọi thứ mà không cần nhìn lên. Khi tôi sai bước trong hành lang đi về phía bộ phận marketing, tôi cảm thấy hoàn toàn được bảo bọc và an toàn, vui mình trong tờ Times. Tôi nên làm thế này thường xuyên hơn. Không ai có thể bắt gặp tôi ở đây. Thật sự là một cảm giác vững lòng, như thể tôi tàng hình, hoặc...

"Au! Xin lỗi!"

Tôi vừa va phải ai đó. Khỉ thật. Tôi hạ tờ báo xuống, thấy Paul đang nhìn mình chăm chú, xoa xoa đầu.

« Emma, cô đang làm cái mẹ gì thế? »

« Tôi chỉ đang đọc The Times," Tôi nói yếu ớt. « Tôi thật sự xin lỗi. »

« Được rồi. Dầu sao, cô đã ở chỗ quái nào thế? Tôi muốn cô pha trà và cà phê cho cuộc họp của ban. 10 giờ. »

« Trà và cà phê nào cơ? » Tôi lúng túng hỏi. Họ không thường xuyên có bất cứ đồ uống nào trong các buổi họp ban. Trên thực tế, thường chỉ có khoảng 6 người đổ lại.

« Ngày hôm nay chúng ta phải có trà và cà phê, » ông ta nói. « Và bánh quy nữa. Được chưa? Ồ, và Jack Harper đang tới."

"Cái gì?" Tôi nhìn chăm chú vào ông ta với sự khiếp đảm.

"Jack Harper đang tới," Paul lặp lại nôn nóng. "Thế nên khẩn trương lên."

"Tôi có phải đến không?" Tôi hỏi trước khi có thể dừng mình lại.

"Gì cơ?" Paul nhìn tôi chòng chọc cau mày không hiểu.

"Tôi chỉ muốn biết tôi... có phải đến hay không..." Tôi nói lí nhí dần.

"Emma, nếu cô có thể phục vụ trà và cà phê cảm ứng từ xa," Paul nói mỉa mai, "thì cô ngồi lại bàn làm việc còn hơn cả được hoan nghênh. Còn

không thì, cô có thể tử tế nhắc ông nhanh lên và đặt vào phòng hội thảo. Cô biết đây, với ai đó muốn được thăng chức..." Ông ta lắc đầu và bỏ đi.

Sao ngày này lại có thể trở thành tai hại như thế và tôi thậm chí vẫn còn chưa được ngồi xuống nữa?

Tôi vút túi xách và áo khoác lên bàn, vội vàng quay xuống hành lang tới thang máy, và nhấn vào nút đi lên. 1 lát sau, một tiếng pình trước mặt tôi, và cửa mở ra.

Không. Không.

Đây là một giấc mơ tồi tệ.

Jack Harper đang đứng một mình trong thang máy, mặc cái quần jeans cũ và một cái áo len cashmere dài tay màu nâu.

Trước khi tôi có thể dừng bản thân lại, tôi bắt đầu bước lùi lại 1 bước. Jack Harper bỏ điện thoại ra, nghiêng đầu sang một bên và nhìn tôi kiểu kỳ quặc.

"Cô có vào thang máy không?" anh ta hỏi nhẹ nhàng.

Tôi bị đông đặc. Tôi có thể nói gì chứ? Tôi không thể bảo "Không, tôi chỉ nhấn nút cho vui, haha!"

"Có," cuối cùng tôi nói và đi vào thang máy với hai chân cứng đờ. "Có tôi có."

Cánh cửa đóng lại, và chúng tôi bắt đầu đi lên trên trong im lặng. Dạ dày tôi thắt nút căng thẳng.

"Ừm, Ông Harper," Tôi lúng túng nói, và anh ta ngược lên. "Tôi chỉ muốn xin thứ lỗi cho... cho cái, ừm, đoạn trốn việc hôm nọ. Chuyện này sẽ không tái diễn nữa đâu."

"Giờ cô đã có thứ cà phê có thể uống được," Jack Harper nói, nhướn mày. "Vậy nên cô không cần phải đi ra Starbucks nữa, trong bất cứ trường hợp nào."

"Tôi biết. Tôi thực sự xin lỗi," tôi nói, mặt tôi nóng bừng. "Và tôi có thể đảm bảo với ông, đó chắc chắn là lần cuối cùng tôi làm một việc như thế." Tôi hắng giọng. "Tôi hoàn toàn tận tâm với Nghiệp đoàn Panther, và tôi mong được phục vụ công ty này nhiều nhất có thể, dâng hiến một trăm phần trăm, tất cả mọi ngày, bây giờ và trong tương lai."

Tôi gần như muốn nói thêm "Amen".

"Thật sao." Jack nhìn tôi, miệng mím lại. "Thật... tuyệt." Anh ta nghĩ 1 lát. "Emma, cô có thể giữ bí mật được không? »

« Vâng, » Tôi lo lắng nói. « Chuyện gì vậy? »

Jack ngả người sát lại và thì thầm, « Tôi cũng đã từng chơi hookey. »

« Gì cơ? » Tôi nhìn anh ta chòng chọc.

« Đó là công việc đầu tiên của tôi, » anh ta tiếp tục nói với giọng thân thiện. « Tôi đã từng có một người bạn cùng đi la cà. Chúng tôi cũng có một mật mã. » Mắt anh ta lấp lánh. « 1 trong chúng tôi sẽ yêu cầu người kia mang cho anh ta hồ sơ Leopold. »

« Hồ sơ Leopold là cái gì? »

« Nó không tồn tại. » Anh ta cười nhảu. "Nó chỉ là một cái cơ để chuồn khỏi chỗ làm. »

«Ồ.Ồ phải rồi! »

Bỗng nhiên tôi cảm thấy khá hơn một chút.

Jack Harper đã từng trốn việc sao? Tôi đã cho rằng anh ta quá bận việc là một thiên tài sáng tạo năng nổ và lỗi lạc.

Thang máy dừng ở tầng 3 và cửa mở ra, nhưng không ai vào cả.

"Vây, đồng nghiệp của cô có vẻ rất dễ thương," Jack nói khi chúng tôi bắt đầu đi lên tiếp. "Một đội rất thân thiện, siêng năng. Họ có như thế mọi lúc không?"

"Nhất định rồi!" Tôi nói ngay lập tức. "Chúng tôi vui vẻ hợp tác với nhau, trên một nền tảng của đội là hợp nhất và... ừm... hiệu quả..." Tôi đang cố nghĩ một từ khác dài hơn thì tôi phạm phải sai lầm là nhìn vào mắt anh ta.

Anh ta biết chuyện đó là nhảm nhí chẳng?

Ôi Trời. Cái nhìn sắc nhọn đó là gì?

"OK." Tôi dựa vào vách thang máy. "Trong đời thực, chúng tôi không xử lý việc gì như thế cả. Paul thường la hét tôi 6 lần một ngày, còn Nick và Artemis thì ghét bỏ nhau, và chúng tôi không thường ngồi quây tròn thảo luận văn chương. Tất cả chúng tôi đều giả làm chuyện ấy."

"Cô làm tôi sửng sốt." Miệng anh ta mím lại. "Không khí ở bộ phận quản lý có vẻ cũng rất giả tạo. Sự ngờ vực của tôi bị khuấy động khi 2 nhân viên tự dừng bắt đầu hát bài ca Nghiệp đoàn Panther. Tôi thậm chí còn không biết là có một bài hát Nghiệp đoàn Panther nữa."

"Tôi cũng không," Tôi nói ngạc nhiên. "Nó có gì hay không?"

"Cô nghĩ sao?" Anh ta nhướn mày khôil hài và tôi bật cười khúc khích.

Thật kỳ lạ, nhưng không khí giữa chúng tôi không còn ngưng ngậpmấy nữa. Thực tế thì, chúng tôi gần như thể là bạn cũ hoặc gì đó.

"Ngày gia đình Nghiệp đoàn tới thế nào?" anh ta hỏi. "Có mong chờ nó không?"

"Cứ như bị nhốt răng í," Tôi nói thẳng thừng.

"Tôi hiểu được sự rung cảm đấy." Anh ta nói thêm, nhìn hài hước. "Và mọi..." Anh ta ngập ngừng. "Mọi người nghĩ gì về tôi?" Anh ta tình cờ làm bứtóc. "Em không cần phải trả lời nếu không muốn."

"Không, mọi người đều quý anh!" Tôi nghĩ một lát. "Mặc dù... vài người nghĩ là bạn anh làm sờn gai ốc."

"Ai, Sven á?" Jack nhìn chăm chăm tôi một lúc, rồi ngửa đầu ra sau và cười lớn. "Tôi có thể cam đoan với em, Sven là một trong những người bạn thân thiết và lâu năm nhất của tôi, và anh ta không hề đáng sờn gai ốc tí nào. Thực tế thì..."

Anh ta sửng lại khi cửa thang máy kêu pinh. Cả hai chúng tôi thành lình rút vào vẻ trầm tĩnh và hơi dịch ra khỏi nhau. Cửa mở ra, và dạ dày tôi chao đảo.

Connor đang đứng ở phía bên kia.

Khi anh ấy nhìn thấy Jack Harper, mặt anh ấy sáng lên như thể anh ấy không thể tin nổi vận may của mình.

"Hi nha!" Tôi nói, cố lên giọng tự nhiên.

"Hi," anh ấy nói, cặp mắt lấp lánh với sự kích động, và bước vào trong thang máy.

"Xin chào! Jack nói vui về. "Cậu muốn tầng nào?"

"tầng 9, làm ơn." Connor nuốt trong họng. "Ông Harper, tôi có thể giới thiệu nhanh bản thân được không?" Anh ấy hăm hở chìa tay ra. "Connor

Martin từ bên Nghiên cứu. ông sẽ tới thăm bộ phận của chúng tôi lát nữa trong ngày hôm nay."

"Hân hạnh được gặp cậu, Connor," Jack nói ân cần. "Bộ phận nghiên cứu rất quan trọng cho một công ty như của chúng ta."

"Ông có lý lắm!" Connor nói, có vẻ rộn ràng. "Trên thực tế, tôi đang mong chờ được trao đổi với ông những khám phá nghiên cứu mới nhất về Quần áo thể thao Panther. Chúng tôi đã đạt tới một số kết quả rất hấp dẫn liên quan đến sở thích của khách hàng về độ dày vải. Ông sẽ bị kinh ngạc!"

"Tôi... chắc là sẽ vậy," Jack nói. "Tôi trông đợi nó."

Connor cười với tôi, nụ cười xếch mang tai với sự kích động.

"Ông đã gặp Emma Corrigan từ bộ phận tiếp thị của chúng ta rồi sao?" Anh ấy hỏi.

"Vâng, chúng tôi đã gặp nhau." Jack liếc mắt nhìn tôi.

Chúng tôi đi khoảng vài giây trong một sự im lặng gượng gạo.

Chuyện này thật kỳ cục.

Không. Không kỳ cục. Chuyện ổn thôi.

"Chúng ta đi được bao lâu rồi?" Connor hỏi. Anh ấy liếc nhìn đồng hồ đeo tay của mình và hơi khiếp đảm, tôi nhìn thấy ánh mắt Jack rớt xuống nó.

Ôi Trời.

»"... Tôi đã tặng anh ấy một cái đồng hồ đeo tay thật đẹp, nhưng anh ấy cứ khăng khăng đeo cái thứ kỹ thuật số màu cam..."«

"Chờ chút!" Jack nói, mặt anh ta bừng sáng lên. Anh ta nhìn Connor chăm chăm như thể mới nhìn thấy anh ấy lần đầu tiên. "Chờ một chút. Cậu là Ken."

Ôi không.

Ôi không, ôi không, ôi không, ôi không, ôi không, ôi...

"Là Connor," Connor nói bối rối. "Connor Martin"

"Tôi xin lỗi!" Jack thụi nắm đấm vào đầu. "Connor. Tất nhiên rồi. Và hai bạn..." anh ta ra hiệu về phía tôi. "... là một cặp?"

Connor nhìn có vẻ không thoải mái.

"Tôi có thể cam đoan với ông, thưa ngài, rằng ở chỗ làm quan hệ của chúng tôi nghiêm chỉnh là đồng nghiệp. Tuy vậy, ở một bối cảnh riêng tư, Emma và tôi là... vâng, có một mối quan hệ cá nhân."

"Thật tuyệt vời!" Jack nói khích lệ, và Connor rạng rỡ, như một bông hoa nở rộ dưới mặt trời.

"Trên thực tế," anh ấy hãnh diện nói thêm, "Emma và tôi vừa mới quyết định chuyển tới sống chung."

"Thế sao?" Jack bắn sang tôi một cái nhìn xác thực ngạc nhiên. "Thật là... tin tuyệt vời. Các bạn quyết định như thế khi nào? »

« Chỉ mới đôi ba ngày trước, » Connor trả lời. « Ở sân bay. »

« Ở sân bay, » Jack Harper lặp lại sau một quãng im lặng ngắn ngủi. « Rất thú vị. »

Tôi không thể nhìn Jack Harper nổi. Tôi nhìn chòng chọc xuống sàn. Sao cái thang máy dã man này không thể đi nhanh hơn chứ?

"Tốt rồi, Tôi chắc chắn các bạn sẽ rất hạnh phúc bên nhau," Jack Harper nói với Connor. "Các bạn có vẻ rất hợp nhau."

"Ồ chúng tôi có!" Connor nói ngay lập tức. "Đầu tiên cả hai chúng tôi đều yêu nhạc jazz."

"Thật thế sao?" Jack nói trầm ngâm. "Cậu biết đấy, tôi không thể cho rằng có bất cứ thứ gì trên thế gian lại hay hơn là một tình yêu nhạc jazz được chia sẻ."

Anh ta đang phí báng tôi. Thật không thể chịu nổi.

"Thật sao?" Connor nói hăm hở.

"Nhất định rồi." Jack thêm vào. "Ý tôi là jazz, và... phim của Woody Allen."

"Chúng tôi thích phim của Woody Allen!" Connor nói với sự kinh ngạc thích thú. "Không phải sao, Emma!"

"Vâng," Tôi nói hơi khàn khàn. "Vâng, chúng tôi có."

"Giờ Connor, kể cho tôi," Jack tỉ tê. "Cậu có bao giờ thấy..."

Nếu anh ta nói 'điểm G' tôi sẽ chết. Tôi sẽ chết. Tôi sẽ chết.

"... sự có mặt của Emma ở đây làm sao chẳng không? Bởi vì tôi không thể tưởng tượng tôi có thể!" Jack mỉm cười thân tình với Connor, nhưng

Connor không cười đáp lại.

"Như tôi đã nói, thưa ngài," anh ấy nói hơi cứng nhắc, "Emma và tôi hoạt động trên một nền tảng nghiêm túc và chuyên nghiệp khi ở chỗ làm việc. Chúng tôi không bao giờ mơ tưởng sẽ lạm dụng thời gian của công ty cho những... mục đích của riêng mình." Anh ấy hạ giọng. "Ý tôi là, bởi những mục đích, ý tôi không phải... ý tôi là..."

"Tôi vui mừng được nghe vậy," Jack nói, có vẻ hài hước.

Trời, sao Connor lại phải ra vẻ đạo đức đầy mình như thế chứ?

Thang máy kêu pinh, và tôi cảm thấy toàn thân khuây khoả cực độ. Cảm ơn Trời, rốt cuộc tôi có thể trốn thoát..."

"Có vẻ như tất cả chúng ta đều đến chung một chỗ," Jack Harper nói với một nụ cười nham nhở. "Connor, sao cậu không dẫn đường nhỉ?"

Tôi không thể đương đầu nổi với chuyện này. Tôi chỉ không thể đối phó nổi. Khi tôi rót nước vào tách trà và cà phê cho những thành viên của bộ phận tiếp thị, bề ngoài tôi có vẻ điềm tĩnh, mỉm cười với mọi người và thậm chí còn nói năng vui vẻ. Nhưng bên trong tôi hoàn toàn xáo trộn và mơ hồ. Tôi không muốn thú nhận điều đó với bản thân mình, nhưng nhìn Connor thông qua mắt nhìn của Jack Harper đã khơi gợi tôi.

Tôi yêu Connor, tôi tự bảo mình hết lần này đến lần khác. Tôi chẳng có ý gì khi nói những thứ đó trên máy bay cả. Tôi yêu anh ấy. Tôi lướt mắt trên khuôn mặt anh, cố tự đoan chắc lại lần nữa. Chẳng nghi ngờ gì về chuyện đó cả. Connor bô trai theo bất cứ tiêu chuẩn nào. Anh ấy bừng sáng với một sức khoẻ tốt. Mái tóc anh toả sáng và cặp mắt xanh lam và anh ấy còn có cái má lúm đồng tiền đẹp tuyệt khi cười.

Jack Harper, theo kiểu khác, nhìn đại loại có vẻ mệt mỏi và nhếch nhác. Anh ta có quầng thâm dưới mắt còn mái tóc thì bù xù hết cả. Và quần jeans của anh ta còn có một lỗ thủng nữa.

Nhưng mặc dầu vậy. Như thế anh ta là loại nam châm nào đó. Tôi ngồi đây, sự chú ý của tôi dán lên xe đẩy đồ, và lúc này bằng cách nào đó mà tôi không thể nhấc mắt khỏi anh ta được.

Đó là do chuyến bay, tôi cố tự nhủ mình. Chỉ bởi vì chúng tôi đã ở trong một hoàn cảnh chần động cùng nhau; lý do là thế. Chẳng có nguyên nhân

nào khác cả.

"Chúng ta cần thêm những ý kiến theo chiều hướng khác, nào mọi người," Paul nói. "Thanh Panther đơn giản là không thành công như nó có thể. Connor, cậu có những thống kê nghiên cứu mới nhất không?"

Connor đứng lên, và tôi cảm thấy cái gằn gặt e sợ trên mặt anh. Tôi có thể nói anh ấy thật sự lo lắng từ cái cách anh ấy vờ vẫn giữ cổ tay áo.

"Đúng vậy Paul." Anh ấy cầm 1 cái bảng kẹp lên và húng hắng giọng. "Theo bản đánh giá chung mới nhất của chúng tôi, 1000 thanh thiếu niên đã được hỏi về mẫu mã của Thanh Panther. Không may là, kết quả đã không kết luận được."

Anh ấy nhấn vào bản điều khiển từ xa. 1 đồ thị xuất hiện trên màn hình sau lưng anh, và tất cả chúng tôi ngoan ngoãn nhìn chăm chăm vào nó.

"74% từ 10-14 tuổi cảm thấy vỏ nên dai hơn," Connor nghiêm túc nói. "Tuy vậy, 67% từ 15-18 tuổi cảm thấy vỏ nên giòn hơn, trong khi 22% cảm thấy nó nên ít giòn hơn..."

Tôi liếc qua vai Artemis và thấy cô ta đang ghi "Dai/Giòn??" lên sổ tay.

Connor lại bấm tiếp cái điều khiển, và 1 đồ thị khác xuất hiện.

"Giờ thì, 46% từ 10-14 tuổi cảm thấy mùi vị quá sức. Tuy vậy, 33% từ 15-18 tuổi cảm thấy nó chưa đủ thơm, trong khi..."

Ồi Trời. Tôi biết đây là Connor. Và tôi yêu anh ấy và tất cả mọi thứ. Nhưng anh ấy không thể nói thú vị hơn một chút được sao?

Tôi liếc qua và thấy Jack Harper đang tiếp nhận chuyện này ra sao và anh ta nhướn lông mày lên với tôi. Đột nhiên tôi hoảng hốt, cảm thấy không chung thủy.

Anh ta sẽ nghĩ tôi đang cười vào Connor. Điều mà tôi không có làm. Tôi không có.

« Và 90% nữ thanh thiếu niên sẽ chuộng hàm lượng calo được giảm bớt. » Connor kết luận. « Nhưng cũng tỷ lệ như vậy lại thích thấy lớp phủ sôcôla dày hơn. » Anh ấy nhún vai bất lực.

« Họ không biết họ muốn cái quái gì cả, » ai đó nói.

« Chúng tôi đã lập 1 bảng phân lớp thanh thiếu niên, » Connor nói, « bao gồm da trắng, da đen Caribê, người Á châu, và... ờ... » anh ấy ngó vào

giấy. « hiệp sĩ Jedi ». (V: hiệp sĩ Jedi là 1 chức danh hiệp sĩ trong bộ phim Chiến tranh giữa các vì sao)

"Tội tuổi tin!" Artemis nói, đảo tròn mắt.

« Tóm lại hãy nhắc cho chúng tôi về thị trường mục tiêu, Connor, » Paul nói với một cái cau mày.

« Thị trường mục tiêu của chúng ta... » Connor tham khảo 1 bảng kẹp khác, "là lứa tuổi 10-18, đi học toàn hoặc bán thời gian. Anh/cô ta uống Panther Cola 4 lần 1 tuần, ăn bánh burger 3 lần 1 tuần, đi xem phim 2 lần 1 tuần, đọc tạp trí và truyện tranh mà không phải sách, có vẻ đồng ý nhất với châm ngôn cuộc sống « Hay ho còn quan trọng hơn giàu có »... anh ấy nhìn lên. « Tôi có thể dừng được chưa? »

« Anh/cô ta có ăn bánh mỳ nướng buổi sáng không? » ai đó nói trầm ngâm. « Hoặc ngũ cốc? »

« Tôi... tôi không chắc lắm, » Connor trả lời, lật nhanh giấy. « Chúng tôi có thể làm thêm vài nghiên cứu nữa... »

« Tôi nghĩ chúng ta đã nắm được bức tranh toàn cảnh rồi, » Paul nói. « Có ai có ý kiến gì về việc này không? »

Toàn bộ thời gian vừa rồi tôi đã cố lấy can đảm để nói, và giờ tôi hít một hơi thở sâu.

« Các bạn biết đấy, ông tôi thực sự thích Thanh Panther! » Tôi nói. Tất cả mọi người đều xoay lại trên ghế để nhìn tôi, và tôi cảm thấy mặt tôi nóng bừng lên.

« Chuyện đó có gì liên quan? » Paul nói với một cái cau mày.

« Tôi chỉ nghĩ là tôi có thể... » Tôi nuốt nước bọt. « Tôi có thể hỏi ông ấy nghĩ gì... »

« Với tất cả sự kính trọng, Emma, » Connor nói, với một nụ cười nhếch mép kẻ cả, « ông cô khó có thể ở trong đối tượng mục tiêu của chúng ta! »

« Trừ phi ông ấy bắt đầu dùng từ rất trẻ, » Artemis châm biếm.

Tôi hốt hoảng, cảm thấy ngu ngốc, và giả vờ sắp xếp lại những túi trà.

Thực lòng tôi cảm thấy đôi chút tổn thương. Tại sao Connor phải nói vậy chứ? Tôi biết anh ấy muốn hoàn toàn chuyên nghiệp và tách biệt khi

chúng tôi ở chỗ làm. Nhưng điều đó không đồng nghĩa với việc ở mức trung bình, không phải sao? Tôi đã luôn đề cao anh ấy.

« Quan điểm của riêng tôi, » Artemis nói, « là nếu như Thanh Panther không thành công, chúng ta phải cắt giảm nó. Nó rõ ràng là một đứa trẻ ngỗ nghịch khó bảo. »

Tôi nhìn lên đôi chút mất tinh thần. Họ không thể giảm bớt Thanh Panther! Ngoại sẽ dùng gì trong những cuộc đấu bowling chứ?

" Chắc chắn cần 1 sự tái xây dựng hoàn toàn lại nhãn hiệu dựa trên chi phí và hướng tới khách hàng..." ai đó nói.

"Tôi không đồng ý." Artemis ngả người về phía trước. "Nếu chúng ta đi đến tận cùng quan niệm về sự đổi mới của mình theo một lối chức năng và logistic, thì chắc chắn chúng ta cần focus (V: tập trung vào tụ điểm) vào những năng lực chiến lược của chúng ta..."

"Thứ lỗi cho tôi," Jack Harper nói, giơ 1 tay lên. Đây là lần đầu tiên anh ta phát biểu, và mọi người quay lại nhìn. Có một sự nhói lên mong đợi trong không khí, và Artemis đỏ mặt tự mãn. "Vâng, ông Harper?" cô ta nói.

"Tôi không hiểu chút nào về những điều cô đang nói tới," anh ta nói.

Toàn bộ căn phòng sừng sốt tột độ, và tôi bật cười một tiếng khụt khịt gần như vô nghĩa.

"Như cô biết đó, tôi vừa ra khỏi lãnh vực kinh doanh một thời gian." Anh ta mỉm cười. "Cô có thể làm ơn dịch lại những gì cô vừa mới nói sang thứ tiếng Anh phổ thông được không?"

"Ồ," Artemis nói, nhìn có vẻ chưng hửng. "Được thôi, đơn giản tôi vừa nói rằng từ một quan điểm chiến lược, bất chấp tầm nhìn của đoàn thể chúng ta..." cô ta bỏ lửng trước biểu hiện của anh ta.

"Hãy thử lại," anh ta ân cần nói. "Mà không sử dụng từ chiến lược."

"Ồ," Artemis lại nói, và xoa mũi. « Được thôi, tôi chỉ vừa nói rằng... chúng ta phải... tập trung vào... vào cái mà chúng ta làm tốt. »

« À! » Mắt Jack Harper sáng lên. "Giờ thì tôi đã hiểu. Làm ơn tiếp tục đi."

Anh ta liếc sang tôi, đảo tròn mắt và cười toét miệng, và tôi không thể ngừng đáp lại bằng một nụ cười khoe răng một chút.

Sau buổi họp, mọi người dần tản ra khỏi phòng, vẫn đang nói chuyện, còn tôi thì đi quanh bàn, nhặt các tách cà phê.

"Rất vui được gặp ông, ông Harper," Tôi có thể nghe thấy Connor đang nói hăm hở. "Nếu ông muốn một bản sao bài phát biểu của tôi..."

"Cậu biết đấy, tôi không nghĩ chuyện đó sẽ cần thiết," Jack nói bằng giọng ráo hoảnh kỳ quặc. "Tôi nghĩ là ít nhiều tôi cũng đã nắm được ý chính."

Ôi Trời ơi. Chẳng nhẽ Connor không nhận thức được là anh ấy đang cố gắng quá mức?

Tôi giữ thăng bằng những chồng chén tách không vững chãi trên xe đẩy, rồi bắt đầu thu lượm các gói bánh quy.

"Bây giờ tôi có hẹn trong xưởng thiết kế ngay khoảng lúc này," Jack Harper nói, "nhưng tôi không nhớ nó ở đâu..."

"Emma!" Paul nói lạnh lạnh. "Cô có thể làm ơn chỉ cho Jack xưởng thiết kế được không? Cô có thể dọn nốt cà phê lát nữa."

Tôi đông cứng, nắm chặt gói bọc kem màu cam.

Làm ơn, không thêm nữa chứ.

"Tất nhiên," cuối cùng tôi xoay xở nói. "Đó là một... vinh hạnh. Lối này."

»

Lúng túng, tôi đưa Jack Harper ra khỏi phòng họp và chúng tôi bắt đầu đi xuống hành lang, vai kề vai. Mặt tôi hơi chút râm ran ngứa ngáy khi mọi người cố không nhìn chằm chặp vào chúng tôi, và tôi nhận thức được mọi người khác trên hành lang đang chuyển sang sự tự chủ rô bốt ngay khi họ nhìn thấy anh ta. Mọi người ở gần văn phòng đang kháo nhau khích động, và tôi nghe thấy ít nhất một người rít lên « Ông ta đang tới! »

Tất cả những nơi Jack Harper tới đều như vậy hay sao?

« Vậy, » anh ta gợi chuyện sau một lát. « Em sắp chuyển đến ở cùng Ken. »

« Đó là Connor, » Tôi nói. « Và vâng. »

« Có mong chờ chuyện đó không?"

"Vâng. Vâng, tôi có."

Chúng tôi tới thang máy và tôi bấm nút. Tôi có thể cảm thấy ánh nhìn kỳ cục của anh ta lên tôi. Tôi có thể cảm thấy chúng.

"Gì chứ?" Tôi nói phòng thủ, quay sang nhìn anh ta.

"Tôi có nói gì sao?" Anh ta nhướn mày. Khi tôi nhìn thấy biểu hiện trên gương mặt anh ta, tôi cảm thấy cắn rứt. Anh ta biết gì về chuyện này chứ?

"Tôi biết anh đang nghĩ gì." Tôi nói, vênh cằm bướng bỉnh. "Nhưng anh hoàn toàn lầm rồi."

"Tôi lầm lẫn sao?"

"Phải! Anh đã... hiểu lầm."

"Hiểu lầm ư?"

Anh ta nhìn như thể anh ta muốn phá lên cười, và một giọng nói nho nhỏ trong đầu bảo tôi dừng lại. Nhưng tôi không thể. Tôi phải giải thích cho anh ta chuyện đó như thế nào.

"Coi này. Tôi biết tôi có thể đã nói vài... nhận xét với anh trên máy bay," Tôi mở lời, siết chặt nắm tay bên cạnh. "Nhưng cái mà anh cần phải biết là cuộc trao đổi đó xảy ra dưới sự cưỡng ép, trong một tình huống đặc biệt, và tôi đã nói cả đồng thứ mà tôi không thực sự có ý như vậy. Một đồng thứ, thật thế!"

Đó! Chuyện đã kể cho anh ta rồi.

"Tôi thấy rồi," Jack nói trầm ngâm. "VẬY... em không thích kem Häagen-Dazs hai lớp sôcôla hạt."

Tôi nhìn anh ta chăm chú, chưng hửng.

"Tôi..." Tôi nuốt nước bọt nhiều lần. "Vài thứ, rõ ràng, tôi không có ý..."

Cửa thang máy kêu ping, và cả hai chúng tôi đều ngẩng đầu lên.

"Jack!" Cyril nói, đang đứng ở bên kia cánh cửa. "Tôi đã tự hỏi anh đang ở đâu."

"Tôi đang nói chuyện vui vẻ với Emma đây," Jack nói. "Cô ấy đã tử tế sẵn lòng chỉ đường cho tôi."

"À." Mắt Cyril tùy tiện lướt qua tôi. "Tốt thôi, chúng tôi đang đợi anh trong xưởng."

"VẬY, ừm... tôi sẽ đi vậy," Tôi nói lúng túng.

"Hẹn gặp cô sau," Jack nói và nhe răng cười. "Nói chuyện với cô rất vui, Emma."

BÍ MẬT CỦA EMMA

Sophie Kinsella
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Chiều hôm đó khi đi làm về, tôi cảm thấy hoàn toàn bối rối, như một món đồ nằm trong quả cầu tuyết vậy. Tôi đã từng hoàn toàn hạnh phúc là một ngôi làng Thụy Sĩ nhỏ bé, tầm thường. Nhưng giờ Jack Harper đến và lắc tôi lên, và những bông tuyết bay tràn ngập khắp nơi, xoay tít khắp xung quanh, không còn hiểu chúng đang nghĩ gì nữa.

C

Và cũng có những mảnh lấp lánh nữa. Những mảnh sáng tí xíu, thầm kín sôi nổi.

Cứ mỗi lần tôi bắt gặp ánh mắt hay nghe giọng nói của anh ta cứ như thể có một mũi tên xuyên thẳng qua ngực tôi vậy.

Điều này thật kì cục. Quá kì cục.

Connor là bạn trai của tôi. Connor là tương lai của tôi. Anh ấy yêu tôi và tôi yêu anh ấy hơn nữa tôi sắp chuyển tới sống cùng anh ấy. Và chúng tôi sắp sửa có sàn nhà bằng gỗ, cửa chớp, và bàn ăn bằng đá granite. Vậy đấy.

Vậy đấy..

Tôi vào nhà và trông thấy Lissy đang quỳ trong phòng khách, giúp Jemina mặc chiếc váy màu đen bằng da lộn nhỏ nhất mà tôi từng thấy.

"Wow!" Tôi bỏ túi xách xuống và thốt lên. "Ngạc nhiên thật!"

« Xong rồi đấy! » Lissy nói hỗn hển, ngồi lúi lại, « Khoá kéo lên rồi. Cậu thử được chứ? »

Jemina không cử động. Lissy và tôi nhìn nhau.

« Jemina! » Lissy kêu lên hốt hoảng. « Cậu thử được chứ? »

« Hơi hơi, » cuối cùng Jemina thều thào. « Tớ sẽ ổn thôi. » Rất chậm, với thân hình cứng đờ, cô ấy đi lảo đảo về phía cái túi Louis Vuitton đang

đặt trên ghế.

« Nhỡ như cậu muốn vào nhà vệ sinh thì sao? » Tôi hỏi, nhìn cô ấy.

« Hoặc đến chỗ anh ấy? » Lissy nói với giọng cười khúc khích.

« Đây mới chỉ là cuộc hẹn thứ hai của bọn tớ! Sẽ không có chuyện tớ đến chỗ anh ấy đâu! » Jemina nói giận dữ. « Không có chuyện » cô cố gắng thở vào "đỉnh hôn đầu."

« Nhưng nhỡ như cậu bị hấp dẫn bởi anh chàng đó thì sao? »

« Hay anh ta rờ rẫm cậu trên taxi? »

« Anh ấy không như thế!, » Jemina lừ mắt đáp trả. « Thực ra anh ấy là trợ lý cấp cao của Thứ trưởng bộ Tài chính »

Tôi nhìn sang Lissy và không thể nhịn được, tôi phá ra cười.

« Emma, đừng cười chứ, » Lissy nói. « Làm thư ký thì đã sao. Anh ấy có thể thăng tiến, tìm kiếm cho mình chút lợi ích mà... »

« Ô ha ha, vui quá nhỉ, » Jemina cắt ngang. « Có thể anh ấy sẽ được phong tước ngày nào đó không chừng, để coi các cậu có còn cười được không? »

«Ồ mình mong là mình sẽ làm vậy, » Lissy đáp trả. « Mà còn hơn thế nữa kia. » Cô ấy đột ngột nhìn sững vào Jemina, vẫn đang đứng tựa vào ghế, cố lấy cái túi của mình. « Ôi trời, cậu còn không thể nhắc nổi túi của mình nữa kìa? »

« Tớ có thể! » Jemina nói, với một nỗ lực kinh khủng để cúi người xuống. « Tất nhiên là tớ làm được. Nhìn đi! » Cô cố gắng hất cái quai túi lên bằng đầu móng tay sơn arcylic, và đặc thẳng quàng nó lên vai. « Thấy chưa? »

« Thế nếu anh ấy mời cậu nhảy thì sao? » Lissy nói ranh mãnh. « Cậu sẽ xoay xử thế nào đây? »

« Anh ấy sẽ không mời tớ nhảy, » cô đáp trả giọng khinh khi. « Đàn ông Anh không bao giờ mời phụ nữ nhảy. »

'Điểm tốt đấy.' Lissy cười toe toét. « Vui vẻ nhé. »

Ngay khi Jemina biến mất sau cánh cửa. Tôi ngồi một cách mệt nhọc xuống sofa và với lấy tờ tạp chí. Tôi nhìn qua Lissy, nhưng cô ấy vẫn nhìn lơ đãng phía trước.

« Thế điều kiện » Cô ấy đột ngột kêu lên « Đúng rồi! Sao mà mình lại ngốc đến thế chứ? »

Cô quờ quạng dưới ghế sofa, lấy ra mấy ô chữ cũ trong báo và bắt đầu dò tìm trong đó.

Thật sự mà nói. Cứ như thế là một luật sư giỏi không thể sử dụng hết năng lượng trí não của mình, Lissy tốn hầu hết thời gian của mình vào chơi ô chữ và cờ vua qua thư, và những trò chơi ô chữ đặc biệt cô ấy lấy từ cộng đồng chuyên nghiệp dành cho những người đặc biệt thông minh của cô ấy. (Tất nhiên nó không có tên là như thế. Nó có cái tên đại loại là ' Mindset-cho những ai thích suy nghĩ'. Rồi dưới cuối trang thường có khuyến cáo bạn cần có IQ khoảng 600 để tham gia.)

Và nếu cô ấy không thể giải ra, cô ấy không vứt đi, nói rằng « thứ ô chữ ngu ngốc » như tôi vẫn làm. Cô ấy giữ nó lại. Rồi khoảng ba tháng sau, khi chúng tôi đang xem EastEnders hay thứ gì đó, cô ấy đột nhiên nghĩ ra câu trả lời. Cô ấy sung sướng đến phát rồ! Chỉ bởi vì cô ấy tìm ra từ cuối cùng trong ô chữ, hay thứ gì đó tương tự.

Lissy là người bạn lâu năm nhất của tôi, tôi rất quý cô ấy. Nhưng đôi khi tôi không thể hiểu nổi cô ấy.

« Cái gì thế? » Tôi hỏi khi cô ấy hí hoáy viết câu trả lời. « Ô chữ từ năm 1993 hử? »

« Ha ha, » cô ấy nói lơ đãng. « Bờ có kế hoạch gì cho tối nay chưa? »

« Tớ nghĩ tớ sẽ có một buổi tối yên tĩnh đây, » Tôi nói, gõ nhẹ vào tờ tạp chí. « Thật ra, tớ nghĩ mình nên kiểm tra quần áo thôi, » Tôi thêm vào khi mắt tôi chạm phải tựa báo « Sự cần thiết của việc bảo quản tủ quần áo »

« Làm gì kia? »

« Tớ nghĩ tớ sẽ kiểm tra hết chúng xem có bị thiếu khuy và xổ xiên không, » Tôi nói, đọc bài báo « Và chải toàn bộ áo khoác của mình bằng bàn chải quần áo. »

« Bờ có bàn chải quần áo rồi à? »

« Thì bằng bàn chải tóc. »

« Ồ, được thôi. » Cô ấy nhún vai. « Tớ chỉ thắc mắc bờ có muốn ra ngoài hôm nay không thôi? »

« Ôi Ôi! » Tờ tạp chí trên tay tôi rơi xuống sàn. « Đi đâu thế? »

« Đoán xem tờ có gì nào? » Cô ấy nhướn mày trêu chọc, rồi thò tay vào trong túi xách. Thật chậm rãi, cô ấy lấy ra một cái móc khoá to, han gỉ, gắn một chiếc chìa khoá tự động mới toanh.

« Cái gì thế? » Tôi hỏi, bối rối – rồi đột nhiên nhận ra nó là cái gì.

« Không thể nào! »

« Đúng thế đấy! »

« Ôi trời ơi Lissy! »

« Tớ biết » Lissy cười rạng rỡ với tôi. « Không kỳ diệu sao? »

Lissy đang cầm chiếc chìa khoá hay ho nhất thế giới. Nó mở ra cánh cửa của câu lạc bộ tư nhân ở Clerkenwell, một điều hoàn toàn khó xảy ra vì đó là nơi rất khó gia nhập.

Vậy mà Lissy đã làm được điều đó!

« Lissy, cậu là người tuyệt nhất thế giới! »

« Không đâu, » cô nói vẻ hài lòng. « Đó là Jasper ở văn phòng tớ. Anh ấy biết mọi người ở Ủy ban. »

« Tớ chẳng thèm quan tâm đó là ai. Tớ thật sự ấn tượng đấy! »

Tôi lấy chiếc chìa khoá từ tay cô ấy và nhìn nó trong niềm phấn khích, nhưng chẳng có gì trên đó cả. Không tên, không địa chỉ, không nhãn hiệu, không một thứ gì. Nó giống như chiếc chìa khoá mở cổng vườn của bố tôi vậy, tôi nghĩ thầm. Nhưng rõ ràng là nó hay hơn, tôi vội vàng bổ sung thêm.

« Vậy cậu nghĩ ai sẽ ở đó? » tôi nhìn lên. « Cậu biết đấy, hình như Madonna là thành viên ở đó. Cả Jude và Sadie nữa! Thậm chí là anh chàng diễn viên siêu lung linh của phim EastEnders nữa chứ. Mặc dù mọi người nói rằng anh ta là gay... »

« Emma, » Lissy ngắt lời tôi. « Bờ biết là ngôi sao thường không đáng tin mà. »

« Tớ biết. » Tôi nói, có chút khó chịu.

Thành thật mà nói, Lissy nghĩ tôi là ai chứ? Tôi là một người London sành điệu, tuyệt vời kia mà. Tôi không hào hứng với những ngôi sao ngu ngốc kia. Tôi chỉ đơn giản là đề cập đến cho có thôi.

« Thực tế, » Tôi nói sau khi ngừng một lát, « không khí có lẽ sẽ ô nhiễm nếu xung quanh toàn người nổi tiếng. Ý tớ là, còn gì tệ hơn khi ngồi đó, cố gắng nói chuyện bình thường, trong khi xung quanh là những ngôi sao điện ảnh, những siêu mẫu và... và những ngôi sao nhạc pop... »

Không gian chững lại khi chúng tôi nghĩ về điều tôi vừa nói.

« Vậy » Lissy nói giọng hồi hộp. « Chúng ta nên đi chuẩn bị thôi. »

« Sao lại không nhỉ? » Tôi nói, hồi hộp không kém.

Chẳng tốn mấy thời gian đâu. Tôi tự nhủ, tôi chỉ thử ít cái quần jean thôi. Và nhanh chóng gọi đầu, dù gì tôi cũng phải gọi mà.

Và có lẽ nên trang điểm nữa.

Một giờ sau Lissy xuất hiện trước cửa phòng tôi, mặc quần jeans, một cái áo nịt màu đen bó sát cùng đôi giày cao gót hiệu Bertie, đôi mà tôi biết chắc chắn sẽ làm chân cô ấy phồng rộp lên.

« Bồ thấy sao? » cô ấy hỏi, với cùng chất giọng thông thường. « Tớ không "điện" quá chứ.. »

« Tớ cũng vậy mà, » Tôi nói, thổi lớp sơn bóng thứ hai trên ngón tay. « Chỉ là một buổi tối thư giãn ở bên ngoài thôi mà. Tớ thậm chí còn không muốn trang điểm. » Tôi nhìn lên Lissy. « Lông mi tớ có giả lắm không? »

« Không! Ý tớ là... có. Nhưng bồ cần gì phải để ý tới. Chúng được gọi là vẻ mặt tự nhiên. » Cô ấy tiến tới cái gương và nháy mắt với chính mình đầy lo lắng. « trông chúng thực sự rõ sao? »

« Không đâu! » Tôi nói chắc chắn, và với lấy cái cọ phấn. Khi tôi nhìn lên lần nữa, Lissy đang nhìn chăm chăm vào vai tôi.

« Cái gì thế? »

« Gì cơ? » Tôi nói vô tội, tay chạm vào trái tim nhỏ lấp lánh trên xương vai mình. « Oh, cái này à. Ừ, tớ dán nó đấy. Chỉ là để cho vui thôi mà. » Tôi với lấy cái dây áo hở vai, cột nó lên, và xỏ chân vào đôi bốt da mũi nhọn. Tôi mua chúng ở cửa hiệu Sue Ryder năm ngoái, nó đã hơi mòn, nhưng trong bóng tối thì ai mà nhận ra chứ.

« Bồ có nghĩ chúng ta "điện" quá không? » Lissy hỏi khi tôi tiến đến đứng bên cạnh cô ấy trước gương. « Nhỡ đâu họ mặc toàn đồ jeans thì sao? »

« Thì tụi mình đang mặc đồ jeans đây! »

« Nhưng nhờ đâu họ mặc áo chui đầu to thùng thình và tụi mình trông như những con ngốc thì sao? »

Lissy luôn luôn hoang tưởng về những thứ người khác mặc. Vào buổi tiệc Giáng Sinh đầu tiên tại phòng của mình, cô ấy không biết « black tie » có nghĩa là váy dài hay chỉ là một cái áo trên lớp lánh, cô ấy bắt tôi đến và đứng ngoài cửa với 6 bộ trang phục khác nhau trong túi đồ, để cô ấy có thể nhanh chóng thay đổi. (Đương nhiên cái váy ban đầu cô ấy mặc là ổn nhất. Tôi đã bảo cô ấy như thế.)

« Họ sẽ không mặc mấy cái áo chui đầu rộng thùng thình đâu, » Tôi đáp.
« Coi nào, đi thôi! »

« Chưa được! » Lissy nhìn đồng hồ. « Còn sớm quá. »

« Có được mà. Tụi mình có thể chỉ là uống nhanh vài ly khi trên đường đến một bữa tiệc danh tiếng khác mà. »

« Ủ nhỉ! » Lissy cười rạng rỡ. « Tuyệt. Đi thôi! »

Chúng tôi mất khoảng 15 phút đi xe buýt từ Islington đến Clerkenwell. Lissy dẫn tôi xuống một con đường trống gần chợ Smithfield, đầy những cửa hàng và văn phòng bỏ không. Rồi chúng tôi rẽ ở một góc phố, rồi lại một góc phố nữa, cho đến khi chúng tôi đứng trên một con hẻm nhỏ.

« Đứng đây rồi, » Lissy nói, đứng dưới ngọn đèn đường và xem xét một mảnh giấy nhỏ. « Nó hoàn toàn bị giấu kín đâu đó. »

« Không có dấu hiệu nào à? »

« Không. Vấn đề chính là, không một ai ngoại trừ thành viên biết nó ở đâu. Bỏ phải gõ vào cánh cửa bên phải và hỏi Alexander. »

« Alexander là ai? »

« Hem biết. » Lissy nhún vai. « Đó là mật mã bí mật của họ. »

Mật mã bí mật! Chuyện này càng lúc càng thú vị. Trong lúc Lissy liếc nhìn hệ thống liên lạc trên tường thì tôi nhìn vợ vẫn xung quanh. Con đường này thật khó phân biệt. Trên thực tế, nó khá tồi tàn. Chỉ những hàng cửa giống hệt nhau và những khung cửa sổ đóng kín và thiếu vắng bất kỳ dấu hiệu nào của sự sống. Cứ nghĩ mà xem. Ẩn đằng sau vẻ ngoài tàn tạ này lại là toàn bộ giai cấp nổi tiếng của Luân Đôn!

« Chào, có Alexander ở đây không? » Lissy nói với giọng lo lắng. Một khắc im lặng, rồi như thể bởi phép thuật, cánh cửa lách cách mở ra.

Ôi Trời ơi. Sao mà giống truyện Aladin hay gì thế không biết. Nhìn nhau lo lắng, chúng tôi đi xuống một cái hành thang đầy ánh sáng nhấp nháy theo điệu nhạc. Chúng tôi đi tới một căn phòng với cánh cửa bằng thép sáng bóng, Lissy tra chìa khoá vào. Ngay khi cửa mở ra, tôi nhanh chóng kéo áo lên và tình cờ vuốt lại tóc.

"OK," Lissy thì thầm. "Đừng nhìn. Đừng để ý. Chỉ cần trông thật ổn là được."

"Được thôi," tôi thì thầm đáp, và đi theo Lissy vào câu lạc bộ. Khi cô ấy đưa thẻ thành viên cho cô gái ngồi ở bàn tiếp tân, tôi nhìn vào lưng cô ấy một cách thận trọng, và khi chúng tôi băng qua căn phòng rộng tối lơ mờ, tôi gấn chặt mắt mình xuống tấm thảm màu be. Tôi sẽ không nhìn những người nổi tiếng một cách trâng tráo. Tôi sẽ không nhìn chăm chăm vào họ. Tôi sẽ không...

"Cẩn thận!"

Oops. Tôi mãi bận nhìn dưới sàn đến nỗi tông thẳng vào Lissy.

"Xin lỗi" Tôi thì thầm. "Chúng ta có thể ngồi ở đâu đây? "

Tôi không dám nhìn xung quanh phòng để tìm chỗ ngồi trống, phòng trường hợp tôi nhìn thấy Madonna và cô ấy nghĩ rằng tôi đang nhìn chăm chăm cô ấy. "Đây." Lissy nói, chỉ vào một cái bàn gỗ với một biểu hiện khá kì cục trên mặt.

Làm thế nào đó chúng tôi cũng xoay sở ngồi xuống được, xếp gọn túi lại và cầm lên cái menu cocktail, trong lúc đó đều căng thẳng nhìn nhau chăm chăm.

"Bồ thấy ai chưa?" Tôi thì thầm.

"Chưa. Còn bồ?"

"Chưa." Tôi mở quyển menu cocktail ra và lướt mắt lên nó. Trời, căng thẳng quá. Mắt tôi bắt đầu nhức nhối. Tôi muốn nhìn xung quanh. Tôi muốn quan sát nơi này.

"Lissy," Tôi rít lên. "Tớ sắp nhìn một vòng xung quanh đây."

"Thật chứ?" Lissy nhìn tôi chăm chăm lo âu như thể tôi là Steve McQueen khi tuyên bố rằng ông ta sẽ băng qua hàng rào dây thép gai. « Được rồi... OK. Nhưng cẩn thận nhé. Kín đáo thôi."

"Tớ sẽ làm vậy mà. Tớ sẽ ổn thôi."

OK. Chúng ta bắt đầu nào. Nhìn lướt qua thật nhanh và không trở mắt ra. Tôi dựa người vào ghế, hít một hơi thở sâu, rồi cho phép mắt mình lướt nhanh chóng qua căn phòng, cố gắng ghi nhận nhiều chi tiết và nhanh nhất có thể. Ánh sáng mờ ảo... cả đồng ghế và sofa màu tía... vài anh chàng mặc áo thun... ba cô gái mặc đồ jeans và jumpers (áo liền quần). Trời, Lissy sẽ trở thành quái đản... một cặp đang thủ thỉ với nhau... một gã có râu đang đọc Private Eye... và thế đấy.

Không thể như vậy được.

Chuyện này không thể là thật được. Robbie Williams ở đâu? Jude và Sadie nữa? Tất cả siêu mẫu đâu hết rồi?

« Bờ nhìn thấy ai vậy? » Lissy hỏi khẽ, vẫn nhìn chăm chăm vào quyển menu.

« Tớ không chắc nữa, » Tôi thì thầm đầy hoang mang. « Có lẽ gã có râu kia là một diễn viên nổi tiếng nào đó chẳng? »

Đột nhiên, Lissy xoay người lại và nhìn anh ta.

"Tớ không nghĩ vậy đâu, » cuối cùng cô ấy nói và xoay lại.

« Được rồi, gã mặc áo thun màu xám thì sao? » Tôi hỏi, giọng hi vọng. « Anh ta có trong một ban nhạc hay gì đó không? »

« Ừm... không đâu. Tớ không nghĩ thế. »

Một khoảng yên lặng bao trùm khi hai chúng tôi nhìn nhau.

« Liệu có ai nổi tiếng ở đây không? » cuối cùng tôi nói.

« Những người nổi tiếng thường không đáng tin mà! » Lissy chống chế.

"Tớ biết! Nhưng bồ có nghĩ..."

"Xin chào!" Một giọng nói cắt ngang chúng tôi và khi quay ra chúng tôi nhìn thấy hai cô gái mặc đồ jeans đang đến gần bàn chúng tôi. Một cô đang cười với tôi một cách lo lắng. "Tôi hy vọng là các cô không phiền, nhưng tôi và bạn tôi chỉ đang thắc mắc các cô là người mới ở Hollyoaks à?"

Ôi trời ơi.

Dù sao tôi chẳng quan tâm. Chúng tôi không đến đây coi những ngôi sao loè loẹt uống coca và trình diễn Chúng tôi chỉ muốn có một buổi uống rượu yên tĩnh với nhau mà thôi.

Chúng tôi gọi strawberry daiquiris và một ít đậu các loại mắc kinh khủng (4. 5 bảng cho một tô nhỏ. Thậm chí đừng có mà hỏi giá đồ uống). Và tôi phải thừa nhận rằng giờ tôi cảm thấy thoải mái hơn một chút khi biết rằng chẳng có ngôi sao nào ở đây để gây ấn tượng cả.

"Công việc của bồ thế nào?" Tôi hỏi, nhấp một ngụm rượu.

"Ồ, vẫn bình thường" Lissy nói kèm một cái nhún vai mơ hồ. "Hôm nay tớ đã gặp Jersey Fraudster."

Jersey Fraudster là khách hàng của Lissy – một tay lừa đảo quyến rũ và – vì Lissy là một luật sư tài ba – hẳn sắp được thả. Một phút trước hẳn ta còn mang còng tay, phút sau hẳn ta đã mặc một bộ y phục may thủ công và đưa cô ấy đi ăn trưa ở Ritz.

"Hẳn ta cố tặng mình một cái cài áo bằng kim cương, ' Lissy đảo mắt nói. "Hẳn có catalogue của Asprey và cứ thế luyện thuyên mãi "Cái này còn đẹp hơn nữa." Còn tớ thì phải, "Humphrey, ông đang ở tù đấy! Tập trung đi!" Cô ấy lắc đầu, nhấp một ngụm rượu, và nhìn lên. "VẬY... anh chàng của bồ sao rồi?"

Tôi biết ngay là cô ấy ám chỉ Jack, nhưng tôi không muốn thừa nhận đó là người tôi nghĩ đến, vì thế tôi cố gắng nhìn ngây ra và hỏi, "Ai? Connor á?"

"Không, bồ phê à! Người lạ trên máy bay của bồ ấy. Người biết tất tần tật về bồ ấy."

"Ồ, anh ta à." Tôi thấy hai má mình đỏ ửng, và nhìn xuống tờ giấy lót cốc in nổi.

"Đúng, anh ta ấy! Bồ có xoay xở tránh mặt anh ta không?"

"Không" Tôi đáp. ' Anh ta chết tiệt còn không để cho tớ ở một mình nữa kìa."

Tôi ngừng lại khi người phục vụ đặt hai ly strawberry daiquiris tươi mát (một loại cocktail gồm hỗn hợp rượu rum, chanh, dâu) lên bàn. Khi anh ta đi khỏi, Lissy nhìn tôi chăm chăm.

« Emma, bồ kết anh ta à? »

« Không, tất nhiên là tớ không kết anh ta, » Tôi đáp lại kịch liệt. « Anh ta chỉ... làm tớ bối rối thôi, chỉ thế thôi. Nó hoàn toàn là một phản ứng tự nhiên. Bồ cũng sẽ như vậy thôi. Dầu sao, mọi chuyện ổn thôi. Tớ chỉ cần chịu đựng đến thứ sáu này. Rồi anh ta sẽ đi. »

' Và sau đó cậu sẽ chuyển đến sống với Connor. ' Lissy nhấp thêm ngụm rượu nữa và ngả về phía trước. « Bồ biết đấy, tớ đoán là anh ấy sắp cầu hôn bồ. »

Tôi cảm thấy dạ dày hơi chao đảo, chắc là vì đồ uống đang đi xuống hay gì gì đó.

« Bồ quá may mắn, » Lissy nói giọng tiếc nuối. « Hôm nọ anh ấy gán mấy cái kệ trong phòng tớ mà không cần nhờ vả! Liệu có mấy người đàn ông làm được như thế chứ? »

« Tớ biết. Anh ấy quả thật... tuyệt. » Rồi ngừng lại, và tôi bắt đầu xé miếng giấy lót cốc thành nhiều mảnh nhỏ. « Tớ chỉ nghĩ là có một số điều rất nhỏ nhặt chẳng còn lãng mạn nữa. »

« Bồ không thể trông đợi mọi thứ lãng mạn mãi được, » Lissy nói. « Mọi thứ đều thay đổi. Trở nên chín chắn hơn là điều bình thường mà. »

« Oh, tớ hiểu mà! ' Tôi nói. ' Chúng tớ đều là những người trưởng thành biết phải trái, và bọn tớ đang yêu nhau, một mối quan hệ vững chắc! Mối quan hệ mà, bồ biết đấy, là thứ duy nhất trên đời này tớ mơ ước. Ngoại trừ... » Tôi hăng giọng ngượng ngùng. « Chúng tớ không làm "chuyện ấy" thường xuyên. »

« Đó là vấn đề thường gặp trong các mối quan hệ lâu dài, » Lissy nói vẻ hiểu biết. « Bồ cần phải thêm gia vị vào. »

« Thêm cái gì kia? »

« Bồ đã thử dùng còng tay chưa? »

« Chưa! Bồ thử rồi à? » Tôi nhìn Lissy sững sờ.

« Lâu rồi, » cô đáp với một cái nhún vai tùy tiện. « Chúng không hẳn là như thế... Um... Sao không thử làm chuyện ấy ở một nơi khác nhỉ. Thử làm ở công ty xem! »

Ở công ty! Đúng thế, quả là một ý hay. Lissy thật thông minh.

"OK!" tôi nói. "Tớ sẽ thử!"

Tôi với lấy túi xách, lấy bút ra và viết "quan. hệ@công. sở", kế tiếp dòng chữ tôi đã viết trước đó "lưu ý: Anh yêu."

Đột nhiên, toàn thân tôi tràn ngập với sự hăng hái mơn mớn. Quả là một kế hoạch sáng chói. Tôi sẽ quan hệ với Connor ở chỗ làm ngày mai, và đó sẽ là lần quan hệ tuyệt nhất mà chúng tôi từng có, và ánh sáng lấp lánh sẽ trở lại, và chúng tôi sẽ lại yêu nhau điên cuồng. Quá dễ. Và điều đó sẽ chứng minh cho Jack Harper thấy.

Không. Chẳng có gì để chứng tỏ cho Jack Harper thấy cả. Tôi không hiểu tại sao ý nghĩ ấy lại nảy ra nữa.

Chỉ có một vướng mắc tí ti trong kế hoạch của tôi. Đó là không dễ mà quan hệ với bạn trai ở công ty như bạn đã nghĩ. Tôi hoàn toàn đã không để ý đến mọi thứ ở chỗ làm được công khai thế nào trước đây. Còn có bao nhiêu vách ngăn bằng kính ở đó nữa. Và có bao nhiêu người ở đó, đi lại loang quanh suốt ngày.

Mười một giờ sáng hôm sau tôi vẫn chưa thể xoay sở sắp xếp một kế hoạch cho trò chơi 2 người. Tôi đã tưởng tượng đến cảnh làm "chuyện ấy" sau một chậu cây ở đâu đó. Nhưng giờ khi tôi thực tế nhìn lại chúng thì chậu cây lại quá nhỏ! Lại còn toàn là dương xỉ. Connor và tôi chẳng có cách nào có thể nấp sau cái chậu ấy, chứ đừng nói đến liều... động dục.

Chúng tôi cũng không thể làm trong nhà vệ sinh. Nhà vệ sinh nữ luôn luôn có người, tám chuyện hay trang điểm, còn nhà vệ sinh nam... kinh quá. Không đời nào.

Chúng tôi không thể làm ở văn phòng của Connor được vì tường ở đó toàn làm bằng kính và chẳng có ai bị mù hay gì gì ở đấy cả. Thêm nữa là người ta cứ hay ra vào suốt để lấy cái này cái kia từ tủ lưu trữ của anh ấy.

Ôi, điều này thật nực cười. Những người yêu nhau nhất định phải làm tình ở công sở suốt mà. Có căn phòng bí mật chuyên biệt nào cho ân ái mà tôi không biết chẳng?

Tôi không thể gửi email cho Connor và hỏi xin gợi ý được, vì cốt yếu là tôi muốn gây bất ngờ cho anh ấy. Yếu tố gây sốc sẽ là công tắc bật tuyệt vời và làm cho "chuyện ấy" nóng xèo xèo và lãng mạn. Hơn nữa có một rủi

ro nhỏ nhỏ là nếu tôi báo trước cho anh, anh ấy sẽ đặt cả đoàn thể lên trên tôi và khẳng khẳng đòi chúng tôi phải bỏ một giờ không nhận lương cho chuyện này, hoặc gì đó.

Tôi đang vừa tự hỏi liệu chúng tôi có thể chuồn ra cầu thang thoát hiểm được không thì Nick ra khỏi văn phòng Paul và nói gì đó về những khoản dự trữ.

Đầu tôi giật ngẩng lên, và tôi cảm thấy nhức nhối e sợ. Có một thứ tôi đang cố lấy hết can đảm để nói với anh ta từ buổi họp lớn hôm qua.

« Này Nick, » Tôi nói khi anh ta đi ngang qua bàn tôi. « Thanh Panther là sản phẩm của anh phải không? »

« Nếu cô có thể gọi chúng là một sản phẩm, » anh ta đảo mắt nói.

« Họ sắp cắt giảm nó à? »

« Hơn cả chắc chắn. »

« Được rồi, nghe này, » Tôi nói nhanh. « Tôi có thể có một chút xíu ngân sách marketing để đăng phiếu quà lên một tạp chí được không? » Nick chống nạnh và nhìn tôi chăm chăm.

« Làm cái gì? »

« Đăng một quảng cáo. Nó sẽ không quá đắt đâu, tôi hứa đấy. Thậm chí sẽ chẳng ai để ý đâu. »

« Ở đâu? »

« Tạp chí Bowling Hằng Tháng, » Tôi nói, hơi đỏ mặt. « Ông tôi mua nó. »

« Cái gì Bowling cơ? »

« Làm ơn đi! Nhìn này, anh không phải làm gì hết. Tôi sẽ đảm nhiệm tất cả. Nó sẽ chỉ là muối bỏ biển trong đồng tiền mà các anh đã bỏ ra cho những quảng cáo khác. » Tôi nhìn chăm chăm anh ta van nài. « Đi mà... Làm ơn đi... »

« Ôi được rồi! » anh ta sốt ruột nói. « Dẫu sao nó cũng là một con vịt chết. »

« Cảm ơn! » Tôi cười rạng rỡ với anh ta, rồi ngay khi anh ta đi khỏi, tôi với lấy điện thoại và quay số của Ngoại.

' Chào Ngoại! ' Tôi nói ngay khi tiếng bíp của hộp trả lời tự động của ông vang lên. « Con sắp đăng phiếu giảm giá cho Thanh Panther trên tạp chí Bowling Hằng Tháng. Thế nên Ngoại nói cho tất cả các bạn của ngoại nhé! Ngoại có thể dự trữ nó với giá rẻ. Con sẽ gặp ngoại sớm, Ok? '

« Emma à? » Giọng Ngoại chột vang lên. « Ngoại đây! Chỉ đang nấp thôi! '

« Nấp? » Tôi lặp lại, cố không tỏ ra quá ngạc nhiên. Ngoại nấp ư?

« Đây là thú vui mới của ta. Con đã nghe kể về nó chưa? Con nghe tin nhắn lại của bạn bè và cười họ. Rất thú vị. Giờ thì Emma, Ngoại đang định gọi cho con đây. Ngoại thấy một mẫu tin rất báo động trên bản tin hôm qua, về vụ giết người ở trung tâm London. »

Không phải lại nữa chứ.

« Ngoại à... »

« Hứa với ta là con sẽ không đi lại bằng phương tiện công cộng ở London, Emma. »

« Con.. ờ.. hứa mà. » Tôi nói, đan tay lại. « Ngoại à, con phải đi đây, thật đấy. Nhưng con sẽ gọi lại sớm thôi. Yêu Ngoại. »

« Ngoại cũng yêu con, cưng à. »

Khi bỏ điện thoại xuống tôi cảm thấy hơi hài lòng. Một việc đã xong.

Nhưng còn Connor thì sao?

"Tôi đành phải đi bởi nó ở phòng lưu trữ thôi," Caroline nói vọng qua phòng, và đầu tôi vụt sáng.

Phòng lưu trữ. Tất nhiên rồi. Đương nhiên! Chẳng ai đi đến phòng lưu trữ trừ phi họ bị bắt buộc phải đến đó. Nó nằm ở tầng hầm, tối hù với không một cái cửa sổ nào cùng hàng đồng sách và tạp chí cũ, và bạn cuối cùng đành phải bò toài ra đất để lấy cái bạn cần tìm.

Quá hoàn hảo.

« Tôi đi cho, » tôi nói, cố ra vẻ thờ ơ. « Nếu cậu muốn. Cậu muốn tìm gì? »

« Thật à? » Caroline nói biết ơn. « Cảm ơn nhé, Emma. Nó là một quảng cáo cũ trên một tờ báo quá cổ nào đó. Đây là bản đối chiếu... » Cô ấy đưa

tôi một mẫu giấy và tôi cầm lấy nó, cảm thấy rộn ràng phấn khích. Khi cô ấy đi khỏi, tôi kín đáo nhắc điện thoại và gọi cho Connor.

« Ngày Connor, » Tôi nói với tông giọng thấp, khàn khàn. « Gặp em ở phòng lưu trữ nhé. Em có thứ này muốn cho anh xem. »

« Cái gì? »

« Cứ... ở đó, » Tôi nói, cảm thấy cứ như Sharon Stone.

Ha! Quan hệ nơi công sở! Ta đến đây!

Tôi lao xuống hành lang nhanh hết mức có thể, nhưng khi tôi đi ngang qua phòng Quản lý thì Wendy Smith xáp lại bắt chuyện xem tôi có muốn chơi trong đội bóng rổ không. Vì thế tôi thực tế không thể xuống tầng hầm chỉ trong vài phút, và khi tôi mở cửa, Connor đang đứng đó và xem đồng hồ.

Điều này thật bức mình. Tôi đã dự định sẽ chờ anh ấy. Lẽ ra tôi đã phải ngồi trên chông sách mà tôi đã nhanh chóng chuẩn bị sẵn, bắt chéo chân và váy tôi sẽ kéo lên thật quyến rũ.

Ôi được rồi.

« Hi, » Tôi nói, với cùng tông giọng khàn khàn.

« Hi, » Connor đáp, cau mày, « Emma, chuyện gì thế? Sáng nay anh thật sự rất bận. »

« Em chỉ muốn nhìn thấy anh. Thật nhiều về anh. » Tôi đóng cửa lại bằng một cử chỉ phóng đảng và miết ngón tay dọc theo ngực anh, như trong một quảng cáo nước thơm cạo râu. « Chúng ta chưa bao giờ yêu nhau thật tự nhiên chút nào cả. »

« Gì kia?" Connor nhìn tôi chăm chăm.

« Coi nào. » Tôi bắt đầu cởi khuy áo sơ mi của anh với một vẻ đói khát. « Hãy làm chuyện ấy. Ngay đây, ngay bây giờ. »

« Em điên à? » Connor nói, đẩy ngón tay tôi ra và vội vàng cài lại khuy áo. « Emma, chúng ta đang ở cơ quan! »

« Thì sao nào? Chúng ta trẻ, chúng ta yêu nhau... » Tôi dịch chuyển tay thậm chí xuống sâu hơn, và Connor mở to mắt.

« Dừng lại! » anh rít lên. « Dừng lại ngay! Emma, em say hay bị gì đấy?"

"Em chỉ muốn làm tình thôi! Điều đó là quá yêu sách sao?"

"Vậy là quá yêu sách để làm chuyện ấy trên giường như những người bình thường khác à?"

"Nhưng chúng ta không làm trên giường! Ý em là hầu như không bao giờ!"

Một thoáng im lặng đột ngột.

"Emma," cuối cùng Connor nói. "Đây không phải là thời điểm hay chỗ để..."

"Phải mà! Có thể mà! Đây là cách chúng ta lấy lại lửa tình! Lissy bảo..."

"Em bàn luận đời sống tình dục của chúng ta với Lissy sao?" Connor có vẻ thất kinh.

"Đương nhiên là em không đề cập đến chúng ta rồi," tôi vội vàng đính chính. "Tụi em chỉ nói về... về những cặp đôi nói chung, và cô ấy bảo là làm chuyện ấy ở công sở sẽ rất... gợi tình! Coi nào, Connor!" Tôi tiến sát lại anh ấy và đặt một tay của anh vào trong áo ngực tôi. ' Anh không thấy điều này thật kích động sao? Chỉ cần nghĩ rằng ai đó có thể đi xuống cầu thang ngay lúc này...' Tôi tạm ngừng lại khi nghe thấy tiếng động.

Tôi nghĩ rằng ai đó đang đi xuống cầu thang ngay lúc này.

Ồi như cứt.

"Anh nghe thấy tiếng bước chân!" Connor rít lên, và ngay lập tức giật mạnh ra khỏi tôi, nhưng tay thì vẫn ở chỗ đó, bên trong áo ngực của tôi. Anh ấy nhìn nó chòng chọc kinh hãi. "Anh kẹt rồi. Cái đồng hồ chết tiệt của anh. Nó mắc cứng trong áo em rồi." Anh ấy giật mạnh nó. "Khốn kiếp! Anh không thể di chuyển tay mình! "

"Kéo nó ra!"

"Anh đang kéo đây!" Anh ấy điên cuồng nhìn xung quanh. "Có cái kéo nào không?"

"Anh không được cắt áo em," Tôi nói kinh hãi.

"Vậy em có gợi ý nào khác không?" Anh giật mạnh lần nữa, tôi la lên nho nhỏ.

"Au! Ngừng lại! Anh sẽ làm hỏng nó mất!"

"Ồ anh sẽ làm hồng áo em. Và đó là lo ngại chính của chúng ta bây giờ đây à? "

"Em luôn ghét cái đồng hồ ngu ngốc đó! Nếu anh mang cái mà em tặng thì.."

Tôi im bật. Dứt khoát bước chân đã đến rất gần. Họ gần như đã gần tới ngoài cửa rồi.

"Khốn kiếp!" Connor nhìn xung quanh điên cuồng. "Khốn kiếp... khốn kiếp..."

"Bình tĩnh đi! Chúng ta chỉ cần lẩn vào một góc," tôi xuyt. "Dầu sao họ có thể không vào đâu."

"Đó là một ý kiến tuyệt vời, Emma," anh điên tiết thì thầm lại khi chúng tôi vội vã lúng túng lê qua căn phòng cùng nhau. "Quá tuyệt."

"Đừng có trách em!" Tôi vặc lại. "Em chỉ muốn lấy lại một chút đam mê trong... ' Tôi đông cứng khi cửa mở.

Không. Trời. Không.

Tôi thấy choáng váng với cơn sốc.

Jack Harper đang đứng trên cửa ra vào, cầm một bọc lớn tạp chí cũ.

Châm rãi, anh ta đưa mắt nhìn chúng tôi, ghi nhận vẻ giận dữ của Connor, tay anh đang ở trong áo ngực tôi, gương mặt tuyệt vọng của tôi.

"Ông Harper," Connor bắt đầu nói lắp. "Tôi thật sự rất, rất xin lỗi. Chúng tôi... chúng tôi không..." Anh hắng giọng, "Tôi chỉ có thể nói tôi xấu hổ thế nào... cả hai chúng tôi đều.."

"Tôi chắc các bạn có," Jack đáp. Mặt anh trống rỗng và không thể hiểu được; giọng anh vẫn khô khan như thường lệ. "Có lẽ cả hai bạn nên chỉnh trang lại quần áo trước khi quay về bàn làm việc?"

Cánh cửa đóng lại sau lưng anh ta, và chúng tôi đứng bất động, như những bức tượng sáp.

"Nhìn này, anh có thể gỡ cái tay chết tiệt của anh ra khỏi áo ngực em được chưa? ' cuối cùng tôi lên tiếng, đột nhiên cảm thấy tức tối không thể tin được với Connor. Mọi dự vọng của tôi đã tan biến. Tôi cảm thấy hoàn toàn giận tái người với bản thân. Với Connor. Và với tất cả mọi người.

BÍ MẬT CỦA EMMA

Sophie Kinsella
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Hôm nay Jack Harper sẽ đi khỏi.

H

Cảm ơn Trời. Cảm ơn Trời. Bởi tôi thực sự không thể đương đầu với... anh ta thêm nữa. Nếu tôi có thể chỉ giữ đầu mình thấp xuống và tránh xa anh ta cho đến 5 giờ và rồi chạy khỏi cửa, vậy thì mọi thứ sẽ ổn cả. Cuộc đời sẽ quay lại bình thường và tôi sẽ ngừng cảm thấy như thể hệ thống radar của mình bị nghiêng ngả bởi lực từ vô hình nào đó.

Tôi không biết tại sao tôi lại ở trong tâm trạng bồn chồn, cáu kỉnh như thế. Bởi vì mặc dầu tôi suýt chết vì ngượng hôm qua, mọi thứ vẫn tốt đẹp. Trên hết là, Connor và tôi có vẻ sẽ không bị sa thải vì làm tình ở chỗ làm, thứ đã là nỗi sợ ngay tức thì của tôi. Và thứ hai, kế hoạch lỗi lạc của tôi đã thành công. Ngay khi chúng tôi trở lại bàn làm việc, Connor đã mở đầu bằng việc gửi những bức email xin lỗi tôi. Và thế là tối qua chúng tôi đã làm tình. Hai lần. Với những ngọn nến thơm ngát.

Tôi nghĩ là Connor đã phải đọc đâu đó rằng con gái thích nến thơm trong lúc làm tình. Có lẽ trong tờ Cosmo. Bởi vì mọi lần anh ấy mang chúng đi khỏi, anh ấy nhìn tôi kiểu "Anh có chu đáo không?", và tôi phải nói là "Ôi! Nến thơm! Thật đáng yêu làm sao!"

Ý tôi là, đừng hiểu nhầm tôi. Tôi không để ý đến nến thơm. Nhưng không phải như thế chúng quả thật làm được bất cứ chuyện gì, có sao? Chúng chỉ ở đó và cháy. Và rồi trong những lúc then chốt tôi thấy bản thân mình đang sao lãng nghĩ "Mình hi vọng nến thơm không rớt xuống".

Dầu sao. Vậy là chúng tôi đã làm tình.

Và tối nay chúng tôi sẽ đi xem nhà cùng nhau. Nó không có sàn gỗ hay cửa chớp – mà nó có một bồn Jacuzzi cực hay trong phòng tắm. Vậy nên đời tôi sắp sống chung một cách dễ chịu. Tôi không biết tại sao mình lại cảm thấy quá vãi linh hồn. Tôi không biết cái gì...

Tôi không muốn dọn vào với Connor, một giọng nói nhỏ xíu cất lên trong tâm trí tôi trước khi tôi có thể dừng nó lại.

Không. Điều đó không thể đúng được. Điều đó không thể nào là đúng được. Connor thật hoàn hảo. Mọi người đều biết điều đó.

Nhưng tôi không muốn...

Im nào. Chúng tôi là Cặp đôi Hoàn hảo. Chúng tôi làm tình với những ngọn nến thơm. Và chúng tôi đi dạo trên sông. Và chúng tôi đọc báo ngày Chủ nhật với tách cà phê và mặc pyjama. Đó là việc mà những cặp đôi hoàn hảo làm.

Nhưng...

Ngừng lại!

Tôi nuốt nặng nhọc. Connor là một thứ tốt đẹp trong cuộc đời tôi. Nếu tôi không có Connor, tôi sẽ có thứ gì đây?

Chuông điện thoại reo trên bàn tôi, cắt ngang dòng suy nghĩ, và tôi cầm nó lên nghe.

"Xin chào, Emma à?" 1 giọng khan quen thuộc vang lên. "Jack Harper đây."

Tim tôi nảy lên sợ hãi vô cùng tận và tôi suýt làm đổ tách cà phê của mình. Tôi đã không gặp anh ta kể từ cái sự cố tay-trong-áo-lót. Và tôi thực sự cũng không muốn gặp.

Tôi đáng nhẽ nên không bao giờ trả lời điện thoại của mình.

Trên thực tế, tôi đáng nhẽ nên không đời nào tới chỗ làm ngày hôm nay.

"Ồ," Tôi nói. "Ờ... hi!"

"Cô có phiền tới văn phòng tôi một lúc không?"

"Gì cơ... tôi sao?" Tôi nói lo lắng.

"Phải, cô đó."

Tôi húng hắng cổ họng.

"Tôi có cần... mang theo thứ gì không?"

"Không, chỉ bản thân cô thôi."

Anh ta gác máy, và tôi nhìn chăm chăm vào điện thoại một lúc, cảm thấy một sự lạnh lẽo trong xương sống. Tôi đáng nhẽ phải biết rằng chuyện này quá tốt đẹp để là sự thực. Sau cùng anh ta sắp sa thải tôi. Thô tục... phóng túng... Sự thô tục phóng túng.

Ý tôi là, nó thực sự tục tĩu, bị bắt gặp với tay bạn trai mình trên ngực ở chỗ làm.

OK. Được rồi, tôi chẳng có thể làm được gì hết.

Tôi hít một hơi thở sâu, đứng lên và đi lên tầng 11. Có một cái bàn làm việc bên ngoài cửa phòng anh ta, nhưng không có thư ký nào đang ngồi đó cả, thế nên tôi đi thẳng tới cửa và gõ.

"Vào đi."

Thận trọng tôi đẩy cửa mở. Căn phòng lớn vĩ đại sáng trưng và được lát gỗ, và Jack đang ngồi ở chỗ một cái bàn tròn với 6 người đang ngồi quây tròn trên ghế. 6 người tôi chưa từng gặp trước đây, tôi đột nhiên nhận ra. Tất cả bọn họ đều đang cầm các mảnh giấy và nhấp ngụm nước, còn không khí thì hơi căng thẳng.

Họ tụ họp ở đây để coi tôi bị đuổi việc sao? Đây có phải đại loại là buổi đào tạo "làm thế nào để sa thải người ta" chẳng?

"Xin chào," Tôi nói, cố giữ bình tĩnh nhất có thể. Nhưng mặt tôi nóng bừng và tôi biết là mình nhìn bối rối.

"Chào." Jack nhả mặt mỉm cười. "Emma... bớt căng thẳng đi. Chẳng có gì phải lo lắng hết. Tôi chỉ muốn hỏi cô một việc thôi."

"Ồ, phải," Tôi nói, thấy ngạc nhiên.

OK, giờ tôi hoàn toàn mơ hồ. Anh ta cần hỏi tôi về chuyện giới đất gì chứ?

Jack với lấy một mảnh giấy và cầm nó lên để tôi có thể nhìn thấy nó rõ hơn. "Cô nghĩ đây là một bức tranh về cái gì?" anh ta hỏi.

Ôi con bà mẹ nó chứ.

Đây là ác mộng tồi tệ nhất của tôi. Nó như là khi tôi tới phòng vấn ở Ngân hàng Laines và họ đã đưa tôi xem một đường ngoằn nghèo và tôi đã bảo là tôi nghĩ nó nhìn giống như một đường ngoằn nghèo.

Tất cả mọi người đang nhìn tôi chăm chú. Thế nên tôi muốn nói đúng nó. Giá mà tôi biết cái gì là đúng.

Tôi nhìn chòng chọc vào bức hình, tìm tôi đang đập thành thịch. Đó là một tạo hình về 2 vật tròn. Hình thù đại loại không đều nhau. Tôi chắc chắn chẳng có ý tưởng nào về cái mà chúng được cho là thế cả. Hoàn toàn không. Chúng nhìn giống như... chúng giống như...

Đột nhiên tôi nhìn ra nó.

"Đó là quả hạch! 2 quả óc chó!"

Jack phá lên cười, và 2 người bật tiếng khúc khích tắc nghẹn mà họ vội vàng ghìm nghẹn lại.

"Tốt rồi, tôi nghĩ là việc đó đã chứng minh cho quan điểm của tôi," Jack nói.

"Chúng không phải quả óc chó sao?" Tôi nhìn bất lực quanh bàn.

"Chúng được cho là cái nhụy hoa," một người đàn ông đeo sát kính không vành trả lời.

"Nhụy sao?" Tôi nhìn chăm chú vào trang giấy. "Ồ, phải rồi! Được rồi, phải. Giờ khi anh nói thế, tôi dứt khoát có thể thấy một... một cái giống nhụy hoa..."

"Quả óc chó." Jack dụi mắt.

"Tôi đã giải thích, những chiếc nhụy hoa đơn giản là cơ quan bộ phận của một loại miêu tả tượng trưng của nữ tính," một gã gầy nhằng biện hộ. "Nhụy tượng trưng cho khả năng sinh sản, một con mắt của sự thông thái, cái cây này biểu thị cho đất mẹ..."

"Vấn đề ở đây là, những hình ảnh này có thể được sử dụng trên toàn bộ loại sản phẩm," một người phụ nữ tóc đen nói, ngả người về phía trước. "Đồ uống, quần áo tốt cho sức khỏe, một mùi hương thơm phức..."

"Thị trường mục tiêu phản ứng tốt với những hình ảnh trừu tượng," Gã Đeo kính Không vành thêm vào. "Nghiên cứu đã cho thấy..."

"Emma." Jack lại nhìn tôi. "Cô có mua một thứ đồ uống bên trên có nhụy hoa không?"

"Ờ..." Tôi húng hắng cổ họng, nhận thấy vài khuôn mặt thù địch dõi theo mình. "Được rồi... chắc là không."

Vài người liếc nhau trao đổi.

"Chuyện này thật không thích đáng," ai đó thốt ra.

"Jack, 3 nhóm sáng tạo đã làm việc cho cái này," Người phụ nữ tóc đen nghiêm túc nói. "Chúng ta không thể bắt đầu từ vạch xuất phát. Chúng ta đơn giản là không thể."

Jack uống một ngụm nước ở chai Evian, chùi miệng và nhìn vào cô ta.

"Chị có biết là tôi đã phác ra câu khẩu hiệu "Đừng dừng lại" trong vòng 2 phút trên một cái khăn ăn ở quầy bar không?"

"Vâng, chúng tôi có biết," gã đeo kính không vành nói ra.

"Chúng ta không bán một thứ đồ uống với những cái nhụy hoa ở bên trên." Anh ta nói gay gắt, và vuốt tay qua mái tóc rối bời của mình. Rồi anh ta đẩy ghế ra sau. "OK, hãy giải lao 1 chút. Emma, cô có thể có lòng tốt giúp tôi mang mấy tập tài liệu này xuống văn phòng của Sven được không?"

Trời, tôi tự hỏi tất cả chuyện này là gì. Nhưng tôi không dám hỏi. Jack cùng tôi đi xuống hành lang, và đi vào thang máy và nhấn nút tầng 9, mà không nói bất cứ điều gì. Sau khi chúng tôi đã đi xuống được khoảng 2 giây anh ta nhấn nút khẩn cấp, và chúng tôi dừng kết lại. Rồi cuối cùng, anh ta nhìn sang tôi.

"Có phải em và tôi là những người lành mạnh duy nhất trong toà nhà này chẳng?"

"Ừm..."

"Chuyện gì đã xảy ra cho bản năng chứ?" Mặt anh ta ngờ vực. « Không ai còn có nổi một ý kiến tử tế về một thứ dễ sợ. Nhụy hoa. » Anh ta lắc đầu. « Mẹ kiếp nhụy hoa! »

Tôi không dừng lại nổi. Anh ta nhìn có vẻ quá tổn thương, và cái cách anh ta nói "nhụy hoa!" bỗng nhiên có vẻ là thứ buồn cười nhất trên trái đất, và trước khi tôi biết được, tôi đã bắt đầu phá lên cười. Trong một giây Jack nhìn như kinh ngạc, và rồi mặt anh ta nhả lại, và đột nhiên anh ta cũng phá lên cười. Anh ta nhả mũi lên khi cười, như một đứa bé và làm thế nào đó mà điều này làm cho chuyện đó có vẻ mắc cười hơn cả tỷ lần.

Ôi Trời. Bây giờ tôi thực sự cười to. Tôi phát ra những tiếng khụt khịt nho nhỏ, và xương sườn tôi đau nhói, và mỗi lần tôi nhìn vào anh ta tôi lại cười sảng sặc. Mũi tôi chảy nước, và tôi không có một cái khăn giấy... Tôi sẽ phải hỉ mũi lên cái hình nhụy hoa mắt...

"Emma, tại sao em lại cùng gã đó?"

"Gì cơ?" Tôi nhìn lên, vẫn đang cười, cho tới khi tôi nhận ra Jack đã ngưng lại. Anh ta đang nhìn vào tôi với một vẻ mặt không đọc nổi.

"Sao em lại cùng gã đó?" anh ta lặp lại.

Tiếng cười ha hả của tôi tắt dần, và tôi vuốt tóc ra sau khỏi mặt.

"Ý anh là gì?" Tôi nói câu giờ.

« Connor Martin. Anh ta sẽ không làm em hạnh phúc. Anh ta sẽ không đáp ứng được em. »

Tôi nhìn chăm chú vào anh ta, cảm thấy bị hẫng đột ngột.

« Ai nói vậy? »

« Tôi biết Connor. Tôi đã ngồi trong vài buổi họp với anh ta. Tôi đã biết được đầu óc anh ta làm việc ra sao. Anh ta là một gã tốt – nhưng em cần nhiều thứ hơn là một anh chàng dễ chịu." Jack gửi tôi một cái nhìn dài sắc sảo. "Tôi đoán là em sẽ không thực sự muốn chuyển vào với anh ta đâu. Nhưng em sợ đối diện sự thật."

Tôi cảm thấy một đợt sóng phản nộ. Sao anh ta dám đọc đầu óc tôi và hiểu nó quá... quá sai lầm vậy. Tất nhiên là tôi muốn chuyển tới với Connor.

"Thực ra, anh đã hoàn toàn hiểu lầm rồi," Tôi nói cay độc. "Tôi đang mong chờ được chuyển vào ở với anh ấy. Trên thực tế... thực tế là, tôi vừa ngồi ở bàn làm việc, nghĩ là tôi không thể chờ được như thế nào!"

Vậy đấy.

Jack lắc đầu.

"Em cần ai đó có lửa. Người kích thích em."

"Tôi đã nói với anh rồi, tôi không có ý gì với điều tôi đã nói trên máy bay cả. Connor khiến tôi kích thích!" Tôi nhìn anh ta thách thức. "Ý tôi là... lần trước khi anh nhìn thấy chúng tôi, chúng tôi đang cực kỳ say đắm, không phải sao?"

"Ồ, cái đó." Jack nhún vai. "Tôi cho đó là một cố gắng tuyệt vọng để nếm gia vị vào cuộc sống tình ái của em."

Tôi nhìn chăm chăm anh ta điên tiết.

"Đó không phải là một cố gắng tuyệt vọng để nếm gia vị vào cuộc sống tình ái của tôi!" Tôi gần như khạc lửa vào anh ta. "Đó đơn giản là một... một hành động tự phát của đam mê."

"Xin lỗi," Jack nói nhẹ nhàng. "Tôi đã hiểu lầm."

"Dù gì đi chăng nữa, làm sao mà anh phải quan tâm chứ?" Tôi khoanh tay. "Quan trọng gì với anh dù tôi có hạnh phúc hay không?"

Có một sự im lặng đột ngột, và tôi thấy mình đang thở hơi gấp. Tôi bắt gặp cặp mắt sẫm của anh ta, và nhanh chóng lại nhìn đi chỗ khác.

"Tôi đã tự hỏi mình cùng câu hỏi đó," Jack nói. Anh ta nhún vai. "Có lẽ là bởi vì chúng ta đã từng trải qua chuyến bay kỳ lạ đó cùng nhau. Có lẽ là bởi em là người duy nhất trong cả công ty này không cư xử kiểu giả vờ với tôi. »

Tôi sẽ cư xử giả vờ! Tôi cảm thấy muốn đáp trả. Giá như tôi được lựa chọn!

« Tôi đoán cái tôi đang muốn nói là... Tôi cảm thấy như thể em là một người bạn, » anh ta nói. « Và tôi quan tâm chuyên gì xảy ra với bạn bè của mình. »

« Ồ, » Tôi nói, quệt mũi.

Tôi sắp nói một cách lịch sự rằng anh ta cũng cảm giác như một người bạn, thì anh ta thêm vào, « Hơn nữa bất cứ ai kể lại lời thoại trong phim của Woody Allen đều phải là một người thất bại. »

Tôi cảm thấy dâng trào sự tổn thương thay cho Connor.

« Anh chả biết bất cứ thứ gì về chuyện này cả! » Tôi kêu lên. « Anh biết không, tôi ước gì tôi chưa bao giờ ngồi cạnh anh trên cái máy bay ngu ngốc đó cả! Anh đi loanh quanh, nói mọi thứ làm tôi tức điên lên, cư xử như thể anh biết tôi rõ hơn bất kỳ ai khác vậy... »

« Có thể là tôi có, » anh ta nói, mắt anh ta lấp lánh.

« Gì cơ? »

« Có thể là tôi biết em rõ hơn bất kỳ ai khác. »

Tôi nhìn chăm chăm lại anh ta, cảm thấy hỗn hển pha trộn giữa giận dữ và hồ hởi. Đột nhiên tôi cảm thấy như thể chúng tôi đang chơi tennis. Hay đang khiêu vũ.

« Anh không biết tôi rõ hơn bất cứ ai khác đâu! » Tôi đáp trả, bằng chất giọng gay gắt nhất mà tôi có thể gom được.

« Tôi biết em sẽ kết thúc với Connor Martin. »

"Anh không biết chuyện đó đâu."

"Có tôi có biết."

"Không anh không biết."

"Tôi có."

Anh ta bắt đầu phá lên cười.

"Không anh không có mà! Nếu anh muốn biết, tôi chắc chắn sẽ kết thúc bằng việc cưới Connor."

"Cưới Connor sao?" Jack nói, như thể đó là chuyện lỗ bịch buồn cười nhất mà anh ta từng nghe.

"Phải! Sao không? Anh ấy cao ráo, và đẹp trai, và anh ấy tử tế và anh ấy rất... anh ấy..." Tôi hơi lúng túng. "Và đầu sao đi nữa, đây là cuộc sống cá nhân của tôi. Anh là chủ tôi, và anh chỉ mới gặp tôi tuần trước, và thắng thắn thì, đây không phải là việc của anh!"

Tiếng cười của Jack biến mất, và anh ta nhìn như thể tôi vừa tát anh ta. Anh ta nhìn tôi chăm chú một lúc, không nói gì hết. Rồi anh ấy bước lùi xuống một bước và thả nút thang máy.

"Em nói đúng," anh ta nói bằng một giọng hoàn toàn khác. "Cuộc sống cá nhân của em không phải là việc của tôi. Tôi đã đi quá lần ranh, và tôi xin lỗi."

Tôi cảm thấy mất hết tinh thần.

"Tôi... Tôi không có ý..."

"Không. Em có lý." Anh ấy nhìn chăm chăm xuống sàn một lúc, rồi nhìn lên. "VẬY, tôi sẽ đi Mỹ vào ngày mai. Đây là một chuyến lưu lại rất vui vẻ, và tôi muốn cảm ơn em vì tất cả sự giúp đỡ của em. Tôi sẽ gặp em ở bữa tiệc rượu tối nay chứ?"

"Tôi... Tôi không biết," Tôi nói.

Không khí rã rời.

Thật dễ sợ. Thật kinh khủng. Tôi muốn nói điều gì đó. Tôi muốn chuyện này trở lại như trước, khi mọi thứ còn thoải mái và vui vẻ. Nhưng tôi không thể tìm được lời nào để nói.

Chúng tôi tới tầng 9, và cánh cửa mở ra.

"Tôi nghĩ là tôi có thể xoay xở với chúng được từ đây," Jack nói. "Tôi thật sự chỉ yêu cầu em đi theo vì công chuyện của công ty."

Lúng túng, tôi chuyển động hồ sơ sang tay anh ta.

"Được rồi, Emma," anh ta nói với cùng một tông giọng máy móc. "Phòng nhờ lát nữa tôi không gặp được em... rất vui được quen biết em." Anh ta bắt gặp mắt tôi và vẻ ấm áp và tia sáng le lói trước kia quay trở lại. "Tôi thực sự có ý như vậy."

"Anh cũng thế," Tôi nói, cổ họng nghẹn lại.

Tôi không muốn anh ta đi. Tôi không muốn kết thúc ở đây. Tôi cảm thấy muốn đề nghị đi uống nhanh vài chén. Tôi cảm thấy muốn bám lấy tay anh ta và nói: Đừng bỏ đi.

Trời, có chuyện gì với tôi vậy?

"Chúc một ngày tốt lành," Tôi xoay xở nói khi anh ấy bắt tay tôi. Rồi anh ta quay gót đi và bước xuống hành lang.

Tôi mở miệng đôi lần muốn gọi anh ta – nhưng tôi có thể nói gì đây? Chẳng có gì để nói cả. Sáng mai anh ta sẽ lên máy bay quay về với cuộc đời của anh ta. Và tôi sẽ bị bỏ lại đây với cuộc đời của mình.

Cả ngày còn lại tôi cảm thấy thật nặng nề. Mọi người khác đều đang nói về bữa tiệc chia tay Jack Harper, nhưng tôi bỏ về khỏi chỗ làm sớm trước nửa tiếng. Tôi về thẳng nhà và làm cho mình một cốc sôcôla nóng, và tôi đang ngồi trên ghế sofa, nhìn chăm chăm vào khoảng không thì Connor đi vào căn hộ.

Tôi nhìn lên khi anh ấy đi vào phòng, và ngay lập tức tôi biết có gì đó khác biệt. Không phải với anh ấy, Anh ấy không thay đổi một chút nào.

Nhưng tôi có. Tôi đã thay đổi.

"Chào em," anh ấy nói và hôn nhẹ lên đầu tôi. "Chúng ta sẽ đi chứ? »

« Đi ư? »

« Đi xem căn hộ ở Đường Edith. Chúng ta sẽ phải nhanh lên nếu chúng ta muốn tới bữa tiệc.Ồ, và mẹ anh tặng chúng ta một cái món quà mừng nhà mới. Nó là đồ gia dụng.

Anh ấy đặt vào tay tôi một hộp các tông, tôi lôi ra một ấm pha trà bằng thủy tinh và nhìn ngây vào nó.

« Em có thể giữ lá trà tách riêng khỏi nước. Má nói nó thực sự làm tách trà ngon hơn... »

« Connor, » Tôi nghe thấy mình đang trả lời. « Em không thể làm chuyện này được đâu. »

« Rất dễ mà. Em chỉ phải nhấc cái... »

« Không. » Tôi nhắm mắt lại, cố gom lại can đảm, rồi lại mở mắt ra. "Em không thể làm chuyện này được. Em không thể chuyển tới ở với anh."

"Gì cơ?" Connor nhìn tôi chăm chú. "Có chuyện gì đã xảy ra sao?"

"Vâng. Không." Tôi nuốt nghẹn. "Em đã do dự một thời gian. Về chúng ta. Và nó vừa mới... nó vừa được làm chắc. Nếu chúng ta tiếp tục, em sẽ là một kẻ đạo đức giả. Chuyện này không công bằng cho cả hai chúng ta. »

« Gì cơ? » Connor xoa mặt. "Emma, có phải em đang nói em muốn..."

"Em muốn chia tay," Tôi nói, nhìn chằm chằm xuống thảm.

"Em đang đùa."

"Em không đùa!" Tôi nói, cảm thấy đột ngột đau khổ. "Em không có đùa, OK?"

"Nhưng... chuyện này thật nực cười! Thật nực cười!" Connor đi đi lại lại quanh phòng như một con sư tử huyền thuyên. Đột nhiên anh ấy nhìn tôi.

"Chuyến bay đó."

"Cái gì?" Tôi nhảy dựng lên như phải bỏng. "Anh có ý gì?"

"Em đã trở nên khác đi kể từ chuyến bay trở lại từ Scotland."

"Không em không có!"

"Em có! Em đã trở nên cáu kỉnh, em đã trở nên căng thẳng..." Connor ngồi xổm xuống trước mặt tôi và nắm lấy tay tôi. "Emma, anh nghĩ có thể em vẫn còn phải chịu đựng chấn thương nào đó. Em cần vài lời khuyên."

"Connor, em không cần lời khuyên nào cả!" Tôi giăng tay mình ra. "Nhưng có lẽ anh có lý. Có lẽ cái chuyến bay đó đã..." Tôi nuốt nghẹn. "tác

động đến em. Có lẽ nó đã mang tới cho em viễn cảnh và làm em nhận thức được một vài điều. Và một trong những thứ mà em nhận ra là, chúng ta không hợp nhau."

Chậm rãi Connor ngồi thụp xuống thảm, mặt anh bối rối.

"Nhưng mọi thứ đang tuyệt! Chúng ta làm tình suốt..."

"Em biết."

"Có ai đó khác phải không?"

"Không!" Tôi nói rành mạch. "Tất nhiên là không có ai khác cả!" Tôi cào ngón tay thô bạo lên xuống vỏ bọc sofa.

"Đây không phải là em đang nói," đột nhiên Connor nói. "Đó chỉ là tâm trạng hiện giờ của em. Anh cho rằng em cần một bồn tắm để chịu ấm áp, với những ngọn nến thơm thấp sáng..."

"Connor, làm ơn!" tôi kêu lên. "Không nên thơm nữa! Anh phải nghe em. Và anh phải tin em." Tôi nhìn thẳng vào mắt anh ấy. "Em muốn chia tay."

"Anh không tin em!" anh ấy nói, lắc đầu. "Anh biết em mà, Emma! Em không phải loại người đó. Em sẽ không vứt bỏ thứ gì như thế này. Em sẽ không... »

Anh ấy ngừng lại sững sốt khi không hề báo trước, tôi ném mạnh cái ấm trà thủy tinh xuống sàn.

Cả hai chúng tôi nhìn nhau chăm chăm, choáng váng.

« Nó chắc đã vỡ rồi, » Tôi giải thích sau khi ngừng lại. « Và chuyện này sẽ chỉ ra rằng có, em sẽ vứt bỏ thứ gì đó. Nếu em biết nó không hợp với em. »

« Anh nghĩ nó đã vỡ rồi, » Connor nói, nhặt nó lên và xem xét. « Ít nhất, có một đường rạn nhỏ. »

« Anh đi đi. »

« Chúng ta vẫn có thể dùng được cái này... »

« Không. Chúng ta không thể."

"Chúng ta có thể dán bằng dính."

"Nhưng nó sẽ không bao giờ như bình thường được cả." Tôi siết chặt nắm tay lên người. "Nó chỉ.. sẽ không ổn."

"Anh biết," sau khi ngừng lại 1 chút Connor nói.

Và tôi cho là, cuối cùng, anh ấy đã hiểu.

"Được rồi... vậy anh sẽ đi khỏi đây," cuối cùng anh ấy nói. "Anh sẽ gọi cho người ở căn hộ và bảo họ rằng chúng ta..." Anh ấy dừng lại, và quệt mũi thô bạo.

"OK," tôi nói với giọng như không phải của mình. "Chúng ta có thể giữ kín chuyện này với mọi người ở chỗ làm được không?" Tôi nói thêm. "Chỉ một thời gian."

"Đương nhiên," anh ấy cộc cằn nói. "Anh sẽ không nói gì hết."

Anh ấy đi ra cửa được nửa đường thì quay lại đột ngột, lục trong ví. "Emma, đây là vé cho ngày hội nhạc jazz," anh ấy nói, giọng anh ấy hơi vỡ ra một chút. "Em giữ chúng đi."

"Gì cơ?" tôi nhìn chòng chọc vào chúng kính hãi. "Không! Connor, anh giữ chúng đi! Chúng là của anh!"

"Em giữ chúng đi. Anh biết em đã mong chờ để nghe Dennisson Quartet như thế nào mà." Anh ấy đẩy mạnh những tấm vé màu mè rục rờ vào tay tôi và khép tay tôi lại.

"Em... Em..." Tôi nuốt nghẹn. "Connor... Em chỉ... Em không biết phải nói gì cả."

"Chúng ta sẽ luôn thích nhạc jazz," Connor nói với giọng bức tức, và khép cửa lại sau lưng mình.

Chúng tôi tới tầng 9, và cánh cửa mở ra.

"Tôi nghĩ là tôi có thể xoay xở với chúng được từ đây," Jack nói. "Tôi thật sự chỉ yêu cầu em đi theo vì công chuyện của công ty."

Lúng túng, tôi chuyển đồng hồ sơ sang tay anh ta.

"Được rồi, Emma," anh ta nói với cùng một tông giọng máy móc. "Phòng nhớ lát nữa tôi không gặp được em... rất vui được quen biết em." Anh ta bắt gặp mắt tôi và vẻ ấm áp và tia sáng le lói trước kia quay trở lại. "Tôi thực sự có ý như vậy."

"Anh cũng thế," Tôi nói, cổ họng nghẹn lại.

Tôi không muốn anh ta đi. Tôi không muốn kết thúc ở đây. Tôi cảm thấy muốn đề nghị đi uống nhanh vài chén. Tôi cảm thấy muốn bám lấy tay anh

ta và nói: Đừng bỏ đi.

Trời, có chuyện gì với tôi vậy?

"Chúc một ngày tốt lành," Tôi xoay sở nói khi anh ấy bắt tay tôi. Rồi anh ta quay gót đi và bước xuống hành lang.

Tôi mở miệng đôi lần muốn gọi anh ta – nhưng tôi có thể nói gì đây? Chẳng có gì để nói cả. Sáng mai anh ta sẽ lên máy bay quay về với cuộc sống của mình. Và tôi sẽ bị bỏ lại đây trong cuộc sống của tôi.

Cả ngày còn lại tôi cảm thấy thật nặng nề. Mọi người khác đều đang nói về bữa tiệc chia tay Jack Harper, nhưng tôi bỏ về khỏi chỗ làm sớm trước nửa tiếng. Tôi về thẳng nhà và làm cho mình một cốc sôcôla nóng, và tôi đang ngồi trên ghế sofa, nhìn chăm chăm vào khoảng không thì Connor đi vào căn hộ.

Tôi nhìn lên khi anh ấy đi vào phòng, và ngay lập tức tôi biết có gì đó khác biệt. Không phải với anh ấy, Anh ấy không thay đổi một chút nào.

Nhưng tôi có. Tôi đã thay đổi.

"Chào em," anh ấy nói và hôn nhẹ lên đầu tôi. "Chúng ta sẽ đi chứ? »

« Đi ư? »

« Đi xem căn hộ ở Đường Edith. Chúng ta sẽ phải nhanh lên nếu chúng ta muốn tới bữa tiệc. Ồ, và mẹ anh tặng chúng ta một cái món quà mừng nhà mới. Nó là đồ gia dụng.

Anh ấy đặt vào tay tôi một hộp các tông, tôi lôi ra một ấm pha trà bằng thuỷ tinh và nhìn ngây vào nó.

« Em có thể giữ lá trà tách riêng khỏi nước. Má nói nó thực sự làm tách trà ngon hơn... »

« Connor, » Tôi nghe thấy mình đang trả lời. « Em không thể làm chuyện này được đâu. »

« Rất dễ mà. Em chỉ phải nhắc cái... »

« Không. » Tôi nhắm mắt lại, cố gom lại can đảm, rồi lại mở mắt ra. "Em không thể làm chuyện này được. Em không thể chuyển tới ở với anh."

"Gì cơ?" Connor nhìn tôi chăm chú. "Có chuyện gì đã xảy ra sao?"

"Vâng. Không." Tôi nuốt nghẹn. "Em đã do dự một thời gian. Về chúng ta. Và nó vừa mới... nó vừa được làm chắc. Nếu chúng ta tiếp tục, em sẽ là

một kẻ đạo đức giả. Chuyện này không công bằng cho cả hai chúng ta. »

« Gì cơ? » Connor xoa mặt. "Emma, có phải em đang nói em muốn..."

"Em muốn chia tay," Tôi nói, nhìn chăm chăm xuống thảm.

"Em đang đùa."

"Em không đùa!" Tôi nói, cảm thấy đột ngột đau khổ. "Em không có đùa, OK?"

"Nhưng... chuyện này thật nực cười! Thật nực cười!" Connor đi đi lại lại quanh phòng như một con sư tử huyền thuyên. Đột nhiên anh ấy nhìn tôi.

"Chuyến bay đó."

"Cái gì?" Tôi nhảy dựng lên như phải bỏng. "Anh có ý gì?"

"Em đã trở nên khác đi kể từ chuyến bay trở lại từ Scotland."

"Không em không có!"

"Em có! Em đã trở nên cáu kỉnh, em đã trở nên căng thẳng..." Connor ngồi xổm xuống trước mặt tôi và nắm lấy tay tôi. "Emma, anh nghĩ có thể em vẫn còn phải chịu đựng chấn thương nào đó. Em cần vài lời khuyên."

"Connor, em không cần lời khuyên nào cả!" Tôi giăng tay mình ra. "Nhưng có lẽ anh có lý. Có lẽ cái chuyến bay đó đã..." Tôi nuốt nghẹn. "tác động đến em. Có lẽ nó đã mang tới cho em viễn cảnh và làm em nhận thức được một vài điều. Và một trong những thứ mà em nhận ra là, chúng ta không hợp nhau."

Chậm rãi Connor ngồi thụp xuống thảm, mặt anh bối rối.

"Nhưng mọi thứ đang tuyệt! Chúng ta làm tình suốt..."

"Em biết."

"Có ai đó khác phải không?"

"Không!" Tôi nói rành mạch. "Tất nhiên là không có ai khác cả!" Tôi cào ngón tay thô bạo lên xuống vỏ bọc sofa.

"Đây không phải là em đang nói," đột nhiên Connor nói. "Đó chỉ là tâm trạng hiện giờ của em. Anh cho rằng em cần một bồn tắm để chịu ấm áp, với những ngọn nến thơm thấp sáng..."

"Connor, làm ơn!" tôi kêu lên. "Không nên thơm nữa! Anh phải nghe em. Và anh phải tin em." Tôi nhìn thẳng vào mắt anh ấy. "Em muốn chia tay."

"Anh không tin em!" anh ấy nói, lắc đầu. "Anh biết em mà, Emma! Em không phải loại người đó. Em sẽ không vứt bỏ thứ gì như thế này. Em sẽ không... »

Anh ấy ngừng lại sững sờ khi không hề báo trước, tôi ném mạnh cái ấm trà thủy tinh xuống sàn.

Cả hai chúng tôi nhìn nhau chăm chăm, choáng váng.

« Nó chắc đã vỡ rồi, » Tôi giải thích sau khi ngừng lại. « Và chuyện này sẽ chỉ ra rằng có, em sẽ vứt bỏ thứ gì đó. Nếu em biết nó không hợp với em. »

« Anh nghĩ nó đã vỡ rồi, » Connor nói, nhặt nó lên và xem xét. « Ít nhất, có một đường rạn nhỏ. »

« Anh đi đi. »

« Chúng ta vẫn có thể dùng được cái này... »

« Không. Chúng ta không thể."

"Chúng ta có thể dán băng dính."

"Nhưng nó sẽ không bao giờ như bình thường được cả." Tôi siết chặt nắm tay lên người. "Nó chỉ.. sẽ không ổn."

"Anh biết," sau khi ngừng lại 1 chút Connor nói.

Và tôi cho là, cuối cùng, anh ấy đã hiểu.

"Được rồi... vậy anh sẽ đi khỏi đây," cuối cùng anh ấy nói. "Anh sẽ gọi cho người ở căn hộ và bảo họ rằng chúng ta..." Anh ấy dừng lại, và quệt mũi thô bạo.

"OK," tôi nói với giọng như không phải của mình. "Chúng ta có thể giữ kín chuyện này với mọi người ở chỗ làm được không?" Tôi nói thêm. "Chỉ một thời gian."

"Đương nhiên," anh ấy cộc cằn nói. "Anh sẽ không nói gì hết."

Anh ấy đi ra cửa được nửa đường thì quay lại đột ngột, lục trong ví. "Emma, đây là vé cho ngày hội nhạc jazz," anh ấy nói, giọng anh ấy hơi vỡ ra một chút. "Em giữ chúng đi."

"Gì cơ?" tôi nhìn chòng chọc vào chúng kính hãi. "Không! Connor, anh giữ chúng đi! Chúng là của anh!"

"Em giữ chúng đi. Anh biết em đã mong chờ để nghe Denнисson Quartet như thế nào mà." Anh ấy đẩy mạnh những tấm vé màu mè rục rở vào tay tôi và khép tay tôi lại.

"Em... Em..." Tôi nuốt nghẹn. "Connor... Em chỉ... Em không biết phải nói gì cả."

"Chúng ta sẽ luôn thích nhạc jazz," Connor nói với giọng bức tức, và khép cửa lại sau lưng mình.

BÍ MẬT CỦA EMMA

Sophie Kinsella

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Bây giờ thì tôi chẳng những không được thăng chức mà bạn trai cũng chẳng còn. Còn đôi mắt thì sưng húp vì khóc. Và tất cả mọi người đều nghĩ tôi bị điên.

B

« Cậu điên rồi, » Jemina lặp đi lặp lại khoảng mười phút một lần. Bây giờ là sáng thứ bảy, và chúng tôi như thường lệ đang khoác áo choàng tắm, uống cà phê và chăm sóc cơ thể. Hoặc như trường hợp của tôi, chia tay bạn trai. « Cậu không nhận ra là cậu đã có anh ấy à? » Cô ấy thối móng chân, chỗ cô nàng vừa sơn màu hồng phấn. « Tớ đã đoán cậu sẽ đeo nhẫn chỉ trong 6 tháng tới. »

« Tớ cho là cậu đã bảo rằng tớ đã phá huỷ mọi cơ hội của mình khi chuyển đến sống cùng anh ấy? » Tôi sưng sía vặc lại.

« Được rồi, với Connor, tớ nghĩ cậu sẽ an toàn và hạnh phúc. » Cô ấy lắc đầu. « Cậu mất trí rồi. »

« Bờ có nghĩ tớ mất trí không? » Tôi nói, quay sang Lissy, đang ngồi trên ghế cặp kênh ôm khuỷu tay và ăn một mẫu bánh nho khô. « Nói thật nhé! »

« Ờ... không, » Lissy nói vẻ đáng ngờ. « Tất nhiên là không rồi! »

« Bờ có nghĩ! »

« Chỉ là... các cậu giống như một cặp đôi tuyệt vời ấy. »

« Tớ biết là bọn tớ như thế. Tớ biết nhìn bề ngoài bọn tớ là một cặp tuyệt vời. » Tôi ngừng, cố gắng giải thích. « Nhưng sự thật là, tớ cảm thấy chưa bao giờ được là chính mình. Nó luôn hơi cứ như bọn tớ đang diễn kịch vậy. Bờ biết đấy. Nó không có vẻ thật, không biết sao nữa. »

« Thế thôi sao? » Jemina ngắt ngang, nhìn chăm chăm như thể tôi đang nói lung tung. « Đây là lí do cậu chia tay à? »

« Đó là một lí do rất hợp lí mà, cậu không nghĩ vậy sao? » Lissy bình vực.

Jemina trở mắt nhìn hai chúng tôi.

« Tất nhiên không rồi! Emma, nếu các cậu chỉ gạt nó sang và diễn như thể một cặp hoàn hảo đủ lâu, các cậu sẽ trở thành cặp đôi hoàn hảo. »'

« Nhưng.. nhưng chúng tớ sẽ không hạnh phúc! »

« Các cậu sẽ trở thành một cặp đôi hoàn hảo, ' Jemina nói, tựa hồ như đang giải thích điều gì đó cho một đứa trẻ ngu ngốc vậy. « Hiển nhiên là các cậu sẽ hạnh phúc. » Cô nàng cẩn thận đứng dậy, ngón chân bị dây ra một ít bột màu hồng, và bắt đầu tiến về phía cửa. « Và đầu sao. Tất cả mọi người đều giả vờ trong các mối quan hệ. »

« Không, họ không giả vờ! Hoặc ít nhất là họ không nên làm thế. »

'Tất nhiên là họ nên như thế! Thành thật với nhau hoàn toàn được đánh giá cao. » Cô ấy nhìn chúng tôi một cách hiểu biết. « Mẹ tớ đã cưới bố tớ gần ba mươi năm và ông vẫn không hề hay biết rằng bà không phải là người có tóc vàng tự nhiên. »

Cô ấy biến mất sau căn phòng còn tôi và Lissy nhìn nhau chăm chăm.

« Bờ có nghĩ rằng cậu ấy có lý không? » Tôi hỏi.

« Không, » Lissy nói với vẻ không chắc chắn. « Tất nhiên là không rồi! Một mối quan hệ phải được xây dựng trên... trên niềm tin... và sự thật... » Cô ấy ngừng lại, nhìn tôi với vẻ lo lắng. « Emma, bờ chưa từng nói bờ cảm thấy như thế ở Connor. »

« Tớ... không kể với ai cả. »

Điều này không thật sự đúng, tôi nhanh chóng nhận ra. Nhưng tôi khó có thể mở miệng nói với người bạn thân nhất của tôi rằng tôi đã kể chuyện cho một người hoàn toàn xa lạ mà không kể cho cô ấy, đúng không?

« Được rồi, tớ thật sự mong bờ sẽ tâm sự với tớ nhiều hơn, » Lissy nói một cách nghiêm túc. « Emma, tụi mình hãy làm một cam kết mới nhé. Tụi mình sẽ kể cho nhau mọi thứ kể từ bây giờ. Đầu sao chúng ta không nên giữ bí mật đối với người kia. Tụi mình là bạn tốt nhất của nhau mà. »

« Thoả thuận thế đi! » Tôi nói, với cảm xúc chột bùng lên đột ngột. Bốc đồng tôi tiến về phía trước và ôm chặt cô ấy.

Lissy quá đúng. Chúng tôi nên tâm sự với nhau. Chúng tôi không nên giữ bí mật với nhau. Ý tôi là, ơn Trời, tôi và cô ấy đã biết nhau hơn hai mươi năm rồi.

« Vậy thì, nếu bọn mình kể cho nhau mọi thứ... » Lissy cắn một miếng bánh nho khô và liếc xéo sang tôi. « Có phải việc bồ đá Connor có liên quan gì tới người đàn ông kia không? Người đàn ông trên máy bay ấy? »

Tôi cảm thấy hơi giãn vật tí ti bên trong và phớt lờ đi bằng cách nhấp một ngụm cà phê.

Liệu có liên quan gì tới anh ta không nhỉ? Không. Không. Chẳng có gì sất.

« Không, » tôi đáp mà không nhìn lên. « Chẳng có gì. »

Cả hai chúng tôi cùng nhìn lên màn hình tivi một lát, trên đó Kylie Minogue đang được phỏng vấn.

«Ồ, OK! » Tôi nói, sức nhớ ra. « Vậy nếu chúng ta đang hỏi nhau những chuyện khác thì... chính xác là bồ đã làm gì với anh chàng Jean-Paul trong phòng bồ thế? »

Lissy hít một hơi.

« Đừng có nói với tớ là hai người xem các ghi chép vụ kiện, » tôi nói thêm « Bởi vì việc đó chẳng gây ra mấy cái tiếng ồn bùm thùm ấy đâu. »

«Ồ! » Lissy nói, nhìn như bị dồn vào chân tường. « Ok. Ừm,... bọn tớ... » Cô ấy hớp một ngụm cà phê và lảng tránh ánh mắt của tôi. « Bọn tớ... ừm... làm tình. »

« Cái gì? » Tôi nhìn chăm chăm vào cô, bối rối.

« Phải đó. Bọn tớ đang làm tình. Đây là lí do tớ không muốn kể cho bồ. Tớ ngượng. »

« Bồ và Jean-Paul quan hệ tình dục ư? »

« Phải! » Cô ấy hăng giọng. « Bọn tớ đã làm tình một cách nồng nhiệt... dâm loạn... đầy thú tính. »

Có gì đó lằm lằm ở đây.

« Tớ không tin, » tôi nói, nhìn cô ấy một lúc lâu. « Các cậu không làm tình. »

Màu hồng trên má Lissy càng đậm hơn.

« Bọn tớ có! »

« Không, các cậu không làm! Lissy, chính xác thì các cậu đã làm gì vậy? »

« Bọn tớ đang làm tình, OK? » Lissy trả lời một cách khích động. « Anh ấy là bạn trai mới của tớ và... đó là những gì bọn tớ đã làm! Bây giờ thì để tớ yên đi. » Cô ấy bối rối đứng dậy, làm vương vãi đầy vụn bánh, và đâm đầu ra khỏi phòng, hơi vấp trên thảm.

Tôi nhìn chăm chăm dõi theo cô ấy, hoàn toàn sốt ruột.

Tại sao cô ấy lại nói dối? Rốt cuộc thì cô ấy đang làm cái quái gì mới được chứ? Còn gì ngượng hơn việc làm tình nữa hả trời? Tôi cảm thấy tò mò đến nỗi gần như cảm thấy phấn khích trở lại.

Thành thật thì đây chẳng phải là một ngày cuối tuần tuyệt vời nhất trong cuộc đời tôi. Nó thậm chí còn tệ hơn khi người đưa thư đến và tôi nhận được một tấm postcard từ Ba Má từ Le Spa Meridien, kể với tôi về khoảng thời gian tuyệt diệu mà họ đang có. Và thậm chí còn tệ hơn nữa khi tôi đọc lá số tử vi trên tờ Mail, và nó nói rằng tôi có thể đã gây nên một lỗi lầm to lớn.

Nhưng vào sáng thứ hai, tôi thấy khá hơn. Tôi chẳng gây ra lỗi lầm nào cả. Cuộc đời mới của tôi bắt đầu từ ngày hôm nay. Tôi sẽ quên tất tật tình yêu và lãng mạn vớ vẩn và tập trung vào công việc của mình. Có lẽ tôi thậm chí nên tìm một công việc mới.

Khi ra khỏi ga tàu điện ngầm, tôi bắt đầu thấy hứng thú với ý kiến này hơn. Tôi sẽ dự tuyển một công việc mới như Điều hành Marketing ở Coca Cola hay nơi nào đó. Và tôi sẽ được nhận. Và bỗng chốc Paul sẽ nhận ra ông ta đã phạm sai lầm kinh khủng như thế nào khi không thăng chức cho tôi. Và ông ta sẽ đề nghị tôi ở lại, nhưng tôi bảo, « Đã quá trễ rồi. Ông đã có cơ hội của mình. » Và ông ta sẽ cầu xin, « Emma, tôi có thể làm gì để cô thay đổi ý định của mình không? » Và rồi tôi sẽ nói...

Luc đó khi tôi đến văn phòng, Paul đang nịnh nọt trong khi tôi ngồi một cách thờ ơ trên bàn của ông ta, nắm một đầu gối (tôi cũng có vẻ đang mặc một bộ comlê mới cùng một đôi giày Prada) nói: « Ông biết đấy, Paul, tất cả những gì ông phải làm là đối đãi với tôi với chút tôn trọng... »

Chết tiệt, mắt tôi nhìn tập trung vào bên trong và tôi ngừng lại trên đường, tay đặt lên tấm cửa kính. Một mái đầu vàng hoe đang ở trong sảnh.

Connor. Một làn sóng sợ hãi dâng tràn trong tôi. Tôi không thể đi vào đó. Tôi không thể làm thế. Tôi không thể...

Rồi cái đầu di chuyển, và đó hoàn toàn không phải là Connor, đó là Andrea ở bên Kế toán. Tôi mở cửa, cảm thấy mình hoàn toàn như bị đao. Trời ạ, tôi đang hỗn loạn. Tôi phải giữ mình, vì trước sau gì tôi cũng sẽ va phải Connor, và tôi sẽ phải giữ bình tĩnh thôi.

Ít nhất thì chưa ai ở cơ quan biết chuyện này, tôi nghĩ thế khi đi lên cầu thang. Việc đó sẽ khiến mọi thứ trở nên khó khăn hơn gấp tỷ lần nếu mọi người tiến về phía tôi và nói...

« Emma, tôi rất tiếc khi biết chuyện của cô và Connor! »

« Gì cơ? » Đầu tôi xóc mạnh thành linh choáng váng và tôi thấy cô gái tên Nancy đang đi về phía tôi.

« Đó quả là một tin sét đánh buồn thảm! Trong tất cả những cặp đôi chia lìa, tôi không bao giờ nghĩ là hai người. Nhưng khi điều đó xảy ra, cô không thể nói... »

Tôi sững sờ nhìn chòng chọc cô ta.

« Làm... làm sao cô biết? »

« Oh, tất cả đều biết mà! » Nancy nói. « Cô biết có một buổi tiệc rượu nho nhỏ vào tối thứ sáu chứ? Được rồi, Connor đã đi đến đó, anh ấy đã uống khá nhiều. Và anh ấy đã kể với tất cả mọi người. Thực tế thì anh ấy đã có một bài diễn văn nho nhỏ! »

« Anh... anh ấy làm cái gì kia? »

' Nó thật sự rất cảm động, thật đấy. Tất cả là về việc Nghiệp đoàn Panther dường như là gia đình của anh ấy, và anh ấy biết tất cả chúng tôi sẽ ủng hộ anh ấy vượt qua thời điểm khó khăn này ra sao. Và cô nữa, dĩ nhiên, » cô ta thêm một lời giải thích vào sau đó. « Mặc dù bởi vì cô là người đã

chia tay, Connor là bên bị tổn thương. » Cô ta nghiêng người về phía tôi bực bực. « Tôi phải nói rằng khá nhiều cô gái đã bảo cô hẳn phải có một quyết định gàn dở loạn óc. »

Tôi không thể tin nổi điều này. Connor đã làm một bài diễn văn sau vụ chia tay của chúng tôi. Sau khi hứa rằng sẽ giữ bí mật về nó. Và bây giờ tất cả mọi người đều về phe anh ấy.

"Ồn thôi," cuối cùng tôi nói. "Có lẽ tôi nên đi lên thôi.."

"Nó có vẻ chỉ là một sự ác ý đáng hổ thẹn." Nancy nhìn tôi tọc mạch. "Các bạn trông thật đẹp đôi!"

"Tôi biết chúng tôi như thế." Tôi nặn một nụ cười. "Dầu sao đi nữa. Gặp cô sau nhé."

Tôi đi thẳng về cái máy pha cà phê mới và nhìn chăm chăm vào khoảng không, cố gắng để đầu óc quên chuyện này đi, thì một giọng nói run rẩy cắt ngang tôi.

"Emma?" Tôi nhìn lên và tim tôi ngừng lại. Đó là Katie, nhìn tôi như thể tôi vừa mọc ba cái đầu.

"Ồ chào!" Tôi nói, cố gắng nói giọng hồ hởi.

"Điều đó có thật không?" Cô ấy thì thầm. "Thật không? Bởi vì tớ sẽ không tin nó là sự thật cho tới khi tớ nghe chính miệng cậu nói."

"Phải đấy," tôi trả lời miễn cưỡng. "Đúng thế đấy. Connor và tớ đã chia tay."

"Ôi trời ơi." Hơi thở của Katie trở nên ngày càng gấp gáp hơn. "Ôi trời ơi. Nó là sự thật. Ôi trời ơi, ôi trời ơi, tớ thật sự không thể đương đầu nổi điều này..."

Mẹ kiếp. Cô ấy đang thở nhanh quá mức. Tôi chớp lấy một cái bao đường rỗng và để nó vào trước miệng cô ấy.

"Katie, bình tĩnh nào!" Tôi nói bất lực. "Thở vào... thở ra..."

"Tớ đã sợ hãi suốt cả cuối tuần," cô xoay xở nói giữa những nhịp thở. "Tớ thức dậy tối qua đổ mồ hôi lạnh và tớ chỉ nghĩ về bản thân, nếu điều đó là đúng, thế giới chẳng còn nghĩa lý gì nữa. Nó đơn giản chẳng còn nghĩa lý gì cả. '

"Katie, bọn tớ chia tay! Chỉ thế thôi. Người ta chia tay suốt mà."

"Nhưng cậu và Connor không chỉ là người ta! Các cậu là cặp đôi điển hình. Ý tớ là, nếu các cậu không thể thành đôi, làm sao những người còn lại dám cố thử chứ? »

"Katie, bọn tớ không phải là cặp đôi điển hình! » Tôi nói, cố giữ bình tĩnh. "Chúng tớ chỉ là một đôi bình thường. Và trở nên sai lầm,.. và... và chuyện đó xảy ra."

"Nhưng.."

"Và thành thật thì, tớ không muốn nhắc tới việc này lắm. »

« Ồ » cô ấy thốt lên, rồi nhìn tôi chăm chăm qua cái bao. « Ôi trời, dĩ nhiên rồi. Xin lỗi, Emma. Tớ không... tớ chỉ... cậu biết đấy, nó quả là một cú sốc! '

"Coi nào, cậu chưa kể cho tớ về buổi hẹn của cậu và Phillip ra sao đấy," tôi nói kiên quyết. "An ủi tớ bằng vài tin tốt lành nào."

Hơi thở của Katie đã dần dần dịu lại, và cô ấy đưa cái bao túi ra khỏi mặt.

"Thực sự thì nó rất tuyệt," cô ấy nói. "Bọn tớ sẽ gặp lại nhau."

"Thế là các cậu đang tiến triển." tôi nói khích lệ.

"Anh ấy rất quyến rũ. Và lịch thiệp. Và bọn tớ có chung khiếu hài hước, và bọn tớ đều cùng thích những thứ giống nhau." Một nụ cười bên lên nở bừng trên gương mặt Katie. "Thực sự thì anh ấy rất đáng yêu!"

"Anh ấy có vẻ tuyệt diệu nhỉ! Cậu thấy không?" Tôi siết tay cô ấy. "Cậu và Phillip chắc hẳn sẽ là một cặp còn tốt đẹp hơn nhiều tớ và Connor nữa kìa. Cậu muốn uống cà phê không? '

"Ồ, không, cảm ơn. tớ phải đi thôi. Chúng tớ sắp có một buổi họp với Jack Harper về vấn đề nhân sự. Gặp sau nhé."

"Ok, gặp sau." Tôi nói lơ đãng.

Khoảng 5 giây sau đầu óc tôi bắt đầu vào guồng hoạt động.

"Đợi đã." Tôi vội vàng lao xuống cầu thang và tóm lấy vai cô ấy. "Có phải cậu vừa nhắc tới Jack Harper?"

"Ừ"

"Nhưng... nhưng ông ta đi rồi mà. Ông ta rời đi hôm thứ sáu rồi mà."

"Không, ông ấy không đi. Ông ấy đã thay đổi ý định."

Tôi nhìn cô ấy chăm chăm kinh ngạc.

"Ông ta đã thay đổi ý định?"

"Ừ."

"VẬY..." tôi nuốt xuống. "VẬY ông ta đang ở đây?"

"Tất nhiên là ông ta đang ở đây! » Katie bật cười đáp. « Ông ta đang ở tầng trên. »

Bỗng nhiên chân tôi không còn hoạt động như bình thường nữa.

"Tại sao? » Tôi hăng giọng, đã hơi khàn đi. « Tại sao ông ta lại thay đổi ý định? »

« Ai biết chứ? » Katie nhún vai. « Ông ta là ông chủ. Ông ta có thể làm bất kì việc gì ông ta thích, đúng không? À, cho cậu hay, ông ta có vẻ rất đời thường. » Cô ấy thò tay vào túi áo, lấy ra một gói kẹo cao su và cho tôi. « Ông ấy rất tốt với Connor sau bài diễn văn nho nhỏ của anh ấy... »

Tôi cảm thấy một cú thoi choáng váng.

"Jack Harper đã nghe được bài diễn văn của Connor? Về vụ chia tay của bọn tớ?"

"Ừ! Anh ấy đứng ngay cạnh Connor." Katie bóc vỏ kẹo. "Và sau đó anh ấy đã nói vài điều rất tử tế kiểu như anh ấy có thể hình dung được cảm giác của Connor ra sao. Không ngọt ngào sao?"

Tôi cần phải ngồi xuống. Tôi cần suy nghĩ. Tôi cần...

"Emma, cậu ổn chứ?" Katie hoảng hốt hỏi. "Trời ạ, tớ vô ý quá..."

"Không. Tớ ổn mà." Tôi nói chưa hết ngạc nhiên. "Tớ ổn mà. Gặp cậu sau nhé."

Đầu óc tôi xoay mòng mòng khi tôi bước về bộ phận Marketing.

Đây không phải là cách mà mọi thứ đáng nhẽ phải xảy ra. Jack Harper đáng lý phải quay về Mỹ rồi. Anh ta lẽ ra không biết gì về việc tôi về thăm nhà sau cuộc đối thoại của cả hai và đã đá Connor.

Tôi cảm thấy đau khổ bẽ bàng. Liệu anh ta có sẽ nghĩ tôi đá Connor vì những gì mà anh ta đã nói với tôi trong thang máy không? Anh ta sẽ nghĩ điều này hoàn toàn là tại anh ta. Điều này không đúng. Nó thật không đúng.

Ít nhất thì không hoàn toàn như thế...

Hay đấy là lý do...

Không. Thật nực cười khi nghĩ rằng việc anh ta ở lại có chút nào liên quan tới tôi. Nực cười. Tôi không biết tại sao tôi lại quá hốt hoảng như thế nữa.

Khi tôi gần tới bàn mình, Artemis ngược lên từ tờ báo "Tuần san Marketing"

"Ôi Emma. Tôi rất tiếc khi nghe chuyện của cô và Connor."

"Cảm ơn," tôi đáp. "Nhưng tôi thật sự không muốn nói về vấn đề này nếu không phiền."

« Được thôi," Artemis đáp. "Dù gì đi nữa. Tôi chỉ là lịch sự hỏi thế thôi. » Cô ta nhìn vào mẫu giấy nhắn trên bàn mình. "Tiện thể, có một tin nhắn cho cô từ Jack Harper."

« Cái gì?" Tôi giật mình.

Chết tiệt. Tôi không nên nói với giọng lo sợ như thế. "Ý tôi là, cái gì vậy? » Tôi nói thêm giọng bình tĩnh hơn.

"Cô làm ơn có thể đem... » Cô ta liếc nhìn tờ giấy. «... hồ sơ Leopold đến văn phòng ông ta được không. Ông ta nói cô biết đấy là hồ sơ gì. Nhưng nếu cô không thể tìm ra nó thì cũng không sao. »

Tôi nhìn cô ta, tim đập thình thịch trong lồng ngực.

Hồ sơ Leopold.

»Nó chỉ là cái cớ để chúng tôi rời khỏi bàn làm việc của mình thôi... «

Nó là 1 mật mã bí mật. Anh ta muốn gặp tôi.

Ôi Trời ơi. Ôi Trời ơi.

Tôi chưa bao giờ vừa phấn khích vừa hồi hộp vừa sững sờ như thế. Tất cả ập đến cùng một lúc.

Tôi ngồi xuống và nhìn chăm chăm vào cái màn hình trống trơn của mình gần cả phút. Rồi với những ngón tay run rẩy tôi lấy ra một tập hồ sơ trống. Tôi chờ cho tới khi Artemis quay đi chỗ khác mới viết « Leopold » lên bìa, cố gắng che đậy nét chữ của mình.

Bây giờ thì tôi làm gì đây?

Được rồi, nó quá hiển nhiên. Tôi phải mang nó lên văn phòng của anh ta.

Trừ khi... Ôi khi thật. Có phải tôi đang thật sự, thật sự ngu ngốc không? Biết đâu có cái gọi là hồ sơ Leopold thật thì sao?

Tôi vội vàng vào trang dữ liệu của công ty và tìm kiếm nhanh từ « Leopold ». Nhưng không có gì hiện ra cả.

OK. Tôi đã đúng lần đầu tiên.

Khi sắp đẩy ghế ra sau bỗng tôi nảy ra một ý nghĩ hoang tưởng. Lỡ như ai đó chặn tôi lại và hỏi hồ sơ Leopold là gì thì sao? Hay tôi đánh rơi nó trên sàn và mọi người đều nhìn thấy nó trống trơn thì sao?

Nhanh chóng, tôi mở một tài liệu mới, chế ra một phần đầu thư tưởng tượng rồi gõ một lá thư từ Mr Ernest P. Leopold tới Nghiệp đoàn Panther. Tôi gửi nó để in, lao về phía cái máy in và quơ vội nó trước khi có ai đó có thể trông thấy nó là gì. Không phải ai cũng không có tính tò mò.

« Được rồi, » tôi nói, giọng đều đều, nhét nó vào cái bìa đựng tài liệu. « À, tôi chỉ mang hồ sơ này lên, rồi... »

Artemis thậm chí còn không ngẩng đầu lên.

Khi đi dọc hành lang dạ dày tôi khuấy tung lên, và tôi cảm thấy gai người và lúng túng, cứ như thể tất cả mọi người trong toà nhà này đều phải biết tôi đang làm cái gì. Có một cái thang máy đang chờ đi lên nhưng tôi tiến về phía cầu thang bộ, trước tiên là bởi vì tôi không muốn nói chuyện với bất kỳ ai và thứ hai là vì tim tôi đang đập quá nhanh, tôi cảm thấy mình cần sử dụng bớt một chút năng lượng của sự lo lắng.

Tại sao Jack Harper lại muốn gặp tôi? Bởi nếu là để nói với tôi rằng anh ta đã đúng mọi chuyện về Connor, thì anh ta có thể chỉ cần... quái quỷ, anh ta có thể chỉ cần... Đột nhiên tôi hồi tưởng lại bầu không khí tồi tệ trong thang máy, và dạ dày tôi quặn lại. Nếu việc này thật sự rắc rối thì sao? Nếu như anh ta nổi giận với tôi thì sao?

Tôi không cần phải đi, tôi tự nhắc mình. Anh ta đã hứa cho tôi một lối thoát. Tôi có thể dễ dàng gọi điện cho thư ký của anh ta và nói rằng, "Xin lỗi, tôi không thể tìm thấy hồ sơ Leopold." và chuyện đó sẽ chấm dứt.

Trong thoáng chốc tôi do dự đứng trên những bậc thang cẩm thạch, ngón tay bầu chặt vào tấm bìa cứng. Và rồi tôi tiếp tục bước đi.

* * *

Khi gần đến cửa văn phòng của Jack tôi thấy nó không được trực bởi một trong các thư ký mà bởi Sven.

Ôi trời. Tôi biết là Jack từng nói anh ta là người bạn lâu nhất của anh, nhưng tôi không thể ngừng thấy gã này làm tôi sồn gai ốc.

"Chào, ' tôi nói. "Ờ... Ông Harper yêu cầu tôi mang hồ sơ Leopold lên."

Sven nhìn tôi và trong một khoảnh khắc cứ như thể có một cuộc trao đổi câm lặng nho nhỏ diễn ra giữa chúng tôi. Anh ta biết gì chẳng? Anh ta chắc hẳn đã dùng mật mã hồ sơ Leopold cho chính mình. Anh nhắc điện thoại và sau một lát nói, "Jack, Emma Corrigan mang hồ sơ Leopold đến." Rồi anh ta gác điện thoại xuống, không mỉm cười và bảo, "Vào thẳng đi."

Tôi đi vào trong, cảm thấy gai người và bối rối. Căn phòng rộng lớn và được ốp ván, và Jack đang ngồi sau một cái bàn bằng gỗ rất lớn. Khi anh ta ngược lên, ánh mắt anh ấm áp và thân thiện, và tôi cảm thấy mình thư giãn hơn một chút xíu.

"Xin chào," anh ta nói.

"Xin chào," tôi đáp, và có một thoáng im lặng.

"Vây, ừm, đây là hồ sơ Leopold, » Tôi nói, đưa cho anh ta tập hồ sơ.

« Hồ sơ Leopod. » Anh ta phá lên cười. « Tốt lắm. » Rồi anh ấy mở nó ra và nhìn vào tờ giấy bên trong đầy ngạc nhiên. « Cái gì thế này?"

"Nó là.. là một lá thư từ ông Leopold từ công ty Leopold. »

"Em soạn ra một lá thư từ ông Leopold sao? » Anh ta kinh ngạc hỏi, và bỗng dưng tôi cảm thấy mình thật ngu ngốc.

"Chỉ là phòng trường hợp tôi đánh rơi hồ sơ xuống sàn và ai đó nhìn thấy. » Tôi lầm bầm. « Em nghĩ em nên làm nhanh cái gì đó. Điều đó không quan trọng. » Tôi cố gắng lấy lại nó nhưng Jack lại đưa nó ra ngoài tầm với của tôi.

« Từ văn phòng của Ernest P. Leopold, » anh ta đọc to, mặt nhăn lại thích thú. « Anh thấy ông ta muốn đặt 6, 000 thùng Panther Cola. Quả là một khách hàng tiềm năng, ông Leopold này này."

"Đó là dành cho sự kiện của công ty, » tôi giải thích. « Họ thường sử dụng Pepsi, nhưng gần đây một nhân viên của họ uống thử Panther Cola và nó quá ngon... »

"Họ đơn giản phải đối," Jack kết thúc. « Tôi có nên nói thêm rằng tôi rất hài lòng với diện mạo của công ty các bạn, và đã từng mặc đồ đi bộ Panther, bộ đồ thể thao thoải mái nhất mà tôi từng biết." Anh ta nhìn chăm chăm vào lá thư, rồi ngược lên với một nụ cười. Mắt anh hơi sáng lên trong sự ngạc nhiên của tôi. « Em biết không, Pete sẽ rất thích cái này cho coi. »

"Pete Laidler?" Tôi ngập ngừng hỏi.

"Ừ. Pete luôn hoàn thành cả cái mưu mẹo "hồ sơ Leopold" này. Đây là kiểu mà anh ấy thường làm." Anh ta vỗ nhẹ vào lá thư. "Anh có thể giữ nó không?"

"Tất nhiên," tôi nói thoáng ngạc nhiên.

Anh ta gấp nó lại và bỏ vào túi, trong một lát sự yên lặng lại bao trùm.

"Vậy," cuối cùng Jack lên tiếng. Anh ta ngẩng đầu lên và nhìn tôi với một biểu hiện không thể đọc được. "Em đã chia tay với Connor."

Dạ dày tôi búng nhẹ. Tôi không biết nói gì nữa.

"Vậy." Tôi hất cằm lên bướng bỉnh. "Anh quyết định ở lại."

"Phải, được rồi..." Anh ta duỗi các ngón tay ra và nghiên cứu chúng một lát. "Anh nghĩ anh nên tìm hiểu rõ hơn về các chi nhánh ở Châu Âu." Anh ta ngược lên. "Còn em thì sao?"

Anh ấy muốn tôi nói rằng tôi đá Connor vì anh ta chẳng? Được rồi, tôi sẽ làm thế đâu. Không đời nào.

"Cùng một lí do." Tôi gật đầu. "Các chi nhánh ở Châu Âu."

Miệng Jack mím lại miễn cưỡng cong lại thành một nụ cười.

"Anh hiểu rồi. Và em... OK chứ?"

"Em ổn. Thật sự thì em đang tận hưởng sự tự do của việc lại trở thành độc thân." Tôi phác tay một cử chỉ hào hứng. "Anh biết đấy, sự tự do, sự linh hoạt..."

"Tuyệt nhỉ! Vậy thì, có lẽ đây không phải là thời điểm tốt để..." Anh ta ngừng lại.

"Để cái gì kia?" Tôi hỏi hơi vội.

"Anh biết hiện giờ em đang đau khổ," Anh ta nói cẩn trọng. "Nhưng anh tự hỏi." Anh ấy ngừng lại như thể mãi mãi ngừng lại, tôi có thể cảm nhận

được trái tim mình đang đập thành thịch khó khăn trong lồng ngực. "Em có muốn đi ăn tối vào lúc nào đó không?"

Anh ấy mời tôi đi chơi. Anh ấy mời tôi đi chơi.

Tôi gần như không thể mở miệng nói.

"Vâng," cuối cùng tôi đáp. "Vâng, nó sẽ thật đáng yêu."

"Tuyệt!" Anh ấy ngừng lại. "Điều duy nhất là, hiện cuộc sống của anh đại loại đang rắc rối. Và cả tình thế ở công sở của chúng ta nữa..." Anh xòe tay ra. "Có lẽ nên giữ nó là bí mật cho chính chúng ta."

"Ồ, em hoàn toàn tán tành," Tôi nhanh nhẩu nói. "Chúng ta nên giữ bí mật."

« Vậy chúng ta nên bàn... tối mai thế nào? Có thuận tiện cho em không? »

« Tối mai sẽ rất thuận tiện."

« Anh sẽ tới đón em. Nếu em gửi cho anh địa chỉ của em. Tám giờ nhé?

« Vâng, tám giờ. »

Khi tôi rời khỏi văn phòng của Jack, Sven nhìn lên và nhướn một bên mày, nhưng tôi sẽ không hở ra điều gì đâu, tôi đi thẳng xuống bộ phận Marketing, cố gắng nhất có thể để giữ cho mặt thật bình thản và điềm tĩnh. Nhưng sự phấn khích đang sôi sùng sục lên trong dạ dày tôi, và một nụ cười toe toét cứ nở bừng trên mặt.

Ôi trời ơi. Ôi trời ơi. Tôi sắp đi ăn tối cùng Jack Harper. Tôi chỉ... tôi không thể tin nổi...

Ồ, tôi đang đùa ai chứ? Tôi biết tổng điều này sẽ xảy ra mà. Ngay khi biết anh ấy đã không quay về Mỹ, tôi đã biết tổng rồi.

BÍ MẬT CỦA EMMA

Sophie Kinsella
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Tôi chưa bao giờ thấy Jemina quá đỗi thất kinh đến thế.

T

"Anh ta biết tất cả bí mật của cậu ư?" Cô ấy nhìn tôi như thể tôi đang rất tự hào thông báo rằng tôi sẽ hẹn hò với một kẻ giết người hàng loạt vậy. "Cậu nói vậy là có ý quái gì thế?"

"Tớ đã ngồi cạnh anh ấy trên một chuyến bay và kể cho anh ấy nghe mọi điều về mình."

Tôi cau mày nhìn vào gương và nhổ một sợi lông mày nữa. Bây giờ là 7h. Tôi đã tắm, đã sấy khô tóc và giờ thì đang trang điểm.

"... Và giờ thì anh ta đã mời cô ấy đi chơi." Lissy vòng tay ôm chặt đầu gối và nói "Điều đó không quá lãng mạn sao?"

"Cậu đang đùa đấy à?" Jemina hốt hoảng kêu lên. "Hãy nói với tớ đó chỉ là một trò đùa đi!"

"Tất nhiên là tớ không đùa rồi! Bộ có vấn đề gì sao?"

"Cậu sẽ đi chơi với một anh chàng biết tất cả mọi điều về cậu ư?"

"Đúng vậy"

"Và cậu hỏi tớ rằng có vấn đề gì sao?" Giọng cô ấy vút cao lên một cách ngờ vực. "Cậu điên rồi chắc?"

"Đương nhiên là tớ không điên rồi"

"Tớ biết là bồ đã phải lòng anh ấy," Lissy lặp lại điều ấy cả tỷ lần. "Tớ biết mà. Ngay từ khi bồ bắt đầu kể về anh ta" Cô ấy nhìn vào hình ảnh của tôi ở trong gương. "Lúc này là tớ thì sẽ để yên lông mày bên phải"

« Thật à? » Tôi nhìn kỹ vào mặt mình.

"Emma, cậu không được kể với bọn đàn ông tất cả mọi điều về bản thân! Cậu phải giữ lại điều gì đó chứ! Mẹ tớ đã luôn bảo tớ rằng, con không bao giờ nên để cho một gã đàn ông nào biết được cảm giác của mình hay đồ đạc trong túi xách tay."

"Được thôi, quá trễ rồi" tôi nói nhỏ một cách bướng bỉnh. "Anh ấy đã biết hết rồi"

"Vậy thì sẽ không đi đến đâu cả." Jemina nói "Anh ta sẽ không bao giờ tôn trọng cậu"

"Anh ấy có"

"Emma" Jemina nói, gần như tỏ ra thương hại "Cậu không hiểu sao? Cậu đã đánh mất điều đó rồi."

"Tớ không đánh mất điều gì cả!"

Đôi khi, tôi nghĩ Jemina nhìn nhận đàn ông không phải là một con người mà là rô-bốt ngoài hành tinh vậy, và họ phải bị chinh phục bằng bất cứ giá nào.

"Cậu thật không giúp được gì nhiều cả, Jemina" Lissy nói "Coi này. Cậu đã hẹn hò với hàng đồng gã thương nhân giàu có. Cậu phải đưa ra được lời khuyên nào hữu ích chứ!"

"Thôi được rồi" Jemina đặt túi xách của cô nàng xuống. "Đây là một mục tiêu vô vọng, nhưng tớ sẽ cố hết sức." Cô ấy bắt đầu búng tay. "Điều đầu tiên là phải trông chải chuốt nhất có thể."

"Chứ cậu nghĩ tại sao tớ phải đi nhổ lông mày cơ chứ?" Tôi nhăn nhó nói.

"Tốt. OK, điều tiếp theo là cậu phải tỏ ra quan tâm tới sở thích của anh ấy. Vậy, anh ấy thích gì nào?"

"Hem bít. Ôtô, tớ nghĩ vậy. Hình như anh ấy đã từng nói anh ấy có những chiếc xe cổ trong gara."

"Vậy tốt rồi" Jemina tươi tỉnh lên hẳn. "Rất tốt. Hãy giả bộ là cậu thích ô tô, và đề nghị đến xem một buổi triển lãm xe. Cậu có thể tìm thấy trong một cuốn tạp chí về ô tô trên đường tới chỗ hẹn."

"Tớ không thể" Tôi nói và uống một ngụm từ cốc Harvey's Bristol Cream – đồ uống thư giãn tiền-hẹn hò của tôi. "Tớ đã nói với anh ấy trên

máy bay là tớ ghét xe cổ rồi."

"Cậu đã làm gì chứ?" Jemina trông như thể cô ấy muốn thúi cho tôi một cái vậy. "Cậu nói với người mà cậu sẽ hẹn hò rằng cậu ghét thú vui ưa thích của anh ta ư?"

"Tớ không biết tớ sẽ hẹn hò với anh ấy, được chứ?" tôi nói bào chữa và với lấy hộp kem nền. "Và dù sao đi nữa thì đó là sự thật. Tớ ghét xe cổ. Đám người đi xe cổ lúc nào trông cũng có vẻ quá tự mãn và kiêu căng về bản thân vậy."

"Sự thật thì làm được cái gì chứ?" Jemina cất cao giọng khích động. "Emma, tớ xin lỗi. Tớ không thể giúp cậu được. Chuyện này là một thảm họa. Cậu thật hết thuốc chữa. Cứ như là đi chiến đấu mà mặc đồ đi ngủ í."

"Jemina, đây không phải là một cuộc chiến." Tôi vặn lại, đảo tròn mắt. "Và đây cũng không phải là một ván cờ. Chỉ là đi ăn tối với một người đàn ông dễ thương mà thôi."

"Cậu hay nghi ngờ quá đó, Jemina" Lissy phụ họa. "Tớ nghĩ chuyện này thật sự lãng mạn! Họ sẽ có một buổi hẹn hò hoàn hảo, bởi vì sẽ không có bất kỳ một rắc rối nào hết. Anh ấy biết Emma thích cái gì. Anh ấy biết cô ấy quan tâm tới điều gì. Họ rõ ràng là một cặp hoàn toàn xứng đôi"

"Được thôi, tớ đi rửa tay đây." Jemina nói, vẫn dương lắc đầu. "Cậu sẽ mặc cái gì?" cô ta nheo mắt lại "Đồ của cậu đâu?"

"Cái đầm màu đen của tớ." Tôi trả lời một cách vô tội. "Và đôi xăng đan có quai" Tôi ờa hiệu về phía đằng sau cánh cửa nơi treo cái đầm đen của mình.

Jemina còn nheo mắt hơn nữa. Cô ta sẽ có thể trở thành một nhân viên SS giỏi đó, tôi thường nghĩ vậy. (Notes: Tổ chức SS được thành lập năm 1934 với mục đích chính là bảo vệ cho Hitler)

"Cậu sẽ không mượn cái gì của tớ chứ?"

"Không!" Tôi nói phần nộ. "Thành thật thì Jemina, tớ có quần áo của riêng mình, cậu biết mà."

"Tốt. Được rồi. Chúc một buổi tối tốt lành."

Lissy và tôi đợi đến khi tiếng bước chân của cô ta đi xuống hành lang và tiếng cửa trước đóng sầm lại.

"Được rồi!" Tôi nói một cách khích động, nhưng Lissy giơ một tay lên.

"Đợi đã,"

Cả hai chúng tôi ngồi im lìm trong đôi phút. Rồi chúng tôi nghe thấy tiếng cửa trước được mở ra rất khẽ khàng.

"Cô ta đang cố bắt tận tay chúng mình đó" Lissy rít lên. "Chào" Cô ấy cất cao giọng. "Có ai ngoài đó không?"

"Ồ! Chào" Jemina nói, xuất hiện ở cửa phòng. "Tớ quên thổi son bóng". Mắt cô ta quét nhanh qua phòng.

"Tớ không nghĩ là cậu sẽ tìm thấy nó ở đây đâu." Lissy nói vô tội.

"Không. Được rồi." Mắt cô ta đảo nghi ngờ quanh phòng một lần nữa. "OK. Chúc một buổi tối tốt lành."

Tiếng bước chân xuống hành lang của cô ta lại vang lên và cửa trước đóng sầm lại lần nữa.

"Tốt rồi!" Lissy nói "Đi thôi"

Chúng tôi không vội bóc băng dính khỏi cánh cửa phòng Jemina, mà Lissy đánh một dấu nhỏ lên chỗ đó. "Đợi chút!" cô ấy nói, khi tôi định đẩy cửa mở. "Có một cái khác ở phía dưới cùng"

"Bồ nên làm điệp viên." Tôi nói trong khi nhìn cô ấy cẩn thận bóc băng dính ra.

"OK" cô ấy nói, nhăn trán một cách tập trung. Cần phải có thêm vài cái bẫy khờ khạo nữa."

"Có băng dính trên tủ quần áo nữa" tôi nói " Và... ôi Trời ơi!" Tôi chỉ lên. Một ly nước đặt cân bằng trên đầu tủ, sẵn sàng trút xuống đầu chúng tôi nếu chúng tôi mở cửa ra.

"Đồ bò cái!" Lissy nói khi tôi vớ lên. "Bồ biết không, tớ đã phải mất cả tối để nghe điện thoại giúp cô ta đêm hôm nọ, và cô ta thậm chí không hề biết ơn."

Cô ấy đợi cho đến khi tôi hạ ly nước xuống cẩn thận, rồi vớ tới cánh cửa. "Sẵn sàng chưa?"

"Sẵn sàng"

Lissy hít một hơi thật sâu, sau đó mở cửa tủ quần áo. Ngay lập tức, một tiếng còi báo động vang lên lanh lảnh " Hú... hú... hú..."

"Chết tiệt" cô ấy nói, đóng sầm cánh cửa tủ. "Chết tiệt! Sao cô ta còn làm thế cơ chứ?"

"Nó vẫn kêu kìa!" Tôi kêu lên kích động "Làm cho nó dừng lại đi. Làm cho nó dừng lại đi!"

"Tớ không biết làm cách nào cả! Có lẽ bồ cần một mật mã đặc biệt!"

Chúng tôi cùng điên cuồng đánh mạnh và vỗ vào cái tủ, tìm nút tắt.

"Tớ không thể tìm thấy cái nút, công tắc hay bất cứ cái gì..."

Đột nhiên tiếng ồn ngừng lại, và chúng tôi thở hổn hển nhìn chòng chọc vào nhau.

"Thật ra thì," Lissy nói sau một khoảng lâu ngừng lại. "Thật ra thì, tớ nghĩ có thể có một cái còi báo trộm xe ô tô trong đó"

"Ồ" Tôi nói. « Ôi đúng rồi. Phải, chắc là thế."

Có vẻ rụt rè, Lissy với tới cánh cửa lần nữa, và lần này nó yên lặng. « OK » cô ấy nói. "Lại đây"

"Wow" chúng tôi thở hắt ra ngay khi cô ấy đẩy cánh cửa mở.

Tủ quần áo của Jemina như là một rừng đầy châu báu. Nó giống như là chiếc bít tất Giáng sinh. Đó là những bộ quần áo vừa mới, vừa sáng bóng và lộng lẫy, hết cái này đến cái khác, tất cả các ngăn đều gọn gàng, và treo đầy ắp trên những cái móc thơm, giống như trong cửa hiệu vậy. Tất cả những đôi giày được đựng trong tủ giày với lớp kính chống nắng gắn phía trước Tất cả dây nịt được treo gọn gàng trên móc. Tất cả túi xách được xếp thẳng hàng trên kệ. Một lát sau tôi mượn bất kỳ thứ gì của Jemima, và mọi món đồ đơn lẻ có vẻ đã bị thay đổi từ lúc đó.

"Cô ta chắc phải bỏ ra cả tiếng đồng hồ mỗi ngày để giữ cho chúng ngăn nắp thế này" tôi nói và khẽ thở dài một cái, nghĩ tới đồng lộn xộn trong tủ đồ của mình.

"Cô ta làm thật đó" Lissy nói "Tớ đã nhìn thấy"

Nói bạn hay, tủ đồ của Lissy là tề nhất. Nó gồm cả cái ghế trong phòng cô ấy, tất cả bị chất lên thành một đồng tướng trên đấy. Cô ấy nói cất đồ đi làm cô ấy đau đầu, và miễn là nó sạch sẽ, có vấn đề gì đâu chứ?

"Vây!" Cô ấy nói với một nụ cười xé mang tai, và với lấy chiếc đầm óng ánh màu trắng. "Tối nay Madame thích trông như thế nào?"

Tôi không mặc chiếc đầm trắng óng ánh. Nhưng tôi cũng đã mặc thử nó. Trên thực tế, cả hai chúng tôi đã cùng thử cả đồng hồ, và rồi rất cẩn thận, để chúng trở lại chỗ cũ. Bên ngoài, một tiếng còi báo động ô tô vang lên, và chúng tôi cùng hốt hoảng nhảy dựng lên khiếp đảm, sau đó lập tức ra về như chúng tôi không hề bối rối.

Cuối cùng, tôi quyết định mặc cái áo xẻ vai mới tuyệt diệu màu đỏ của Jemina, nó sẽ thích hợp với cái quần bằng vải the màu đen hiệu DKNY của tôi (Giá 25 bảng mua từ cửa hiệu Notting Hill Housing Trust) và đôi giày cao gót màu bạc hiệu Prada của Jemima. Và sau đó, mặc dù không có ý định trước, vào phút cuối tôi chộp lấy cái túi xách nhỏ màu đen hiệu Gucci.

"Bồ trông thật tuyệt diệu!" Lissy nói khi tôi xoay một vòng. "Hoàn toàn kỳ diệu!"

"Trông tớ không quá ăn diện chứ hả?"

"Đương nhiên là không rồi! Coi nào, bồ sẽ đi ra ngoài ăn tối với một triệu triệu phú chứ bộ."

"Đừng nói như vậy mà!" Tôi kêu lên, cảm thấy dạ dày mình nhộn lên. Tôi nhìn đồng hồ. Bây giờ gần 8 giờ rồi.

Ôi Trời. Bây giờ thì tôi thực sự đang bắt đầu cảm thấy lo lắng rồi đó. Trong lúc vui vẻ chuẩn bị, tôi đã quên khuấy đi mất tất cả chuyện này thực sự là cái gì.

Hãy giữ bình tĩnh nào, tôi tự nhủ. Chỉ là đi ăn tối thôi mà. Tất cả chỉ có thế. Không có gì đặc biệt cả. Không có gì ngoài tầm kiểm...

"Chết thật!" Lissy nhòm ra ngoài cửa sắt trong phòng. "Chết tiệt! Có một chiếc ô tô vĩ đại đậu bên ngoài!"

"Cái gì? Đâu?" Tôi vội nhào ra cùng cô ấy, tim tôi như đập nhanh. Khi tôi nhìn theo tia nhìn chăm chăm của cô, tôi hầu như không thể thở nổi.

Một chiếc ô tô sang trọng khổng lồ đang đợi bên ngoài căn hộ của chúng tôi. Ý tôi là, nó thực sự là khổng lồ đó. Nó màu bạc và sáng bóng, và đập ngay vào mắt một cách đáng kinh ngạc trên con đường bé tí xiu của chúng tôi. Trên thực tế tôi có thể thấy vài người đang nhòm ra hiếu kỳ từ mấy căn hộ đối diện.

Và ngay lập tức tôi cảm thấy thực sự sợ hãi. Tôi đang làm gì đây? Đó là thế giới mà tôi chẳng biết gì cả. Khi chúng tôi ngồi cùng nhau trên máy bay, Jack và tôi chỉ như hai người ngang hàng. Nhưng bây giờ hãy nhìn chúng tôi xem. Hãy nhìn thế giới mà anh ấy sống – và nhìn thế giới mà tôi sống.

"Lissy" Tôi nói giọng lí nhí. "Tớ không muốn đi."

« Có cậu phải đi! » Lissy nói – nhưng tôi có thể thấy cô ấy cũng đang ngần người ra giống như tôi.

Tiếng còi chột vang lên, và chúng tôi nhảy dựng lên.

Tôi cảm thấy mình có thể sắp nôn ra đến nơi.

OK. OK. Tôi đi đây.

"Chào!" Tôi nói qua máy điện thoại nội bộ. "Em sẽ... em sẽ xuống ngay đây." Tôi đặt điện thoại xuống và nhìn Lissy.

"Được rồi", tôi nói bằng giọng run run. "Tới rồi"

"Emma" Lissy túm lấy tay tôi. "Trước khi cậu đi. Đừng để tâm đến bất cứ điều gì Jemima đã nói. Chúc một buổi tối đáng yêu nhé." Cô ấy ôm chặt tôi. "Hãy gọi cho tớ nếu có cơ hội nhé."

"Tớ sẽ gọi"

Tôi ngẩng lại mình trong gương lần cuối, sau đó mở cửa và đi xuống cầu thang.

Tôi mở cửa và Jack đứng đó, thắt cà vạt và khoác một chiếc veston. Anh ấy mỉm cười với tôi, và tất cả nỗi sợ hãi của tôi bay biến đi mất như đàn bướm bướm. Jemima đã nhầm rồi. Không phải là tôi đầu lại anh ấy. Mà là tôi cùng với anh ấy.

"Chào!" Anh ấy nói, mỉm cười ấm áp. "Em trông rất xinh"

"Cám ơn. "

Tôi tiến đến mở cửa, nhưng một người đàn ông đội mũ vành đã xông đến mở cửa cho tôi.

"Mình khờ quá!" Tôi nói một cách lo lắng.

Tôi không thể tin mình đang ngồi trên chiếc xe này. Tôi. Emma Corrigan. Tôi cảm thấy mình như một công chúa. Tôi thấy mình như một ngôi sao điện ảnh vậy.

Tôi ngồi xuống cái ghế bọc lông, cố gắng không nghĩ cái này khác bất kỳ chiếc xe nào tôi từng ngồi qua ra sao.

"Em OK chứ?" Jack hỏi.

"Vâng! Em ổn!" Giọng tôi vút lên lo lắng.

"Emma" Jack nói, "Chúng ta sẽ vui vẻ thôi, anh hứa đó. Em đã uống một ly rượu sherry ngọt tiền-hẹn hò chưa?"

Sao anh ấy lại biết...

Ồ đúng rồi. Mình đã nói cho anh ấy ở trên máy bay rồi.

"Vâng, thực ra em đã uống rồi" Tôi thừa nhận.

"Em có muốn uống thêm một chút không?" anh ấy mở quầy bar ra và tôi trông thấy chai Harvey's Bristol Cream đặt trên một cái đĩa bằng bạc.

"Anh đặc biệt dành thứ đó cho em ư?" Tôi hỏi ngờ vực.

"Không, đây là loại rượu ưa thích của anh mà" Gương mặt anh đờ ra tếu hài, tôi không thể ngăn mình cười phá lên. "Anh sẽ uống cùng em" anh nói khi đưa chiếc ly tôi. "Anh chưa bao giờ thử thứ này trước đây," Anh ấy rót cho mình một lượng lớn rồi nhấp một ngụm và thổi phì phì ra. "Em không đùa đó chứ?"

"Ngon tuyệt! Nó có vị như Lễ Giáng Sinh!"

"Nó có vị như..." Anh lắc đầu. "Anh không muốn nói cho em biết nó có vị giống gì đâu. Anh sẽ dùng whisky nếu em không phiền."

"OK" Tôi nói và rùn vai. "Nhưng anh đừng có hối tiếc nhé" Tôi uống thêm một ngụm và cười toe toét một cách hạnh phúc với anh. Tôi đã cảm thấy hoàn toàn thoải mái rồi.

Đây sẽ là một buổi hẹn hò hoàn hảo.

BÍ MẬT CỦA EMMA

Sophie Kinsella

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Chúng tôi tới một nhà hàng ở Mayfair, nơi mà tôi chưa từng đặt chân đến trước đây. Thực tế thì, tôi thậm chí còn không chắc mình đã từng đến Mayfair trước đây chưa nữa. Nó hoàn toàn quá sang trọng, làm sao mà tôi bao giờ có thể chứ?

C

« Nó đại loại là một nơi riêng tư, » Jack nói thầm khi chúng tôi đi qua khoảng sân trong có cột đá trang trí. « Không mấy người biết về nơi này đâu. »

« Ông Harper. Cô Corrigan, » một người đàn ông trong bộ lễ phục Nehru nói, ông ta cứ như thể vừa hiện ra từ không khí vậy. « Xin mời đi lối này. »

Wow! Họ biết tên tôi.

Chúng tôi tiếp tục lướt qua vài cái cột nữa để đi vào một căn phòng trang trí lộng lẫy mà trong đó đã có ba đôi ngời từ trước. Có một đôi ngời phía bên phải chúng tôi, và khi chúng tôi đi ngang qua, một người phụ nữ trung niên với mái tóc màu bạch kim cùng chiếc áo khoác màu vàng bắt gặp ánh mắt tôi.

«Ồ, xin chào!» Cô ta nói. « Rachel! »

« Gì ạ? » Tôi nhìn quanh ngơ ngác. Có phải bà ta đang nhìn vào tôi không?

Cô ta đứng dậy từ ghế của mình, hơi lão đảo đi tới chỗ tôi và hôn tôi một cái. « Khoẻ không cưng? Bọn ta đã không gặp cưng liên mấy năm trời rồi! »

OK, bạn có thể ngửi thấy mùi cồn từ cách xa 5 yard (chừng gần 4, 6m). Và khi tôi nhìn về phía bạn ăn tối của bà ta, ông ta trông cũng chẳng khá khẩm hơn.

« Tôi nghĩ là chị nhầm rồi, » tôi nói nhã nhặn. « Tôi không phải là Rachel. »

«Ồ! » Người phụ nữ nhìn tôi chăm chăm một lúc. Rồi bà ta liếc sang Jack và gương mặt bất thần hiểu ra. «Ồ!Ồ, tôi hiểu rồi. Tất nhiên là cô không phải. » Bà ta khẽ nháy mắt với tôi.

« Không! » Tôi nói sợ hãi. « Chị nhầm rồi. Tôi thật sự không phải là Rachel. Tôi là Emma. »

« Emma. Tất nhiên rồi! » Bà ta gật đầu về bên. « Vậy, chúc có một bữa tối tuyệt vời nhé! Và gọi lại cho chị lúc nào đó! »

Ngay khi cô ta ngã trở lại trên ghế của mình, Jack nhìn tôi trêu chọc.

« Em có muốn kể gì với anh không? »

« Có, » tôi nói. « Người phụ nữ đó đã cực kỳ say rồi. » Ngay khi bắt gặp cái nhìn chăm chăm của anh, tôi không thể kiềm được bật ra một tiếng khúc khích nho nhỏ, và miệng anh mím lại giật giật.

« Vậy, chúng ta ngồi được chưa? Hay em còn vài người bạn mất-tích-lâu-năm cần chào hỏi? »

Tôi nhìn quanh phòng xem xét kỹ càng.

« Không, em nghĩ chắc là hết rồi. »

« Em chắc chứ. Cứ từ từ. Em có chắc quý ông có tuổi đằng kia không phải là ông em chứ? »

« Em không nghĩ là vậy.. »

« Còn nữa, em nên biết là mấy cái biệt danh đối với anh không sao cả, ' Jack nói thêm. « Bản thân anh thường hay ra ngoài với tên Egbert. »

Tôi phá lên cười khụt khịt nhưng vội vàng kìm lại ngay. Đây là một nhà hàng hạng sang. Mọi người đều đang nhìn chúng tôi.

Chúng tôi được dẫn tới một cái bàn ở góc, bên cạnh lò sưởi. Một người hầu bàn giúp tôi ngồi vào ghế rồi nhẹ nhàng phủ một chiếc khăn ăn lên đầu gối tôi, trong khi một người khác rót ra ít nước và một người nữa mang một ổ bánh mì tới. Bên kia bàn Jack cũng được phục vụ hết như vậy. Chúng tôi

có tới sáu người lượn quanh phục vụ! Tôi muốn nhìn vào mắt Jack và cười phá lên, nhưng trông anh có vẻ thờ ơ, như thể đây là chuyện hết sức bình thường.

Có lẽ điều này là bình thường đối với anh ấy, ý nghĩ này khiến tôi choáng váng. Trời ạ. Có khi anh ấy còn có một quán gia pha trà và xếp báo mỗi ngày ấy chứ.

Nhưng nếu anh ấy có thì sao chứ? Tôi không được để những điều này làm mình lúng túng.

« Vây, » tôi nói khi những người phục vụ đã đi hết. « Chúng ta nên uống gì đây? » Tôi đã nhìn thấy thứ đồ uống mà người phụ nữ áo vàng đã uống. Nó màu hồng, có mấy lát dưa hấu trang trí trên ly, và trông có vẻ thật sự ngon tuyệt.

« Anh đã chuẩn bị cả rồi, » Jack mỉm cười nói, khi một người hầu bàn mang đến một chai sâmpanh, khui ra và bắt đầu rót. « Anh nhớ em kể với anh trên máy bay rằng buổi hẹn hò tuyệt vời của em sẽ khai màn với một chai sâmpanh xuất hiện trên bàn mình như thế bởi phép màu. »

« Ồ, » tôi nói, dập tắt cảm giác đôi chút thất vọng. « Ờ.. vâng! Em đã nói thế! »

« Cụng ly, » Jack nói cụng vào ly tôi.

« Cụng ly. » Tôi nhấp một ngụm, quả là một chai sâmpanh ngon tuyệt. Quả là như thế. Nguyên chất và ngon tuyệt.

Tôi tự hỏi không biết thứ thức uống dưa hấu kia sẽ có vị gì.

Dừng lại ngay. Sâmpanh là hoàn hảo. Jack có lý, đây là một khởi đầu hoàn hảo cho một buổi hẹn hò.

« Lần đầu tiên em uống sâmpanh là khi em sáu tuổi. » Tôi bắt đầu.

« Ở nhà dì Sue của em, » Jack mỉm cười nói. « Em cởi hết quần áo và vứt chúng xuống bể bơi. »

« Ồ, đúng thế, » tôi nói, ngập ngừng dò hỏi. « Em đã kể cho anh rồi đúng không? »

Vây thì tôi sẽ không khiến anh ấy nhàm chán với cái giai thoại đó lần nữa. Tôi nhấp sâmpanh và nhanh chóng cố gắng nghĩ xem còn chuyện nào khác để nói hay không. Chuyện nào mà anh ấy chưa biết.

Có còn gì không nhỉ?

« Anh đã chọn một bữa ăn rất đặc biệt, mà anh nghĩ là em sẽ thích, » Jack nói với một nụ cười. « Tất cả đã được đặt từ trước, chỉ dành riêng cho em. »

« Choài! » Tôi nói, thấy kinh ngạc. « Thật... kì diệu. »

Một bữa ăn đặc biệt được đặt sẵn trước dành cho tôi! Wow. Điều này thật không thể tin nổi.

Nhưng mà... chọn thức ăn chẳng phải là một nửa niềm vui khi đi ăn ngoài sao? Nó thật sự là một chút yêu thích của tôi.

Dầu sao đi nữa. Không sao cả. Mọi thứ sẽ hoàn hảo. Nó thật sự hoàn hảo.

OK. Bắt đầu chuyện trò nào.

« Vậy lúc rảnh rồi anh thích làm gì? » Tôi hỏi, và Jack rùn vai.

« Làm lãng quăng thôi. Anh xem bóng chày hoặc sửa mấy cái ô tô của mình... »

« Anh có cả một bộ sưu tập xe cổ á! Đúng rồi. Wow. Em thật sự.. ừm..."

« Em ghét xe cổ." Anh mỉm cười. "Anh nhớ mà."

Chết tiệt. Tôi đang hi vọng là anh ấy có thể đã quên rồi.

"Em không ghét bản thân cái xe," Tôi vội nói. "Em ghét cái người... người..."

Khỉ thật. Việc này không đi đúng hướng rồi. Tôi vội vàng uống ực một hớp sâmpanh, nhưng nó lại trở xuống nhầm đường và tôi bắt đầu ho. Trời đất ơi, tôi thật sự đang thối phỉ phỉ ra. Mắt tôi thì đầm nước.

Và giờ thì cả sáu người khác trong phòng đều đã quay ra nhìn chăm chăm.

« Em ổn chứ? » Jack hốt hoảng hỏi. « Uống ít nước nhé. Em thích Evian, đúng không? »

« Ờ... vâng. Cảm ơn. »

Ôi, quỷ thần ơi. Tôi ghét phải thừa nhận rằng Jemina có thể đã đúng. Nhưng mọi thứ sẽ dễ hơn rất nhiều nếu tôi chỉ tươi cười nói rằng, « Ờ, em rất thích xe cổ! »

Dù sao thì. Không hề gì.

Khi tôi đang uống ừng ực nước, một đĩa ớt ngọt nướng làm thế nào đó đã hiện ra trước mặt.

« Wow! » Tôi hào hứng nói. « Em rất thích ớt ngọt nướng. »

« Anh nhớ mà. » Jack trông có vẻ rất tự hào về bản thân. « Em nói trên máy bay rằng món em ưa thích là ớt ngọt nướng. »

« Em có nói à? » Tôi nhìn anh chăm chăm đôi chút ngạc nhiên.

Giờ ạ. Tôi chả nhớ điều đó. Ý tôi là, tôi thích ớt ngọt nướng, nhưng tôi không nên nói ra như thế chứ...

« Vậy nên anh gọi cho nhà hàng và yêu cầu họ đặc biệt chuẩn bị cho em. Anh không thể ăn ớt. » Jack thêm khi một đĩa sò điệp xuất hiện trước mặt anh, « mặc dù thế anh sẽ ăn với em. »

Tôi nhìn chăm chăm vào đĩa của anh. Trời ơi. Mấy con sò trông ngon cực. Tôi mê tíu món sò.

« Bon appetit! » (Ăn ngon miệng!) Jack vui vẻ nói.

« Ờ... vâng! Bon appetit. »

Tôi ăn một ít ớt ngọt nướng. Ngon tuyệt. Và anh ấy thật ân cần khi nhớ đến điều này.

Nhưng tôi không thể ngừng nhìn vào những con sò của anh ấy. Chúng làm tôi ứa nước bọt. Và nhìn vào món nước sốt màu xanh ấy kìa! Trời, tôi cá là chúng rất bổ và được nấu một cách hoàn hảo...

« Em muốn một miếng không? » Jack nói, nhìn theo tia nhìn của tôi.

« Không! » Tôi nói, nhảy dựng lên. « Không đâu, cảm ơn anh. Những lát ớt này quả thật rất -tuyệt hảo! » Tôi cười rạng rỡ với anh và ăn một miếng to.

Đột nhiên Jack vỗ tay vào túi áo của mình.

« Điện thoại của anh, » anh nói. « Emma, em có phiền không nếu anh nghe nó? Nó có thể là việc gì đó quan trọng. »

« Đương nhiên là không rồi, » tôi đáp. « Cứ nghe đi. »

Khi anh ấy đã rời khỏi bàn, tôi không thể nhịn được nữa. Tôi chồm lên, và xiên một con sò của anh. Tôi nhắm mắt lại và nhai nó, để cho mùi vị tràn ngập vị giác. Nó chỉ siêu phàm. Đây là món ngon nhất mà tôi từng ăn trong đời. Tôi đang băn khoăn liệu mình có thể ăn thêm con thứ hai mà

không bị phát hiện không nếu tôi đã thay đổi một chút vị trí những con sò quanh đĩa của anh ấy, thì tôi nghĩ thấy mùi rượu gin thoang thoảng. Người phụ nữ mặc áo vét vàng đang ghé sát bên tai tôi.

« Nói với chị mau! » Cô ta nói. « Chuyện gì đang xảy ra thế? »

« Chúng tôi.. đang ăn tối. »

« Chị biết! » Cô ta nôn nóng nói. « Nhưng còn Jeremy thì sao? Anh ta có biết gì không? »

Ôi Trời ạ.

« Coi này, » tôi bất lực nói. « Tôi không phải là người mà chị đang nghĩ tới đâu... »

"Chị biết mà! Chị chưa bao giờ nghĩ cứng lại có những chuyện này. » Người phụ nữ siết cánh tay tôi. « Được rồi, tốt cho cứng thôi. Vui vẻ nhé, đó là những gì chị muốn nói! Em tháo nhãn cười ra," cô ta nói thêm, nhìn vào tay trái tôi. "Thông minh đấy gái... oops! Anh ta đang đi tới! Chị tốt hơn nên đi!"

Cô ta lại lao đảo đi khỏi khi Jack ngồi vào chỗ của mình, và tôi ngả người tới trước, gần như nửa cười khúc khích. Jack sẽ thích điều này cho coi.

"Đoán coi! » Tôi nói. "Em có một người chồng tên là Jeremy! Bạn em bên kia vừa tới và kể cho em xong. Vậy anh tính thế nào đây? Tay Jeremy chắc cũng từng chim chuột thì phải? "

Một thán im lặng, rồi Jack nhìn lên, vẻ mặt gượng gạo.

"Anh xin lỗi?" anh hỏi.

Anh ấy không nghe lọt một lời nào tôi vừa nói.

Tôi không thể lặp lại những điều đó được. Tôi sẽ chỉ cảm thấy mình thật ngu ngốc. Thực tế, tôi đã thấy mình ngu ngốc rồi. "Không có gì," tôi nói, và cố mỉm cười.

Lại là sự im lặng và tôi xoay xở kiếm điều gì đó để nói. "VẬY, ỪM, em phải thú nhận một điều," tôi nói, chỉ vào đĩa của anh. "Em đã lấy trộm một con sò của anh."

Tôi chờ anh giả vờ bị sốc, hoặc nổi giận. Hoặc gì đó.

"Ok thôi," anh lơ đãng nói, và bắt đầu xiên phần còn lại cho vào miệng.

Tôi không hiểu. Chuyện gì đã xảy ra? Sự đùa cợt biến đâu rồi? Anh ấy đã hoàn toàn thay đổi.

* * *

Khi chúng tôi ăn xong món gà nấu cải giấm với sa-lát cải lông và khoai tây chiên, toàn bộ cơ thể tôi căng thẳng với sự khố sở. Buổi hẹn này là một thảm họa. Hoàn toàn là một thảm họa. Tôi đã làm mọi cách để gợi chuyện, nói đùa và tỏ ra vui vẻ. Nhưng Jack đã lại nhận thêm hai cuộc gọi nữa, và khoảng thời gian còn lại anh ấy hoàn toàn ủ rũ, và quẫn trí, và thành thật mà nói tôi có lẽ tốt nhất không nên ở đó mới phải.

Tôi thấy muốn khóc vì thất vọng. Tôi chỉ không thể hiểu nổi. Mọi thứ đã diễn ra thật tuyệt. Chúng tôi đã ăn ý với nhau một cách tuyệt vời kia mà. Điều gì đã trở nên sai lầm chứ?

"Em sẽ đi trang điểm lại một chút," tôi nói, khi đĩa bày món chính của chúng tôi đã được dọn đi, và Jack chỉ đơn giản là gật đầu.

Phòng vệ sinh nữ trông cứ như một toà lâu đài hơn là một nơi đi vệ sinh, với những cái gương vàng, những cái ghế lông và một người phụ nữ mặc đồng phục đưa khăn lau cho bạn. Trong một thoáng, tôi thấy hơi ngượng khi gọi cho Lissy ở trước mặt cô ấy, nhưng cô ấy hẳn phải thấy điều này trước đây rồi chứ?

"Chào," tôi nói khi Lissy nhắc máy. "Tớ đây."

"Emma! Mọi chuyện thế nào rồi?"

"Thật tồi tệ," tôi buồn rầu nói.

"Cậu nói ý gì thế?" Cô ấy hoảng hốt hỏi lại. "Làm sao mà chuyện lại kinh khủng được chứ? Chuyện gì đã xảy vậy?"

"Đó là điều tồi tệ nhất." Tôi ngồi sụp xuống ghế. "Mọi thứ đã khởi đầu một cách rực rỡ. Bọn tớ cười và đùa cợt, còn nhà hàng thì tuyệt diệu, và anh ấy đã đặt một thực đơn đặc biệt dành riêng cho tớ, toàn là những món tớ thích.."

Tôi nuốt nghẹn. Giờ tôi kể như thế, mọi thứ nghe có vẻ hoàn toàn hoàn hảo.

"Nghe có vẻ kì diệu," Lissy ngạc nhiên nói. "Vậy thì làm thế nào mà...?"

"Rồi thì anh ấy nhận được điện thoại." tôi khịt mũi. " Và kể từ lúc đó, anh ấy không nói một lời nào rõ ràng với tớ cả. Anh ấy cứ liên tục biến mất để nghe điện thoại, và tớ bị bỏ lại một mình, và khi anh ấy quay lại thì cuộc trò chuyện trở nên hoàn toàn gượng ép và không thoải mái tí nào, còn anh ấy thì rõ ràng nửa chú ý nửa không. '

"Có lẽ anh ấy đang lo lắng về điều gì đó chẳng, nhưng anh ấy không muốn làm cậu thấy nặng nề." Lissy nói sau một lúc im lặng.

"Đúng vậy nhỉ," Tôi nói chậm rãi. "Anh ấy trông cứ như đang tranh cãi với ai."

"Có thể điều gì đó tồi tệ đã xảy đến với anh ấy nhưng anh ấy không muốn phá hoại không khí. Thử nói chuyện với anh ấy xem. Chia sẻ nỗi lo lắng của anh ấy."

"OK," tôi nói, cảm thấy phần khởi hơn. "OK, tớ sẽ thử. Cảm ơn Lissy."

Tôi trở lại bàn cảm thấy lạc quan hơn một chút. Một người hầu bàn hiện ra giúp tôi ngồi vào ghế, và khi tôi ngồi xuống, tôi nhìn Jack với ánh nhìn ấm áp, cảm thông nhất mà tôi có thể tạo ra.

"Jack, mọi thứ vẫn ổn chứ?"

Anh cau mày.

"Tại sao em lại hỏi vậy?"

"Thì, anh cứ biến mất suốt. Em chỉ tự hỏi không biết có chuyện gì... anh muốn nói không."

"Ồn mà.", anh nói cộc lốc. "Cảm ơn." Giọng anh như ngầm nói "dừng chủ đề tại đây" nhưng tôi sẽ không từ bỏ dễ dàng đâu.

"Anh nhận được vài tin xấu à?"

"Không."

"Là chuyện... kinh doanh à? » Tôi kiên trì. « Hay.. hay đó là chuyện cá nhân gì đó... »

Jack ngẩng lên, sự giận dữ loé lên trên mặt.

"Anh đã nói là không có gì. Bỏ đi."

Tuyệt. Tôi bị đá về chỗ của mình rồi, không phải sao?

"Hai ông bà có dùng món tráng miệng không ạ?" Giọng người hầu bàn cắt ngang lời tôi, và tôi cười gượng với anh ta.

"Thực sự thì tôi không nghĩ vậy."

Tôi đã có quá đủ cho tối nay rồi. Tôi chỉ muốn kết thúc nó và đi về nhà.

"Vâng." Người phục vụ mỉm cười với tôi. "Cà phê thì sao?"

"Cô ấy muốn ăn tráng miệng," Jack nói, qua đầu tôi.

Cái gì vậy? Anh ấy vừa nói gì vậy? Người hầu bàn nhìn tôi do dự.

"Không, tôi không muốn!" Tôi kiên quyết nói.

"Coi nào, Emma," Jack nói, bây giờ thì giọng nói ấm áp, chòng ghẹo của anh đã quay lại. "Em không cần phải giả bộ với anh đâu. Em đã nói với anh trên máy bay, đây là điều em luôn luôn nói. Em nói không muốn ăn tráng miệng khi thực ra em muốn ăn. '

"Thế thì lần này thì em thật sự không muốn."

"Nó được đặc biệt chuẩn bị cho em." Jack vươn người ra phía trước. "Haagen- Dazz (một loại kem), bánh trứng đường (meringue), sốt Bailey bên trên... '

Đột nhiên tôi thấy mình như có bảo mẫu. Làm sao anh ấy biết tôi muốn gì chứ? Có thể tôi chỉ muốn ăn trái cây. Có thể tôi chẳng gì cả. Anh ấy không biết gì về tôi cả. Không một chút nào cả.

"Em không đói." Tôi đẩy ghế ra sau.

"Emma, anh hiểu em mà. Em thật sự muốn ăn nó..."

"Anh không hiểu tôi!" Tôi hét lên tức giận trước khi có thể ngăn mình lại. "Jack, anh có thể biết vài sự thật linh tinh về tôi nhưng điều đó không có nghĩa anh hiểu tôi!"

"Gì cơ?" Jack nhìn tôi chăm chặp.

"Nếu anh hiểu tôi," tôi nói giọng run rẩy, "lẽ ra anh phải nhận ra rằng khi tôi đi ăn tối cùng ai đó, tôi muốn họ lắng nghe những gì tôi nói. Tôi muốn họ đối xử tôn trọng tôi một chút, và không nói với tôi rằng "bỏ đi" khi tất cả những gì tôi đang làm là để gợi chuyện... '

Jack kinh ngạc nhìn tôi chăm chăm.

"Emma, em ổn chứ?"

"Không, tôi chẳng ổn tí nào! Anh đã lừa tôi đi suốt cả buổi tối."

"Thế không đúng."

"Anh thế đấy! Anh cứ như đang đặt chế độ lái tự động. Kể từ khi điện thoại của anh bắt đầu rung..."

"Coi này" Jack vuốt mặt. "Một vài thứ đã diễn ra trong đời anh ở thời điểm ấy, chúng thật sự rất quan trọng..."

"Tốt thôi, vậy thì đừng bận tâm tới tôi nữa."

Nước mắt làm mắt tôi cay xè khi tôi đứng dậy và vớ lấy túi xách. Tôi đã thực sự mong muốn lần này sẽ là một buổi tối hoàn hảo. Tôi đã hi vọng quá cao rồi. Tôi không thể tin nổi nó lại trở nên tồi tệ đến thế.

"Chính xác! Nói cho anh ta biết!" Người phụ nữ trong bộ đồ màu vàng cổ vũ tôi từ bên kia căn phòng. "Cậu biết không, cô gái này đã có một người chồng đáng yêu của riêng mình," Cô ta tuyên bố với Jack. "Cô ấy không cần cậu!"

"Cảm ơn vì bữa tối," tôi nói, nhìn chăm chăm vào khăn trải bàn khi một người phục vụ đột nhiên xuất hiện bên cạnh tôi cùng chiếc áo khoác của tôi.

"Emma," Jack nói, di di chân trong sự ngỡ ngàng. "Em sẽ không về thực đấy chứ?"

« Có đấy. »

« Cho anh thêm một cơ hội nhé. Làm ơn mà. Ở lại và uống ít cà phê nhé. Anh hứa là anh sẽ nói chuyện... »

« Tôi không muốn cà phê gì hết, » tôi nói khi người phục vụ giúp tôi mặc áo khoác.

« Trà bạc hà, rồi thì. Sô cô la! Anh đã đặt cho em một hộp kẹo nắm sô cô la Godiva... » Anh khẩn nài, trong một thoáng tôi đã dao động. Tôi rất thích kẹo nắm Godiva.

Nhưng không, tôi phải giữ ý kiến của mình.

« Tôi không quan tâm, » tôi nuốt xuống. « Tôi đi đây. Cảm ơn anh rất nhiều, » Tôi nói thêm với người phục vụ. « Làm sao anh biết tôi cần áo khoác? »

« Đó là công việc của chúng tôi, » người phục vụ nói dè dặt.

« Anh thấy chưa? » tôi nói với Jack. « Họ hiểu tôi. »

Trong một khoảnh khắc chúng tôi nhìn thẳng vào nhau.

« Được rồi, » cuối cùng Jack lên tiếng, với một cái nhún vai cam chịu. « Được rồi. Daniel sẽ đưa em về. Anh ấy chắc đang đợi ở ngoài xe. »

« Tôi sẽ không về nhà bằng xe của anh đâu! » Tôi rùng mình đáp. « Tôi sẽ về bằng cách của mình, cảm ơn. »

« Emma. Đừng ngu ngốc thế. »

« Tạm biệt. Và cảm ơn rất nhiều, » Tôi nói thêm với người phục vụ. « Anh thật sự đã rất chu đáo và tận tâm với tôi. »

Tôi vội ra khỏi nhà hàng và phát hiện ra rằng trời bắt đầu mưa. Và tôi thì không có dù.

Tốt thôi, tôi không quan tâm. Tôi vẫn sẽ đi bằng mọi giá. Tôi sải bước trên mặt đường, suýt trượt ngã trên vỉa hè ướt nhẹp, cảm giác nước mưa hoà chung với nước mắt lăn dài trên mặt. Tôi chẳng biết mình đang ở đâu. Tôi thậm chí cũng không biết bến xe điện gần nhất là ở đâu nữa, hoặc nơi..

Khoan đã. Kia là một bến buýt. Tôi dò tìm mã số xe và nhìn thấy một chiếc đi đến Islington.

Tốt rồi, đúng thế. Tôi sẽ bắt xe buýt về nhà. Rồi thì tôi sẽ làm một tách sô cô la nóng để chịu. Và có lẽ sẽ thêm ít kem và ngồi xem ti vi.

Có một nhà chờ với mái hiên và những chiếc ghế nhỏ, và tôi ngồi xuống, cảm tạ trời đất vì tóc tôi sẽ không bị ướt thêm nữa. Tôi đang ngây người nhìn chăm chăm tấm biển quảng cáo ô tô, tự hỏi không biết món bánh pudding Haagen-Dazs ấy có mùi vị ra sao và liệu mấy cái bánh trứng đường ấy có phải là loại trắng cứng hay không hay món kẹo dẻo tuyệt diệu ấy, là loại caramel, thì một chiếc xe lớn màu bạc rừ rừ chạy tới sát vỉa hè.

Tôi không thể tin nổi.

"Xin em đấy," Jack nói, ra khỏi xe. "Để anh đưa em về nhà."

"Không," tôi đáp, không buồn quay đầu lại.

"Em không thể ngồi đây trong cơn mưa như thế được."

"Tôi có thể. Một số người trong chúng ta sống trong thế giới thực, anh biết đấy."

Tôi quay đi và giả vờ xem xét một tấm áp phích về bệnh AIDS. Khoảnh khắc tiếp theo Jack đã tiến đến bến buýt. Anh ngồi xuống một chiếc ghế

nhỏ ngay cạnh tôi và trong một lúc chúng tôi đều im lặng.

"Anh biết tối nay mình là một người bầu bạn thật tệ," rốt cuộc anh nói. "Và anh xin lỗi. Anh cũng xin lỗi vì không thể nói cho em biết điều gì về chuyện ấy được. Nhưng cuộc đời anh thật... rắc rối. Và vài mảnh trong ấy thật tế nhị. Em hiểu chứ?"

Không, tôi muốn đáp lại như thế. Không, em không hiểu, khi mà em đã kể cho anh nghe mọi điều nhỏ nhặt nhất về mình.

"Em cho là vậy," tôi nói, khẽ nhún vai.

Mưa càng lúc càng nặng hạt, rơi bồm bộp trên mái nhà chõ và thấm vào thấm dần vào đôi giày màu bạc của tôi – không, của Jemina. Trời ạ, tôi hi vọng nó sẽ không để lại dấu vết.

"Anh rất tiếc vì bữa tối này khiến em thất vọng," Jack nói át tiếng ồn.

"Không đâu," tôi nói, đột nhiên cảm thấy thật tồi tệ. "Em chỉ... em đã hi vọng quá nhiều! Em đã muốn biết thêm về anh một chút, em đã muốn được vui vẻ... và cùng nhau cười đùa... và em muốn một ly cocktail màu hồng kia, không phải sâmpanh..."

Chết tiệt. Chết tiệt. Những câu nói thi nhau tuôn ra trước khi tôi có thể ngừng lại.

"Nhưng... em thích sâmpanh!" Jack choáng váng nói. "Em đã kể với anh. Cuộc hẹn hoàn hảo của em sẽ bắt đầu với sâmpanh."

Tôi không thể nhìn vào mắt anh ấy.

"Vâng, được rồi. Vậy thì chắc là em chưa biết gì về món cocktail màu hồng kia? "

Jack ngả đầu ra sau và cười lớn.

"Quan điểm hợp lý. Quan điểm cực hợp lý. Và anh thậm chí đã không để cho em được lựa chọn phải không?" anh lắc đầu buồn bã. "Em chắc chắn đã ngồi đó và nghĩ rằng, chẳng cha khí gió này, anh ta không thể nói là mình muốn một ly cocktail hồng sao?"

"Không!" Tôi đáp ngay lập tức, nhưng má tôi lại chuyển sang đỏ bừng, còn Jack thì nhìn tôi với một gương mặt quá đổi tức cười khiến tôi muốn ôm lấy anh ấy.

"Emma à. Anh xin lỗi." Anh lắc đầu. "Anh cũng đã muốn tìm hiểu em. Và anh cũng muốn được vui vẻ. Nghe có vẻ như chúng ta đều có chung ước muốn nhỉ. Và đó là lỗi của anh khi chúng ta không đạt được chúng."

"Không phải lỗi của anh đâu," tôi ngượng ngùng lăm bầm.

"Đây không phải là cách mà anh đã lên kế hoạch những thứ sẽ diễn ra." Anh nhìn tôi nghiêm túc. "Em có thể cho anh một cơ hội khác được không?"

Một chiếc xe buýt hai tầng màu đỏ ầm tới bến buýt, cả hai chúng tôi cùng ngược lên.

"Em phải đi đây," tôi nói, đứng dậy. "Đây là xe của em. »

« Emma, đừng khờ thế. Vào trong ô tô đi. »

« Không, em sẽ đi xe buýt! »

Cánh cửa tự động mở ra và tôi bước lên xe. Tôi trình thẻ đi lại của mình cho tài xế và ông ta gật đầu.

« Em nhất định phải đi thứ này sao? » Jack nói, bước lên sau tôi. Anh hồ nghi sẫm soi đám đông pha tạp những người đi buýt đêm. « Có an toàn không? »

« Anh nói cứ như ông ngoại em! Tất nhiên là nó an toàn. Nó đi đến tận nhà em. »

« Nhanh lên! » người tài xế nôn nóng giục Jack. « Nếu anh không có tiền thì xuống xe đi. »

« Tôi có thẻ American Express, » Jack nói, sờ ví.

"Anh không thể trả tiền vé xe buýt bằng thẻ America Express được!" Tôi đảo mắt nói. « Anh không biết gì hết à? Và dù sao đi chăng nữa. » Tôi nhìn chăm chăm vào thẻ đi lại của mình vài giây. "Em nghĩ là em muốn ở một mình hơn, nếu anh không phiền."

"Anh hiểu rồi," Jack nói với giọng khác lạ. "Tôi đoán tốt hơn hết là đi xuống," anh nói với tài xế. Rồi anh nhìn vào tôi. « Em vẫn chưa trả lời anh. Chúng ta có thể thử lại không? Tối mai. Và lần này chúng ta sẽ làm bất cứ thứ gì em muốn. Em sẽ là chỉ huy. »

« Ok. » Tôi cố gắng nhún vai vẻ không tin tưởng lắm, nhưng khi nhìn vào mắt anh tôi thấy mình cũng đang mỉm cười.

« Lại là tám giờ tối? »

« Tám giờ. Và vút cái xe ấy lại, » Tôi kiên quyết nói thêm. « Chúng ta sẽ làm mọi thứ theo cách của em. »

« Tuyệt! Anh rất trông đợi đó. Ngủ ngon, Emma. »

« Ngủ ngon. »

Khi anh ấy quay người đi xuống, tôi leo cầu thang lên tầng cao nhất của xe buýt. Tôi tiến đến ghế trước, chỗ mà tôi luôn ngồi khi còn bé, và nhìn đăm đăm ra màn đêm London tối đen, mưa mịt mù. Nếu tôi nhìn chăm chăm đủ lâu thì những ánh đèn đường sẽ trở nên mờ đi như kính vạn hoa. Giống như vùng đất thần tiên.

Ấn hiện trong đầu tôi là hình ảnh của người phụ nữ áo vàng, món cocktail màu hồng, gương mặt của Jack khi tôi nói rằng tôi sẽ ra về, người phục vụ mang áo khoác đến cho tôi, xe của Jack dừng ở bến buýt... Tôi không thể hiểu được mình đang nghĩ gì. Tất cả những gì tôi có thể làm chỉ là ngồi đó, nhìn chăm chăm ra ngoài, những âm thanh khuây khoả bao bọc xung quanh. Tiếng ken két và om sòm từ động cơ cũ kỹ của xe buýt. Tiếng ồn của cánh cửa đóng và mở vun vút. Tiếng động chói tai của chuông yêu cầu. Mọi người đi lên và đi xuống cầu thang bình bịch.

Tôi có thể cảm thấy xe buýt nghiêng đi khi chúng tôi rẽ, nhưng tôi khó mà nhận ra chúng tôi đang đi đâu. Sau một lúc, cảnh vật quen thuộc bên ngoài bắt đầu tác động đến ý thức của tôi, và tôi nhận ra chúng tôi đang ở gần con phố của tôi. Tôi hoàn hồn lại, vớ lấy túi xách, và đi lảo đảo về phía đầu cầu thang.

Đột nhiên xe buýt lắc đột ngột về bên trái, và tôi chộp lấy tay cầm, cố giữ thăng bằng. Tại sao chúng tôi lại rẽ trái? Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, nghĩ thầm tôi thực sẽ tức vãi đái nếu cuối cùng tôi phải đi bộ, và chớp chớp mắt ngạc nhiên.

Chắc chắn là chúng tôi không...

Chắc chắn điều này là không thể...

Nhưng nó lại có thật. Tôi nhìn kỹ ra ngoài cửa sổ, chết lặng. Chúng tôi đang ở trên con phố nhỏ của tôi.

Và bây giờ chúng tôi đã dừng lại ngay trước cửa nhà tôi.

Tôi lao xuống cầu thang, gần như làm vỡ mắt cá chân của mình, và nhìn chòng chọc vào bác tài.

« Số 41 đường Ellerwood, » ông ta nói một cách khoa trương.

Không. Điều này không thể xảy ra được.

Ngơ ngác, tôi nhìn quanh xe buýt, và một cặp thiếu niên say xỉn nhìn ngây lại chăm chăm.

« Chuyện gì đã xảy ra? » Tôi nhìn bác tài. « Anh ấy trả tiền cho ông à? »

« 500 bảng, » người tài xế nói, và nháy mắt với tôi. « Bất kể anh ta là ai, chừng ạ, tôi sẽ giữ chặt lấy anh ta. »

Năm trăm bảng? Ôi trời ơi.

« Cảm ơn, » tôi nói sững sốt. « Ý cháu là cảm ơn về chuyến đi. »

Cảm giác như thể đang trong mơ, tôi xuống xe buýt và tiến về phía trước cửa. Nhưng Lissy đã ở đó và đang mở cửa.

« Đây là một cái xe buýt à? » cô ấy nói, đương nhìn chăm chăm vào nó. « Nó đang làm gì ở đây thế? »

« Đây là xe buýt của tớ, » tôi đáp. « Nó chờ tớ về. »

Tôi vẫy tay với người tài xế, người đang vẫy lại, và chiếc xe buýt ầm ầm đi khỏi trong màn đêm.

"Tớ không thể tin nổi!" Lissy chậm rãi nói, nhìn chăm chăm theo cho đến khi nó biến mất sau góc phố. Cô ấy quay sang nhìn tôi. "VẬY... mọi thứ đã OK vào phút cuối?"

"Ừ," tôi nói. "Đúng thế. Nó đã... OK."

BÍ MẬT CỦA EMMA

Sophie Kinsella
www.dtv-ebook.com

Chương 14

OK. Đừng nói với ai. Đừng có nói với bất kỳ ai.

O

Đừng có nói cho ai biết mày đã hẹn hò với Jack Harper tối qua.

Ý tôi là, không phải là tôi chính xác có kế hoạch kể gì với bất cứ ai, nhưng khi tôi đi làm ngày hôm sau tôi cảm thấy tin chắc là mình sẽ buột mồm nói ra do sơ suất mất.

Hoặc ai đó sẽ đoán ra. Ý tôi là, chắc chắn là điều đó hiển hiện trên mặt tôi. Từ cách ăn mặc, từ cách đi lại của tôi. Tôi cảm thấy như thể mọi thứ tôi làm đều hét lên rằng "Này, đoán thử xem tớ đã làm gì tối qua?"

« Chào nhé » Caroline nói khi tôi đang lấy cà phê cho mình. "Bạn thế nào?"

"Tớ ổn cả, cảm ơn nhé" Tôi nói, đột nhiên giật mình thấy tội lỗi. "Tối qua của tớ thật yên tĩnh. Chỉ... thực sự yên tĩnh! Với bạn cùng nhà. Chúng tớ đã xem ba bộ phim, Người đàn bà đẹp, Notting Hill và Bốn đám cưới. Chỉ có hai đứa tớ. Không ai nữa cả."

"Được rồi" Caroline nói, trông hơi bối rối. « Hay lắm! »

Ôi trời. Mình thất bại rồi. Mọi người đều biết bọn tội phạm bị bắt thế nào. Chúng thêm thắt quá nhiều tình tiết và rồi vấp phải chính những thứ đó.

Được rồi, không làm nhảm thêm nữa. Đưa ra những câu trả lời đơn nhất.

"Chào" Artemis nói khi tôi ngồi vào bàn của mình.

"Chào" Tôi nói, ép bản thân mình không nói thêm điều gì khác nữa. Thậm chí không cả về loại pizza mà Lissy và tôi đã đặt, mặc dù tôi đã nghĩ sẵn một câu chuyện tròn vẹn về việc công ty pizza nghĩ gì về việc chúng tôi

nói nên thay tiêu xanh cho pepperonie (loại xúc xích bò và heo có rắc tiêu), ha ha, thật là lộn xộn.

Tôi định làm việc gì đó để cho xong buổi sáng nay, nhưng thay vào đó tôi thấy mình đang lấy một mẫu giấy ra và bắt đầu liệt kê những nơi có thể hẹn hò, nơi mà tôi có thể đưa Jack đến tối nay.

1. Quán bar. Thật quá buồn chán.

2. Xem phim. Không. Quá nhiều người, không được nói chuyện với nhau.

3. Đi trượt băng. Tôi không hiểu sao tôi lại đưa cái này ra, thậm chí tôi còn không biết trượt. Ngoại trừ là biết té.

4.

Trời ạ, ý tưởng của tôi đã biến đâu hết rồi thế này? Cái vẹo gì thế này? Tôi nhìn chòng chọc vào tờ giấy trống trơn, còn tai nửa lồm bồm nghe cuộc hội thoại ăn không ngồi rồi đang diễn ra xung quanh mình.

"... thật là đang làm việc trong dự án bí mật nào đó, hay đó chỉ là một tin đồn?"

"... công ty đang theo một hướng mới, hình như vậy, nhưng không ai biết chính xác ông ta đang..."

"... đầu sao thì gã Sven đó bị gay à? Ý tôi là, chức trách của anh ta là gì?"

"Anh ta cùng với Jack, đúng không?" Amy nói, người đang làm bên Tài chính nhưng thích Nick, vì vậy mà thường xuyên tìm lý do để xuống phòng chúng tôi. "Ông ấy là người tình của Jack"

"Cái gì?" Tôi nói, đột ngột đứng bật dậy, đang cắn đuôi bút chì của mình. May mà mọi người đều đang quá bận tán dóc nên không để ý.

Jack bị gay? Jack bị gay?

Đó là lý do vì sao anh ấy đã không hôn tôi tối qua. Anh ấy chỉ muốn tôi như một người bạn. Anh ấy sẽ giới thiệu tôi với Sven và tôi sẽ phải giả vờ như rất hào hứng với điều đó, như là mình đã biết tất cả từ lâu rồi...

"Jack bị gay ư?" Caroline nói với sự ngạc nhiên "Mình chỉ giả định thế," Amy nói với một cái rùn vai. "Ông ta trông giống gay, mọi người không nghĩ vậy sao?"

"Không hề" Caroline nói, và nhả mặt "Không đủ chải chuốt"

"Mình thì không nghĩ ông ấy giống gay!" tôi nói, cố gắng nghe thật công tâm và chỉ là kiểu quan tâm lơ đãng.

"Ông ấy không bị gay," Artemis tự động xen vào. "Tớ có đọc một tiểu sử cũ về anh ấy trên tờ Tuần Tin, và anh ấy đã từng hẹn hò với nữ chủ tịch tập đoàn Phần Mềm Gốc. Và nó còn nói trước đó anh ấy từng đi chơi với một vài siêu mẫu"

Một đợt sóng lớn khuấy khoả tràn qua tôi.

Tôi biết anh ấy không phải là gay. Hiển nhiên là tôi biết anh ấy không bị gay.

Thực lòng sao mấy người này không có việc gì để làm tốt hơn là gán ghép suy đoán một cách đần độn về những người mà họ không biết à?

"Vậy hiện giờ Jack có đang gặp gỡ ai đó không?"

"Ai biết chứ?"

"Anh ấy rất gợi cảm, mọi người không nghĩ thế à?" Caroline nói với một cái nhếch mép tinh quái. "Tôi chẳng để tâm."

"Ừa phải đấy," Nick nói. "Cô chắc là cũng không để tâm đến phi cơ cá nhân của ông ta."

"Hình như, ông ấy chưa có mối quan hệ nào từ khi Pete Laidler chết" Artemis quả quyết. "Nên tôi nghi là cô sẽ có nhiều hơn một cơ hội đó."

"Vận rủi nha, Caroline," Nick nói và cười phá lên.

Tôi cảm thấy thực sự bất tiện khi nghe những điều này. Có lẽ tôi nên ra khỏi phòng cho đến khi họ ngưng nói. Nhưng rồi, có lẽ chuyện này lôi kéo sự chú ý của tôi.

Chỉ tong một giây thôi, tôi thấy mình đang tưởng tượng điều gì sẽ diễn ra nếu tôi đứng dậy và nói, "Thật ra thì tôi đã ăn tối với Jack Harper tối qua." Tất cả bọn họ sẽ nhìn chòng chọc vào tôi, chết lặng, và có thể có ai đó sẽ thở hỗn hển, và...

Ôi, tôi đang đùa với ai chứ? Họ thậm chí sẽ không tin tôi đúng không? Họ sẽ nói tôi bị ảo tưởng vì quá đau khổ.

"Chào, Connor" Caroline nói, cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi.

Connor? Đầu tôi giật ngẩng lên và hơi mất tinh thần. Và anh ấy đứng đó, không báo trước, tiến đến bàn tôi với một vẻ mặt bị tổn thương.

Anh ấy làm gì ở đây vậy?

Anh ấy đã phát hiện ra tôi và Jack?

Tim tôi bắt đầu đập thình thịch và tôi lo lắng vuốt tóc mình ra sau. Tôi đã thoáng thấy anh ấy đôi lần loanh quanh trong toà nhà, nhưng giờ đây lần đầu tiên chúng tôi mặt đối mặt, kể từ khi chia tay.

"Chào" Anh nói "Chào" Tôi lung túng đáp lại, và im lặng.

Đột nhiên, tôi nhận ra tờ danh sách những ý tưởng hẹn hò chưa hoàn thành của mình đang nằm chình ịch trên bàn. Chết tiệt. Tình cờ nhất có thể tôi vớ lấy nó, vò nát, và thờ ơ ném nó vào thùng rác.

Tất cả những chuyện tầm phào về Jack và Sven đều lặng dần đi hết. Tôi biết tất cả mọi người trong phòng đang lắng nghe chúng tôi, dù cho họ đang giả vờ làm việc gì khác đi nữa. Điều này giống như là chúng tôi đang đóng một tiểu phẩm phát sóng hay gì gì đó.

Và tôi biết tôi là nhân vật nào ở đó. Tôi là đồ chồn cái nhẩn tâm đã đá người đàn ông đáng yêu, đứng đắn của cô ta đi, mà không có lý do hợp lý.

Ôi Trời. Chuyện là, tôi cảm thấy thực sự tội lỗi, thật đấy. Mỗi lần tôi nhìn thấy Connor, hay thậm chí nghĩ về anh ấy, tôi đều cảm thấy ngực thắt lại kinh khủng. Nhưng anh ấy có cần phải có một vẻ mặt lòng tự trọng bị tổn thương đến thế không? Một kiểu nhìn em-đã-làm-tôi-tổn-thương-đến-chết-nhưng-tôi-là-người-rất-tử-tế-nên-tha-thứ-cho-em.

Tôi có thể cảm thấy tội lỗi của mình đang rút đi và sự khó chịu bắt đầu dâng lên.

"Anh chỉ đến để," cuối cùng Connor nói "vì anh đã đăng ký cho chúng ta một phần việc cùng nhau ở quầy hàng Pimm's (chú thích: 1 loại đồ uống làm từ nước quả có đường và chút cồn) trong Ngày hội Gia đình Nghiệp đoàn. Hiển nhiên, khi anh làm thế, anh nghĩ là chúng ta..." Anh ấy đột nhiên ngừng lại, trông lại tổn thương hơn bao giờ hết. "Dù sao đi nữa. Nhưng anh không thấy phiền gì khi sẽ phải trải qua việc ấy đâu. Nếu em không phiền."

Tôi sẽ không trở thành người nói rằng tôi không thể chịu đựng nổi khi đứng cạnh anh ấy nửa giờ.

"Em không phiền" tôi nói "Tốt"

"Tốt"

Có một khoảng ngừng lúng túng giữa chúng tôi.

"Nhân tiện, em đã tìm thấy cái áo sơ mi màu xanh của anh" Tôi nói và khẽ nhún vai. "Em sẽ mang nó đến đây."

"Cám ơn. Anh nghĩ anh cũng nhận được vài thứ đồ của em..."

"Này," Nick nói, đi về phía chúng tôi với cặp mắt lấp lánh ranh mãnh, vẻ mặt đá-đều "Tôi đã thấy cậu đi với ai đó tối qua."

Trái tim tôi nảy lên dữ dội kinh hãi. Chết tiệt! Chết tiệt chết tiệt OK... OK... OK. Anh ta không nhìn tôi. Anh ta đang nhìn vào Connor.

Connor đi với kẻ quỷ quái nào thế?

"Đó chỉ là một người bạn," Connor nói chắc nịch.

"Cậu chắc chứ?" Nick nói. "Theo tôi, cậu trông rất là thân mật."

"Im đi, Nick," Connor nói, có vẻ đau khổ. "Còn quá sớm để nghĩ đến... việc xúc tiến. Phải không, Emma?"

"Ờ... vâng." Tôi nuốt nước miếng nhiều lần. "Chắc chắn. Không nghi ngờ gì."

Ôi Trời ơi.

Dù sao đi nữa. Đừng bận tâm. Tôi sẽ không lo nghĩ về Connor. Tôi có một buổi hẹn hò quan trọng cần nghĩ tới. Và đội ơn thần thánh, đến cuối ngày tôi rút cục đã quyết định được nơi hẹn hò hoàn hảo. Trên thực tế tôi hết sức ngạc nhiên là mình đã không nghĩ đến nó trước đây! Có một khúc mắt nhỏ tí ti – nhưng tôi sẽ dễ dàng vượt qua nó.

Chắc như bấp, tôi sẽ chỉ mất nửa giờ để thuyết phục Lissy rằng khi họ nói "Dù trong hoàn cảnh nào cũng không được truyền chiếc chìa khóa cho bất cứ ai không phải là thành viên" trong quy định, họ không thực sự có ý đó. Cuối cùng cô ấy sẽ với lấy túi xách tay của mình và trao nó cho tôi, với vẻ mặt lo lắng.

"Đừng đánh mất nó!"

"Tớ không đâu, cám ơn Liss." Tôi ôm cô ấy một cái. "Thành thực mà nói thì tớ cũng sẽ làm như thế cho bồ khi tớ là thành viên của một câu lạc bộ độc nhất."

"Bồ nhớ mặt mã chứ?"

"Có. Alexander."

"Cậu sẽ đi đâu?" Jemima nói khi đang đi vào phòng tôi, đã ăn mặc chỉnh tề để đi chơi. Cô ấy nhìn tôi dò xét. "Áo đẹp đấy. Nó ở đâu?"

"Oxfam. Ý tớ là, Whistles."

Tôi đã quyết định tối nay tôi thậm chí sẽ không cố mượn cái gì của Jemima. Tôi sẽ mặc quần áo của chính mình, và nếu Jack không thích nó, anh ấy có thể cam chịu.

"Ý tớ hỏi là," Jemima nói và nheo mắt. "Hai cậu không có vào phòng tớ tối hôm trước chứ, có không?"

"Không" Lissy nói về vô tội. « Tại sao, có vẻ gì là chúng tớ đã làm à? »

Jemima đã đi chơi đến 3 giờ và cho đến khi cô ta quay lại, mọi thứ lại trở về chỗ cũ. Băng dính và mọi thứ. Chúng tôi không thể cẩn thận hơn nữa.

"Không" Jemima miễn cưỡng thừa nhận. "Không có gì sai chỗ cả. Nhưng chỉ có một cảm giác. Như thể ai đó đã ở đây."

"Cậu có để cửa sổ mở không?" Lissy nói. "Bởi vì gần đây tớ có đọc một bài báo, về việc bọn khỉ vào nhà để khuỷng đồ như thế nào"

"Bọn khỉ á?" Jemima nhìn chăm chăm vào cô ấy.

« Hình như thế. Bọn trộm huấn luyện cho chúng. »

Jemima bối rối nhìn từ Lissy sang tôi, và tôi phải cố gắng để giữ cho mình một bộ mặt ngay thẳng.

"Dù sao thì," Tôi vội nói, để thay đổi chủ đề. « Cậu có lẽ nên biết là cậu đã sai lầm về Jack rồi. Tớ sẽ lại đi chơi với anh ấy tối nay. Nó không hề là một buổi hẹn hò thảm khốc đâu."

Không cần phải thêm vào tình tiết nhỏ nhặt là chúng tôi đã có khúc mắc lớn với nhau và tôi đã dùng dùng đi khỏi và anh ấy đã phải theo tôi đến bến buýt. Bởi vì điểm quan trọng nhất là, chúng tôi sẽ có lần hẹn hò thứ hai.

"Tớ không sai đâu" Jemima nói. "Cậu cứ chờ đó. Tớ tiên đoán sự sụp đổ."

Tôi quay mặt đi khi cô ta rời khỏi, và bắt đầu chuốt mascara "Mấy giờ rồi?" tôi hỏi, nhả mặt khi tôi làm lem lên mí mắt một chút.

"Tám giờ kém mười" Lissy nói. "Bồ sẽ đến đó bằng cách nào?"

"Thuê xe"

Đột nhiên chuông cửa reng, và chúng tôi cùng nhìn lên.

"Anh ấy đến sớm," Lissy nói. "Hơi kỳ lạ"

"Anh ấy không thể đến sớm được!" Chúng tôi vội vàng ra phòng khách, và Lissy nhòm ra cửa sổ trước tiên.

"Ôi Trời đất ơi!" Cô ấy nói, nhìn xuống con đường phía dưới. "Đó là Connor."

"Connor?" Tôi hãi hùng nhìn chăm chăm vào cô ấy. "Connor ở đây?"

"Anh ta cầm một hộp đồ. Mình có nên xua anh ta đi không?"

"Không! Hãy giả bộ là chúng mình không có nhà!"

"Quá muộn rồi" Lissy nói, và quay mặt lại. "Xin lỗi. Anh ta nhìn thấy tớ rồi."

Tiếng chuông lại vang lên, và chúng tôi cùng nhìn nhau vô vọng.

"Được rồi" Cuối cùng tôi nói. "Mình sẽ đi xuống đó"

Chết tiệt chết tiệt chết tiệt...

Tôi chạy ào xuống cầu thang và hỗn hển mở cửa. Và ở đó, chờ trên bậc cửa, là Connor, cũng mang vẻ của kẻ tử vì đạo mà anh ấy đã thể hiện ở văn phòng.

"Chào" anh nói, "Đây là những thứ anh đã nói với em. Anh nghĩ có lẽ em sẽ cần đến chúng."

"Ờ, cảm ơn" Tôi nói, chớp lấy cái hộp, hình như trong đó có một chai dầu gội hiệu L'Oréal và một cái áo chui đầu nào đó mà tôi chưa thấy trong đời bao giờ. "Em chưa xếp đồ của anh ra nữa, vậy em sẽ mang nó đến văn phòng được chứ?"

Tôi vứt cái hộp lên bậc thang, và vội quay lại trước khi Connor nghĩ là tôi mời anh ta vào nhà.

"Vậy, ừm, cảm ơn," tôi nói. "Anh thật tốt khi đã mang tới."

"Không sao," Connor nói. Anh ta nhìn tôi nặng nề. "Emma... Anh nghĩ có lẽ chúng mình nên coi đây là một cơ hội để nói chuyện. Có lẽ chúng mình nên đi uống nước, hay thậm chí là ăn tối."

"Giờ ạ," tôi tươi cười nói. "Em cũng muốn vậy. Thực sự đấy. Nhưng thực lòng thì, giờ không phải là lúc hoàn toàn thích hợp"

"Em định đi đâu à?" mặt anh xị xuống.

"Ừm, vâng. Với Lissy" tôi lén liếc xuống đồng hồ. Đã tám giờ kém sáu phút rồi. "Vậy dù sao đi nữa, em sẽ gặp anh sớm thôi. Anh biết đó, loanh quanh văn phòng..."

"Sao em lại quá bối rối thế?" Connor nhìn chòng chọc vào tôi.

"Em không bối rối!" tôi nói, và tình cờ dựa vào khung cửa.

"Có gì không ổn à?" mắt anh nheo lại nghi ngờ, và anh ta ngó qua tôi vào phía trong. "Có điều gì đang xảy ra sao?"

"Connor," tôi đặt tay lên cánh tay anh ấy trấn an. "Không có gì đang xảy ra hết. Anh đang tưởng tượng ra mọi chuyện đó."

Cùng lúc đó, Lissy xuất hiện ngay phía sau tôi.

"Ừm, Emma, có một cuộc gọi rất khẩn cấp chờ bồ đó," cô ấy nói với giọng thực sự khoa trương. "Bồ tốt hơn là nên đi lên luôn... ồ, xin chào Connor!"

Thật không may là Lissy là người nói xạo dở nhất thế giới.

"Các người đang cố thoát khỏi tôi!" Connor nói, nhìn từ Lissy sang tôi đầy hoang mang.

"Không phải! Lissy nói, đỏ mặt lên.

"Gượng đã," Connor đột nhiên nói, nhìn chăm chăm vào bộ đồ của tôi. "Chờ một phút. Anh không... có phải em sắp hẹn... hò sao?"

Đầu tôi hoạt động thần tốc. Nếu tôi phủ nhận, hầu như chắc chắn chúng tôi sẽ rơi vào một cuộc tranh cãi lớn nào đó. Nhưng nếu tôi thừa nhận, có lẽ anh ấy sẽ bỏ đi với cơn giận dữ.

"Anh nói đúng đấy," tôi nói. "Em có một cuộc hẹn"

Có một khoảng sốc im lặng.

"Anh không tin," Connor nói, lắc đầu, và làm tôi mất hết tinh thần khi ngồi thụp một cách nặng nề xuống bờ tường của khu vườn. Tôi liếc đồng hồ. Còn 3 phút nữa là tám giờ. Chết tiệt!

"Connor..."

"Em đã nói với anh là không có bất cứ ai khác cả! Em đã hứa, Emma!"

"Đã không có! Nhưng... giờ thì có. Và anh ấy sắp đến đây... Connor, anh thật sẽ không muốn vướng vào chuyện này đâu." Tôi cầm tay anh ta, cố gắng kéo anh ta lên, nhưng anh ta nặng tới khoảng 12 stone (cỡ 76 kg). "Connor, làm ơn đi. Đừng làm chuyện này đau khổ thêm cho mọi người nữa."

"Anh nghĩ là em đúng" cuối cùng Connor đứng thẳng lên. "Anh sẽ đi"

Anh ấy đi bộ ra cổng, lưng anh ấy cúi xuống vẻ thất bại, và tôi cảm thấy day dứt tội lỗi, trộn lẫn với mong muốn khẩn cấp là anh ấy đi mau đi. Sau đó, đúng như nỗi sợ của tôi, anh ấy quay lại.

"VẬY, ĐÓ LÀ AI?"

"Là... là ai đó mà anh không biết." tôi nói, đan tay đằng sau lưng. "Chúng ta sẽ đi ăn trưa sớm thôi và sẽ có cuộc nói chuyện đâu ra đấy. Hay gì đó, em hứa."

"OK," Connor nói, trông lại càng tổn thương hơn bao giờ hết. "Tốt. Anh sẽ chờ tin của em"

Tôi trông theo, không thể thở nổi, khi anh ta đóng cánh cửa sau lưng và bước chầm chậm trên đường. Cứ đi tiếp đi, đi tiếp đi... đừng dừng lại...

Khi anh ta cuối cùng rẽ khỏi góc phố thì chiếc xe màu bạc của Jack xuất hiện phía cuối đường bên kia.

"Ôi Chúa ơi," Lissy nói, nhìn chăm chăm vào nó.

"DỪNG!" tôi ngồi thụp xuống bức tường đá. "Lissy, tớ không thể đối phó với chuyện này được."

Tôi cảm thấy run rẩy, tôi nghĩ mình cần uống một chút. Và tôi mới chỉ chuốt được mascara một bên mắt, tôi bất ngờ nhận ra.

Chiếc xe màu bạc dừng trước cửa tòa nhà, và người lái xe mặc đồng phục như lần trước bước ra. Anh ta mở cánh cửa phía hành khách, và Jack bước ra ngoài.

"Chào" anh nói, nhìn tôi ngạc nhiên. "Anh đến trễ à?"

"Không! Em chỉ.. ừm... ngồi đây. Anh biết đó. Ngắm cảnh." tôi chỉ ra đường chỗ, nơi tôi lần đầu nhận thấy có một người đàn ông bụng bự đang thay bánh cho chiếc xe lưu động của hắn ta. "Dù sao đi nữa!" tôi nói, vội

vàng đứng dậy, "Thực ra thì em vẫn chưa sẵn sàng lắm. Anh có muốn lên trên chờ vài phút không?"

"Chắc rồi," Jack nói và mỉm cười. "Điều đó thật tuyệt."

"Và cho chiếc xe của anh đi đi," tôi thêm vào. "Anh sẽ không phải cần đến nó đâu!"

"Em sẽ không định ngồi ngoài này và đuổi anh đi đó chứ," Jack đáp trả với một nụ cười nhe nhớn. « OK, Daniel, tối nay xong rồi » anh gật đầu với người lái xe. "Từ giờ tôi sẽ trong tầm tay của quý cô này"

"Đây là Lissy, bạn cùng nhà của em" Tôi nói khi người tài xế quay trở vào xe. "Lissy, Jack"

"Chào," Lissy nói với một nụ cười toe toét tự chủ, khi họ bắt tay nhau.

Khi chúng tôi bước lên cầu thang vào căn hộ, tôi đột nhiên nhận ra nó chật như thế nào, và lớp sơn màu kem trên tường đã tróc ra hết, và tấm thảm thì bốc mùi hôi hám. Jack chắc hẳn sống trong một khu nhà vĩ đại nào đó. Anh ấy chắc có cầu thang làm bằng đá cẩm thạch hay gì đó.

Nhưng thế thì sao nào? Chúng tôi không thể có đá cẩm thạch.

Dù sao, thứ đó chắc kinh khủng. Hoàn toàn lạnh lẽo và kêu lọc cọc. Bạn chắc hẳn lúc nào cũng phải đi nhẹ nhàng, và chắc là nó rất dễ bị mẻ.

"Emma, nếu bồ chưa sẵn sàng, mình sẽ chuẩn bị gì đó cho Jack uống." Lissy nói, và mỉm cười với vẻ: anh ấy thật tuyệt!

"Cám ơn nhé" tôi nói, bắn một cái nhìn đáp lại "chứ sao nữa". Tôi vội vàng vào phòng mình và nhanh chóng bắt đầu chuốt mascara cho mắt còn lại.

Một lúc sau có tiếng gõ nhẹ vào cửa phòng tôi.

"Chào!" tôi nói, cho đó là Lissy. Nhưng lại là Jack đi vào, cầm theo một ly sherry ngọt.

"Ồ, cám ơn nha!" tôi nói cảm ơn. "Em cũng đang muốn uống."

"Anh sẽ không vào đâu," anh lịch sự nói.

"Không, ổn mà. Mời anh ngồi!"

Tôi chỉ về phía giường, nhưng nó lại ngập đầy quần áo. Còn trên bàn trang điểm thì là những chồng tạp chí cao ngất ngưỡng. Chết tiệt, tôi nên dọn gọn gàng hơn một chút.

"Anh sẽ đứng đây," Jack nói và khẽ mỉm cười. Anh ấy nhấp một ngụm trông giống như whisky, và nhìn xung quanh phòng tôi như bị thôi miên. "Vậy đây là phòng của em. Thế giới của em."

"Vâng." Tôi hơi đỏ mặt, vặn thỏi son bóng. "Nó hơi bừa bộn..."

« Nó rất dễ thương. Rất đầm ấm. » tôi có thể thấy anh ấy quay gót về phía góc phòng, cái điện thoại cầm tay con cá theo quan điểm của tôi, cái gương soi với vòng vèo treo lên cạnh bên, và chiếc chân váy mới móc vào cánh cửa tủ.

"Nghiên cứu về ung thư?" anh lúng túng nói, nhìn vào mác. "Đó là cái gì?"

"Đó là một cửa hiệu," tôi nói với chút ngang ngược. "Một cửa hiệu bán đồ dùng rồi."

"À" anh gật đầu một cách lịch sự. "Tắm ga phủ giường thật đẹp" anh thêm vào và mỉm cười.

"Đó là sự mỉa mai" tôi vội nói. "Nó là một lời phát biểu mỉa mai."

Trời ạ, lúng túng làm sao. Tôi đáng nhẽ đã phải thay nó đi rồi.

Giờ thì Jack đang nhìn chăm chăm một cách ngờ vực vào ngăn kéo bàn trang điểm để mở cửa của tôi, bị nhồi nhét đầy đồ trang điểm. "Em có bao nhiêu thỏi son?"

"Ờ, vài cái..." tôi nói, vội vàng đóng nó lại.

Có lẽ mời Jack vào đây không phải là một ý tưởng hay. Anh ấy cầm lọ vitamins Perfectil của tôi lên và xem xét nó. Ý tôi là, có gì quá hứng thú với một lọ vitamins cơ chứ? Giờ anh ấy lại đang nhìn cái dây lưng bằng len móc của Katie cho tôi.

"Đây là cái gì? Một con rắn à?"

"Nó là một cái dây lưng" tôi nói, nhăn mặt lại khi tôi đeo bông tai. "Anh biết đó. Trông nó thật gớm guốc. Em không thể chịu nổi đồ len móc."

Cái bông tai kia của tôi đâu rồi? Đâu rồi?

OK, OK, nó đây rồi. Giờ Jack đang làm gì nhỉ?

Tôi quay lại và thấy anh đang nhìn thích thú vào tấm biểu đồ luyện tập của tôi, cái mà tôi đã dính lên hồi tháng một sau khi tôi trải qua nguyên kỳ nghỉ Giáng sinh toàn ăn uống no say bên ngoài.

"Thứ hai, 7 giờ sáng," anh đọc to lên. "Đi bộ nhanh xung quanh tòa nhà. 40 lần động tác đứng lên – ngồi xuống. Buổi trưa: đến lớp tập yoga. Buổi tối: tập theo băng Pilates. 60 lần động tác đứng lên-ngồi xuống" Anh nhấp một ngụm whisky. "Rất ấn tượng. Em làm được tất cả chỗ này à?"

(băng Pilates: loại băng chuyên dạy tập thể dục)

"À thì" tôi nói sau một thoáng ngừng lại. "Chính xác thì em không thực hiện mọi thứ... ý em là, đó hoàn toàn là một tham vọng... anh biết đó... ờ... dù sao thì!" tôi nhanh chóng sịt nước hoa. "Đi thôi!"

Tôi phải đưa anh ấy ra thật nhanh trước khi anh ấy làm điều gì đó như là tĩa thấy Tampax và hỏi tôi nó là cái gì. Ý tôi là, thật đó! Thế quái nào mà anh ấy lại quá quan tâm tới mọi thứ vậy?

BÍ MẬT CỦA EMMA

Sophie Kinsella
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Khi chúng tôi đi ra ngoài hoà vào màn đêm êm dịu, tôi cảm thấy thư thái và hạnh phúc với niềm hi vọng. Bầu không khí đã khác hẳn so với đêm hôm trước. Không còn những cái xe đáng sợ; không nhà hàng sang trọng. Tôi thấy thoải mái hơn. Vui vẻ hơn.

K

« Vậy, » Jack nói, khi chúng tôi đi bộ lên đường chính. « Một buổi tối đi chơi, theo phong cách của Emma. »

« Chính xác! » Tôi giơ tay vẫy gọi taxi, và đọc tên con đường ở cuối khu Clerkenwell nơi có một con hẻm nhỏ.

« Chúng ta được phép đi taxi à? » Jack nhẹ nhàng hỏi khi chúng tôi vào trong. « Chúng ta không phải ngồi chờ xe buýt sao? »

« Đây là ưu đãi đặc biệt, » tôi đáp với giọng đùa cợt châm biếm.

« Vậy, chúng ta sắp đi ăn? Hay đi uống? Hay là nhảy? » Jack hỏi khi chúng tôi đi xuống phố.

« Chờ xem! » Tôi cười rạng rỡ với anh. « Em chỉ nghĩ chúng ta sẽ có một buổi tối thật sự thoải mái và tự nhiên. »

« Anh đoán mình đã thất bại trong kế hoạch tối qua, » Jack nói sau một thoáng ngập ngừng.

« Không, rất tuyệt! » Tôi an ủi. "Nhưng đôi khi anh có thể đã đặt quá nhiều suy tính vào các thứ. Anh biết không, đôi khi tốt hơn là chỉ nên xuôi theo dòng nước và đón chờ điều gì sẽ xảy ra."

"Em có lý." Jack mỉm cười. "Được rồi, anh đang mong chờ được xuôi theo dòng nước đây."

Khi chúng tôi đi dọc phố Upper, tôi cảm thấy khá tự hào về bản thân. Điều đó cho thấy rằng tôi là một người London chính cống. Tôi có thể đưa khách đến những nơi nhỏ bé cuối con đường mòn. Tôi có thể tìm ra những nơi không phải là nơi gặp mặt thông thường. Ý tôi là, không phải là cái nhà hàng kia của Jack không tuyệt diệu. Nhưng nơi này còn hay ho hơn biết chừng nào. Một câu lạc bộ bí mật! Và ý tôi là, ai mà biết được, có khi tối nay Madonna có thể ở đó ấy chứ!

Sau khoảng hai mươi phút chúng tôi đến Clerkenwell. Tôi nhất định giành trả tiền taxi, và dẫn Jack đi xuống con hẻm.

« Rất thú vị, » Jack thốt lên, nhìn xung quanh. « Vậy chúng ta đang đi đâu đây? »

« Chờ xem, » tôi nói giọng bí ẩn. Tôi tiến về phía cánh cửa, nhấn chuông và lấy chiếc chìa khoá của Lissy ra khỏi ví với một thoáng rung mình vì phấn khích.

Anh ấy sẽ bị ấn tượng mạnh cho coi. Anh ấy sẽ cực kì bị ấn tượng!

« Ai đó? » một giọng nói vang lên.

« Xin chào, » tôi bình thản nói. « Tôi muốn gặp Alexander, làm ơn. »

« Ai? » Giọng nói đáp lại.

'Alexander, ' tôi lặp lại, và mỉm cười vẻ hiểu biết. Hiển nhiên là họ phải kiểm tra hai lần rồi.

« Ở không có Alexander ở đây. »

"Anh không nghe rõ rồi. Al-ex-and-er," tôi phát âm từng từ một cách rõ ràng.

"Không có Alexander."

Có khi tôi nhầm cửa cũng nên, tôi chợt vụt nghĩ. Ý tôi là, tôi nhớ nó là cái cửa này nhưng có khi nó là cái cửa khác gần kính mờ. Đúng thế. Thực ra cái cửa kia trông khá quen.

"Vướng mắc tí ti," tôi mỉm cười với Jack, và nhấn cái chuông mới.

Không gian tĩnh lặng. Tôi đợi vài phút rồi thử lần nữa, lại lần nữa. Không có phản hồi. OK. Vậy thì... cũng chẳng phải cái cửa này nốt.

Chết tiệt.

Tôi đúng là đao đơ. Sao tôi không kiểm tra địa chỉ chứ? Tôi cứ đinh ninh rằng mình nhớ nó nằm ở đâu.

'Có vấn đề gì sao?' Jack hỏi.

'Không!' Tôi đáp lại ngay lập tức và mỉm cười rạng rỡ. "Em chỉ đang cố nhớ lại chính xác..."

Tôi nhìn ngược nhìn xuôi con đường, cố gắng không tỏ ra hoảng sợ. Nó là cái nào chứ? Chẳng lẽ tôi phải nhấn chuông từng nhà trên con đường này sao? Tôi bước lui lại vài bước trên mặt đường cố gắng lục lại trí nhớ của mình. Và rồi, qua một cánh cửa tò vò, tôi phát hiện thấy một con hẻm khác, gần như y hệt con hẻm này.

Tôi cảm thấy một tiếng thét kinh hoàng bên trong. Thậm chí tôi có đang ở đúng con hẻm hay không chứ? Tôi lao tới và nhìn chăm chăm vào con hẻm kia. Chính xác thì trông nó giống hệt. Những hàng dài cửa không có đặc điểm rõ rệt và những cửa sổ trống không.

Tim tôi bắt đầu đập nhanh hơn. Tôi phải làm gì đây? Tôi không thể nhấn chuông từng nhà trong từng con hẻm chết tiệt trong khu lân cận đây được.

Tôi chưa từng nghĩ rằng việc này có thể xảy ra. Không chỉ chưa từng. Tôi thậm chí còn không bao giờ nghĩ tới nữa...

OK, tôi đang bị ngớ ngẩn. Tôi sẽ gọi cho Lissy! Cô ấy sẽ nói cho tôi biết. Tôi lấy điện thoại ra và bắt đầu gọi về nhà, nhưng ngay lập tức nó chuyển sang chế độ trả lời tự động.

"Chào, Lissy, tớ đây," tôi nói cố lấy giọng vui vẻ và bình thường. "Một vương mắc nho nhỏ đã xảy ra, đó là tớ không thể nhớ chính xác cánh cửa có câu lạc bộ ở đằng sau. Hoặc thực ra là... nó ở trong con hẻm nào. Vậy nếu bồ nghe tin này, bồ có thể gọi cho tớ không? Cảm ơn bồ!"

Tôi ngẩng lên thì thấy Jack đang nhìn mình.

"Mọi thứ OK chứ?"

"Chỉ là có đôi chút trục trặc thôi," tôi trả lời và bật cười thoải mái. "Có một câu lạc bộ bí mật ở đâu đó quanh đây nhưng em không thể nhớ rõ là ở đâu."

"Không sao," Jack thông cảm nói. "Việc này thường hay xảy ra mà."

Tôi gọi về nhà lần nữa, nhưng máy đang bận. Nhanh chóng tôi bấm số di động của Lissy nhưng nó đã bị khoá.

Ôi chết tiệt. Chó thật. Chúng tôi không thể đứng đây cả đêm ngoài đường được.

« Emma, » Jack e dè nói. « Em có muốn anh gọi điện đặt chỗ trước ở...? »

« Không! » Tôi giẫy nảy như bị kim châm. Jack sẽ không gọi điện đặt cái gì hết. Tôi đã nói mình sẽ tổ chức buổi tối nay, và tôi sẽ làm thế. « Không cần đâu, cảm ơn anh. Mọi thứ vẫn OK mà. » Tôi bất thần đưa ra quyết định. « Kế hoạch thay đổi. Chúng ta sẽ đi đến nhà hàng của Antonio. »

« Anh có thể gọi xe... » Jack bắt đầu.

« Chúng ta không cần ô tô! » Tôi quả quyết đi về phía đường lớn và tạ ơn Trời, một chiếc taxi sáng đèn đang đi tới. Tôi vẫy nó lại, mở cửa cho Jack và nói với người tài xế, « Xin chào, làm ơn chở chúng tôi đến nhà hàng Antonio đường Sanderstead khu Clapham. »

Hura. Tôi đã trưởng thành, quyết đoán và cứu vãn được tình thế rồi.

« Nhà hàng Antonio ở đâu? » Jack hỏi khi taxi bắt đầu chạy.

"Nó hơi xa một chút, ở Nam London. Nhưng nó thật sự rất tuyệt. Lissy và em từng đến đó khi bọn em sống ở Wandsworth. Quán có những cái bàn to bằng gỗ thông, thức ăn ngon tuyệt, và ghế sofa và đồ nội thất. Và họ không bao giờ đuổi khéo khách."

"Có vẻ nó rất tuyệt nhỉ." Jack cười và tôi cười lại đầy tự hào.

OK, đi từ Clerkenwell đến Clapham đâu có lâu thế này. Chúng tôi lý ra phải tới đó lâu rồi chứ. Ý tôi là, nó chỉ ở dưới phố thôi mà!

Khoảng nửa tiếng sau, tôi chồm tới trước và hỏi lại người tài xế. "Có vấn đề gì sao?"

"Kẹt xe, cưng ạ." Ông ta thờ ơ nhún vai. « Cô có thể làm gì chứ? »

Ông có thể tìm một lộ trình tránh kẹt xe như những người tài xế taxi phải làm! Tôi điên tiết muốn hét ngược trở lại. Nhưng thay vì hét, tôi chỉ lịch sự hỏi. ' Vậy.. ông nghĩ sẽ mất bao lâu để đến đó? '

« Ai biết? »

Tôi ngồi phịch xuống ghế của mình, thấy dạ dày nôn nao vì thất vọng.
Lẽ ra chúng tôi nên đến nơi nào đó ở Clerkenwell. Hoặc Vườn Covent.
Tôi thật đao quá...

« Emma, đừng lo lắng thế, » Jack nói. « Anh tin chắc là mọi thứ sẽ rất tuyệt khi chúng ta đến nơi. »

« Em cũng hi vọng thế, » tôi đáp với một nụ cười yếu ớt.

Tôi thậm chí không thể tán gẫu đôi chút. Tôi dồn tất cả nơron tập trung vào việc cầu nguyện cho taxi đi nhanh hơn. Tôi nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, thầm vui mừng mỗi khi tín hiệu trên biển báo càng lúc càng gần chỗ chúng tôi cần đến. SW3... SW11.. SW4!

Cuối cùng chúng tôi cũng tới Clapham. Sắp tới rồi..

Khốn kiếp. Lại thêm một cái đèn đỏ chết tiệt nữa. Tôi hầu như không thể ngồi yên tại chỗ của mình. Còn lão tài xế thì vẫn điềm nhiên ngồi đó, như thể chả có vấn đề gì sất.

Ok, đèn xanh rồi! Đi nào! Nhanh lên!

Thế nhưng ông ta lại thông dong đi tiếp, cứ như thể chúng tôi có cả ngày vậy... ông ta đang phàn nàn đi xuống phố... và bây giờ thì nhường đường cho xe khác! Ông ta đang làm cái gì vậy?

OK. Bình tĩnh nào, Emma. Con phố ấy đây rồi. Rốt cuộc chúng tôi cũng đến đây rồi.

« Đến nơi rồi! » Tôi nói, cố lên giọng thoải mái khi chúng tôi ra khỏi taxi. « Xin lỗi vì đã tốn thời gian như thế. »

« Không sao, » Jack nói. « Nơi này trông thật tuyệt! »

Khi trả tiền xe cho tài xế, tôi phải thừa nhận rằng tôi rất hài lòng vì chúng tôi đã tới. Nhà hàng Antonio quả thật trông tuyệt diệu! Những ngọn đèn thần tiên trang hoàng mặt tiền màu xanh đậm ấm thân thiện, và những quả bóng bay treo trên mái vòm, và âm nhạc, tiếng cười nói vọng qua cánh cửa để mở. Tôi thậm chí có thể nghe thấy tiếng người đang hát bên trong.

« Thường thì nó không ồn ào thế này đâu! » Tôi cười nói, và tiến về phía cửa. Tôi có thể trông thấy Antonio đang đứng ở bên trong.

« Chào! » Tôi nói khi mở cửa ra. « Antonio! »

« Emma! » Antonio, đang cầm một ly rượu đứng bên cửa, đáp. Má ông ửng hồng lên, và ông thậm chí còn tươi cười rạng rỡ nhiều hơn lúc bình thường. « Bellissima! » (tiếng Ý: Người đẹp) Ông hôn tôi lên hai bên má, và tôi cảm thấy một luồng ấm áp nhẹ nhõm. Tôi đã đứng khi đến đây. Tôi hiểu rõ người quản lý. Họ chắc chắn sẽ cho chúng tôi một khoảng thời gian tuyệt vời.

« Đây là Jack, » Tôi nói, cười toe toét với ông.

« Jack! Thật tuyệt vời được gặp cậu! » Antonio cũng hôn Jack lên hai bên má, và tôi cười khúc khích.

« Vậy, cho tụi cháu một bàn hai người nhé? »

« À... » Mặt ông trở nên tiếc nuối. « Cưng yêu à, chúng ta đã đóng cửa! »

« Gì cơ? » Tôi nhìn chăm chăm lại ông, rồi bời. « Nhưng... nhưng chú không đóng cửa mà. Mọi người đang ở đây mà! » Tôi nhìn quanh những gương mặt ngồi sáng vui vẻ.

« Đây là một bữa tiệc cá nhân! » Ông nâng ly với một người nào đó ở bên kia căn phòng và hét gì đó bằng tiếng Ý. « Đám cưới của cháu trai chú. Cháu gặp thằng bé chưa nhỉ? Guido. Thằng bé từng làm việc ở đây vài mùa hè trước. »

« Cháu... cháu không chắc lắm. »

« Cậu ta gặp một cô bé rất dễ thương ở trường Luật. Cháu biết đấy, bây giờ thì nó có đủ tư cách rồi. Nếu lúc nào cháu cần lời khuyên liên quan đến pháp luật thì... »

« Cảm ơn chú. Và, ừm,... chúc mừng nhé. »

« Tôi hi vọng bữa tiệc sẽ thật tốt đẹp, » Jack nói và khẽ siết cánh tay tôi. « Đừng bận tâm, Emma, em không thể biết trước mà. »

« Cưng à, ta xin lỗi! » Antonio nói khi nhìn thấy vẻ mặt tôi. « Đêm khác nhé, ta sẽ dành cho cháu bàn tốt nhất bọn ta có. Cháu chỉ cần gọi trước, cháu hãy cho ta biết... »

« Cháu sẽ làm thế, » tôi xoay sở mỉm cười. « Cảm ơn, Antonio. »

Tôi thậm chí không thể nhìn vào Jack nữa. Tôi đã lôi anh ấy đi suốt cả quãng đường chết dần đến Clapham chỉ để thế này đây.

Tôi phải cứu vãn tình thế. Nhanh lên nào.

« Chúng ta sẽ đến quán rượu, » tôi nói ngay khi cả hai đã đi ra ngoài hè phố. « Ý em là, chỉ ngồi xuống và uống gì đó ngon lành thì có làm sao chứ? »

« Nghe tuyệt đấy, » Jack dịu dàng nói, và đi theo tôi khi tôi vội vã đi đến cuối đường, tới một chỗ ghi là « Đầu Ngựa Non » và mở cửa ra. Tôi chưa bao giờ đặt chân đến quán rượu này trước đây, nhưng chắc là nó cũng được thôi.

OK. Có lẽ là không.

Đây chắc hẳn là quán rượu kinh dị nhất mà tôi từng thấy trong đời mình. Thảm mòn xơ xác, không nhạc nhẽo, và không một dấu hiệu nào của sự sống ngoại trừ lẻ loi một người đàn ông với một cái bụng phệ.

Tôi không thể hẹn hò với Jack ở đây được. Tôi chỉ là không thể.

« Được rồi! » Tôi nói, ẩy mạnh cánh cửa đóng lại. « Hãy nghĩ lại xem nào. » Tôi nhanh chóng nhìn ngược nhìn xuôi con phố, nhưng ngoại trừ nhà hàng của Antonio mọi thứ đều đóng cửa trừ một vài chỗ khó chịu bán đồ ăn mang đi và một hãng cho thuê xe. « Được rồi... Cứ bắt một chiếc taxi và quay về lại nội thành! » Tôi nhanh trí nói. « Nó sẽ không mất thời gian lắm đâu. »

Tôi bước về phía lề vỉa hè và giơ tay lên.

Trong suốt ba phút sau không một chiếc xe nào chạy ngang qua. Không phải chỉ mình taxi. Không một loại phương tiện nào luôn.

« Khá là yên tĩnh, » cuối cùng Jack nhận xét.

« Thật ra thì nơi này là khu vực đất nhà riêng. Nhà hàng của Antonio là một trong số các ngoại lệ. »

Bề ngoài, tôi vẫn khá bình tĩnh. Nhưng bên trong tôi đang bắt đầu hoảng sợ. Chúng tôi sẽ làm gì đây? Liệu chúng tôi có nên đi bộ lên đường cao tốc Clapham không? Nhưng nó cách xa đây mấy dặm chết tiệt lặn.

Tôi liếc nhìn đồng hồ của mình và sốc điện khi thấy đã 9. 15. Chúng tôi đã phí phạm hơn một tiếng đồng hồ vô ích và chúng tôi thậm chí còn chưa uống gì. Và tất cả là lỗi của tôi. Tôi thậm chí không thể tổ chức một buổi tối đơn giản mà không trở thành sai lầm thê thảm.

Đột nhiên tôi muốn oà khóc. Tôi muốn ngồi bệt xuống vỉa hè, vùi đầu vào hai tay và khóc nức nở.

« Thế pizza thì sao? » Jack hỏi và đầu tôi giật ngẩng lên trong một hi vọng đột ngột.

« Tại sao? Anh biết chỗ bán pizza nào quanh đây... »

« Anh thấy pizza giảm giá. » Anh hất đầu về phía một trong những chỗ khó chịu bán đồ ăn mang đi. « Và anh trông thấy một băng ghế. » Anh chỉ tay về phía bên kia của con đường, nơi có một khu vườn nho nhỏ được rào lại và lát gạch với hàng cây cùng một băng ghế gỗ. « Em đi mua pizza. » Anh mỉm cười với tôi. « Anh sẽ giữ ghế. »

Tôi chưa bao giờ thấy nhục nhã đến thế trong cả cuộc đời mình. Chưa bao giờ.

Jack Harper đưa tôi đến nhà hàng lớn nhất, sang trọng nhất trên thế giới. Và tôi đưa anh ấy đến một băng ghế công viên ở Clapham.

« Pizza của anh này, » tôi nói, mang cái túi nóng hôi hổi đến nơi anh đang ngồi. « Em lấy margarita, giảm bông, nấm và pepperoni. '

(Chú thích: margarita là 1 loại pizza thành phần chủ yếu là phô mát mozzarella ; pepperoni là xúc xích bò và heo rắc hạt tiêu.)

Tôi không thể tin đây sẽ là bữa tối của chúng tôi. Ý tôi là, chúng thậm chí còn không phải là những chiếc pizza ngon lành gì. Chúng thậm chí không phải loại pizza chuyên biệt, với rau atisô nướng. Chúng chỉ là tấm bột nhào rẻ tiền với phomat đã đông cứng lại, cùng một tí lớp mặt điểm trang.

« Hoàn hảo, » Jack mỉm cười nói. Anh cắn một miếng to, rồi đưa tay vào túi áo. « Thật ra, đây vốn là quà tặng đáp lễ cho em nhưng vì chúng ta đã ở đây nên.. '

Tôi há hốc khi anh đưa ra một bình lắc cocktail nhỏ bằng thép không gỉ và hai chiếc cốc đồng bộ. Anh vặn nắp bình lắc và, rót ra một thứ chất lỏng trong suốt màu hồng vào mỗi cốc trong sự ngạc nhiên của tôi.

Là nó...

« Em không tin nổi! » Tôi nhìn chăm chăm vào anh, mắt mở to.

« Được rồi, coi này. Anh không nên để em cứ băn khoăn cả đời về vị của nó, đúng không? » Anh trao cho tôi một chiếc cốc và giơ chiếc cốc của mình về phía tôi. « Chúc sức khỏe em. »

« Cạn ly. » Tôi nhấp một ngụm cocktail... và trời đất ời nó ngon tuyệt. Chua chua và ngọt ngọt, với chút vị vodka.

« Ngon chứ? »

« Ngon tuyệt! » Tôi nói, và nhấp ngụm nữa.

Anh ấy quả thật đã rất tử tế với tôi. Anh ấy đang giả vờ rằng mình có một buổi tối thật tuyệt. Nhưng thật sự anh ấy đang nghĩ gì bên trong? Anh ấy hẳn phải khinh thường tôi lắm. Anh ấy nhất định nghĩ rằng tôi là một con bò hoàn toàn và cực kỳ ngớ ngẩn.

« Emma, em ổn chứ? »

« Không hẳn thế, » tôi nói giọng lắp bắp. « Jack, em thật sự xin lỗi. Thật sự đấy. Em thực lòng đã lên kế hoạch cho mọi thứ. Chúng ta sẽ đi đến một câu lạc bộ hay ho nơi những người nổi tiếng lui tới, và nó thật sự sẽ rất vui..."

"Emma." Jack đặt ly của mình xuống và nhìn tôi. "Anh muốn trải qua tối nay cùng em. Và đó là điều chúng ta đang làm."

"Vâng. Nhưng..."

"Đó là điều chúng ta đang làm," anh lặp lại quả quyết.

Chậm chậm anh ngả người về phía tôi và tim tôi bắt đầu đập thành thịch. Ôi trời ơi. Ôi trời ơi. Anh ấy sắp hôn tôi. Anh ấy sắp..

"Arrgh! Arrgh! Arrgh!"

Tôi nhảy bật ra khỏi ghế trong sự hãi hùng tốt đỉnh. Một con nhện đang bò lên chân tôi. Một con nhện to màu đen. "Bỏ nó ra đi." Tôi nói một cách điên cuồng. "Bỏ nó ra đi!"

Với một cái đập nhanh nhẹn, Jack phúi con nhện xuống bãi cỏ, và tôi ngồi phịch xuống ghế, tim tôi đang chạy nước rút.

Và tất nhiên, bầu không khí đã bị phá hỏng hoàn toàn. Tuyệt. Quả là kỳ diệu. Jack cố hôn tôi và tôi hét lên kinh hoàng. Tôi thực sự đã rất xuất sắc tối nay.

Tại sao tôi lại thống thiết đến thế chứ? Tôi điên tiết nghĩ. Sao tôi lại hét lên chứ? Tôi chỉ cần nghiền chặt răng lại thôi mà!

Rõ ràng không phải nghiền chặt răng theo đúng nghĩa đen. Nhưng lẽ ra tôi phải bình tĩnh. Thực tế thì tôi nên tảng lờ đi rằng tôi thậm chí không nhận thấy con nhện nữa.

"Em không nghĩ là anh sợ nhện," tôi nói với Jack và bật cười ngượng ngịu. "Em không nghĩ là anh sợ gì hết."

Jack mỉm cười mơ hồ đáp lại.

"Anh có sợ thứ gì không?" tôi bám dai dẳng.

"Đàn ông thực sự thì không sợ gì hết." anh đùa.

Không bằng lòng, tôi thấy có chút cảm giác bất mãn nhói lên. Jack không phải là người giỏi nhất trên thế giới này trong khoản tự kể về bản thân.

"Vậy từ đâu mà anh lại có vết sẹo này?" tôi hỏi, chỉ vào cổ tay anh.

"Nó là một câu chuyện dài, tẻ nhạt." Anh mỉm cười. "Em không muốn nghe đâu."

Tôi muốn! Đầu tôi ngay lập tức đáp lại. Tôi có muốn nghe nó. Nhưng tôi chỉ mỉm cười, và uống một ngụm nước khác.

Bây giờ thì anh chỉ chăm chăm nhìn ra xa, như thể tôi thậm chí không có ở đó vậy.

Anh ấy quên việc hôn tôi rồi sao?

Liệu tôi có nên hôn anh ta không nhỉ? Không. Không.

"Pete yêu thích lũ nhện," anh đột ngột nói. "Giữ chúng như thú cưng. Một con nhện to, đầy lông lá. Cả những con rắn nữa."

"Thật sao?" Vẻ mặt tôi quan tâm.

"Điên rồ. Cậu ta là một gã điên rồ chết tiệt." Anh thốt ra gay gắt.

"Anh... vẫn còn nhớ anh ấy," tôi ngập ngừng nói.

"Phải. Anh vẫn còn nhớ anh ấy."

Lại một khoảng im lặng khác. Xa xa tôi có thể nghe thấy tiếng một nhóm người rời khỏi nhà hàng của Antonio, đang hét lên với nhau bằng tiếng Ý.

"Anh ấy có gia đình nào không?" Tôi thận trọng hỏi, và ngay lập tức mặt Jack trở nên kín đáo.

"Một vài người," anh nói.

"Anh vẫn gặp họ chứ?"

"Thi thoảng thôi." Anh thốt ra gay gắt, rồi quay sang và mỉm cười. "Em dính sốt cà chua trên cằm kìa." Khi anh vươn người tới để lau nó đi, anh bắt gặp mắt tôi. Chậm rãi, anh cúi xuống phía tôi. Ôi trời ơi. Chính là lúc này đây, thật sự là lúc này đây. Là lúc..

"Jack."

Cả hai chúng tôi đều bật ra trong sự sửng sốt, và tôi đánh rơi ly cocktail của mình xuống bãi cỏ. Tôi quay lại, và nhìn chăm chăm trong sự kinh ngạc tột độ. Sven đang đứng ở cổng của khu vườn nhỏ xinh.

Sven đang làm cái quái gì ở đây vậy chứ?

"Đúng lúc thật," Jack thì thầm. "Chào, Sven."

"Nhưng... nhưng anh ấy đang làm gì ở đây vậy?" Tôi nhìn Jack chăm chăm. "Làm sao mà anh ấy biết chúng ta đang ở đâu?"

"Anh ấy gọi lúc em đi mua pizza." Jack thở dài và xoa mặt. "Anh không nghĩ là anh ấy lại đến đây nhanh thế. Emma... có việc đã xảy ra. Anh cần nói vài lời nhanh với anh ấy. Anh hứa là nó sẽ không lâu đâu. OK?"

"OK" tôi nói, khẽ rùn vai. Rốt cuộc thì, tôi có thể nói gì khác được chứ? Nhưng bên trong, toàn thân tôi tràn ngập cảm giác thất vọng, gần như tức điên lên. Cố gắng giữ bình tĩnh, tôi với lấy bình lắc cocktail, rót phần còn lại của món cocktail hồng vào cốc của mình và uống một ngụm lớn.

Jack và Sven đang đứng ở cạnh cổng, nói chuyện sôi nổi bằng giọng nhỏ nhỏ. Tôi uống một ngụm cocktail và dịch chuyển tình cờ trên ghế nên tôi có thể nghe được tốt hơn.

"... phải làm gì từ đây chứ..."

"... kế hoạch B... quay về GlasGow..."

"... khẩn cấp..."

Tôi ngẩng lên và bắt gặp ánh mắt của Sven. Nhanh chóng tôi nhìn sang chỗ khác, giả vờ đang chăm chú nhìn bãi đất. Giọng họ thậm chí hạ xuống

thấp hơn, và tôi không thể nghe được một từ nào. Rồi Jack ngừng lại và tiến về phía tôi.

"Emma... anh rất lấy làm tiếc về việc này. Nhưng anh sắp phải đi rồi."

"Đi?" tôi nhìn chăm chăm vào anh, mất hết tinh thần. "Cái gì, bây giờ sao?"

"Anh sắp phải đi xa trong vài ngày tới. Anh xin lỗi." Anh ngồi xuống bên cạnh tôi trên ghế. "Nhưng... nó thật sự rất quan trọng."

"Ồ.Ồ. được rồi."

"Sven đã chuẩn bị một chiếc xe để đưa em về nhà."

Tuyệt, tôi cúi kính nghĩ. Cảm ơn nhiều lắm, Sven.

"Anh ấy thật là... chu đáo," tôi nói, di mũi giày trên mặt đất.

"Emma, anh thực sự phải đi," Jack nói, nhìn vào mặt tôi. "Nhưng anh sẽ tới gặp em khi anh quay về, OK? Vào Ngày Gia đình Nghiệp đoàn. Và chúng ta sẽ... làm chuyện ấy kể từ đó."

"OK." Tôi cố gắng mỉm cười. "Nó sẽ rất tuyệt."

"Anh đã có khoảng thời gian tuyệt vời tối nay."

"Em cũng thế," tôi đáp, nhìn chăm chăm xuống ghế. "Em thật sự có một khoảng thời gian rất tuyệt."

"Chúng ta sẽ lại có những khoảng thời gian tuyệt vời." Nhẹ nhàng, anh nâng cằm tôi lên cho đến khi tôi nhìn thẳng vào mặt anh. "Anh hứa đấy, Emma."

Anh nghiêng người về phía trước và lần này chẳng còn sự ngập ngừng nào nữa. Miệng anh áp lên miệng tôi, ngọt ngào và mạnh mẽ. Anh ấy đang hôn tôi. Jack Harper đang hôn tôi trên băng ghế công viên.

Môi anh tách môi tôi ra, bộ râu lởm chớm của anh cọ lên mặt tôi. Tay anh vòng lấy tôi, kéo tôi về phía anh, và hơi thở của tôi nghẹn lại trong cổ họng. Tôi thấy mình đưa tay dưới áo vét của anh, cảm nhận các múi cơ bắp dưới làn áo sơ mi của anh, mong muốn xé toạc chúng ra. Ôi trời, tôi muốn điều này. Tôi muốn nhiều hơn nữa.

Đột ngột anh tách ra xa, và tôi cảm thấy mình như vừa bị văng khỏi một giấc mơ.

"Emma, anh phải đi."

Miệng tôi vẫn còn ẩm ướt nhức nhối. Tôi vẫn còn cảm thấy làn da anh trên cơ thể mình. Cả cơ thể tôi rợn rùng. Đây không thể là kết thúc được. Nó không thể.

"Đừng đi." Tôi nghe giọng mình nói khàn đi. "Nửa tiếng thôi."

Tôi đang đề nghị gì thế này? Rằng chúng tôi sẽ làm chuyện đó dưới một bụi cây hay sao?

Thằng thăn thì, đúng thế. Bất cứ nơi nào cũng được. Trong đời mình tôi chưa bao giờ táo bạo như thế vì một người đàn ông.

"Anh cũng không muốn đi." Đôi mắt sẫm của anh gần như mờ đi. "Nhưng anh phải đi." Anh cầm tay tôi, và tôi níu lấy tay anh, cố gắng kéo dài sự tiếp xúc lâu nhất có thể.

"VẬY... em sẽ... em sẽ gặp anh." Tôi chỉ có thể thốt lên đúng như thế.

"Anh không thể chờ được."

"Em cũng không."

"Jack." Cả hai chúng tôi cùng ngược lên nhìn Sven ở cổng.

"OK," Jack gọi với lại. Chúng tôi đứng lên và tôi kín đáo nhìn đi khỏi thái độ hơi khác lạ của Jack.

Tôi có thể đi trên xe và...

Không. Không. Lấy lại hồn vía nào. Tôi không có nghĩ thế.

Khi chúng tôi ra đến đường, tôi trông thấy hai chiếc xe màu bạc đang chờ ở vỉa hè. Sven đang đứng ở một chiếc, và chiếc kia rõ ràng là dành cho tôi rồi. Quỷ thần ơi. Tôi thấy mình như thế đột nhiên trở thành một thành viên hoàng gia hay gì đó.

Khi người tài xế mở cửa cho tôi, Jack khẽ chạm vào tay tôi. Tôi muốn vỗ lấy anh để hôn hít lần cuối, nhưng làm thế nào đó tôi xoay sở để kiềm chế bản thân lại.

"Tạm biệt," anh thì thầm.

"Tạm biệt," tôi thì thầm đáp lại.

Rồi tôi vào xe, cửa đóng sầm lại, và chúng tôi rời đi.

BÍ MẬT CỦA EMMA

Sophie Kinsella
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Chúng ta sẽ làm chuyện ấy kể từ đó. ' Nó có thể có nghĩa là...

C

Hay nó có thể có nghĩa là...

Ôi Trời. Mỗi lần tôi nghĩ về điều đó, dạ dày tôi lại khẽ kêu xèo xèo kích động. Tôi không thể tập trung làm việc nổi. Tôi không thể nghĩ về thứ gì khác.

Ngày hội Gia đình Nghiệp đoàn là một sự kiện quan trọng của công ty, tôi tự nhắc nhở mình. Không phải một cuộc hò hẹn. Nó sẽ là một cơ hội làm việc nghiêm chỉnh, và ở đó chắc hẳn sẽ không có bất kỳ cơ hội nào hết cho Jack và tôi làm gì đó hơn là chào hỏi theo 1 kiểu cư xử câu nệ ông chủ-nhân viên. Có thể bắt tay. Không hơn.

Nhưng... bạn chẳng bao giờ biết được việc gì có thể xảy đến tiếp sau.

'Chúng ta sẽ làm chuyện ấy kể từ đó. '

Ôi Trời. Ôi Trời ơi.

Sáng thứ bảy tôi dậy cực kỳ sớm, chuẩn bị tất cả đầu ra đấy, Immac (chú thích: kem tẩy lông của VEET) dưới cánh tay, xoa lên kem bôi toàn thân mắc tiền nhất của tôi và sơn móng chân.

Chỉ bởi vì đó luôn là một thứ ích lợi để chuẩn bị tốt cho bản thân. Không có lý do nào khác.

Tôi chọn cái áo nịt ngực ren Gossard và quần lót chen gối đồng bộ, và bộ đầm cắt xéo đẹp nhất của mình.

Rồi, hơi cả thẹn, tôi vứt mấy cái bao cao su vào trong túi. Đơn giản bởi vì luôn cần thiết phải chuẩn bị. Đây là một bài học mà tôi được học khi tôi 11 tuổi ở Brownies, và nó luôn đọng lại trong tôi. OK, có lẽ Cú Nâu đã nói

về khăn tay dự phòng và túi đựng đồ khâu vá thì đúng hơn là bao cao su, nhưng cơ bản thì giống nhau cả, chắc chắn rồi?

Tôi nhìn vào trong gương, tô lên môi một lớp son bóng cuối cùng và xịt Allure lên khắp người (Chú thích: Allure là 1 loại nước hoa đắt tiền). OK. Sẵn sàng cho sex.

Ý tôi là, cho Jack.

Ý tôi là... Ôi Trời. Sao cũng được.

Ngày gia đình được tổ chức ở Nhà Panther, là căn nhà ở quê của Nghiệp đoàn Panther ở Hertfordshire. Họ dùng nó để đào tạo và các buổi hội nghị và những ngày thảo luận sáng tạo, không gì trong đó tôi từng được mời tới. Vì thế trước kia tôi chưa bao giờ từng đến đây, và khi tôi ra khỏi taxi, tôi phải thừa nhận là tôi đã rất bị ấn tượng. Nó thực sự là một khu nhà lớn xinh đẹp, với rất nhiều cửa sổ và cột trụ ở mặt tiền. Chắc chắn thuộc thời kỳ từ... thời xa xưa.

"Kiến trúc Georgian tuyệt diệu," ai đó nói khi họ lạo xạo đi qua trên đường rải sỏi.

Georgian. Đó là cái tôi định nói.

Tôi đi theo tiếng nhạc và đi vòng quanh ngôi nhà và thấy bữa tiệc đang trong lúc sôi động nhất trên bãi cỏ rộng thênh thang. Những lá cờ màu mè rực rỡ kết thành tràng dây trang trí ở mặt sau ngôi nhà, những căn lều nhỏ lấm chấm trên bãi cỏ, một ban nhạc đang chơi trên bục biểu diễn nho nhỏ còn bọn trẻ con thì đang gào thét ầm ĩ trên một lầu đài cao su đàn hồi.

"Emma!" Tôi nhìn lên thấy Cyril đang tiến tới phía mình, ông ta ăn mặc như một thằng hề với một chiếc mũ màu đỏ và vàng chấm bi. "Đồ hoá trang của cô đâu?"

"Hoá trang!" Tôi cố tỏ vẻ ngạc nhiên. "Giời ơi! Ủm... Tôi không biết là chúng ta phải mặc."

Điều này không hoàn toàn là thật. Khoảng 5 giờ tối qua, Cyril đã gửi một email khẩn cấp cho tất cả mọi người trong công ty, nội dung: **NHẮC NHỞ: Ở NHGD, YÊU CẦU TẤT CẢ NHÂN VIÊN PANTHER PHẢI MẶC ĐỒ HOÁ TRANG.**

Nhưng thẳng thắn thì. Làm sao bạn có thể sản xuất ra một bộ đồ hoá trang chỉ với 5 phút được báo trước? Và không đời nào tôi sẽ tới đây ngày hôm nay trong một bộ đồ nylon gớm guốc nào đó từ cửa hàng party.

Thêm vào đó, cứ đối mặt với nó coi, họ có thể làm được gì bây giờ chứ?

"Rất tiếc," Tôi nói lơ đãng, nhìn quanh kiếm Jack. "Yên tâm, không sao đâu..."

"Người với ngợm! Đã báo trên bản thư báo, trong thư tin..." Ông ta giữ chặt vai tôi khi tôi cố bỏ đi chỗ khác. "Được rồi, cô phải lấy 1 trong số những bộ dự phòng."

"Cái gì?" Tôi ngây ra nhìn ông ta. "Bộ dự phòng nào cơ?"

"Tôi đã có một cảm giác việc này có thể xảy ra," Cyril nói với một giọng khê hân hoan chiến thắng, "thế nên tôi đã thực hiện những dự phòng trước."

Một cảm giác lạnh lẽo bắt đầu râm ran khắp người tôi. Ông ta không thể có ý...

Ông ta không thể nào định...

"Chúng ta có rất nhiều đồ để lựa chọn," ông ta nói.

Không. Không đời nào. Tôi phải chạy trốn thôi. Ngay bây giờ.

Tôi chuẩn khỏi một cách tuyệt vọng, nhưng tay ông ta như một cái kẹp trên vai tôi. Ông ta bắt tôi vào trong một cái lều, nơi 2 bà trung tuổi đang đứng cạnh một cái giá... ôi Trời ơi. Những bộ đồ hoá trang bằng sợi nhân tạo khủng khiếp dã man nhất tôi từng thấy. Xấu tệ hơn cả cửa hàng party. Ông ta mua chúng ở đâu chứ?

"Không," Tôi nói hoang mang. "Thật đấy. Tôi thích như tôi hiện giờ hơn."

"Mọi người đều phải mặc một bộ đồ hoá trang," Cyril nói cương quyết, "Nó có ghi trên thư báo!"

"Nhưng... nhưng đây là một bộ đồ hoá trang mà!" Tôi nhanh chóng ra hiệu vào váy của mình. "Tôi đã quên không nói. Nó là ừm... một bộ đồ tiệc vườn mùa hè những năm 20, thật sự đấy..."

"Emma! Đây là một ngày vui vẻ," Cyril can thiệp. "Và một phần của sự vui vẻ đấy là từ việc nhìn thấy những đồng nghiệp và gia đình của chúng ta trong những bộ đồ vui nhộn. Việc này nhắc tôi, gia đình của cô đâu?"

"Ôi." Tôi trưng ra bộ mặt tiếc nuối mà tôi đã thực hành cả tuần. "Họ... thực ra, họ không thể tới được."

Việc này có thể bởi tôi đã chẳng hề kể cho bất kỳ ai.

"Cô không kể với họ về việc này à?" Ông ta nhìn vào mắt tôi nghi ngờ. "Cô đã gửi cho họ tờ rơi chưa?"

"Rồi!" Tôi bắt tay ra sau lưng. "Tất nhiên là tôi đã nói với họ. Họ rất muốn được tới đây!"

"Được rồi. Cô sẽ phải trộn lẫn vào với những gia đình và đồng nghiệp khác. Của chúng ta đây. Bạch Tuyết." Ông ta đẩy một bộ váy nylông khủng khiếp với tay phồng về phía tôi.

"Tôi không muốn là nàng Bạch Tuyết..." Tôi bắt đầu nói, rồi dừng lại đột ngột khi thấy Moira bên Kế Toán đang bị nhét một cách khốn khổ vào trong một bộ gorilla to đùng bờm xồm lông lá. "OK." Tôi chộp lấy bộ váy. "Tôi sẽ là Bạch Tuyết."

Tôi hầu như muốn bật khóc. Cái váy đẹp đẽ của tôi thì đang nằm trong một cái túi vải hoa, sẵn sàng cho buổi quên góp vào cuối ngày. Còn tôi thì đang mặc một bộ đồ khiến tôi nhìn giống như một đứa 6 tuổi. 1 đứa 6 tuổi không khiêu thăm mỹ và mù màu.

Khi tôi chán chường ló đầu ra khỏi lều, ban nhạc đang hăng say chơi bài 'Oom-pa-pa' từ phim Oliver, và ai đó đang thông báo khó hiểu và rè rè trên loa phóng thanh. Tôi nhìn quanh, nheo mắt tránh ánh nắng, cố nhận ra mọi người ai đang dưới lớp áo cải trang. Tôi phát hiện ra Paul đang đi qua bãi cỏ, mặc 1 bộ cướp biển, với 3 đứa trẻ lít nhít đang bám lấy chân ông ta.

"Cậu Paul! Cậu Paul ơi! một đứa hét lên. "Làm mặt nhát ma nữa đi cậu!"

"Cháu muốn kẹo!" một đứa khác la lên. "Cậu Paul, cháu muốn một cái kẹooooo!"

"Chào Paul," Tôi nói khốn khổ. "Ông vui vẻ chứ?"

"Bất cứ đứa nào sáng tác ra Ngày hội Gia đình Nghiệp đoàn cần phải bị xử bắn," ông ta nói không chút hài hước. "Bỏ cái quỷ gì ra khỏi chân ta mau!" ông ta căn cáo với một trong số lũ trẻ, và cả bọn chúng hét lên cười hài lòng.

"Má ơi, con không cần tốn một xu," Artemis thì thầm khi cô ta bước đi trong một bộ đồ tiên cá, với sự bầu bạn của một người phụ nữ oai vệ đội một cái mũ khổng lồ.

"Artemis, không cần phải giận dữ quá thế!" người phụ nữ nói oang oang.

Thật kỳ quặc. Mọi người với gia đình họ hoàn toàn khác nhau. Cảm ơn Trời gia đình tôi không có ở đây.

Tôi tự hỏi Jack ở đâu. Có lẽ anh ấy ở trong nhà. Có lẽ tôi nên...

"Emma!" Tôi nhìn lên và thấy Katie đang cầm đầu đi về phía tôi. Cô ấy mặc một bộ cà rốt hoàn toàn kỳ cục, tay trong tay với một người đàn ông cao tuổi tóc muối tiêu. Có thể là cha cô ấy, tôi đoán vậy.

Việc này hơi chút kỳ lạ, bởi tôi nghĩ là cô ấy đã bảo rằng cô ấy sẽ tới với...

"Emma, đây là Phillip!" cô ấy nói rạng rỡ. "Phillip, đây là bạn em Emma. Cô ấy là người đã mang chúng ta đến với nhau đấy! »

Cái.. cái gì?

Không. Tôi không tin.

Đây là người đàn ông mới của cô ấy sao? Đây là Phillip? Nhưng ông ấy ít nhất phải 70!

Trong trạng thái hoàn toàn mơ hồ, tôi bắt tay ông ta, bàn tay khô và mỏng như tờ, giống như tay Ngoại, và xoay sở nói một chút về thời tiết. Nhưng toàn bộ lúc đó tôi hoàn toàn choáng váng.

Đừng khiến tôi nhầm lẫn. Tôi không phải người phân biệt tuổi tác. Tôi không phân biệt bất cứ thứ gì hết. Tôi cho rằng tất cả mọi người đều như nhau, dù cho họ là trắng hay đen, nam hay nữ, trẻ hay...

Nhưng ông ấy là một ông già! Ông ta già rồi!

« Anh ấy không đáng yêu sao? » Katie nói trêu mếu khi ông ta đi khỏi để lấy đồ uống. « Anh ấy rất chín chắn. Không có gì quá rắc rối. Mình chưa bao giờ đi chơi với một người đàn ông như anh ấy trước đây! »

« Mình không thể tin nổi, » tôi nói, giọng hơi nghệt. « Chính xác hai người cách nhau bao nhiêu tuổi? »

« Mình không chắc lắm, » Katie ngạc nhiên nói. « Mình chưa bao giờ hỏi. Sao chứ? »

Mặt cô nàng toả sáng, hạnh phúc và hoàn toàn lâng lâng. Cô ấy không nhận thấy ông ta bao tuổi sao?

"Không sao cả! Tôi hăng giọng. « Vậy... ờ... nhắc lại cho mình. Chính xác thì cậu gặp Phillip ở đâu?"

"Cậu biết mà, khờ ạ!" Katie khiến trách chế nhạo. "Cậu đã đề nghị tớ nên thử tới đâu đó khác đi để ăn trưa, nhớ không? Được rồi, tớ đã tìm thấy một chỗ thật sự không quen, ẩn sâu trong một con phố nhỏ. Thực ra tớ thực sự có cảm tình với nó."

"Nó là... một nhà hàng à? hay một quán café?"

« Không hoàn toàn vậy, » cô ấy trầm ngâm nói. « Tớ chưa bao giờ đến nơi nào giống thế trước đây. Cậu đi vào và ai đó đưa cho cậu một cái khay, rồi cậu đi lấy bữa trưa của mình và ăn nó, ngồi ở khắp đồng bàn đó. Và nó chỉ có giá 2 bảng! Và sau đấy họ còn có các trò giải trí miễn phí! Như có lần thì là trò bingo hay bài Uýt... có lần thì là hát đồng ca quanh piano. Một lần họ còn có tiệc uống trà khiêu vũ! Tớ đã đánh bạn được với cả đồng bạn mới."

Tôi nhìn chăm chăm vào cô ấy trong vài giây tĩnh lặng.

"Katie," cuối cùng tôi nói. "Nơi đó. Nó không thể nào là – một trung tâm chăm sóc thường nhật cho người cao tuổi chứ?"

"Ồ!" cô ấy nói, có vẻ ngạc nhiên. "Ờm..."

"Cố nghĩ xem nào. Có phải mọi người tới đó đều... già cả không?"

"Giờ ạ," cô ấy nói chậm rãi, và chau mày. "Giờ cậu đề cập đến chuyện này, tớ nhận ra là mọi người đều đại loại khá... chín chắn. Nhưng thành thật thì Emma, cậu nên tới đó." Mặt cô ấy rạng rỡ. "Chúng tớ vui cười thực sự!"

"Cậu vẫn tới đó à?" Tôi nhìn chòng chọc vào cô ấy.

« Tớ tới hàng ngày, » cô ấy nói ngạc nhiên. « Tớ ở trong uỷ ban xã hội."

"Lại chào các em!" Phillip nói vui vẻ, lại hiện ra với 3 cái ly. Ông ta tươi cười với Katie và hôn một cái lên má cô ấy, và cô ấy tươi cười đáp lại. Và đột nhiên tôi cảm thấy con tim ấm áp. OK, chuyện này thật kỳ cục. Nhưng họ có vẻ làm như là một cặp đôi thực sự ngọt ngào.

"Gã đàn ông ở sau quầy hàng có vẻ bận tối mắt mũi, tội nghiệp thằng cha ấy!" Phillip nói trong khi tôi nhấp ngụm Pimm's ngon tuyệt đầu tiên, và đang nhắm mắt để thưởng thức nó. (chú thích: Pimm's là 1 nhãn hiệu đồ uống hoa quả, cũng được coi là 1 loại liqueur – nước hoa quả có cồn nhẹ và có đường.)

Mmm. Chắc chắn không có thứ gì dễ chịu hơn cho một ngày hè bằng một cốc mát lạnh —

Gượng 1 phút nào. Mắt tôi mở ra. Pimm's.

Khỉ thật. Tôi đã hứa sẽ làm ở quầy Pimm's với Connor, phải không nhỉ? Tôi liếc đồng hồ đeo tay và nhận ra tôi đã muộn 10 phút. Ôi, trời đánh thánh vật ơi. Không có gì lạ là anh ta đang phải tối mắt tối mũi.

Tôi vội vàng xin lỗi Phillip và Katie, rồi gấp rút nhanh nhất có thể đến quầy hàng ở một góc vườn. Tại đó tôi thấy Connor đang đương đầu một cách can trường với một dây dài dằng dặc trước quầy. Anh ấy mặc như Henry VIII (chú thích: vị vua nổi tiếng của Anh với 8 bà vợ và bãi bỏ quyền lực của Giáo hội Vatican với nước Anh) với áo tay phồng và quần ống túm, và một bộ râu đỏ vĩ đại dính trên mặt. Anh ấy chắc chắn phải đang sôi sùng sục.

"Xin lỗi," Tôi nói thầm, lướt vào cạnh anh ta. "Em phải thay đồ hoá trang. Em phải làm gì đây?"

"Rót Pimm's ra ly," Connor nói cộc lốc. "1 bảng rưỡi 1 ly. Em nghĩ mình có thể xoay xở được không đấy?"

"Có!" tôi trả lời, hơi ưỡng ngạnh. "Dĩ nhiên em có thể xoay xở được mà!"

Trong vài phút sau đó chúng tôi quá bận phục vụ đồ Pimm's để nói chuyện được. Rồi hàng người bắt đầu đi, và chúng tôi lại ở một mình.

Connor thậm chí không nhìn vào tôi, và anh ấy đang lèng kèng đám ly xung quanh hung hăng đến nỗi tôi sợ là anh ta có thể làm vỡ một cái mất. Tại sao anh ấy lại trong một tâm trạng tệ hại như vậy chứ?

"Connor, coi này, em xin lỗi vì đến muộn."

"Không sao cả," anh ấy nói cứng nhắc, và bắt đầu bấm bó bạc hà như thể anh ta muốn giết nó vậy. "Vậy, tối hôm nọ của em tốt đẹp chứ?"

Vậy ra tất cả chuyện này là thế.

"Vâng, cảm ơn anh," tôi trả lời sau một quãng ngừng lại.

"Với người đàn ông mới bí mật của em."

"Vâng," tôi trả lời, và lén lút quét mắt qua bãi cỏ đông đúc tìm Jack.

"Là ai đó ở chỗ làm phải không?" Connor đột nhiên hỏi, và dạ dày tôi khẽ nảy lên.

"Sao anh lại nói vậy?" Tôi hỏi khẽ.

"Bởi vì thế mà em không muốn kể cho anh đó là ai."

"Không phải thế đâu! Chỉ là... coi nào, Connor, anh không thể chỉ tôn trọng sự riêng tư của em được sao?"

"Anh cho là anh có quyền được biết bởi vì ai mà anh bị đá." Anh ấy ném cái nhìn quở trách sang tôi.

"Không anh không có quyền!" Tôi vạch lại, rồi nhận ra là mình nói nghe có vẻ tồi tệ. "Em chỉ nghĩ là không ích lợi gì khi bàn chuyện đó cả."

"Được thôi, anh sẽ tìm ra chuyện đó." Hàm anh ta bạnh ra dứt khoát. "Sẽ không lâu đâu."

"Connor, làm ơn đi. Em thực sự không nghĩ là..."

"Emma, anh không phải thẳng ngu." Anh ấy nhìn tôi ước lượng. "Anh biết em rõ hơn em cho là anh biết một chút đấy."

Tôi cảm thấy rung rinh một cảm giác bất định. Có lẽ tôi đã đánh giá thấp Connor suốt lúc này. Có lẽ anh ta đã hiểu tôi. Ôi trời. Nếu anh ta đoán ra thì sao?

Tôi bắt đầu cắt lát 1 quả chanh, luôn tìm kiếm trong đám đông. Dầu sao thì Jack đang ở đâu chứ?

"Anh đoán ra rồi," Connor nói đột ngột, và tôi nhìn lên thấy anh ta đang nhìn tôi chăm chăm đặc thẳng. "Là Paul, không phải chứ?"

"Cái gì?" Tôi há hốc nhìn anh ta, muốn cười phá lên. "Không, đó không phải Paul! Cái quái gì mà sao anh lại nghĩ đó là Paul?"

"Em cứ nhìn ông ta." Anh ta ra hiệu về chỗ Paul đang đứng không xa, đang ủ rũ uống một chai bia. « Cứ hai phút! »

"Em không nhìn ông ta," tôi hấp tấp nói. "Em chỉ nhìn... Em chỉ xem xét bầu không khí chung thôi."

"Thế sao ông ta lại lang thang quanh quần đây?"

"Ông ta không phải! Thật đấy, Connor, hãy tin ở em, em không đi chơi với Paul đâu."

"Em nghĩ anh là một thằng ngớ ngẩn, phải không?" Connor nói với sự giận dữ vụt bốc lên.

"Em không nghĩ anh là một thằng ngớ ngẩn! Em chỉ... Em nghĩ đó là một việc vô vị. Anh sẽ không bao giờ..."

"Đó là Nick ư?" Mắt anh ta nheo lại. « Giữa em và anh ta luôn có chút tia lửa tồn tại. »

« Không! » Tôi nói sốt ruột. « Đó không phải Nick đâu. »

Thành thật thì. Những cuộc tình vụng trộm thật khó giữ được phi bồ cũ của bạn tra hỏi về người thứ ba. Tôi đáng nhẽ không đời nào nên nhận làm cái quầy hàng Pimm's ngu ngốc này.

« Ôi trời đất ơi, » Connor nói hạ thấp giọng. « Nhìn kia. »

Tôi nhìn lên, và dạ dày tôi chao đảo. Jack đang bước trên bãi cỏ đi về phía chúng tôi, trong trang phục như một cao bồi, với quần da chần bò và một cái áo sơ mi kẻ ca rô và một cái mũ cao bồi chính hiệu.

Anh ấy nhìn tròn vẹn và hoàn toàn gợi cảm, tôi cảm thấy hơi e thẹn.

« Anh ta đang đi tới đây! » Connor rít lên. « Nhanh lên! Dọn vỏ chanh kia đi. Xin chào ngài," anh ấy nói to hơn. "Ông có muốn một ly Pimm's không?"

"Cảm ơn nhiều, Connor," Jack nói với một nụ cười. Rồi anh ấy nhìn sang tôi. "Xin chào, Emma. Hôm nay vui chứ?"

"Xin chào," tôi nói, giọng tôi phải cao hơn sáu mức so với thông thường. "Vâng, thật... đáng yêu!" Tay run run tôi rót một ly Pimm's và đưa nó cho anh ấy.

"Emma! Em quên bạc hà rồi!" Connor nói.

"Thiếu bạc hà không sao đâu," Jack nói, mắt anh ấy gắn chặt vào mắt tôi.

"Ông có thể có chút bạc hà nếu ông muốn," tôi nói, nhìn chăm chăm lại.

"Chỉ thế này cũng có vẻ ổn rồi. Ánh mắt anh ấy hơi loé lên tia lấp lánh, và anh ấy uống một ngụm Pimm's.

Chuyện này thật hoang đường. Chúng tôi không thể rời mắt khỏi nhau nổi. Chắc hẳn chuyện gì đang diễn ra là hoàn toàn rõ ràng đối với mọi người khác chứ? Chắc Connor phải nhận ra chứ? Tôi nhanh chóng nhìn đi chỗ khác và giả bộ đang bận bịu với đá.

"Vâng, Emma," Jack nói ngẫu nhiên. "Chỉ là để bàn ngắn gọn về công việc thôi. Về việc đánh máy bổ sung mà tôi đã giao cho cô. Hồ sơ Leopold."

"Ờ vâng?" Tôi nói, bối rối làm rơi một cục đá lên quầy thu tiền.

"Có lẽ chúng ta có thể có vài lời ngắn gọn về việc đó trước khi tôi đi chứ?" Anh ấy nhìn vào mắt tôi. "Tôi có một dãy phòng ở trên nhà."

"Phải rồi," tôi trả lời, tìm nện thành thịch. "OK."

"1 giờ... được chứ?"

"1 giờ được ạ."

Anh ấy nhàn nhã đi khỏi, tay cầm ly rượu Pimm's của mình, và tôi cứ nhìn chăm chăm theo anh ấy, để nhỏ giọt cục đá xuống bãi cỏ.

1 dãy phòng. Điều đó chỉ có thể có nghĩa là 1 thứ.

Jack và tôi sẽ quan hệ.

Và đột nhiên, không báo trước, tôi cảm thấy thực sự, thực sự lo lắng.

"Tôi đã quá ngu ngốc!" Connor kêu lên, đột ngột đặt dao xuống. "Tôi đã mù mà." Anh ta quay sang đối diện tôi, cặp mắt xanh bùng bùng thiêu cháy. « Emma, tôi biết ai là người mới của em. »

Tôi cảm thấy một cơn co thắt sợ hãi khổng lồ.

« Không, anh không biết đâu, » Tôi nói nhanh. « Connor, anh không biết đó là ai đâu. Thực đấy, không phải bất cứ ai ở cơ quan đâu. Em mới gặp thôi. Đó là cái gã sống ở tây London, anh chưa bao giờ gặp anh ta cả, anh ta tên là... ừm... Gary, anh ấy làm người đưa thư. »

« Đừng có dối tôi! Tôi biết chính xác đó là ai. » Anh ta khoanh tay lại và bắn sang tôi một cái nhìn dài đằng đằng, lạnh thấu xương. « Đó là Tristan ở bên Thiết kế, phải không? »

* * *

Ngay khi phần việc của chúng tôi ở quầy hàng kết thúc, tôi chạy thoát khỏi Connor và đi tới ngồi dưới một tán cây với một ly rượu Pimm's, cứ 2

phút lại liếc vào đồng hồ đeo tay của mình. Tôi hoàn toàn không thể tin nổi tôi lại bồn chồn như thế về chuyện này. Có lẽ Jack biết cả đồng chiêu thức. Có lẽ anh ấy sẽ trông chờ tôi trở nên thực sự thạo đời. Có lẽ anh sẽ trông chờ mọi loại mưu mẹo kinh ngạc mà tôi thậm chí còn chưa bao giờ nghe nói.

Ý tôi là... Tôi không nghĩ mình kém cỏi về sex.

Bạn biết đấy. Nói chung. Mọi thứ đều cần xem xét.

Nhưng chúng ta đang nói về cái loại tiêu chuẩn nào ở đây? Tôi cảm thấy như thể tôi vừa đua tranh trong những cuộc biểu diễn nho nhỏ của địa phương và đột nhiên tôi đang phát biểu ở thể vận hội Olympic. Jack Harper là một triệu phú quốc tế. Anh ấy hẳn phải từng hẹn hò với những siêu mẫu và... và những vận động viên thể dục... những phụ nữ với bộ ngực khổng lồ vênh váo... những đường cong bao gồm cả những cơ bắp mà tôi thậm chí không nghĩ là tôi có sở hữu.

Tại sao từ trước đến nay tôi luôn phải cố rướn lên cho phù hợp? Tại sao? Tôi đang bắt đầu cảm thấy phát ốm. Đây là một ý tưởng tồi, tồi tệ. Tôi sẽ không bao giờ trở nên đẹp đẽ như giám đốc của Phần Mềm Gốc, phải không? Tôi chỉ có thể hình dung về cô ta, với cặp giò thon dài và bộ đồ lót 400\$ và thân hình mượt mà, rám nắng... có lẽ cô ta cầm một chiếc roi da... có lẽ cô bạn người mẫu lưỡng tính quyến rũ đang sẵn sàng để rắc các thứ lên...

OK, dừng lại coi. Chuyện này đang trở nên lố bịch. Tôi sẽ ổn thôi. Tôi chắc là tôi sẽ ổn. Nó sẽ như thể tham gia kỳ thi múa balê – một khi bạn ở trong cuộc, bạn sẽ quên mất sự lo lắng. Cô giáo cũ dạy balê của tôi từng luôn nói với chúng tôi rằng, "Miễn là các em giữ chân mình diễn một cách đáng yêu và một nụ cười trên gương mặt, các em sẽ múa thật tuyệt diệu."

Cái mà tôi đoán chừng cũng là kiểu áp dụng được ở đây.

Tôi liếc nhìn đồng hồ và cảm thấy một cơn co thắt hoảng sợ mới. Bây giờ là 1 giờ đúng.

Thời điểm để đi đến và làm tình. Tôi đứng lên, và kín đáo làm một vài động tác mềm dẻo, chỉ để đề phòng. Rồi tôi hít một hơi thở sâu và, với trái

tim đang đập rộn ràng, bắt đầu bước về phía ngôi nhà. Tôi chỉ vừa tới mé bãi cỏ thì một giọng lạnh lạnh đập vào tai tôi.

"Con bé đây rồi! Emma! Cooee!"

Nghe như tiếng má tôi. Kỳ thật. Tôi dừng lại đột ngột, và quay ra, nhưng tôi không thể thấy bất cứ ai. Hẳn phải là một ảo giác. Hẳn phải là tội lỗi trong tiềm thức đang cố giày vò tôi, hoặc gì đó.

"Emma, quay ra! Ở đây này!"

Gượng đã. Nghe như tiếng Kerry.

Tôi ngơ ngác nhìn kỹ khung cảnh đêm đông, mắt tôi nheo lại dưới nắng. Tôi không thể nhìn thấy gì hết. Tôi đang nhìn hết xung quanh, nhưng tôi không thể thấy —

Và rồi bỗng nhiên, như một Ảnh ảo 3 chiều (Magic Eye), họ xuất hiện trong tầm nhìn. Kerry, Nev, và má tôi và ba. Đang bước về phía tôi. Tất cả đều trong bộ đồ hoá trang. Má đang mặc một bộ kimono Nhật Bản và cầm một giỏ picnic. Ba mặc như Robin Hood và cầm 2 cái ghế gấp. Nev trong bộ đồ Siêu nhân và cầm một chai rượu. Còn Kerry thì đang mặc một bộ trang phục Marilyn Monroe từ đầu đến chân, bao gồm cả bộ tóc giả bạch kim vàng hoe và đôi giày cao gót, và mãi nguyện thu hút những cái nhìn chăm chú.

Chuyện gì đang diễn ra vậy?

Họ đang làm gì ở đây?

Tôi không hề nói với họ về Ngày Gia đình Nghiệp đoàn. Tôi biết là tôi không kể mà. Tôi khẳng định là tôi không có làm.

« Chào Emma! » Kerry nói khi chị ta tới gần. "Thích bộ trang phục này chứ?" Chị ta khẽ hất vai một cái và vỗ nhẹ bộ tóc giả vàng hoe.

"Con đóng là ai chứ, con yêu? » Má nói, bối rối nhìn vào bộ váy nylông của tôi. « Là Heidiia? »

« Con... » Tôi xoa mặt. « Má... mọi người đang làm gì ở đây thế? Con chưa từng – Ý con là, con đã quên không báo mọi người."

"Chị biết em quên," Kerry nói. "Nhưng bạn em Artemis đã kể cho chị tất cả về việc này ngày hôm nọ, khi chị gọi đến."

Tôi nhìn chăm chăm vào chị ta, không có khả năng nói nổi.

Tôi sẽ giết Artemis. Tôi sẽ ám sát cô ta.

« Vậy bao giờ thì đến cuộc thi trang phục giả trang? » Kerry hỏi, nháy mắt với 2 cậu thiếu niên đang trở mắt nhìn chị ta. « Chúng ta không lỡ mất nó chứ, phải không? »

« Đây... đây không phải là một cuộc thi, » tôi nói, lấy lại giọng.

« Thật sao? » Kerry nhìn có vẻ khó chịu.

Tôi không thể tin nổi chị ta. Đó là lý do vì sao chị ta tới đây, không phải sao? Để thắng một cuộc thi ngu ngốc.

"Chị đã đi tới tận đây chỉ vì một cuộc thi trang phục giả trang à? » Tôi không thể ngăn mình nói vậy.

« Tất nhiên là không rồi! » Kerry nhanh chóng trở lại vẻ khinh miệt thường ngày. « Nev và chị đang bảo ba má em tới Trang viên Hanwood. Nó ngay gần đây. Vậy nên chúng ta đã nghĩ sẽ dừng lại đây."

Tôi cảm thấy một sự khuây khoả lấp lánh. Cảm ơn Trời. Chúng tôi có thể trao đổi qua loa, rồi họ có thể sẽ đi làm tiếp việc của họ.

« Chúng ta đã chuẩn bị một buổi picnic, » Má nói. « Giờ, hãy đi tìm một nơi đáng yêu nào. »

"Mọi người cho là có thời gian cho một buổi picnic à? » Tôi nói, cố vô tình cất tiếng. « Mọi người có thể bị tắc đường. Trên thực tế, có lẽ mọi người nên đi thẳng luôn từ bây giờ, chỉ để được đảm bảo... »

« Bàn chỉ được đặt từ 7 giờ!" Kerry nói, ngoảnh tôi một cái kỳ quặc. « Ở dưới tán cây này thì sao? »

Tôi nhìn một cách căm lặng khi Má giữ một tấm thảm len sọc vuông picnic, còn Ba thì đặt hai cái ghế xuống. Tôi không thể ngồi xuống và ăn picnic với gia đình trong khi Jack đang đợi để quan hệ với tôi được. Tôi phải làm gì đó, nhanh lên. Nghĩ coi.

« Ừm, chuyện là, » Tôi đột ngột nói với sự truyền cảm, « chuyện là, thực ra, con sẽ không thể ở lại được. Bọn con còn có nhiều nhiệm vụ phải làm. »

« Đừng bảo ta là họ không thể cho con nghỉ một tiếng rưỡi, » Ba nói.

« Emma là trực quay của cả toàn bộ công ty này! » Kerry nói với một tiếng cười mỉa mai khúc khích. « Em không thể kể ra sao? »

« Emma! » Cyril đang tiến lại gần thăm picnic. "Sau cùng thì gia đình cô cũng tới! Và mặc đồ hoá trang. Tốt ghê!" Ông ta tươi cười nhìn quanh, cái mũ hề của ông ta leng keng trong làn gió nhẹ. "Giờ hãy chắc là tất cả mọi người đã mua một vé số..."

"Ồ, chúng tôi sẽ mua," Má nói. "Và chúng tôi đang tự hỏi..." bà mỉm cười với tôi. "Liệu Emma có thể có chút thời gian nghỉ để ăn picnic với chúng tôi chẳng?"

"Chắc chắn rồi!" Cyril nói. "Cô đã làm xong phần việc ở quầy hàng Pimm's, không phải sao Emma? Giờ cô có thể nghỉ ngơi được rồi."

"Hay lắm!" Má nói. "Đó là một tin tốt, không phải sao Emma?"

"Tuyệt lắm!" cuối cùng tôi ráng nở một nụ cười bất động.

Tôi không có lựa chọn nào. Tôi không có đường nào thoát khỏi chuyện này. Với đầu gối cứng đờ, tôi ngồi bệt xuống thảm và nhận một ly rượu.

"VẬY, Connor có ở đây không?" Má hỏi, để đuôi gà lên đĩa.

"Ssì! Đừng nói đến Connor!" Ba nói với giọng Xun Xoe.

"Chị nghĩ là em đang định chuyển tới ở với anh ta," Kerry nói, nhấp một ngụm sâm panh. "Có chuyện gì xảy ra đây?"

"Cô ấy đã làm điểm tâm cho anh ta," Nev châm biếm, và Kerry cười khúc khích.

Tôi cố mỉm cười, nhưng mặt tôi hoàn toàn không thể làm được. Giờ là 1 giờ 10 rồi. Jack sẽ phải chờ đợi. Tôi có thể làm gì chứ?

Khi Ba đưa tôi một cái đĩa, tôi thấy Sven đang đi qua.

« Sven, » tôi nói nhanh. « Ủm, Ngài Harper đã ân cần hỏi tôi lúc trước về gia đình tôi. Và không chắc họ ở đây hay không. Anh có thể nào bảo ông ấy rằng họ đã... họ không ngờ đã qua đây được không? » Tôi liếc nhìn lên anh ta và mặt anh ta ánh lên sự thông hiểu.

« Tôi sẽ chuyển lời nhắn, » anh ta nói.

Và thế là chấm dứt chuyện ấy.

BÍ MẬT CỦA EMMA

Sophie Kinsella
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Có lần tôi đã đọc một bài báo tên là "Khiến Mọi Thứ Diễn Ra Theo Ý Của Bạn", nó đã nói rằng nếu một ngày hoá ra không theo ý muốn của bạn, bạn nên quay lại, lập biểu đồ những sự khác nhau giữa Mục tiêu và Kết quả của mình, và việc đó sẽ giúp bạn rút được bài học từ những sai lầm của mình.

C

OK. Cứ lập biểu đồ ngày hôm nay đã đi trệch hướng thế nào so với kế hoạch gốc mà tôi đã đặt ra sáng nay.

Mục tiêu: Nhìn giống như người phụ nữ gợi tình và thạo đời trong bộ đầm đẹp dễ tôn dáng.

Kết quả: Nhìn giống như phiên bản nữa của Heidi/Munchkin với tay áo nylông phòng kinh tởm.

Mục tiêu: Đặt cuộc hẹn hò bất chính bí mật với Jack.

Kết quả: Đặt cuộc hẹn hò bất chính bí mật với Jack rồi không tới nơi được.

Mục tiêu: Làm tình tuyệt diệu cùng Jack trong một nơi chốn lãng mạn.

Kết quả: Có đùi gà nướng lác trên thảm picnic.

Mục tiêu toàn cục: Phởn phơ.

Kết quả toàn cục: Hoàn toàn khổ sở.

Tất cả mọi việc tôi có thể làm là nhìn chăm chăm im thin thít xuống đĩa của mình, tự nói với bản thân mình rằng chuyện này không thể kéo dài mãi mãi được. Ba và Nev đã đùa cợt cả tỷ lần về chuyện Đừng Đề Cập Đến Connor. Kerry đã khoe với tôi cái đồng hồ đeo tay Thụy Sĩ giá 4000 Bảng của chị ta và khoe khoang về việc công ty của chị ta đang mở rộng ra nữa

thế nào. Và bây giờ thì chị ta đang kể cho chúng tôi rằng chị ta đã chơi golf với vị sếp thừa hành của Hãng hàng không Anh quốc tuần trước và ông ta đã cố sẵn tuyển chị ta.

"Tất cả bọn họ đều cố thử việc ấy," chị ta nói, đang cắn một miếng đùi gà to đùng. "Nhưng cháu nói với họ rằng, nếu tôi đã cần một công việc..." Chị ta nói nhỏ dần. "Anh cần gì à?"

"Xin chào mọi người," một giọng lãnh đạm quen thuộc vang lên từ trên đỉnh đầu tôi.

Rất chậm rãi tôi ngẩng đầu lên, chớp chớp mắt trước ánh sáng.

Đó là Jack. Đang đứng đó tương phản với bầu trời xanh trong bộ đồ cao bồi của anh. Anh khẽ mỉm cười gần như không thể nhận thấy được với tôi, và tôi cảm thấy trái tim mình nảy lên. Anh ấy tới để gặp tôi. Tôi nên biết trước rằng anh ấy sẽ tới.

"Chào!" Tôi nói, nửa chừng sững sốt. "Mọi người, đây là..."

"Tôi tên là Jack," anh ấy cắt lời tôi một cách vui vẻ. "Tôi là một người bạn của Emma. Emma..." Anh ấy nhìn tôi, mặt anh ấy đột nhiên bối rối. "Anh đã lo là em cần gì."

"Ôi!" Tôi nói với một tiếng thở phào nhẽ nhõm. "Ôi được rồi, đừng bận tâm, mọi chuyện này tình cờ xảy ra mà."

"Thật tiếc quá! » Má nói. "Cậu không thể ít nhất ở lại uống một chút sao? Jack, hoan nghênh cậu tham gia cùng chúng tôi, hãy ăn đùi gà hoặc thứ khoái khẩu nào đó. »

« Bọn con phải đi, » Tôi vội nói. « Không phải sao, Jack? »

« Tôi e là chúng tôi phải đi, » anh ấy nói và đưa một tay ra để kéo tôi dậy.

« Xin lỗi, mọi người," tôi nói.

« Chúng tôi không sao đâu! » Kerry nói với tiếng cười mỉa mai không thay đổi. « Chị chắc em có một việc sống còn nào đó phải làm, Emma. Trên thực tế, chị chắc rằng toàn bộ cái sự kiện này sẽ sụp đổ nếu thiếu em! »

Jack dừng lại. Rất chậm rãi, anh ấy quay lại.

« Để tôi đoán nhé, » anh ấy nói một cách thích thú. « Cô hẳn phải là Kerry. »

« Vâng! » chị ta ngạc nhiên nói. « Đúng vậy đấy. »

« Và Má... Ba..." Anh nhìn qua một lượt các gương mặt. « Và cậu hẳn là... Nev? »

"Ghép đúng rồi!" Nev nói với tiếng cười giòn dã.

"Tốt lắm!" Má bật cười nói. "Emma chắc phải kể cho cậu một chút về bọn tôi."

"Ồ... cô ấy có," Jack đồng tình, nhìn quanh thăm picnic với một kiểu thích thú kỳ quặc trên gương mặt. "Bác biết đấy, có lẽ rốt cuộc đây là lúc để uống với nhau một chút."

Cái gì? Anh ấy nói gì vậy?

"Tốt quá," Má nói. "Luôn hân hạnh được gặp bạn bè của Emma!"

Tôi theo dõi cảm thấy hoàn toàn không tin nổi khi Jack ngồi thoải mái xuống tấm thảm. Anh ấy đáng nhẽ đã phải giải thoát cho tôi khỏi mọi chuyện này. Không phải là tham gia vào. Chậm rãi, tôi ngồi bệt xuống cạnh anh.

"Vậy là, cậu làm việc cho công ty này hả Jack?" Ba nói, rót cho anh ấy một cốc rượu.

"Theo một cách nào đó," Jack nói sau thoáng ngừng lại. "Bác có thể nói là... cháu đã từng."

"Cậu làm nhiều việc cùng lúc à?" Má nói khéo.

"Bác có thể coi nó như thế cũng được, cháu đoán vậy." Mặt anh ấy hơi nhếch lên một nụ cười mỉm.

"Ồi!" Má nói một cách thông cảm. "Quả là tiếc. Tuy nhiên, bác chắc là việc gì đó sẽ đến thôi."

Ồi Trời. Bà hoàn toàn chẳng có ý niệm nào về việc anh ấy là ai. Không ai trong gia đình tôi có bất kỳ ý niệm nào về việc anh ấy là ai cả. Tôi thật sự không hoàn toàn chắc chắn là tôi thích điều đó.

"Mẹ đã gặp Danny Nussbaum vào hôm nọ trong bưu điện, Emma ạ," Má nói thêm, thái lát một cách nhanh nhẹn mấy quả cà chua. "Anh ta đã hỏi về con."

Qua khoé mắt, tôi có thể thấy cặp mắt của Jack đang sáng lên.

"Giời ơi!" Tôi nói, má tôi nóng bừng lên. "Danny Nussbaum! Con đã không còn nghĩ tới anh ta từ nhiều năm trước."

Danny và Emma đã từng hẹn hò với nhau," Má giải thích cho Jack với một nụ cười trêu mếu. "Thật là một cậu bé dễ thương. Rất ham đọc sách. Nó và Emma đã từng học với nhau trong phòng ngủ của con bé vào tất cả các buổi chiều."

Tôi không thể nhìn Jack. Tôi không thể.

"Bác biết đấy... Ben Hur là một bộ phim hay, » Jack đột nhiên nói với giọng tự lự. "Một bộ phim rất hay." Anh mỉm cười với Má. "Bác có nghĩ vậy không?"

Tôi sắp giết anh ta rồi.

"Ờ... phải!" Má trả lời, hơi bối rối. "Phải đấy, bác đã luôn thích Ben Hur." Bà cắt cho Jack một khoanh lớn bánh trứng và thêm vào một khoanh cà chua. "Vậy, Jack," bà ấy nói giọng thông cảm trong khi đưa cho anh một chiếc đĩa giấy. "Cậu có được đảm bảo về mặt tài chính không?"

"Cháu vẫn OK," Jack đáp lại trịnh trọng.

Má nhìn anh ấy một lúc. Rồi bà lục lọi trong giỏ picnic và bỏ ra một cái bánh trứng Sainsbury nữa vẫn còn để trong hộp.

"Cầm lấy này," má nói, đẩy nó về phía anh. "Và mấy quả cà chua nữa. Chúng sẽ giúp cậu vượt qua."

"Ồi không," Jack nói ngay lập tức. "Thật đấy, cháu không thể..."

"Bác nhất quyết không cho cậu từ chối đâu!"

"Được rồi, thế này thật tốt bụng quá." Jack mỉm cười ấm áp với má.

"Cậu có muốn một lời khuyên về sự nghiệp miễn phí không Jack?" Kerry nói, đang nhai nhóp nhép một miếng gà.

Tim tôi khê nảy lên lo lắng. Làm ơn, làm ơn đừng cố bắt Jack bước đi theo kiểu người phụ nữ thành đạt.

"Giờ, cậu cần nghe Kerry," Ba nói vào một cách tự hào. "Con bé là ngôi sao của chúng ta! Nó đã có công ty của riêng nó. »

« Thật vậy à? » Jack nói lịch sự.

« Văn phòng du lịch của chính tôi, » Kerry nói với một nụ cười thoải mái. « Khởi đầu từ hai bàn tay trắng. Giờ chúng tôi có 40 nhân viên và một

nguồn vốn lưu động khoảng hơn 2 triệu. Và cậu có biết bí mật của tôi là gì không? »

« Tôi... không biết, » Jack trả lời.

Kerry vươn người tới phía trước và nhìn tập trung vào anh với cặp mắt xanh của mình.

"Golf."

"Golf!" Jack lặp lại.

"Kinh doanh là tất cả những gì liên quan đến mạng lưới," Kerry nói. "Nó liên quan tới những mối giao thiệp. Tôi đang nói với anh rằng, Jack, tôi đã gặp hầu hết những thương nhân hàng đầu trong vùng trên sân golf. Năm bắt bất kỳ mối xã giao nào. Năm bắt mối xã giao này." Chị ta giang tay đưa khắp quang cảnh đám đông. "Tôi biết thằng cha đứng đầu ở đây. Tôi có thể gọi cho anh ta vào ngày mai nếu muốn."

Tôi nhìn chăm chăm vào chị ta, đông cứng lại vì ghê tởm.

"Thật sao?" Jack hỏi chột lại. "Thế à?"

"Ồ vâng." Chị ta rướn người về phía trước vẻ tin cậy. "Và ý tôi là, thằng cha đứng đầu."

"Thằng cha đứng đầu," Jack lặp lại. "Tôi bị ấn tượng đấy."

"Cỗ lễ Kerry có thể nói tốt cho cậu, Jack à!" Má kêu lên với cảm hứng bất chợt.

"Cháu sẽ làm thế, phải không, Kerry yêu quý?"

Lẽ ra tôi đã nở ra tràng cười kích động. Nếu chuyện đó không quá hoàn toàn và cực kỳ đáng ghê tởm.

"Tôi đoán là tôi sẽ đi chơi golf ngay lập tức," Jack nói. "Gặp những người thích hợp." Anh ấy nhướn mày sang tôi. "Em nghĩ sao, Emma?"

Tôi khó có thể nói nổi. Tôi đang còn hơn cả ngượng nghịu. Tôi chỉ muốn biến mất vào trong tấm thảm và không bao giờ bị trông thấy nữa.

"Anh Harper?" Một giọng nói cắt ngang và tôi thở ra nhẹ nhõm. Tất cả chúng tôi cùng ngẩng lên và thấy Cyril đang cúi mình xuống chỗ Jack vẻ khó xử.

"Tôi thực sự rất lấy làm tiếc đã cắt ngang thừa ngài," ông ta nói, lúng túng liếc nhìn khắp gia đình tôi như thể đang cố nhận ra bất kỳ lý do nào

khiến Jack Harper có thể ăn picnic với chúng tôi. "Nhưng Malcolm St John đang ở đây và có đôi lời muốn nói."

"Tất nhiên rồi," Jack nói, và mỉm cười lịch sự với Má. "Nếu bác có thể lượng thứ cho cháu một lát."

Khi anh ấy cẩn thận đặt cốc của mình xuống đĩa và đứng thẳng lên, cả gia đình tôi liếc nhìn nhau bối rối.

"Hãy cho anh ta một cơ hội thứ hai đi!" Ba kêu lên đùa cợt với Cyril.

"Tôi xin lỗi?" Cyril nói, bước vài bước về phía chúng tôi.

"Ông tướng Jack đó," Ba nói, chỉ về phía Jack, người đang nói chuyện với một thằng cha mặc đồ màu xanh navy chói sáng.

"Các ông đương tính tuyển anh ta lại phải không?"

Cyril nhìn một cách cứng nhắc từ Ba sang tôi và lại quay đi.

"Chuyện ổn mà Cyril!" tôi khẽ kêu lên. "Ba, im đi. OK?" Tôi nói thầm. "Anh ấy sở hữu công ty đấy."

"Cái gì?" Mọi người nhìn chòng chọc vào tôi.

"Anh ấy sở hữu công ty," tôi nói, mặt nóng bừng. "Vậy nên... đừng có đùa cợt gì về anh ấy nữa."

"Người đàn ông mặc đồ anh hề sở hữu công ty á?" Má hỏi, ngạc nhiên nhìn Cyril.

"Không! Jack đó! Hoặc ít nhất là, phần to vĩ đại nào đó của nó." Tất cả bọn họ vẫn đang hoàn toàn ngây người ra nhìn. "Jack là một trong những người sáng lập Nghiệp đoàn Panther!" Tôi thất vọng rít lên. "Anh ấy chỉ cố nhún nhường thôi."

"Em đang nói rằng gã kia là Jack Harper à? » Nev nói trong sự ngỡ ngàng.

"Phải!"

Rồi là một khoảng im lặng sững sốt. Khi tôi nhìn quanh, tôi thấy một miếng đùi gà đã rơi xuống từ miệng của Kerry.

"Jack Harper – triệu phú," Ba nói, chỉ để chắc chắn.

"Triệu phú á?" Má có vẻ hoàn toàn bối rối. "Vậy... anh ta có còn muốn bánh trứng nữa hay không?"

"Tất nhiên là anh ta không muốn bánh trứng!" Ba nói gắt gỏng. "Anh ta muốn một cái bánh trứng để làm gì chứ? Anh ta có thể mua cả triệu cái bánh trứng ấy chứ!"

Mắt của Má bắt đầu chớp chớp quanh tấm thảm picnic với vẻ hơi bối rối.

"Nhanh lên!" đột nhiên bà thốt ra. "Bỏ khoai rán vào một cái bát đi. Có một cái trong hòm đấy..."

"Chúng vẫn ổn như thế thôi..." tôi bắt đầu nói một cách bất lực.

"Triệu phú không có ăn khoai rán trong gói đâu!" má rít lên. Bà đổ một mạch khoai rán vào trong một cái bát nhựa và bắt đầu vội vàng phủi thẳng tấm thảm. "Brian! Có mảnh vụn trên râu anh kìa!"

"Vậy làm thế quái nào mà em lại biết Jack Harper thế?" Nev hỏi.

"Em... Em chỉ biết anh ta thôi," Tôi hơi tô vẽ. "Chúng em đã làm việc cùng nhau và các chuyện vợ vãn, và anh ấy đại loại trở thành một... một người bạn. Nhưng nghe này, đừng có hành động khác lạ đi." Tôi nói nhanh khi Jack bắt tay gõ choé sáng kia, và bắt đầu quay lại chỗ thảm picnic.. "Cứ xử lý theo cách mọi người làm lúc trước..."

Ôi Trời. Tại sao tôi lại thấy buồn bực thế? Khi Jack tiến lại gần, toàn thể gia đình tôi đang ngồi thẳng đơ, nhìn chăm chăm vào anh ta trong sự im lặng sợ hãi.

"Chào!" Tôi nói tự nhiên nhất có thể, rồi nhanh chóng nhìn trừng trừng giận dữ khắp bọn họ.

"VẬY... JACK!" Ba nói một cách tự tin. "Uống nữa nhé! rượu này cậu uống được chứ? Bởi chúng tôi có thể dễ dàng phóng qua cửa hàng rượu, mua thứ gì đó với một chai rượu nho đích thực."

"Rất tuyệt, cảm ơn," Jack nói, nhìn có vẻ hơi ngại.

"Jack, tôi có thể làm cái gì khác cho cậu ăn nào? Má bối rối hỏi. "Tôi đã mua ít khúc cá hồi thượng hạng ở đâu đó. Emma, đưa cho Jack đĩa của con đi!" bà quát. "Cậu ta không thể ăn trên giấy được."

"VẬY... JACK," Nev nói với giọng thân mật. "Một anh chàng như cậu thì lái xe gì nào? Không, đừng nói cho tôi." Anh ta giơ tay lên. "Một cái Porsche. Tôi có đúng không nào?"

Jack nhìn vào mắt tôi với một vẻ kỳ quặc, và tôi nhìn chăm chăm lại anh ấy một cách van nài, cố chuyển thông điệp cho anh ấy rằng tôi không có lựa nào nào, rằng tôi thực sự rất xin lỗi, rằng về căn bản là tôi muốn chết...

"Tôi cho là vỏ bọc của tôi đã bị phá vỡ rồi," anh nói với một nụ cười toe.

"Jack!" Kerry, người đã lấy lại được bình tĩnh, kêu lên. Chị ta mỉm cười lấy lòng Jack và đưa tay ra. "Rất vui được gặp anh một cách hợp thức."

"Nhất định rồi!" Jack nói. "Dầu cho... không phải chúng ta vừa mới gặp nhau rồi sao?"

"Ở cương vị những người chuyên nghiệp," Kerry nói trôi chảy, "Hai chủ kinh doanh với nhau. Đây là các cửa tôi, và bao giờ anh có cần bất cứ sự giúp đỡ nào về việc thu xếp du lịch theo bất cứ kiểu nào, xin hãy gọi cho tôi. Hoặc nếu anh muốn gặp gỡ xã giao... có lẽ 4 người chúng ta có thể đi chơi lúc nào đó! Làm một chuyến? Có phải không Emma?"

Tôi ngây ra nhìn chăm chăm vào chị ta. Từ lúc nào mà Kerry và tôi lại hoạt động xã hội cùng với nhau vậy?

Emma và tôi là chị em về mặt thực tế, dĩ nhiên rồi," chị ta ngọt ngào nói thêm, để cánh tay vòng qua tôi. "Tôi chắc là con bé đã kể với anh."

"Ồ, cô ấy có kể với tôi vài điều," Jack trả lời, vẻ mặt khó đoán. Anh ấy cắn một miếng gà quay và bắt đầu nhai.

"Chúng tôi lớn lên cùng nhau, chúng tôi đã chia sẻ mọi thứ." Kerry ôm chặt tôi một cái và tôi cố mỉm cười, nhưng mùi nước hoa của chị ta gần như đang làm tôi nghẹt thở.

"Điều đó không hay sao!" Má thích thú nói. "Ta ước mình đã có một chiếc camera."

Jack không trả lời. Anh ấy chỉ nhìn Kerry mãi một cách đánh giá.

"Chúng tôi không thể thân thiết hơn!" Nụ cười lấy lòng của Kerry thậm chí còn mở rộng hơn nữa. Chị ta đang ôm tôi quá chặt, móng tay chị ta cắm vào da thịt tôi. "Không phải sao Ems?"

"Ờ, không," cuối cùng tôi nói. "Không, chúng ta không thể."

Jack vẫn đang nhai thịt gà. Anh ấy nuốt xuống, rồi ngước lên.

"Vậy, tôi đoán hẳn phải là một quyết định cực kỳ cứng rắn đối với chị khi chị phải từ chối Emma." Anh ấy nói hàn huyên với Kerry. "Hai người

rất thân thiết, và mọi thứ."

"Từ chối nó?" Kerry bật cười lạnh lạnh. "Tôi không biết anh nói tới chuyện gì ời nào..."

"Lần đó cô ấy đã nộp đơn xin làm việc lấy kinh nghiệm ở hãng của chị và chị đã từ chối cô ấy," Jack đáp lại một cách vui vẻ, và cắn thêm miếng gà nữa.

Tôi hầu như không thể động đậy nổi.

Đó là một bí mật. Đó đã được coi là một bí mật.

« Gì thế? » Ba hỏi, nửa bật cười. "Emma đã nộp đơn cho Kerry?"

"Tôi... tôi không biết anh đang nói về chuyện gì cả!" Kerry nói, hơi ửng hồng.

"Tôi nghĩ là tôi biết rõ chuyện này," Jack nói, vẫn đương nhai. "Cô ấy đề nghị làm việc không lương... nhưng chị vẫn nói không." Anh ấy có vẻ bối rối một lúc. "Quyết định hay thật."

Vẻ mặt của Ba Má đang thay đổi thật từ từ.

"Nhưng tất nhiên, may cho chúng tôi ở Nghiệp đoàn Panther đây," Jack vui vẻ nói thêm. "Chúng tôi rất vui mừng vì Emma đã không lập nghiệp trong ngành du lịch. Vậy nên tôi đoán mình phải cảm ơn chị, Kerry! Với tư cách hai chủ kinh doanh với nhau," anh mỉm cười cời chị ta. "Chị đã cho chúng tôi một ân huệ lớn."

Kerry hoàn toàn tím tái.

"Kerry, chuyện này là thật à? » Má nói đồng dục. « Cháu đã không giúp Emma khi nó hỏi nhờ sao? »

« Con không bao giờ kể cho bọn ta về việc này, Emma. » Ba trông có vẻ hoàn toàn ngạc nhiên.

« Con đã thấy ngược, OK? » Tôi nói, giọng hơi vút lên.

« Emma thật trơ tráo hỏi xin, » Nev nói, cắn một miếng to patê lợn. « Sử dụng những mối quan hệ gia đình. Em đã nói thế, không phải sao, Kerry? »

« Trơ tráo? » Má lặp lại, không tin nổi. "Kerry, nếu cháu có nhớ thì, chúng ta đã cho cháu mượn tiền để bắt đầu công ty đó. Cháu sẽ không có một công ty nào nếu không có gia đình này."

"Nó không phải là như thế," Kery nói, bắn một cái nhìn khó chịu sang Nev. "Đã có một... một bức điện báo lẫn lộn. Một sự lộn xộn nào đó!" Chị ta vỗ nhẹ mái tóc, và lại mỉm cười với tôi. "Rõ ràng chị đã vui lòng được giúp đỡ em trong công việc, Ems. Em nên nói trước đó! Chỉ cần gọi chị ở cơ quan, chị sẽ làm bất cứ điều gì chị có thể..."

Tôi nhìn chăm chăm lại chị ta, tràn ngập sự ghê tởm. Tôi không thể tin nổi chị ta lại đang cố luồn lách ra khỏi chuyện này. Chị ta là con bò cái hai mặt nhất trên cả thế giới này.

"Không có bức điện báo lẫn lộn nào cả, Kerry," tôi nói điềm tĩnh nhất có thể. "Cả hai chúng ta đều biết chính xác chuyện gì đã xảy ra. Tôi đã hỏi chị nhờ giúp đỡ và chị đã không giúp tôi. Và tốt thôi, đó là công ty của chị và đó là quyết định của chị và chị có toàn quyền đưa ra nó. Nhưng đừng cố và nói rằng chuyện đó đã không xảy ra, bởi vì nó có đấy."

"Emma!" Kerry nói, với một tiếng cười nhỏ, và cố nắm lấy tay tôi. "Cô gái khờ dại này! Chị đã không có ý niệm nào hết! Nếu chị biết rằng chuyện đó là quan trọng..."

Nếu chị ta biết chuyện đó là quan trọng à? Làm sao chị ta có thể không biết là nó quan trọng?

Tôi giật tay ra khỏi và nhìn chăm chăm lại Kerry. Tôi có thể cảm thấy mọi tổn thương và nhục nhã cũ đang dần tích tụ trong tôi, đang trỗi dậy như làn nước nóng bên trong một đường ống, cho đến đi đột nhiên áp lực trở nên không chịu nổi.

"Có chị có biết đấy!" Tôi nghe thấy mình kêu lên. "Chị đã biết chính xác chị đang làm gì! Chị đã biết tôi tuyệt vọng thế nào! Kể từ lúc chị tới gia đình này, lúc nào chị cũng cố dìm tôi xuống. Chị trêu chọc tôi về sự nghiệp thối tha của tôi. Chị khoe khoang về bản thân. Tôi mất trọn vẹn cả đời mình để cảm thấy nhỏ bé và ngu ngốc. Tốt thôi, được rồi. Chị thắng, Kerry! Chị là ngôi sao còn tôi thì không. Chị là người thành đạt còn tôi là kẻ thất bại. Nhưng chỉ đừng có giả bộ là người bạn thân nhất của tôi, OK? Bởi vì chị không phải, và chị sẽ không bao giờ là thế!

Tôi chấm dứt, và nhìn quanh thăm thẳm picnic lạ lẫm, thở nặng nhọc. Tôi có một cảm giác kinh khủng. Tôi đã có thể bật khóc bất cứ lúc nào.

Tôi nhìn vào mắt Jack và anh ấy gửi tôi nụ cười đồng tình nho nhỏ. Rồi tôi liều liếc nhanh sang Ba Má. Cả hai người có vẻ dờ dẩn, như thể họ không biết làm cái quái gì cả.

Quan trọng là, gia đình của tôi đã không làm gì ầm ĩ, bột phát cảm xúc.

Trên thực tế, tôi không hoàn toàn chắc chắn sẽ phải làm gì tiếp theo.

"VẬY, ỪM... CON SẼ ĐI ĐÂY," tôi nói, giọng run rẩy. "Con sẽ đi khỏi đây. Đi nào, Jack. Bọn mình có việc phải làm."

Với đôi chân lão đảo, tôi quay gót và bỏ đi, hơi vấp chân trên cỏ. Adrenalin đang bơm khắp cơ thể tôi. Tôi đã quá bị tổn thương, tôi dường như không biết mình đang làm gì nữa.

"Thật tuyệt vời, Emma," giọng Jack vang tới tai tôi. "Em thật tuyệt! Tuyệt đối... định giá logistic," anh ấy nói thêm to hơn khi chúng tôi đi ngang qua Cyril.

"Em chưa bao giờ từng nói như thế trong đời," tôi nói. "Em chưa bao giờ từng... sự quản lý hoạt động," tôi nhanh nhẩu nói thêm vào khi chúng tôi đi ngang qua một cặp đôi bên Kế toán.

"Anh đã đoán đến thế," anh ấy nói, lắc đầu. "Jesus, người chị họ đó của em... sự đánh thuế hợp lệ của thị trường."

"Chị ta là một người hoàn toàn – bằng tính," tôi nhanh nhẩu nói khi chúng tôi đi qua Connor. "VẬY NÊN... TÔI SẼ ĐÁNH CÁI NÀY LÊN CHO ÔNG, ÔNG HARPER."

Làm thế nào đó mà chúng tôi cũng đi được vào nhà và lên cầu thang. Jack dẫn tôi qua một hàng lang, rút chìa khoá ra và mở một cánh cửa. Và chúng tôi ở trong một căn phòng. Một căn phòng rộng rãi, sáng sủa, sơn màu kem. Với một cái giường đôi rộng lớn ở bên trong. Cánh cửa đóng lại, và đột nhiên tất cả mọi dây thần kinh của tôi hoạt động trở lại. Chuyện ấy đây rồi. Rút cục chuyện ấy đây rồi. Jack và tôi. Một mình trong một căn phòng. Với một cái giường.

Rồi tôi bắt gặp hình ảnh của bản thân mình trong một tấm gương mạ vàng, và thở hốt hển mất tinh thần. Tôi đã quên mất rằng tôi đang trong bộ trang phục Bạch Tuyết ngu ngốc. Mặt tôi đỏ ửng và có vết bẩn, mắt tôi ướn

nhèm nước mắt, tóc tai lộn xộn hết cả, và dây áo ngực của tôi đang trưng ra.

Đây thực không phải là thứ tôi đã nghĩ mình giống thế.

"Emma, anh thực sự xin lỗi vì đã can thiệp vào đó." Jack đương nhìn tôi vẻ phiến muộn. "Anh đã đi trạch khỏi lần ranh. Anh không có quyền xen vào như thế. Anh chỉ... người chị họ đó của em khiến anh ngứa ngáy..."

"Không!" Tôi ngắt lời, quay sang đối diện với anh. "Làm tốt lắm! Em chưa bao giờ từng nói với Kerry cái mà em nghĩ về chị ta trước đây. Chưa bao giờ! Nó... nó thật..." tôi bỏ lửng, thở khó nhọc.

Cùng lúc đó là sự im lặng. Jack đang nhìn chăm chăm vào khuôn mặt xúc động của tôi. Tôi đang nhìn chăm chăm lại, lồng ngực tôi phồng lên rồi xẹp xuống, máu dồn lên tai. Rồi đột nhiên anh ấy rướn tới và hôn tôi.

Miệng anh đang tách miệng tôi ra, và anh ấy đã đang kéo mạnh hai ống tay áo co giãn ở bộ đồ Bạch Tuyết của tôi tuột xuống khỏi vai, mở cái áo ngực của tôi. Tôi đang dọ dẫm cúc áo sơ mi của anh. Miệng anh ngậm xuống nhũ hoa của tôi và tôi bắt đầu thở hỗn hển với sự kích động khi anh ấy kéo tôi xuống tấm thảm ấm áp ánh mặt trời.

Ôi trời đất tôi, chuyện này nhanh quá. Anh ấy đang cởi toạc quần lót của tôi. Tay anh đang... ngón tay anh đang... Tôi hỗn hển bất lực... Chúng tôi đang đi nhanh tới mức tôi khó lòng có thể ghi lại chuyện gì đang diễn ra. Chuyện này không giống như Connor chút nào cả. Chuyện này không giống như bất cứ thứ gì tôi từng có – Một phút sau trước tôi còn đang đứng ở cửa, mặc quần áo đầy đủ, và giờ tôi đã – anh ấy đã –

"Chờ đã," tôi xoay xở nói. "Chờ đã, Jack. Em chỉ cần nói với anh việc này thôi."

"Gì cơ?" Jack nhìn tôi với cặp mắt khẩn nài, bị khuấy động. "Cái gì cơ?"

"Em không biết bất kỳ chiêu thức nào cả," tôi thì thầm hơi thô lỗ.

"Em không biết cái gì cơ?" Anh hơi tách ra và nhìn chăm chăm vào tôi.

"Chiêu thức! Em không biết bất kỳ chiêu thức nào hết," tôi nói biện hộ. "Anh biết đấy, anh chắc hẳn đã quan hệ với cả đồng siêu mẫu và vận động viên và họ biết mọi kiểu đáng kinh ngạc..." tôi bỏ lửng dần khi thấy vẻ mặt của anh. "Đừng bận tâm," tôi nói nhanh. "Không sao đâu. Quên nó đi."

"Anh thấy tò mò đấy," Jack nói. "Em có chiêu thức đặc biệt gì trong đầu thế?"

Sao tôi lại mở miệng ngu xuẩn vậy? Tại sao?

"Em không có!" tôi nói, nóng bừng lên. "Đó là điểm chính, em không biết bất kỳ chiêu thức nào cả."

"Anh cũng không," Jack trả lời, vẻ mặt hoàn toàn ngây đơ ra. "Anh không biết một chiêu thức nào cả."

Tôi cảm thấy một tiếng cười khúc khích đột ngột vang lên trong tâm khảm.

"Ừa, phải rồi."

"Thật đấy. Không một cái nào." Anh ấy dừng lại tư lự, lướt một ngón tay khắp vai tôi. "Ồ, OK, Có lẽ một cái."

"Cái gì?" Tôi hỏi ngay lập tức.

"Thì..." Anh ấy nhìn tôi mãi một lúc lâu, rồi lắc đầu. "Không."

"Nói cho em đi!" Và giờ tôi không thể ngăn mình khúc khích cười.

"Biểu diễn, không phải nói." Anh ấy thì thầm vào tai tôi, và kéo tôi lại phía anh. "Không ai từng dạy em điều đó sao?"

BÍ MẬT CỦA EMMA

Sophie Kinsella
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Tôi đang yêu.

T

Tôi, Emma Corigan, đang yêu.

Lần đầu tiên trong suốt cuộc đời của mình, tôi hoàn toàn, 100% đắm chìm trong tình yêu! Tôi dành cả buổi tối ở bên Jack tại khu biệt thự Panther. Tôi đã thức dậy trong vòng tay anh. Chúng tôi đã quan hệ khoảng chín mươi lăm lần và chuyện ấy đúng là... hoàn hảo. (Và làm thế nào đó mà dường như những chiêu thức thậm chí không hề được sử dụng. Chuyện đó khiến tôi thấy nhẹ nhõm hơn một chút.)

Nhưng cái đó không chỉ là tình dục. Đó là tất cả mọi thứ. Đó là cách anh để sẵn 1 tách trà cho tôi khi tôi thức giấc. Đó là cách anh bật laptop của mình chỉ để cho tôi xem tử vi của tôi trên Internet và giúp tôi chọn cái tốt nhất. Anh biết tất cả những chuyện cón con dớ dẩn và ngượng chết của tôi, những cái tôi thường cố gắng che giấu trước bất cứ người đàn ông nào lâu nhất có thể... và dù thế nào đi chăng nữa anh vẫn yêu tôi.

Vậy nên anh không nói chính xác rằng anh yêu tôi. Nhưng anh ấy còn nói điều khác thậm chí còn hơn thế nữa. Tôi vẫn cứ để niềm hạnh phúc ấy quay mòng trong đầu mình. Sáng nay chúng tôi nằm đó, cả hai đều đại loại đang nhìn chăm chăm lên trần nhà, thì ngay lập tức tôi hỏi anh vô thường vô phạt: "Jack, làm thế nào mà anh nhớ rằng Kerry đã từ chối em xin làm việc lấy kinh nghiệm?"

"Gì cơ?"

"Làm thế nào mà anh lại nhớ rằng Kerry đã từ chối em?" Tôi xoay đầu chậm chậm sang để nhìn anh. "Và không chỉ thế. Mọi thứ đơn lẻ em đã kể

với anh trên máy bay. Từng chi tiết nhỏ một. Về công việc, về gia đình của em, về Connor... tất cả mọi thứ. Anh nhớ tất cả. Và em chỉ không hiểu nổi."

"Em không hiểu việc gì nào?" Jack hỏi với một cái chau mày.

"Em không hiểu được vì sao một người như anh lại thấy thích thú đối với cuộc đời nhỏ bé góc nghếch, buồn chán của em," tôi nói, má tôi râm ran với sự ngượng ngịu.

Jack im lặng nhìn tôi một lúc.

"Emma, cuộc sống của em không góc nghếch và nhàm chán đâu."

"Có đấy."

"Không mà."

"Tất nhiên là có! Em chưa từng làm bất kỳ việc gì sôi động cả, em chưa từng làm bất kỳ việc gì giỏi giang cả, em chẳng có được một công ty của riêng mình hay là sáng tạo ra bất cứ thứ gì__"

"Em muốn biết tại sao anh lại nhớ hết các bí mật của em chứ gì?" Jack ngắt lời tôi "Emma, ngay từ giây phút em bắt đầu nói chuyện trên máy bay, anh đã kết em."

Tôi nhìn anh chăm chăm hoài nghi.

"Anh đã kết em sao?" Tôi lặp lại, để chắc chắn "với em ư?"

"Anh đã kết em," anh nhẹ nhàng lặp lại, và rướn tới hôn tôi.

Kết!

Jack Harper đã kết cuộc đời tôi! Kết tôi!

Và cái chính là, nếu như tôi không bao giờ nói chuyện với anh trên chuyến bay ấy – và nếu như tôi không bao giờ buột mồm nói ra tất cả những chuyện vớ vẩn ấy – thì chuyện này sẽ chẳng bao giờ xảy ra. Chúng tôi sẽ không bao giờ tìm thấy nhau. Đó là định mệnh. Tôi đã được định sẵn phải đi chuyến bay ấy. Tôi đã được định sẵn để được thăng hạng ghế. Tôi đã được định sẵn phải xõ ra những bí mật của mình.

Khi tôi về đến nhà, tôi đang toả sáng hơn tất cả mọi thứ. Bên trong tôi như có một chiếc bóng đèn đang bật sáng vậy. Bỗng nhiên tôi hiểu được ý nghĩa của cuộc sống là gì. Jemima đã lầm rồi. Đàn ông và đàn bà không phải là kẻ thù. Đàn ông và đàn bà là những người tri âm tri kỷ. Và nếu họ chỉ cần thành thật, theo đúng nghĩa của nó, thì họ tất cả sẽ nhận ra điều

ấy. Tất cả mọi chuyện về việc tỏ ra bí ẩn và xa cách hoàn toàn là nhảm nhí. Tất cả mọi người nên chia sẻ thẳng thắn bí mật của mình.

Tôi đang tràn đầy cảm hứng, tôi nghĩ mình sẽ viết một cuốn sách về những mối quan hệ. Nó sẽ được gọi là "Đừng Sợ Hãi Phải Sẻ Chia" và nó sẽ chỉ ra rằng đàn ông và đàn bà nên thành thật với nhau và họ sẽ giao tiếp với nhau tốt hơn, và hiểu nhau hơn, và sẽ không bao giờ phải giả vờ về bất cứ điều gì, không bao giờ nữa. Và nó cũng có thể áp dụng cho gia đình nữa. Và chính trị! Có lẽ nếu tất cả các nhà lãnh đạo thế giới kể cho nhau một vài bí mật cá nhân, thì sẽ chẳng có bất kỳ cuộc chiến tranh nào nữa hết! Tôi nghĩ là tôi thực sự sắp làm điều đó đấy.

Tôi bỗng bồng trôi lên các bậc cầu thang và mở khóa cửa căn hộ của chúng tôi.

"Lissy!" tôi gọi to. "Lissy, tớ đang yêu!"

Chẳng có câu trả lời nào cả, và tôi cảm thấy một sự bứt rứt thất vọng. Tôi muốn có ai đó để nói chuyện. Tôi muốn có ai đó để kể cho tất cả những lý thuyết mới mẻ, sáng chói về cuộc sống và—

Tôi nghe thấy một tiếng động lớn từ phòng của cô ấy, và tôi hoàn toàn vẫn còn đang đứng ở hành lang, sợ chết khiếp. Ôi trời đất tôi! Cái tiếng động bí ẩn ấy. Lại có một tiếng nữa. Rồi 2 tiếng nữa. Cái quái gì—

Và rồi tôi cũng nhìn thấy qua cánh cửa phòng khách. Trên sàn nhà, ngay cạnh cái ghế sofa. Một cái cặp da. Một cái cặp da màu đen. Đó là anh ta. Là Jean-Paul. Anh ta đang ở đấy. Ngay giờ phút này! Tôi bước vài bước về phía trước và tò mò nhìn chằm chằm vào cánh cửa phòng.

Họ đang làm gì thế?

Tôi chỉ là không tin lời cô ấy kể, rằng họ đang quan hệ tình dục. Nhưng có thể là việc gì khác đây? Có khả năng là việc gì khác nữa chứ?

Ok... Chỉ cần dừng lại. Đây chẳng phải việc của tôi. Nếu Lissy không muốn kể cho tôi cô ấy đang làm gì, thì là cô ấy không muốn kể cho tôi. Cảm thấy thật chín chắn, tôi vào bếp lấy ấm đun nước để tự pha cho mình một tách cà phê.

Sau đó, tôi lại đặt ấm xuống. Tại sao cô ấy không muốn kể cho tôi nhỉ? Tại sao cô ấy lại giữ bí mật với tôi cơ chứ? Chúng tôi là bạn thân nhất của

nhau cơ mà! Ý tôi là chính cô ấy là người đã nói rằng sẽ giữa chúng tôi không có bí mật nào hết.

Tôi không thể đứng đây thế này được. Tính tò mò bào mòn tôi dần như đánh giấy ráp. Thật không chịu nổi. Và đây có thể là cơ hội duy nhất để tìm ra sự thật. Nhưng bằng cách nào? Tôi không thể chỉ cứ thế bước vào đó. Có thể nào chứ?

Bỗng nhiên, một suy nghĩ còn con nẩy ra trong tôi. Giả thử tôi không nhìn thấy cái cặp? Giả thử như tôi chỉ bước vào căn hộ với vẻ hoàn toàn ngây thơ vô tội, như tôi vẫn thường làm, và đã đi thẳng tới cửa phòng của Lissy và mở nó ra? Chẳng ai có thể trách tội tôi, phải không nào? Nó sẽ chỉ là một sai lầm vô tình thôi.

Tôi ra khỏi nhà bếp, lắng nghe chăm chú một lúc, rồi nhanh chóng rón rén đầu ngón chân quay lại chỗ cửa chính.

Bắt đầu lại nào. Tôi đang bước vào căn hộ lần đầu tiên.

"Hi! Lissy!" Tôi gọi một cách tự chủ, như thể có một cái camera chuyên nghiệp đang chĩa vào tôi vậy. "Giời ạ! Mình tự hỏi cô ấy đang ở đâu chứ. Có lẽ mình sẽ... ừm... vào phòng cô ấy thử xem!"

Tôi đi ra hành lang, cố gắng rải bước tự nhiên, đến cửa phòng cô ấy và gõ cửa thật nhỏ.

Không có phản hồi gì từ bên trong. Những tiếng ồn khi nãy đã lắng xuống. Tôi nhìn chăm chú vào tấm gỗ trống trơn trước mắt, chợt cảm thấy e ngại.

Tôi thực sự sẽ làm việc này sao?

Đúng vậy, tôi sẽ làm. Tôi chỉ muốn biết chuyện này.

Tôi nắm lấy tay nắm cửa và mở cửa ra – và hét lên khiếp đảm.

Cảnh tượng thật quá sững sờ, tôi không thể hiểu nổi chuyện gì. Lissy đang trần truồng. Cả hai người bọn họ đều đang trần truồng. Cô ấy và cái gã đàn ông kia đang quấn xiết lấy nhau trong tư thế lạ đời nhất mà tôi chưa bao giờ, chưa bao giờ... chân cô ấy chống lên trời, còn chân gã kia đang xoắn quanh chân cô ấy, và cả hai đang đỏ bừng mặt và thở hổn hển.

"Tôi xin lỗi!" Tôi lắp bắp. "Trời ạ! Tôi xin lỗi!"

"Emma, đợi đã!" tôi nghe Lissy kêu lên khi tôi chạy vội về phòng mình, đóng sầm cửa lại và nằm phịch xuống giường.

Tim tôi đang đập thình thịch. Tôi gần như sắp bệnh. Suốt cả đời mình, tôi chưa bao giờ thấy sốc đến vậy. Tôi đáng nhẽ không nên mở cánh cửa ấy. Tôi đáng nhẽ không bao giờ nên mở cánh cửa ấy.

Cô ấy đã nói thật! Họ đã quan hệ tình dục với nhau! Nhưng ý tôi là, cái kiểu làm tình gì mà vắn vẹo kỳ cục vậy chứ? Quý quái. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy. Tôi chưa bao giờ —

Tôi cảm thấy có một bàn tay đặt trên vai mình, và hét lên rưng rờ.

"Emma, bình tĩnh nào!" Lissy nói "Là tớ đây! Jean-Paul đã đi rồi."

Tôi không thể nhìn lên. Tôi không thể nhìn vào mắt cô ấy.

"Lissy, tớ xin lỗi," tôi lắp bắp, nhìn chòng chọc xuống sàn "Tớ xin lỗi! Tớ không định làm thế. Tớ đáng nhẽ không nên... đời sống tình dục của bồ là chuyện của riêng bồ."

"Emma, chúng tớ không có làm tình, cậu điên quá!"

"Các người có! Tớ đã thấy các người! Các người không có mảnh vải nào trên người cả!"

"Chúng tớ có mặc quần áo mà. Emma, nhìn tớ đi!"

"Không!" tôi nói hoảng sợ. "Tớ không muốn nhìn bồ đâu."

"Nhìn tớ đi!"

Lo lắng và bứt rứt, tôi ngẩng đầu lên, và dần dần nhìn chú vào Lissy, người đang đứng ngay trước mặt tôi.

Ồ...Ồ... phải rồi. Cô ấy đang mặc bộ quần bó sát màu da người.

"Vậy thì hai người đang làm gì nếu không quan hệ với nhau?" tôi hỏi, gần như với vẻ cáo buộc. "Và tại sao bồ lại mặc thế này?"

"Chúng tớ đang múa" Lissy trả lời, trông lúng túng.

"Cái gì?" tôi nhìn chăm chăm cô ấy, hoàn toàn bối rối.

"Chúng tớ đang múa. OK? Đó là những gì bọn tớ đang làm."

"Múa ư? Nhưng... tại sao hai người lại múa?"

Điều này chẳng nói lên ý nghĩa gì hết. Lissy và anh chàng người Pháp gọi là Jean-Paul đang múa trong phòng ngủ của cô ấy? Tôi cảm giác như mình đã bị đẩy vào giữa một giấc mơ kỳ quặc vậy.

"Tớ đã gia nhập vào nhóm đó" Lissy nói sau khi ngừng lại một lát.

"Ôi Trời ơi! Không phải là một giáo phái —"

"Không. Không phải là một giáo phái đâu. Nó chỉ là..." Cô ấy cắn môi.

"Chỉ là một vài luật sư tụ tập lại và tạo thành một... một nhóm múa."

Một nhóm múa?

Mất một lúc tôi không thể nói thành lời. Bây giờ cú sốc đó của tôi đã dần lắng xuống, tôi có cảm giác kinh khủng rằng tôi còn có thể gần như sắp cười phá lên.

"Bồ tham gia vào một nhóm... luật sư múa."

"Đúng." Lissy gật đầu.

Một cảnh tượng thành hình vụt ra trong đầu tôi về một đám luật sư béo tốt đang nhảy múa xung quanh với bộ tóc giả của họ và tôi không thể ngăn mình lại, tôi phá ra một tiếng cười khụt khịt.

"Bồ thấy chưa!" Lissy ré lên. "Đó là lí do tại sao tớ không kể cho bồ. Tớ đã biết là bồ sẽ phá ra cười."

"Tớ xin lỗi!" Tôi nói. "Tớ xin lỗi! Tớ đâu có cười. Tớ nghĩ điều ấy thật tuyệt!" Tôi lại nở ra một tràng cười rúc rích điên cuồng. "Tớ chỉ... Tớ không biết nữa. Làm thế nào đó mà ý tưởng về các luật sư nhảy múa..."

"Không phải tất cả bọn tớ đều là luật sư." Lissy nói bao biện. "Có một cặp kinh doanh nhà băng nữa, và một thẩm phán... Emma, ngừng cười đi!"

"Tớ xin lỗi!", tôi nói bất lực. "Tớ không cười nhạo bồ đâu, thật đấy." Tôi hít một hơi thở sâu và cố gắng kinh khủng để mím chặt môi mình lại. Nhưng tất cả những gì tôi có thể thấy là những thương gia ngân hàng mặc những chiếc váy xòe (chú thích: váy ngắn của vũ nữ bale làm bằng nhiều lớp vải màng cứng.), đang ôm chặt cái cặp của họ, và nhảy múa theo vở Hồ Thiên Nga. Một vị quan tòa nhảy lên xuống qua hết sân khấu, áo choàng tung bay.

"Chẳng có gì đáng cười cả!" Lissy nói. "Đó chẳng qua chỉ là vài người cùng ngành nghề có chung sở thích mà thôi, những người muốn thể hiện bản thể của mình thông qua khiêu vũ. Điều đó thì có gì sai trái nào?"

"Tớ xin lỗi." Tôi lặp lại, chùi nước mắt và cố điều khiển lại cảm xúc của mình. "Chuyện đó chẳng có gì sai hết. Tớ nghĩ việc đó thật hay đấy. Vậy..."

bồ có biểu diễn hay làm cái gì khác không?"

"Ba tuần nữa đấy. Và đó là lí do vì sao bạn tớ phải luyện tập thêm."

"Ba tuần nữa ư?" Tôi nhìn cô ấy chăm chú, tiếng cười dần bốc hơi đi mất. "Bạn đã định sẽ không nói với tớ ư?"

"Tớ... Tớ chưa quyết định," cô ấy nói, cọ cọ chiếc giày múa xuống sàn. "Tớ đã thấy ngược."

"Đừng có ngược!" Tôi e ngại nói "Lissy, tớ xin lỗi vì đã cười. Tớ nghĩ việc ấy thật hay đấy. Tớ sẽ tới xem và ngồi ngay hàng ghế đầu..."

"Đừng ngồi hàng ghế đầu. Bồ sẽ làm tớ bị phân tâm mất."

"Vậy tớ sẽ ngồi ở hàng giữa. Hoặc ở đằng sau. Bất cứ chỗ nào bồ muốn." Tôi nhìn cô ấy hiểu kì. "Lissy, tớ chưa bao giờ biết là cậu có thể múa."

"Ôi, tớ không đâu." Cậu ấy trả lời ngay lập tức "Tớ dớ dẩn lắm. Chỉ để vui vẻ một chút thôi. Bồ có muốn một tách cà phê không?"

Khi tôi theo Lissy đi vào bếp, cô ấy nhìn tôi nhướn mày. "Vậy là, trong tâm trí bồ có chút buộc tội tớ có quan hệ tình dục. Tối qua cậu ở đâu thế?"

"Với Jack" tôi thừa nhận với một nụ cười mơ màng. "Làm tình. Suốt đêm."

"Tớ biết thế mà!"

"Ôi Trời, Lissy. Tớ đang yêu anh ấy một cách trọn vẹn."

"Đang yêu?" Cô ấy gõ nhẹ vào cái ấm đun nước. "Emma, bồ có chắc không? Bồ chỉ vừa mới biết anh ta khoảng năm phút thôi đấy."

"Chẳng sao cả! Bạn tớ thực sự đã là tri kỷ của nhau. Không cần phải giả vờ với anh ấy... hay cố là cái gì đó mà tớ không phải.. và ái ân thì tuyệt không tưởng nổi... Anh ấy là tất cả mọi thứ mà tớ chưa bao giờ có được với Connor. Tất cả mọi thứ. Và anh ấy quan tâm đến tớ. Bồ biết đấy, lúc nào anh ấy cũng hỏi han tớ, và anh ấy có vẻ thực sự bị các câu trả lời mê hoặc."

Tôi rải rộng vòng tay với một nụ cười sung sướng và ngồi phịch xuống một cái ghế. "Bồ biết đấy, Lissy, cả cuộc đời này, tớ đã có cảm giác rằng chuyện kỳ diệu nào đó sắp sửa xảy đến với mình. Sâu trong thâm tâm tớ chỉ luôn... biết thế. Và bây giờ nó đã đến."

"Vậy giờ anh ấy đang ở đâu?" Lissy hỏi, cô ấy đang lắc nhẹ đồ cà phê vào máy pha.

"Anh ấy đang đi công tác ngắn ngày. Anh ấy sẽ đi làm việc động não về khái niệm mới mẻ nào đó với một đội ngũ sáng tạo."

"Cái gì cơ?"

"Tớ hem biết. Anh ấy không nói. Việc này thật sẽ rất căng thẳng và anh ấy chắc không thể gọi cho tớ được. Nhưng anh sẽ viết email hàng ngày," Tôi hạnh phúc nói thêm vào.

"Bánh quy không?" Lissy nói và mở cái hộp thiếc.

"Ồ, ờ... có. Cảm ơn nha." Tôi lấy một cái bánh để tiêu và gặm nó một cách trầm tư. "Bồ biết không, tớ vừa nghĩ ra một học thuyết hoàn toàn mới mẻ về các mối quan hệ. Nó rất đơn giản. Tất cả mọi người trên thế giới nên trung thực hơn với nhau. Mọi người nên sẻ chia với nhau! Đàn ông và đàn bà nên sẻ chia với nhau, gia đình nên sẻ chia với nhau, các nhà lãnh đạo thế giới nên sẻ chia với nhau!"

"Hừm." Lissy im lặng nhìn tôi vài phút. "Emma, có bao giờ Jack nói với bồ, tại sao lần trước anh ấy lại phải bỏ đi vội vàng vào lúc nửa đêm không?"

"Không." Tôi ngạc nhiên nói. "Nhưng đó là chuyện của anh ấy."

"Anh ấy có bao giờ kể cho bồ nghe tất cả các cuộc gọi đến ở lần hẹn hò đầu tiên của bồ là về chuyện gì hay không?"

"Thì... Không."

"Anh ấy có bao giờ kể cho bồ nghe bất kỳ thứ gì về bản thân anh ta ngoài những thông tin tối thiểu không?"

"Anh ấy nói với tớ nhiều lắm!" Tôi nói biện hộ. "Lissy, vấn đề của bồ là gì vậy?"

"Tớ chả có vấn đề gì cả," cô ấy ôn nhu nói. "Tớ chỉ đang tự hỏi... có phải chỉ có bồ mới là người đang sẻ chia tâm tình?"

"Cái gì?"

"Anh ta có chia sẻ bản thân với bồ không?" Cô ấy rót nước nóng vào tách coffee. "Hay là chỉ có mình cậu là đang chia sẻ bản thân với anh ta?"

"Chúng tớ đang cùng chia sẻ với nhau." Tôi nói, nhìn đi chỗ khác và tần mần một cục nam châm tủ lạnh.

Việc này là sự thật, tôi kiên quyết tự bảo chính mình. Jack đã chia sẻ về cả đồng thứ với tôi! Ý tôi là, anh ấy đã kể với tôi...

Anh ấy kể tất cả với tôi về...

Được rồi, dù thế nào đi nữa. Chỉ là anh ấy hầu như không trong tâm trạng nói nhiều lắm. Đó có phải là tội lỗi không?

"Uống chút cà phê này," Lissy nói, tay đưa tôi một cái tách.

"Cảm ơn nha." Tôi nói một cách miễn cưỡng, và Lissy thở dài.

"Emma, tớ không cố tình phá hỏng mọi thứ đâu. Anh ấy có vẻ thực sự đáng yêu đấy___."

"Anh ấy thế mà! Thực lòng thì, Lissy, bồ không biết anh ấy như thế nào đâu. Anh ấy rất lãng mạn. Bồ có biết sáng nay anh ấy đã nói gì không? Anh ấy nói ngay từ giây phút tớ bắt đầu nói chuyện trên máy bay ấy, anh ấy đã kết rồi."

"Thật ư?" Lissy nhìn tôi chăm chăm. "Anh ấy đã nói thế ư? Thật hết sức lãng mạn."

"Tớ đã nói với bồ rồi." Tôi không thể ngăn mình cười rạng rỡ với cô ấy.
"Lissy, anh ấy thật hoàn hảo."

BÍ MẬT CỦA EMMA

Sophie Kinsella

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Trong suốt hai tuần sau đó, không gì có thể chọc thủng vầng hào quang hạnh phúc của tôi. Không gì cả. Tôi bay trên mây tới cơ quan, suốt cả ngày ngồi mỉm cười với cái màn hình máy tính, rồi lại lảng lảng bay về nhà. Những lời nhận xét mỉa mai của Paul bị bật ngược lại khỏi tôi như bong bóng. Tôi thậm chí không để ý khi Artemis giới thiệu tôi với đội ngũ quảng cáo đến thăm với tư cách thư ký riêng của cô ta. Họ có thể nói tất cả những gì họ muốn. Bởi vì điều họ không biết là khi tôi mỉm cười với cái máy tính, đó là bởi Jack vừa gửi cho tôi một cái email nho nhỏ vui nhộn khác nữa. Điều họ không biết là chính anh chàng thuê tất cả bọn họ làm việc đang yêu tôi. Chính tôi. Emma Corrigan. Nhân viên cấp dưới.

T

"Được rồi, tất nhiên, tôi đã có vài cuộc trao đổi chi tiết với Jack Harper về vấn đề này," tôi có thể nghe thấy Artemis đang nói chuyện điện thoại khi tôi đang dọn dẹp trần tủ búp phê. "Đúng vậy. Và anh ấy cảm thấy – cũng như tôi – rằng quan niệm đó cần được nghiên cứu lại."

Nhảm nhí! Cô ta chưa bao giờ có một cuộc trao đổi chi tiết với Jack Harper. Tôi gần như bị xúi bẩy muốn gửi email thẳng cho anh ấy và kể cho anh biết cô ta đang sử dụng tên anh một cách dương dương tự đắc.

Ngoại trừ điều đó hơi hèn hạ.

Và bên cạnh đó, cô ta không phải là người duy nhất. Tất cả mọi người đều chêm Jack Harper vào các cuộc nói chuyện của mình, bên trái, bên phải và ở giữa. Nó cứ như thế bây giờ khi anh ấy đi rồi, mọi người đột nhiên giả vờ như họ là bạn tốt nhất của anh ấy và anh ấy nghĩ ý kiến của họ là tuyệt hảo.

Ngoại trừ tôi. Tôi chỉ giữ đầu bình tĩnh và không hề đề cập đến tên anh.

Một phần vì tôi biết nếu tôi làm thế, tôi sẽ đỏ mặt, hay cười toe toét ngu ngốc hay gì đó. Một phần nữa là vì tôi có một cảm giác kinh khủng là một khi tôi nói về Jack, tôi sẽ không thể ngừng lại được. Nhưng chủ yếu là vì chẳng ai đời nào mang chủ đề đó ra nói với tôi. Sau cùng, tôi sẽ biết gì về Jack Harper kia chứ? Rốt cuộc thì tôi chỉ là một nhân viên dở dẩn.

"Này!" Nick nói, ngẩng lên khỏi điện thoại. "Jack Harper sắp lên tivi đấy!"

"Gì cơ?"

Tôi cảm thấy choáng váng ngạc nhiên. Jack sắp lên tivi?

Tại sao mà anh ấy không nói với tôi chứ?

"Một nhóm làm truyền hình tới cơ quan à, hay gì đó?" Artemis nói, vuốt mái tóc.

"Hem bít."

"OK mọi người," Paul nói, bước ra khỏi văn phòng của mình. « Jack Harper đã thực hiện một cuộc phỏng vấn trên Business Watch (Theo dõi Thương mại), và sẽ lên sóng lúc 12 giờ. Một chiếc tivi đã được đặt ở phòng họp lớn; bất cứ ai muốn đều có thể qua đó xem. Nhưng chúng ta cần một người ở lại và trực điện thoại." Cái nhìn chăm chặp của ông ta rơi trúng tôi. « Emma. Cô có thể ở lại. »

« Gì cơ? » tôi ngậy ra hỏi lại.

« Cô có thể ở lại và trực điện thoại, » Paul nói. « OK? »

"Không được! Ý tôi là... tôi muốn xem! » Tôi lo âu nói. « Ai đó có thể ở lại không? Artemis, cô không thể ở lại sao? »

« Tôi không ở lại đâu! » Artemis đáp ngay tức khắc. « Thật sự thì, Emma, đừng ích kỉ thế. Nó sẽ chẳng thú vị gì với cô đâu."

"Không, có đấy!"

"Không có đâu." Cô ta đảo tròn mắt.

"Nó có đấy," tôi liều nói. "Anh ta... anh ta cũng là ông chủ của tôi mà!"

"Phải, thôi được," Artemis nói giọng mỉa mai, "Tôi nghĩ là có đôi chút khác biệt. Cô thậm chí còn hiếm khi nói chuyện với Jack Harper."

"Tôi có nói!" Tôi buột miệng nói trước khi tôi có thể ngăn mình lại." Tôi có! Tôi... ' Tôi ngừng bật, má tôi chuyển sang màu hồng. "Tôi... từng có lần đến buổi họp có anh ấy ở đó..."

"Và phục vụ một tách trà cho anh ta?" Artemis nhìn vào mắt Nick với một nụ cười mỉm chi điệu đà.

Tôi cúi tiết nhìn chòng chọc cô ta, máu dồn lên tai, thầm ước chỉ một lần mình có thể nghĩ ra thứ gì đó thực sự cay độc và khôn ngoan để hạ gục Artemis.

« Đủ rồi, Artemis, » Paul nói. « Emma, cô sẽ ở lại đây, và đã quyết định xong. »

Đến 12 giờ kém 5 văn phòng đã hoàn toàn trống không. Ngoại trừ tôi, một con ruồi và một cái máy fax kêu ro ro. Chán chường, tôi kéo ngăn bàn ra và lấy ra một thanh Aero (một loại bánh dạng thanh). Và một hộp Flake (một loại ngũ cốc) cho đủ bộ. Tôi chỉ vừa bóc thanh Aero và cắn một miếng to thì chuông điện thoại reo.

« OK, » giọng Lissy vọng tới qua đường dây, « Tớ sẽ thu video. »

« Cảm ơn nha, Liss, » tôi nói với miệng đầy sô cô la. « Bồ là một ngôi sao. »

« Tớ không thể tin nổi bồ lại không được phép xem. »

« Tớ biết. Thật không công bằng. » Tôi chìm sâu hơn vào ghế của mình và cắn một miếng Aero nữa.

« Thôi, đừng bận tâm, bọn mình sẽ xem lại nó tối nay. Jemina cũng sẽ thu video trong phòng cô ấy, vậy nên bọn mình dứt khoát sẽ xem được thôi. »

« Jemina đang làm gì ở nhà thế? » tôi ngạc nhiên hỏi.

« Cô ấy xin nghỉ ốm một ngày để spa ở nhà ấy mà. Ồ, và ba cậu có gọi đến, » cô ấy thận trọng nói thêm.

« Ồ, được rồi. » Tôi cảm thấy có chút lo sợ. « Ông ấy nói gì? »

Tôi đã không nói chuyện với Ba Má kể từ khi chạy re kèn ở Ngày hội Gia đình Công ty. Tôi chỉ không thể bắt mình làm nổi. Việc đó quá đau đớn và ngượng ngùng, và tất cả những gì tôi biết là, họ đã hoàn toàn đứng về phía Kerry.

Vì thế khi Ba gọi tới đây vào thứ hai kế tiếp, tôi đã bảo tôi thật sự đang rất bận và sẽ gọi lại sau – và chẳng hề làm thế. Và ở nhà cũng vậy.

Tôi biết là mình cũng sẽ phải nói chuyện với họ lúc nào đó. Nhưng không phải bây giờ. Không phải khi tôi đang rất hạnh phúc.

« Bác ấy đã xem đoạn quảng cáo của buổi phỏng vấn, » Lissy nói. « Bác ấy nhận ra Jack và chỉ tự hỏi liệu bồ có biết gì về chuyện đó không. Và bác ấy nói... » Cô ấy ngừng lại. « Bác ấy thật sự muốn nói chuyện với bồ về vài thứ. »

« Ồ, » tôi nhìn chăm chăm vào sổ ghi của mình, nơi tôi đã vẽ nguệch ngoạc một vòng xoắn lên 1 số điện thoại mà tôi cho là phải giữ lại.

« Dù sao thì, bác ấy và mẹ bồ sắp xem đấy, » Lissy nói. « Và ông của bồ nữa. »

Tuyệt. Đúng là tuyệt. Cả thế giới đang xem Jack trên tivi. Cả thế giới ngoại trừ tôi.

Khi bỏ điện thoại xuống, tôi đi lấy cho mình một tách cà phê từ cái máy mới, cái quả thực đã cho một tách cà phê sữa rất ngon. Tôi quay lại và nhìn quanh căn phòng tĩnh lặng, rồi đi tưới nước cam lên cây điều lan của Artemis. Và cái máy photocopy nào đó cũng hoà điệu cho đủ phần long trọng.

Sau đó tôi thấy hơi xấu tính. Rốt cuộc thì, đó chẳng phải là lỗi của cái cây.

« Xin lỗi nhé, » tôi nói to, và chạm vào một chiếc lá của nó. « Đó chỉ bởi người chủ của máy thật sự là một con bò cái. Nhưng mà, máy hẳn biết điều đó rồi. '

« Đang nói chuyện với anh chàng bí ẩn của em sao? » một giọng nói mĩa mai vang lên phía sau tôi, và tôi choáng váng quay lại, nhìn thấy Conner đang đứng ở ngưỡng cửa.

« Connor! » tôi nói. « Anh đang làm gì ở đây thế? »

« Anh đang trên đường đi xem buổi phỏng vấn trên tivi. Nhưng anh chỉ muốn nói nhanh vài lời thôi. » Anh tiến vài bước vào phòng, và nhìn tôi với cái nhìn chăm chăm kết tội. « Vậy ra. Em đã nói dối tôi. »

Ồ, khi thật. Connor đã đoán ra rồi sao? Liệu anh ấy có thấy gì ở Ngày hội gia đình công ty không?

« Anh có ý gì? » Tôi lo lắng hỏi.

« Anh vừa tán gẫu một tí với Tristan Bên Thiết kế. » Giọng Conner tăng dần với sự phẫn nộ. « Anh ta là đồng tính! Em không đi chơi với anh ta chút nào đấy chứ? »

Anh ấy không thể đang nghiêm túc được. Conner không thực sự nghĩ rằng tôi đang hẹn hò với Tristan bên Thiết kế đấy chứ? Ý tôi là, Tristan không thể nhìn đồng tính hơn được nữa nếu anh ta mặc một cái quần bó da báo, mang ví, và đi loanh quanh ư ử mấy bài hát nổi tiếng của Barbra Streisand.

« Không đâu, » tôi nói, cố gắng giữ bộ mặt thẳng thắn. « Em không đi chơi với Tristan. »

« Vậy à! » Conner đáp, gật đầu như thể anh ấy vừa đạt một trăm điểm và không biết phải làm gì với nó. « Được rồi. Anh chỉ không hiểu tại sao em lại cảm thấy cần thiết phải nói dối anh. » Anh vênh cằm lên với vẻ lòng tự trọng bị tổn thương. « Chỉ thế thôi. Anh chỉ nghĩ ít ra chúng ta cũng nên thành thật với nhau một chút. »

« Connor, nó chỉ là... nó rất rắc rối. OK? »

« Tốt thôi. Thế nào cũng được. Đó là đường của em, Emma ạ. '

Một khoảnh khắc yên lặng.

"Nó là cái gì của em?" tôi lúng túng hỏi. "Đường của em ư? ' (GT: chính xác là "thuyền" nhưng mình dịch thành "đường" cho dễ hiểu, đại ý là thuyền ai người nấy lái, đường ai người nấy đi.)

"Sân," anh nói với chút bực mình. "Anh muốn nói... bóng đang trên sân của em." (GT: bóng đang trên sân của ai thì người đó tự đá đó, nghĩa là chuyện riêng của mình, mình tự giải quyết theo cách của mình, không phải chuyện để người khác xía vào.)

"Ồ được rồi," tôi nói, chẳng hiểu ra chút nào. "Ờ... OK. Em sẽ ghi nhớ nó trong tâm trí."

"Tốt." Anh nhìn tôi với cái nhìn tổn thương sâu sắc nhất của mình, và bắt đầu đi khỏi.

"Chờ đã," tôi đột ngột nói. "Gượng một phút thôi! Conner, anh có thể giúp em một ân huệ thực sự không?" Tôi chờ cho đến khi anh quay lại, rồi làm bộ mặt phỉnh nịnh. "Anh có thể ở đây trực điện thoại trong khi em đi xem buổi phỏng vấn của Jack Harper một tí được không?"

Tôi biết Conner không phải là người hâm mộ số một của tôi vào thời điểm này. Nhưng tôi chính xác là không có nhiều lựa chọn.

"Anh có thể làm gì kia?" Conner ngạc nhiên nhìn tôi.

"Anh có thể trực điện thoại không? Chỉ nửa tiếng thôi. Em sẽ rất biết ơn..."

"Anh không thể tin nổi là em thậm chí lại có thể đề nghị anh việc ấy!" Conner hoài nghi đáp. "Em biết Jack Harper quan trọng với anh thế nào mà! Emma, anh thật sự không thể hiểu nổi em đã trở thành gì nữa."

Sau khi anh ấy hiên ngang đi khỏi, tôi ngồi đó hai mươi phút. Tôi nhận vài tin nhắn cho Paul, một cho Nick và một cho Caroline. Tôi sắp xếp mấy lá thư lại. Tôi ghi địa chỉ lên dăm ba lá thư. Và rồi đột nhiên, tôi nghĩ ra.

Điều này thật ngu ngốc. Còn hơn cả ngu ngốc nữa. Nó thật nực cười. Tôi yêu Jack. Anh ấy yêu tôi. Tôi nên ở đó, cố vũ anh ấy. Tôi cầm cốc cà phê của mình lên và vội vàng lao ra hành lang. Phòng họp đông nghịt người, nhưng tôi lách vào phía sau, và chen vào giữa hai gã thậm chí còn không thèm xem Jack nữa, mà đang bàn luận mấy trận bóng đá.

"Cô đang làm gì ở đây thế?" Artemis hỏi khi tôi đến bên cô ta. « Thế điện thoại thì sao? »

« Sưu thuế phải được nhân dân chấp thuận, » tôi nghe thấy mình đáp lại điềm tĩnh, điều có lẽ không thật sự thích hợp ở đây (Tôi thậm chí còn không chắc nó có nghĩa gì nữa.), nhưng lại có tác dụng khiến cô ta im miệng.

(Mình giải thích 1 chút ở đây: Chính xác câu Emma nói là "No taxation without representation", câu này là 1 slogan nổi tiếng, là câu khẩu hiệu của Cách Mạng Hoa Kỳ, 1750-1760, chống lại các khoản sưu thuế nặng nề và vô lý của Anh quốc, lúc đó còn đang đô hộ Mỹ. Ý nghĩa của câu khẩu hiệu là người Mỹ đòi hỏi là tất cả những khoản đánh thuế phải được đại biểu của họ (kiểu như hạ nghị sỹ, đại biểu nhân dân) thông qua, chứ không phải chỉ

do Thượng viện Anh áp đặt lên. Câu này Emma nói ra ý nói là việc giao cho cô làm phải được thông qua sự đồng ý của cô chứ không phải chỉ cứ thế áp đặt truyền lệnh bắt cô làm là cô phải làm.)

Tôi ngھn cổ lên để nhìn qua đầu mọi người, và mắt tôi chăm chú nhìn vào màn hình – và anh ấy ở đó. Đang ngồi trên một cái ghế ở phòng thu, mặc quần jeans và áo thun màu trắng, và hai phóng viên trông sáng sủa đang ngồi đối diện với anh.

Anh ấy ở đó. Người đàn ông tôi yêu.

Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh ấy kể từ khi chúng tôi ngủ với nhau, tôi đột ngột nhớ ra. Nhưng gương mặt anh vẫn ấm áp như thế, và cặp mắt anh trông sẫm đen và lấp lánh hơn dưới ánh đèn phòng thu.

Ôi Trời, tôi muốn hôn anh ấy.

Nếu không có ai khác ở đây tôi sẽ tiến tới tivi và hôn lên nó. Tôi thành thật sẽ làm thế.

« Họ đã hỏi anh ấy đến đâu rồi? » Tôi thì thầm với Artemis.

« Họ đang nói chuyện về cách anh ta làm việc thế nào. Cảm hứng của anh ta, mối quan hệ của anh ta với Pete Laidler, đại loại thế. »

"Suyt! » ai đó nói.

"Tất nhiên là mọi thứ rất khó khăn sau khi Pete chết, » Jack nói. « Nó thật khó khăn cho tất cả chúng tôi. Nhưng gần đây..." Anh ấy ngừng lại. « Cuộc sống của tôi gần đây đã quay lại bình thường và tôi đang tìm thấy lại cảm hứng. Tôi đang hưởng thụ cuộc sống của mình lần nữa."

Cảm giác râm ran li ti chạy khắp người tôi.

Anh ấy nhất định đang ám chỉ đến tôi. Nhất định là như thế. Tôi đã khiến cuộc sống của anh ấy trở lại! Ôi trời ơi. Điều đó thậm chí còn lãng mạn hơn là "Anh đã thấy kết em."

"Anh đã mở rộng sang thị trường đồ uống thể thao," người phóng viên nam nói. "Bây giờ tôi tin là anh đang tính mở rộng sang cả thị trường nữ giới. '

"Cái gì?"

Một cơn rùng mình lan khắp phòng, và mọi người bắt đầu quay đầu ngang ngửa.

"Chúng ta sắp thâm nhập vào thị trường nữ giới sao?"

"Từ khi nào vậy?"

"Tôi đã biết rồi, thật vậy," Artemis nói tự mãn. "Khá ít người biết về việc này lúc trước..."

Tôi nhìn chăm chăm vào màn hình, ngay lập tức nhớ tới chuyện những người ngồi trong văn phòng Jack lúc trước. Cái nhụy hoa là để cho việc này. Giời ạ, chuyện này thật lý thú quá. Một việc mạo hiểm mới mẻ!

"Anh có thể cho chúng tôi biết thêm bất cứ chi tiết nào về việc đó không?" người phóng viên nam nói. "Nó sẽ là một thứ đồ giải khát bán cho phụ nữ?"

"Đây là những bước đi ban đầu," Jack nói. "Nhưng chúng tôi đang lên kế hoạch cho cả một mặt hàng. Một thứ đồ uống, bao bì, một hương vị. Chúng tôi có một tầm nhìn sáng tạo chắc chắn." Anh ấy mỉm cười với người đàn ông. "Chúng tôi đang rất hào hứng kích động."

"Vậy, thị trường mục tiêu của các anh lần này là gì?" người đàn ông kia hỏi và xem lại những ghi chép của mình. "Các anh có nhắm vào những phụ nữ chơi thể thao không?"

"Không hề," Jack trả lời. "Chúng tôi đang nhắm vào... cô gái trên phố."

""Cô gái trên phố?" người nữ phóng viên ngồi thẳng lên, có vẻ hơi xấu hổ. "Nó có nghĩa gì? Ai là cô gái trên phố?"

"Cô ấy hai mươi mấy tuổi gì đó," Jack trả lời sau chút dừng lại. "Cô ấy làm việc ở công sở, đi làm bằng tàu điện, đi chơi các buổi tối và về nhà trên bus đêm... chỉ là một cô gái tầm thường, không có gì đặc biệt."

"Có cả ngàn người như thế," người đàn ông kia nói thêm với một nụ cười.

"Nhưng thương hiệu Panther đã luôn gắn với nam giới," người phụ nữ đó ngắt lời, có vẻ ngờ vực. "Với sự đua tranh. Với những giá trị nam tính. Các anh thực sự nghĩ rằng mình có thể nhảy sang thị trường nữ giới sao?"

"Chúng tôi đã nghiên cứu," Jack vui vẻ nói. "Chúng tôi cảm thấy mình hiểu thị trường của mình."

"Nghiên cứu!" cô ta giễu cợt. "Chuyện này không phải chỉ là trường hợp một người đàn ông nữa nói với phụ nữ họ muốn gì sao?"

"Tôi không tin là vậy," Jack đáp, vẫn có vẻ vui vẻ, nhưng tôi có thể thấy một tia khó chịu hơi lướt qua trên mặt anh.

"Rất nhiều công ty đã thử nhảy sang các thị trường khác mà không thành công. Tại sao các anh lại biết mình không phải chỉ là một người nữa trong số họ?"

"Tôi có lòng tin," Jack nói.

Trời, sao cô ta lại quá công kích thế? Tôi phần nộ nghĩ. Đương nhiên là Jack biết mình đang làm gì!

"Các anh lấy loanh quanh một loạt phụ nữ trong một nhóm trọng tâm nào đó và hỏi họ một vài câu hỏi! Làm sao như thế có thể nói cho các anh biết gì chứ?"

"Đó chỉ là một phần nhỏ của bức tranh toàn cảnh, tôi có thể đảm bảo với cô thế," Jack nói giọng đều đều.

"Ôi, coi nào," người phụ nữ kia nói, ngả người ra sau và khoanh tay. "Liệu một công ty như Panther – một người đàn ông như anh – lại thật sự có thể để tâm đến, như anh nói, một cô gái tầm thường, không có gì đặc biệt?"

"Có, tôi có thể!" Jack nhìn vào cặp mắt chăm chú của cô ta một cách kiên quyết. "Tôi biết cô gái đó."

"Anh biết cô ta?" Người phụ nữ kia nhướn mày.

« Tôi biết cô gái đó là ai, » Jack trả lời. « Tôi biết sở thích của cô ấy là gì ; những màu nào cô ấy thích. Tôi biết cô ấy ăn gì, tôi biết cô ấy uống gì. Tôi biết cô ấy không muốn gì trong cuộc sống. Cô ấy là cỡ 12 nhưng lại thích là cỡ 10. Cô ấy... » anh ấy sải tay ra như thể đang tìm cảm hứng. « Cô ấy ăn sáng bằng Cheerios và nhúng Flake vào cốc cappuccino của mình. » (Flake: 1 loại thanh bánh mỏng sôcôla sữa ; Cherrios: 1 loại ngũ cốc dạng bánh nhỏ để ăn sáng với sữa).

Tôi ngạc nhiên nhìn xuống tay mình, hiện đang cầm một thanh Flake. Tôi đang sắp nhúng nó vào cốc cà phê của mình. Và... tôi đã ăn Cherrios sáng nay.

« Chúng ta hiện đang bị bao quanh bởi những hình ảnh những con người hoàn hảo, hào nhoáng, » Jack nói với sự nhiệt huyết. « Nhưng cô gái này là

thực. Cô ấy có những ngày tóc xấu, và những ngày tóc đẹp. Cô ấy mặc quần lót lọt khe cho dù cô ấy thấy chúng bất tiện. Cô ấy viết ra những kế hoạch tập luyện thể dục hàng ngày rồi lơ đãng đi. Cô ấy giả vờ đọc báo thương mại nhưng giấu những tờ tạp chí nổi tiếng trong chúng. »

Tôi ngây người ra nhìn vào màn hình tivi.

Chỉ là... chờ một phút đã. Tất cả chuyện này nghe có vẻ hơi quen thuộc.

« Đó chính xác là những gì cô làm, Emma, » Artemis nói. « Tôi đã thấy bản sao tờ OK! của cô bên trong tờ Tuần San Marketing," cô ta quay sang tôi với tiếng cười chế nhạo và nhìn chòng chọc lên cái thanh Flake của tôi.

« Cô ấy yêu thích quần áo nhưng không phải là một nạn nhân của thời trang, » Jack nói trên màn hình. « Cô ấy sẽ có thể mặc một chiếc quần jeans... »

Artemis nhìn chăm chú không tin nổi vào chiếc Levis của tôi.

«... và một bông hoa trên tóc cô ấy... »

Sửng sốt, tôi đưa một tay lên và sờ vào bông hồng vải trên tóc mình.

Anh ấy không thể...

Anh ấy không thể đang nói về...

« Ôi... Trời... ời, » Artemis nói chậm từ từ.

« Gì cơ? » Caroline đứng cạnh cô ta hỏi. Cô ta nhìn theo cái nhìn chòng chọc của Artemis, và vẻ mặt của cô ấy thay đổi.

"Ôi Trời ơi! Emma! Đó là cô!"

"Không phải đâu," Tôi nói, nhưng giọng tôi lên tiếng một cách khác lạ.

"Đúng đấy!"

Một vài người bắt đầu huých cùi chỏ với nhau và quay sang nhìn tôi.

"Cô ấy đọc mười lăm lá số mỗi ngày và chọn một cái mà cô ấy thích nhất..." Giọng Jack vang lên.

"Đó là cô! Đó chính là cô! »

«... cô ấy đọc qua bìa sau những cuốn sách trí thức và giả vờ là mình đọc chúng... »

« Tôi đã biết là cô đã không đọc cuốn Dự tính Vĩ đại mà! » Artemis nói đắc thắng.

"... cô ấy mê rượu sherry ngọt..."

"Sherry ngọt à?" Nick nói, trở nên ghê sợ. "Anh không thể đang nói nghiêm túc được."

"Đó là Emma!" Tôi có thể nghe thấy có người đang nói từ bên kia phòng. « Đó là Emma Corrigan! »

« Emma? » Katie nói, nhìn thẳng vào tôi trong sự ngờ vực. "Nhưng... nhưng..."

"Đó không phải là Emma! » Connor đột nhiên nói ngay lập tức và bật cười. Anh ấy đang đứng ở phía bên kia phòng, dựa lưng vào tường. « Đừng nực cười thế! Trước tiên, Emma cỡ 8. Không phải cỡ 12! »

"Cỡ 8 ư?" Artemis nói với một tiếng cười khụt khịt.

« Cỡ 8! » Caroline cười khúc khích. "Một nhận xét chuẩn đấy!"

"Em không phải cỡ 8 sao?" Connor nhìn tôi bối rối. "Nhưng em đã nói là..."

« Em... Em biết em có nói thế." Tôi nuốt nghẹn, mặt tôi nóng như một cái lò. "Nhưng em là... em là..."

"Cô thực sự mua tất cả quần áo của mình ở các cửa hàng tiết kiệm và giả vờ chúng là đồ mới à?" Caroline hỏi, nhìn khỏi màn hình với sự hứng thú.

"Không!" Tôi nói bào chữa. "Ý tôi là, ừ, có lẽ... thỉnh thoảng..."

"Cô ấy nặng 135 pounds (khoảng 61 cân), nhưng giả vờ là mình nặng 125 (khoảng gần 58 cân)," giọng Jack vang lên.

Cái gì? Cái gì?

Cả người tôi choáng váng co rụt lại.

"Tôi không có!" Tôi kêu lên với sự tổn thương vào màn hình. "Tôi không nặng gì 135 pounds cả! Tôi nặng... khoảng... 128... rưỡi..." Tôi bỏ lửng dần khi cả phòng quay sang nhìn chăm chú tôi.

"... ghét đồ len móc..."

Có một tiếng thở ra há hốc vọng từ bên kia phòng.

"Cậu ghét đồ len móc sao?" Katie hoài nghi lên tiếng.

"Không!" Tôi nói, sợ hãi quay sang. "Sai rồi! Tôi thích len móc! Cậu biết tôi thích len móc mà."

Nhưng Katie đang điên tiết hiên ngang đi ra khỏi phòng.

"Cô ấy hét lên khi nghe the Carpenters," Jack vẫn đang nói trên màn hình. "Cô ấy thích Abba nhưng không thể chịu nổi nhạc jazz..."

Ồi không.Ồi không ôi không...

Connor đang nhìn tôi chăm chăm như thể tôi đã đích thân đóng cọc vào tim anh ấy.

"Em không thể chịu được... nhạc jazz sao?"

Chuyện này giống như một trong những giấc mơ mà trong đó mọi người có thể nhìn thấy đồ lót của bạn và bạn muốn chạy trốn nhưng không thể. Tôi không thể chạy vút đi khỏi. Tất cả những gì tôi có thể làm là nhìn chăm chăm về phía trước trong sự đau khổ quằn quại khi giọng Jack tiếp tục vang lên một cách không xoay chuyển.

Tất cả mọi bí mật của tôi. Tất cả những bí mật cá nhân, riêng tư của tôi. Đã được tiết lộ trên tivi. Tôi đang trong một trạng thái sốc nặng, tôi thậm chí còn không nghe được hết chúng.

"Cô ấy mặc đồ lót may mắn trong lần hẹn đầu tiên... cô ấy mượn những đôi giày kiểu cách của bạn cùng nhà và đi chúng ra ngoài như đồ của chính mình... giả bộ chơi quyền anh... mơ hồ về tôn giáo... lo lắng rằng ngực cô ấy quá nhỏ..."

Tôi nhắm mắt lại, không có khả năng chịu đựng nổi việc này. Ngực tôi. Anh ta đề cập đến ngực tôi. Trên tivi.

"Khi cô ấy đi ra ngoài, cô ấy có thể diễn vai chín chắn lỗi đời, nhưng trên giường cô ấy..."

Tôi đột nhiên là đi vì sợ hãi.

Không. Không. Làm ơn đừng thế mà. Làm ơn, làm ơn...

"... cô ấy có một tấm trải giường Barbie."

Một tràng cười ầm ĩ rống lên quanh phòng, và tôi vùi mặt vào lòng bàn tay. Tôi đang còn hơn cả nhục nhã. Không-ai từng biết về tấm trải giường Barbie của tôi. Không-ai cả.

"Cô ấy có gợi cảm không?" người phóng viên hỏi, và tim tôi nảy lên một cú. Tôi nhìn chăm chăm vào màn hình, không có khả năng hít thở vì lo sợ. Anh ta sắp nói gì chứ?

"Cô ấy rất nhục cảm," Jack nói ngay lập tức, và tất cả mọi con mắt quay về hướng tôi, xôn xao. "Đó là một cô gái hiện đại, người mang theo bao cao su trong ví tiền."

OK. Mỗi lần tôi nghĩ rằng chuyện này không thể tệ hơn được nữa, thì nó lại tệ hơn nữa.

Mẹ tôi đang xem đấy. Mẹ tôi.

"Nhưng có thể cô ấy đã không đạt tới hết trọn vẹn tiềm lực của mình... có thể có một mặt của cô ấy cảm thấy nản lòng..."

Tôi không thể nhìn Connor. Tôi không thể nhìn đi đâu được.

"Có lẽ cô ấy sẵn sàng thử nghiệm... có thể cô ấy có – tôi không biết nữa – có một ý nghĩ kỳ quặc đồng tính về bạn thân nhất của cô ấy."

Không! Không! Toàn thân tôi siết chặt trong sự khiếp sợ. Tôi đột nhiên hình dung Lissy đang ngồi trước màn hình ở nhà, mắt mở to, che tay lên miệng. Cô ấy sẽ biết đó là cô ấy. Tôi sẽ không bao giờ có khả năng nhìn vào mắt cô ấy lần nữa.

"Đó chỉ là một giấc mơ, OK?" Tôi liêu xoay xở nói khi mọi người trở mắt nhìn tôi. "Không phải là một ý nghĩ kỳ quặc. Chúng khác nhau đấy!"

Tôi cảm thấy muốn ném mình vào tivi. Lấy tay che đậy nó. Dừng anh ta lại.

Nhưng việc đó chẳng ích gì, phải không? Một triệu cái tivi đang bật, trong một triệu ngôi nhà. Mọi người, ở khắp nơi, đang theo dõi.

"Cô ấy tin vào tình yêu và sự lãng mạn. Cô ấy tin rằng cuộc đời mình một ngày kia sẽ trở thành một thứ gì đó tuyệt vời và phấn khích. Cô ấy có những hy vọng và những nỗi sợ hãi và lo âu, chỉ giống như bất kỳ ai. Đôi khi cô ấy cảm thấy hoảng sợ." Anh ấy dừng lại, và nói thêm với giọng êm ái hơn, "Đôi khi cô ấy cảm thấy không được yêu thương. Đôi lúc cô ấy cảm thấy mình sẽ không bao giờ được những người quan trọng nhất đối với cô ấy tán thành."

Khi tôi nhìn chăm chú vào gương mặt nhiệt tình, nghiêm túc của Jack trên màn hình, tôi cảm thấy mắt mình khẽ nhúc nhích.

"Nhưng cô ấy dũng cảm và tốt bụng và đối mặt với cuộc sống để tiến lên phía trước..." Anh ấy lắc đầu một cách sững sốt ngạc nhiên và mỉm cười

với người phỏng vấn. "Tôi... Tôi rất xin lỗi. Tôi không biết chuyện gì đang xảy ra ở đây nữa. Tôi đoán là tôi đã bị cuốn đi một chút. Chúng ta có thể..." Bất ngờ người phóng viên ngắt lời anh.

Bị cuốn đi.

Anh ấy đã bị cuốn đi một chút.

Điều đó như thể đang nói rằng Hitler là một thằng nhóc hùng hổ.

"Jack Harper, cảm ơn rất nhiều vì đã nói chuyện với chúng tôi," người phóng viên bắt đầu nói. "Tuần sau, chúng ta sẽ trò chuyện với ông vua lôi cuốn của các video phim, Ernie Powers. Trong khi chờ đợi, rất cảm ơn lần nữa tới..."

Mọi người nhìn chăm chú vào màn hình khi cô ta kết thúc bài diễn thuyết và chương trình ca nhạc bắt đầu. Rồi ai đó tới trước và tắt tivi đi.

Trong vài giây, cả căn phòng im lặng. Tất cả mọi người đều đang há hốc mồm nhìn tôi, như thể họ đang chờ đợi tôi phát biểu gì đó, hay nhảy nhót một chút hay gì đó. Vài khuôn mặt thông cảm, vài khuôn mặt tò mò, vài cái thì hân hoan và vài cái thì chỉ là kiểu Yeee-tôi-thấy-mừng-vì-tôi-không-phải-là-cô.

Giờ thì tôi đã biết chính xác bọn thú ở sở thú cảm thấy thế nào.

Tôi sẽ không bao giờ tới thăm sở thú lần nữa.

"Nhưng... nhưng tôi không hiểu," một giọng vọng tới từ bên kia căn phòng, và mọi cái đầu đều say sưa quay về phía Connorm như trong một trận đấu quần vợt. Anh ấy đang nhìn chăm chăm vào tôi. "Làm sao Jack Harper lại biết quá nhiều thứ về em thế?"

Ôi Trời. Tôi biết Connor thực sự có trình độ học vấn cao từ Đại học Manchester và mọi thứ nữa. Nhưng đôi lúc anh ấy quá chậm hiểu.

Những cái đầu lại quay lại về phía tôi.

« Em... » Toàn thân tôi râm ran với sự xấu hổ. « Bởi vì chúng em... chúng em... »

Tôi không thể nói to việc đó lên được. Tôi chỉ không thể.

Nhưng tôi không phải làm thế. Mặt Connor từ từ chuyển sang các màu sắc khác nhau.

« Không, » anh ấy nuốt nước bọt, nhìn chăm chăm vào tôi như thể anh ấy nhìn thấy một con ma. Và không phải chỉ là bất kỳ con ma già nào. Một con ma to đùng thực sự với những sợi xích kêu loảng xoảng đang đi « Húuuu! »

« Không, » anh ấy lại nói. « Không. Anh không tin chuyện này đâu. »

"Connor..." ai đó nói, đặt một tay lên vai anh, nhưng anh ấy giữ ra.

"Connor, em thực sự rất tiếc," tôi nói về bất lực.

"Cô đang đùa!" gã nào đó trong góc kêu lên, người thậm chí rõ ràng còn chậm hiểu hơn cả Connor, và vừa mới nói rõ cho anh ấy, từng từ một. Anh ấy nhìn lên tôi. "Vậy chuyện này đã xảy ra được bao lâu rồi?"

Cứ như thể anh ấy đã mở cửa thoát lũ vậy. Đột nhiên mọi người trong căn phòng bắt đầu ném các câu hỏi vào tôi. Tôi không thể nghe được bản thân mình đang nghĩ gì bởi những tiếng rì rầm.

"Có phải vì thế mà anh ta tới Anh không? Để gặp cô?"

"Cô sẽ lấy anh ta chứ? »

« Cô biết đấy, cô nhìn không giống như nặng 135 pounds đâu... »

« Có phải cô thật sự có một tấm trải giường Barbie à? »

« Vậy trong suy nghĩ kỳ quặc đồng tính đó, chỉ là 2 người bọn cô, hay là... »

« Cô có làm tình với Jack Harper ở cơ quan không? »

« Vì thế mà cô đá Connor phải không? »

Tôi không thể đương đầu với chuyện này. Tôi phải đi khỏi đây. Bây giờ.

Không nhìn vào bất kỳ ai, tôi đứng thẳng lên và chuồn khỏi phòng. Khi tôi tiến thẳng ra hành lang, tôi quá sững sờ để có thể nghĩ về bất cứ điều gì khác ngoài việc tôi phải lấy túi xách và đi khỏi. Ngay bây giờ.

Tôi đi vào bộ phận marketing trống trải, nơi điện thoại đang reo âm ỉ khắp phòng. Thói quen đã ăn sâu, tôi không thể lờ chúng đi được.

« Xin chào? » Tôi nói, cầm lên một cái điện thoại ngẫu nhiên.

« Vậy ra! » giọng giận dữ của Jemina vọng tới. « Cô ấy mượn những đôi giày kiểu cách của bạn cùng nhà và đi chúng ra ngoài như thể là của mình. « Vậy đó có thể là những đôi giày của ai đây? của Lissy à? »

« Nghe này, Jemina, liệu tớ có thể chỉ... Tớ xin lỗi... Tớ phải đi đây, » tôi nói một cách yếu ớt, và đặt điện thoại xuống.

Không nghe điện thoại nữa. Lấy túi xách. Đi thôi.

Khi tôi kéo khoá túi xách với đôi bàn tay run rẩy, một cặp đã theo tôi vào trong văn phòng đã nhắc lên một cái điện thoại nào đó đang reo.

« Emma, ông của cô đang chờ máy này, » Artemis nói, che tay lên ống nói. « Điều gì đó về xe buýt đêm và ông ấy sẽ không bao giờ lại tin tưởng cô nữa? »

« Cô có một cuộc gọi từ bộ phận quảng cáo Harvey's Bristol Cream, » Caroline xen vào. « Họ muốn biết họ có thể gửi cho cô một hòm rượu xêri ngọt miễn phí tới đâu? »

« Làm sao mà họ có tên tôi? Sao chứ? Lời đồn đã lan rộng rồi sao? Người phụ nữ ở quầy tiếp tân đã kể cho tất cả mọi người rồi sao? »

« Emma, bố cô ở đây, » Nick nói. « Ông ấy nói mình cần phải nói chuyện với cô một cách khẩn cấp... »

« Tôi không thể, » Tôi điếng người nói. « Tôi không thể nói chuyện với bất kỳ ai. Tôi phải... Tôi phải... »

Tôi chớp lấy áo vét và gần như chạy ra khỏi văn phòng và đi ra hành lang để xuống cầu thang. Khắp nơi, mọi người đều đang quay lại văn phòng của họ sau khi theo dõi buổi phỏng vấn, và họ đều nhìn tôi chằm chằm khi tôi đang vội vàng chạy khỏi.

"Emma!" Khi tôi gần tới cầu thang, một người phụ nữ tên là Fiona, người tôi ít quen biết, chớp lấy cánh tay tôi. Cô ta nặng khoảng 300 pounds và luôn vận động cho việc những chiếc ghế phải to hơn và cửa giả phải rộng hơn. "Đừng bao giờ thấy xấu hổ với cơ thể của mình. Hãy vui vẻ với nó! Bà mẹ trái đất đã ban tặng nó cho cô! Nếu cô muốn tới xưởng đồ của chúng tôi vào thứ bảy..."

Tôi giằng cánh tay mình ra trong sự khiếp sợ, và bắt đầu lóc cóc chạy xuống các bậc thang đá hoa. Nhưng khi tôi tới tầng dưới, ai đó khác lại chớp lấy cánh tay tôi.

"Này, cô có thể nói cho tôi cái cửa hàng từ thiện nào cô tới thế?" Đó là một cô gái mà tôi thậm chí còn chẳng nhận ra. "Bởi vì với tôi, cô thực sự

luôn trông ăn mặc rất ổn..."

"Tôi cũng thích búp bê Barbie nữa!" Carol Finch bên Kế toán đột nhiên đứng trước mặt tôi. "Chúng ta có thể bắt đầu lập một câu lạc bộ cùng nhau được không, Emma?"

"Tôi... Tôi thực sự phải đi đây."

Tôi lùi đi, rồi bắt đầu chạy xuống cầu thang. Nhưng mọi người vẫn bắt chuyện với tôi từ mọi hướng.

"Tôi không nhận ra mình là một đồng tính nữ cho đến khi tôi 33 tuổi..."

"Rất nhiều người mơ hồ về tôn giáo. Đây là một tờ rơi về nhóm nghiên cứu Kinh thánh của chúng tôi..."

"Hãy để tôi yên!" Tôi la lên đau khổ. « Mọi người hãy để tôi yên đi! »

Tôi chạy một mạch ra cửa, những giọng nói vẫn đi theo tôi, dội lại trên nền đá hoa. Khi tôi điên cuồng đẩy cánh cửa kính nặng chịch, Dave – người bảo vệ thơ thần đứng, và nhìn chăm chặp thẳng vào ngực tôi.

« Chúng nhìn hoàn toàn ổn với tôi, cưng ạ, » anh ta nói khích lệ.

Cuối cùng tôi cũng mở được cánh cửa, chạy ra ngoài và lao xuống phố, mà không nhìn trái phải gì hết. Ít nhất tôi đã tới được chỗ nghỉ chân, ngồi thụp xuống một băng ghế và ôm mặt vào tay.

Co thể tôi vẫn đang còn âm hưởng dội lại với sự choáng váng.

Tôi khó có thể gắn kết được một suy nghĩ nào.

Tôi chưa từng tuyệt đối và hoàn toàn bối rối như thế trong cả cuộc đời mình.

BÍ MẬT CỦA EMMA

Sophie Kinsella

www.dtv-ebook.com

Chương 20

«Em ổn chứ? Emma? »

Tôi đã ngồi trên băng ghế được khoảng 5 phút, nhìn chăm chăm xuống vỉa hè, tâm trí tôi đang quay cuồng hỗn loạn. Bây giờ thì có một giọng nói vọng vào tai tôi, bên trên những tiếng ồn quen thuộc hằng ngày của đường phố: tiếng bước chân, tiếng xe bus nghiêng ken két, tiếng còi ô tô. Đó là giọng một người đàn ông. Tôi mở mắt ra, chớp mắt trong ánh nắng mặt trời và nhìn chăm chú sững sốt vào cặp mắt màu xanh lục có vẻ quen thuộc.

Rồi đột nhiên tôi nhận ra ra. Đó là Aidan ở quán bar sinh tố.

"Mọi thứ vẫn tốt chứ? » anh ta hỏi. « Cô ổn chứ? »

Trong một thoáng tôi thật sự không thể trả lời nổi. Tất cả cảm xúc của tôi đã bị rải tung toé trên sàn như một cái khay trà bị đổ, và tôi không chắc mình nên nhặt lên cái nào trước.

« Tôi nghĩ câu trả lời phải là không, » cuối cùng tôi nói. « Tôi không OK tí nào. Tôi hoàn toàn không OK chút nào. »

«Ồ.» Anh ta trông có vẻ lo lắng. « Vậy.. có việc gì tôi có thể... »

« Liệu anh có OK không nếu tất cả mọi bí mật của anh bị tiết lộ trên ti vi bởi một người đàn ông mà anh tin tưởng? » Tôi run run nói. « Liệu anh có OK không nếu anh bị hạ nhục trước mặt tất cả bạn bè, đồng nghiệp và gia đình của mình? »

Tiếp theo là một khoảng im lặng vì kinh ngạc.

« Anh sẽ thế nào? »

«Ồ... chắc là không? » Anh ta hấp tấp đánh bạo nói.

« Chính xác! Ý tôi là, anh sẽ cảm thấy thế nào nếu một người nào đó tiết lộ trước công chúng rằng anh... anh mặc đồ lót của phụ nữ? »

Anh ta tái đi vì shock.

« Tôi không mặc đồ lót phụ nữ! »

« Tôi biết rằng anh không mặc! » Tôi nhẹ nhàng nói. « Hay đúng hơn là tôi không biết rằng anh có mặc hay không, nhưng cứ giả sử một lần nào đó anh đã làm thế. Anh sẽ cảm thấy như thế nào nếu ai đó nói với tất cả mọi người trong một chương trình phỏng vấn về kinh doanh nổi tiếng trên tivi? »

Aidan nhìn tôi chăm chăm, như thể tâm trí anh ta đột nhiên đã liên kết được vấn đề.

"Chờ một chút. Cuộc phỏng vấn với Jack Harper. Đó là cái mà cô đang nói tới đúng không? Chúng tôi đang bật nó trong bar."

"Ôi tuyệt thật!" Tôi vung tay mình trong không khí. "Tuyệt thật đấy! Bởi vì anh biết đấy, sẽ là một sự xấu hổ nếu ai đó trên toàn vũ trụ này đã bỏ lỡ nó."

"Vậy, đó là cô à? Người đọc 15 lá số tử vi mỗi ngày và nói dối về... » Anh ta ngừng bật khi thấy vẻ mặt của tôi. « Xin lỗi. Xin lỗi. Cô chắc phải cảm thấy đau đớn lắm. »

« Đúng thế. Có đấy. Tôi đang cảm thấy đau đớn. Và tức giận. Và xấu hổ nữa. '

Và tôi bối rối, tôi lặng lẽ thêm vào. Tôi rất bối rối và choáng váng và tôi hoang mang cảm thấy mình khó có thể giữ nổi thăng bằng trên băng ghế này. Chỉ trong khoảng thời gian vài phút, toàn bộ thế giới của tôi đã trở nên sụp đổ.

Tôi đã nghĩ rằng Jack yêu tôi. Tôi đã nghĩ anh ấy...

Tôi đã nghĩ anh ấy và tôi...

Một nỗi đau thiêu đốt đánh mạnh vào tôi, và tôi vùi đầu vào hai tay mình.

« Vậy, làm sao mà anh ta lại biết nhiều thứ về cô thế? » Aidan ngập ngừng hỏi. "Cô và anh ta là... là một cặp sao? »

"Chúng tôi gặp nhau trên một chuyến bay. » Tôi ngẩng lên, cố gắng giữ kiểm soát bản thân. « Và... tôi đã kể cho anh ta nghe mọi thứ về bản thân trong suốt chuyến đi. Và sau đó chúng tôi đã hẹn hò vài lần, và tôi đã

nghe... » Giọng tôi bắt đầu run run. « Tôi thật sự đã nghĩ rằng có thể là... anh biết đấy. » Tôi cảm thấy má mình đỏ bừng. « Thật đấy. Nhưng sự thật là, anh ta chưa bao giờ có hứng thú với tôi, đúng không? Không hẳn vậy. Anh ta chỉ muốn tìm hiểu xem một cô-gái-trên-phố tầm thường là như thế nào. Cho cái gọi là thị trường mục tiêu ngu ngốc của anh ta. Cho dòng mặt hàng mới dành cho phụ nữ của anh ta. »

Ngay khi lần đầu tiên nhận thức được, một giọt nước mắt lăn dài trên má tôi, nhanh chóng được nối tiếp bởi một giọt khác.

Jack đã lợi dụng tôi.

Đó là lý do anh ta mời tôi đi ăn tối. Đó là lý do anh ta bị tôi thu hút. Đó là lý do anh ta thấy mọi điều tôi nói đều rất thú vị. Đó là lý do tại sao anh lại kết tôi.

Đó không phải là tình yêu. Đó là công việc.

Đột nhiên, không dự báo trước, tôi oà khóc nức nở.

"Tôi xin lỗi," tôi nuốt nước mắt nói. "Tôi xin lỗi. Tôi chỉ... đó thật sự là một cú sốc."

"Đừng bận tâm," Aidan nói đầy cảm thông. "Đó hoàn toàn là một phản ứng tự nhiên." Anh ta lắc đầu. "Tôi không rõ lắm về những doanh nhân lớn, nhưng đối với tôi có vẻ những gã này không thể vươn tới đỉnh cao mà không giẫm đạp một vài người trên đường đi. Họ phải thật tàn nhẫn để thật thành đạt." Anh ta ngừng lại, quan sát tôi khi tôi cố, chỉ thành công một nửa, ngừng chảy nước mắt. "Emma, tôi có thể khuyên cô một lời không?"

"Gì cơ?" tôi ngẩng lên, lau mắt.

"Xả hết nó trong quyền anh đi. Hãy dùng sự phẫn nộ. Dùng sự đau đớn."

Tôi kinh ngạc nhìn anh ta chòng chọc. Anh ta không nghe sao?

"Aidan, tôi không chơi quyền anh!" Tôi nghe thấy bản thân đang rít hét lên. "Tôi không đấm đá, OK? Tôi không bao giờ chơi!"

"Cô không chơi sao?" Anh ta trông bối rối. « Nhưng cô đã nói... »

"Tôi đã nói dối! »

Một thoáng im lặng.

"Được rồi," cuối cùng Aidan nói. "Ừm... đừng lo! Cô có thể làm gì đó ít va chạm hơn. Thái Cực Quyền chẳng hạn..." Anh ta nhìn tôi chăm chú một

cách không chắc chắn. "Nghe này, cô có muốn uống gì không? Thứ gì đó giúp cô bình tĩnh lại? Tôi có thể làm cho cô một cốc pha trộn xoài chuối, với hoa cúc La Mã, bỏ thêm những hạt nhục đậu khấu êm dịu."

"Không, cảm ơn." Tôi hỉ mũi, hít một hơi thở sâu, rồi với lấy túi xách. "Tôi nghĩ mình sẽ về nhà bây giờ."

"Cô sẽ ổn chứ?"

"Tôi sẽ ổn thôi." Tôi cười gượng. "Tôi ổn mà."

Nhưng tất nhiên đó cũng là một lời nói dối. Tôi hoàn toàn không ổn tí nào. Khi ngồi trên tàu điện ngầm về nhà, nước mắt chan hoà trên mặt tôi, từng hàng từng hàng, làm ướt đầm một mảng trên váy tôi. Mọi người nhìn tôi chăm chăm, nhưng tôi không quan tâm. Tại sao tôi phải quan tâm chứ? Tôi đã trải qua sự xấu hổ tồi tệ nhất có thể; một vài người đặc biệt hơn còn không thèm trở mắt nhìn trâng tráo đi chỗ này chỗ khác.

Tôi cảm thấy thật ngu ngốc. Quá ngu ngốc.

Tất nhiên chúng tôi không phải là tri kỷ. Tất nhiên anh ta không hề có hứng thú thực sự với tôi. Tất nhiên anh ta không bao giờ yêu tôi cả.

Một cảm giác đau đớn mới ồ ạt quét qua tôi và tôi quờ quạng tìm khăn giấy.

"Đừng lo nghĩ, cưng ời!" một người phụ nữ to béo ngồi bên trái tôi nói, bà ta mặc một chiếc váy to đùng in hình những quả dưa. "Anh ta không đáng đâu! Bây giờ cô chỉ cần về nhà, rửa mặt, uống một tách trà ngon lành..."

"Làm sao cô biết cô ấy khóc vì một gã đàn ông?" một người phụ nữ mặc bộ vest đen hăng hái xen vào. "Đó chỉ là một sự phỏng đoán sáo rỗng và đi ngược lại nữ quyền. Cô ấy có thể khóc vì bất kì chuyện gì! Một đoạn nhạc, một câu thơ, nạn đói của thế giới, tình hình chính trị ở vùng Trung Đông." Cô ta nhìn tôi đầy mong đợi.

"Thực sự thì, tôi đang khóc vì một gã đàn ông." Tôi thú thật.

Tàu ngừng lại, và người phụ nữ mặc vest đen đảo tròn mắt nhìn hai chúng tôi và xuống tàu. Quý bà quả dưa đảo tròn mắt nhìn lại.

"Nạn đói thế giới!" Cô ta nói một cách khinh miệt, và tôi không thể ngăn mình khẽ cười khúc khích. "Bây giờ, đừng lo lắng, cưng." Cô ta vỗ nhẹ vào

vai tôi an ủi khi tôi chấm nước mắt. "Uống một tách trà ngon lành, và một ít sôcôla để tiêu, và tán gẫu với mẹ mình. Cô vẫn còn mẹ chứ, phải không?"

"Thực ra, chúng tôi không thật sự nói chuyện với nhau lúc này." Tôi thú nhận.

"Vậy còn, bố cô thì sao?"

Tôi lắc đầu ngậm trả lời.

"Vậy... bạn thân của cô thì sao? Cô phải có bạn thân chứ!" Quý bà quả dứa nở một nụ cười an ủi với tôi.

"Vâng, tôi có một người bạn thân," tôi nuốt nước bọt. "Nhưng cô ấy vừa được thông báo trên truyền hình toàn quốc rằng tôi đã từng có những suy nghĩ đồng tính bí mật và quái dị về cô ấy."

Quý bà quả dứa nhìn tôi chăm chăm im lặng một lúc.

"Uống một tách trà ngon," cuối cùng bà ta nói, ít tin tưởng lắm. "Và... chúc may mắn, cô bé."

Tôi lê bước chậm chạp từ bến tàu điện ngầm về khu phố của chúng tôi. Khi tới ngã rẽ, tôi dừng lại, hỉ mũi, và hít vài hơi thở sâu. Cơn đau trong ngực tôi đã vơi đi đôi chút, và tại nơi đó tôi cảm thấy những giây thần kinh của mình đập giần giật, thành thịch.

Tôi sẽ phải đối mặt với Lissy thế nào đây sau những gì Jack đã nói trên ti vi? Làm sao đây?

Tôi chơi với Lissy từ rất lâu rồi. Và tôi đã có rất nhiều lúc xấu hổ trước mặt cô ấy. Nhưng chưa từng có chuyện nào đến mức này.

Điều này còn tệ hơn cái lần tôi nôn thốc tháo trong phòng tắm của bố mẹ cô ấy. Thậm chí còn tệ hơn lần cô ấy trông thấy tôi đang hôn hình ảnh phản chiếu của mình trong gương và nói "ooh, baby" với giọng gợi cảm. Nó còn tệ hơn lần cô ấy bắt gặp tôi đang viết thiệp Valentine cho thầy dạy toán của chúng tôi, thầy Blake.

Tôi đang thầm ước rằng có khi cô ấy đột ngột quyết định đi chơi nhân dịp ngày nào đó hoặc gì đó. Nhưng khi tôi mở cửa căn hộ, cô ấy ở đó, đang đi từ nhà bếp ra phòng khách. Và khi cô ấy nhìn tôi, tôi đã có thể nhìn thấy nó hiển hiện trên mặt cô ấy. Cô ấy hoàn toàn mơ màng.

Vậy đó. Jack không chỉ phản bội tôi. Anh ta cũng phá hủy tình bạn tuyệt vời nhất của tôi. Mọi thứ giữa tôi và Lissy sẽ không bao giờ trở lại như cũ. Nó giống như phim "Khi Harry gặp Sally". Tình dục đã chen chân vào mối quan hệ của chúng tôi, và bây giờ chúng tôi không thể làm bạn được nữa bởi vì chúng tôi muốn ngủ với nhau.

Không. Quên nó đi. Chúng tôi không muốn ngủ với nhau. Chúng tôi muốn – Không, điểm mấu chốt là chúng tôi không muốn—

Dầu sao đi nữa. Cái gì cũng thế. Nó không tốt chút nào.

"Ồ!" Cô ấy nói, nhìn chăm chăm xuống sàn nhà. "Giờ ị! Ừm... chào, Emma!"

"Chào!" Tôi đáp với giọng nghèn nghẹt. "Tớ đã nghĩ tớ nên về nhà. Cơ quan chỉ là quá... quá kinh khủng..."

Tôi bỏ lửng, và đó là khoảnh khắc im lặng nhột nhạt, đau khổ nhất.

"VẬY... tớ đoán là cậu đã xem nó," cuối cùng tôi nói.

"Ừ, tớ đã xem," Lissy đáp, vẫn nhìn chăm chăm xuống sàn nhà. "Và tớ..." cô hắng giọng. "Tớ chỉ muốn nói là... là nếu bồ muốn tớ chuyển đi, vậy tớ sẽ đi."

Cổ họng tôi như tắc nghẹn lại. Tôi biết mà. Sau 21 năm, tình bạn của chúng tôi đã chấm dứt. Một bí mật nhỏ xíu bị hé lộ – và nó là dấu chấm hết cho tất cả.

"Được mà," tôi nói, cố không bật khóc. "Tớ sẽ chuyển đi."

"Không!" Lissy lúng túng nói. "Tớ sẽ dời đi. Đây không phải là lỗi của bồ, Emma. Đó là lỗi của tớ, người đã... dẫn dụ bồ."

"Gì cơ?" tôi nhìn chăm chăm vào cô ấy. "Lissy, bồ không hề dẫn dụ tớ!"

"Có, tớ có mà." Cô trông như đang chết khiếp. "Tớ thấy thật tồi tệ. Tớ đã chưa từng nhận ra rằng bồ lại có... những loại cảm nhận đó."

"Tớ không có!"

"Nhưng giờ tớ có thể nhìn thấy tất cả chúng! Tớ đã đi lòng vòng mà chỉ mặc có một nửa, không ngạc nhiên gì là bồ lại nản lòng."

"Tớ không nản lòng," tôi vội vã nói. "Lissy, tớ không phải là đồng tính,"

« Vậy, lưỡng tính. Hoặc « đa nhân cách ». Bất cứ thuật ngữ nào bồ muốn dùng."

"Tớ cũng không phải người lưỡng tính! Hoặc đa – cái gì cũng thế."

"Emma, làm ơn mà!" Lissy tóm lấy tay tôi. "Đừng xấu hổ về bản năng giới tính của mình. Và tớ hứa là tớ sẽ ủng hộ bồ trăm phần trăm, bất cứ lựa chọn nào bồ quyết định..."

"Lissy, tớ không phải là người lưỡng tính!" Tôi kêu lên. "Tớ không cần sự ủng hộ! Tớ chỉ có một giấc mơ thôi, OK? Nó không phải là một điều kỳ quặc, nó chỉ là một giấc mơ quái gở mà tớ không hề có ý định sẽ mơ thấy, và điều đó không có nghĩa rằng tớ là đồng tính, và nó không có nghĩa là tớ thích bồ, và nó chẳng có ý nghĩa gì hết."

"Ồ." Một khoảng im lặng. Lissy trông ngạc nhiên. "Ồ, phải. Tớ đã nghĩ nó là một... một... cậu biết đấy." Cô ấy hắng giọng. "Là bồ muốn..."

"Không! Tớ chỉ nằm mơ một lần thôi. Chỉ một thôi, giấc mơ ngu ngốc."

"Ồ. Đúng thế."

Ngừng lại lâu, Lissy nhìn chăm chú móng tay mình, còn tôi xem xét nghiên cứu cái khoá đồng hồ đẹp tay.

"Vậy, bọn mình đã thật sự..." cuối cùng Lissy lên tiếng.

Ôi Trời ạ.

"Kiểu kiểu thế," tôi thừa nhận.

"Và... tớ có làm tốt không?"

"Gì cơ?" Tôi há hốc nhìn cô ấy.

"Trong giấc mơ," cô ấy nhìn thẳng tôi, má ửng hồng. "Tớ có làm tốt không?"

"Lissy..." Tôi nói, mặt đau khổ.

"Tớ dớ dẩn tệ lắm phải không? Tớ như cứt! Tớ biết mà."

"Không, tất nhiên là bồ không tệ rồi!" Tôi kêu lên. "Bồ... bồ thật sự là..."

Tôi không thể tin nổi là mình đang nghiêm túc nói chuyện về năng lực tình dục của người bạn thân nhất của mình trong một giấc mơ đồng tính.

« Coi này, bọn mình có thể quên chủ đề này đi được không? Ngày hôm nay tớ đã đủ xấu hổ rồi. »

« Ôi. Ôi Trời ạ, được rồi, » Lissy nói, đột ngột tràn ngập sự hối hận. « Xin lỗi, Emma. Bồ hẳn phải đang cảm thấy thật sự... »

« Hoàn toàn và tuyệt đối bị bẽ mặt và bị phản bội? » Tôi cố nở một nụ cười. « Ừa, đó hoàn toàn là những gì tớ cảm thấy. »

« Có ai ở cơ quan xem nó không? » Lissy nói đầy thông cảm.

« Có ai ở công ty xem nó? » Tôi xoay vòng. « Lissy, tất cả bọn họ đều xem. Tất cả bọn họ đều biết đó là tớ! Và tất cả đều cười nhạo tớ, và tớ chỉ muốn thu mình lại và chết... »

« Ôi Trời, » Lissy lo lắng nói. « Thật sao? »

« Điều đó thật khủng khiếp. » Tôi nhắm mắt khi một nỗi tủi nhục mới ập đến. « Tớ chưa bao giờ xấu hổ đến thế trong suốt cuộc đời mình. Tớ chưa bao giờ cảm thấy... bẽ mặt hơn thế. Cả thế giới đều biết tớ thấy quần lót lọt khe không thoải mái và tớ thực ra không chơi quyền anh, và tớ chưa bao giờ đọc Dickens. » Giọng tôi càng lúc càng run rẩy, và rồi, không báo trước, tôi oà khóc nức nở. « Ôi Trời, Lissy. Cậu đã đúng. Tớ cảm thấy mình hoàn toàn... ngu ngốc. Anh ta chỉ lợi dụng tớ, ngay từ lúc bắt đầu. Anh ta chưa bao giờ có hứng thú với tớ. Tớ chỉ là một... một dự án nghiên cứu thị trường mà thôi. »

« Bỏ không biết điều đó mà! » Cô ấy yếu ớt nói.

« Tớ biết! Dĩ nhiên là tớ biết. Đó là lý do anh ta tỏ ra bị hấp dẫn. Đó là lý do anh ta bị lôi cuốn với mọi điều tớ nói. Đó không phải bởi anh ta yêu tớ. Đó chỉ bởi vì anh ta nhận ra rằng anh ta có một khách hàng mục tiêu, ngay bên cạnh mình. Kiểu cô gái bình thường, tầm thường, trên-phố, kiểu mà bình thường anh ta sẽ không bao giờ ngó tới! » Tôi bật ra một tiếng nức nở khác. « Ý tớ là, chẳng phải anh ta đã nói thế trên truyền hình sao? Tớ chỉ một cô gái chẳng có gì đặc biệt. »

« Bỏ không phải thế, » Lissy kịch liệt nói. « Bỏ không phải là chẳng-có-gì-đặc-biệt đâu! »

« Tớ thế đấy! Đó chính xác là tớ. Tớ chỉ một thứ tầm thường không gì hết. Và tớ quá sức ngu ngốc, tớ đã tin mọi thứ. Tớ thật lòng đã nghĩ rằng Jack yêu tớ. Ý tớ là, có thể không hẳn chính xác là yêu tớ. » Tôi cảm thấy mình đỏ bừng. « Nhưng... bỏ biết đấy. Cảm nhận về tớ cũng như những gì tớ cảm nhận về anh ấy. »

« Tớ hiểu mà. » Lissy trông như muốn bật khóc. « Tớ hiểu bồ như thế mà. » Cô ấy vươn tới trước và ôm chầm lấy tôi.

Đột nhiên cô lúng túng lảng ra. « Điều này không khiến bồ cảm thấy không thoải mái chứ? Ý tớ là nó không... khơi dậy bồ hay gì đó chứ... »

« Lissy, lần cuối cùng, tớ không phải là đồng tính » Tôi hét lên cáu giận.

« OK! » cô ấy vội vàng nói. « OK. Xin lỗi. » Cô ấy lại ôm chặt tôi, rồi đứng dậy. « Đi nào, » cô ấy nói. « Cậu cần uống gì đó. »

Chúng tôi đi tới cái bar công nhỏ, um tùm cây cối, nơi được chủ nhà miêu tả " một sân mái rộng rãi" khi chúng tôi mới lần đầu thuê căn hộ này, và ngồi trong ánh nắng chiếu loang lổ, uống rượu schnapps mà Lissy mua miễn thuế năm ngoái. Mỗi ngụm rượu làm miệng tôi bỏng rát không chịu nổi, nhưng năm giây sau lại mang đến một hơi ấm nóng dễ chịu thích thú khắp toàn thân.

« Lẽ ra tớ nên biết, » tôi nói, nhìn chăm chăm vào ly của mình. « Lẽ ra tớ nên biết rằng một đại triệu phú quan trọng như thế sẽ chẳng bao giờ thực sự quan tâm đến một cô gái như tớ. »

"Tớ chỉ không thể tin nổi, » Lissy nói, thở dài lần thứ mấy nghìn. « Tớ không thể tin nổi mọi thứ đều là dàn dựng. Tất cả mọi thứ đều quá lãng mạn. Thay đổi ý định đi Mỹ của mình... và xe buýt... và mang đến cho bồ món cocktail hồng kia... »

« Nhưng đó mới là điểm chính. » Tôi có thể cảm thấy nước mắt lại ứa lên, và mạnh mẽ chớp mắt ngăn nó lại. « Chính chúng là điều khiến cho chuyện này càng quá nhục nhã. Anh ta biết chính xác tớ muốn gì. Tớ đã kể với anh ta trên máy bay rằng tớ phát chán với Connor. Anh ta biết tớ muốn những gì phấn khích, và gợi tò mò, và siêu lãng mạn. Anh ta chỉ đơn giản là cung cấp cho tớ mọi thứ mà anh ta biết là tớ thích. Và tớ đã tin – bởi vì tớ đã muốn tin vào điều đó. '

« Bồ thật lòng nghĩ mọi thứ là một kế hoạch lớn sao? » Lissy cắn môi.

« Tất nhiên đó là một kế hoạch, » tôi nói, dăm lẹ. « Anh ta cố ý theo tớ đi loanh quanh, anh ta quan sát mọi thứ tớ làm, anh ta muốn hoà nhập vào cuộc sống của tớ! Hãy coi cái cách anh ta đến và xoi mói quanh phòng ngủ của tớ mà xem. Chẳng có gì ngạc nhiên là anh ta có vẻ quá quan tâm chết

tiết đến thế. Tớ chắc là anh ta ghi lại hết đấy. Tớ chắc là anh ta có một cái máy ghi âm trong túi. Và tớ đã chỉ... mời anh ta vào. « Tôi uống một ngụm schnapp lớn và khẽ rùng mình. « Tớ sẽ không bao giờ lại đi tin một gã đàn ông nào nữa. Không bao giờ. »

« Nhưng anh ta có vẻ rất tử tế! » Lissy buồn rầu nói. « Tớ chỉ không thể tưởng tượng nổi anh ta lại bất chấp đạo lý đến thế. »

« Lissy.. » tôi nhìn lên. « Sự thật là, một người đàn ông như thế sẽ không leo lên đến đỉnh mà không làm tổn thương hay giẫm đạp một ai đó. Điều đó chỉ đơn giản là không thể xảy ra. »

« Thật vậy sao? » cô nhìn lại tôi, nhú mày lại. « Có lẽ bồ đúng. « Trời ạ, thật thất vọng. »

« Là Emma phải không? » một giọng nói the thé vang lên, và Jemina xuất hiện trên ban công trong một cái đầm trắng và mặt nạ dưỡng da, mắt cô ta nheo lại giận dữ. « Vậy! Cô tôi-không-bao-giờ-mượn-quần-áo-của-cậu. Cậu có gì để nói về đôi xăng đan Prada của tôi đây? »

Ôi Trời. Chẳng có cách gì nói dối về nó được, phải không?

« Thực sự là mũi giày nhọn chật quá và không thoải mái? » Tôi khẽ nhún vai nói, và Jemina hít mạnh không khí.

« Tôi biết mà! Tôi biết tổng tất cả. Cậu đã mượn quần áo của tôi. Thế còn cái bộ jumper (CT: áo liền quần) Joseph? Còn cái túi Gucci của tôi thì sao? »

« Cái túi Gucci nào cơ? » Tôi ngang ngược hỏi lại.

Jemina lấp bắp một lúc.

"Tất cả chúng!" Cuối cùng cô ta nói. « Cậu biết không, tôi có thể kiện cậu ra toà về chuyện này. Tôi có thể làm cậu khánh kiệt!" Cô ta khua một tờ giấy về phía tôi. « Tôi đã lập ra một danh sách những món đồ quần áo mà tôi hoàn toàn tình nghi là đã được mặc bởi ai đó ngoài tôi trong suốt ba tháng qua... »

« Ôi cảm mồm về đồng quần áo chết tiệt của cậu đi, » Lissy nói. « Emma đang thực sự bị xáo trộn. Cô ấy đã hoàn toàn bị phản bội và bị làm bẽ mặt bởi gã đàn ông mà cô ấy nghĩ là yêu cô ấy. »

"Được thôi, ngạc nhiên chưa, ngạc nhiên chưa, cứ để tôi ngất vì sốc, » Jemina chanh chua nói. « Tôi đã nói với cậu điều gì sẽ xảy ra kia mà. Tôi đã nói cơ mà! Không bao giờ được kể cho một gã đàn ông mọi thứ về bản thân, nó chỉ dẫn đến rắc rối mà thôi. Tôi chưa cảnh báo cậu sao?"

"Cậu đã bảo là cô ấy sẽ không thể được đeo nhẫn ở ngón áp út!" Lissy kêu lên. "Cậu không nói là, hắn ta sẽ mang nó lên truyền hình, kể cho cả nước nghe những bí mật riêng tư của cô ấy. Cậu biết không, Jemina, cậu nên tỏ ra thông cảm một chút."

"Không, Lissy, cậu ấy nói đúng," tôi đau khổ nói. "Cô ấy đã hoàn toàn đúng ngay từ đầu. Nếu tớ cứ khép cái miệng ngu ngốc này lại thì đã chẳng có việc gì như thế này xảy ra cả." Tôi với lấy chai rượu và rầu rĩ rót một ly khác cho mình. "Những mối quan hệ là một cuộc chiến. Chúng là một cuộc đấu cờ. Và tớ đã làm gì chứ? Tớ chỉ vứt hết quân cờ của mình xuống cùng một lúc, và nói, "Đây này! Lấy hết chúng đi!" Tôi nốc một ngụm rượu. "Sự thật là, đàn ông và đàn bà không nên kể với nhau điều gì cả. Không gì cả."

"Tớ không thể đồng ý hơn," Jemina nói. "Tớ đang dự định kể với chồng tương lai của tớ ít nhất có thể..." Cô ấy đột nhiên ngừng lại khi cái điện thoại trong tay cô rung lên inh ỏi.

"Chào!" cô ấy nói, bật nó lên. "Camilla? Ồ. Ờ... OK... Đợi chút nhé."

Cô ấy lấy tay bịt ống nói lại và nhìn tôi, mắt mở lớn. "Là Jack! » Cô ta nói to rành rọt.

Tôi nhìn chăm chăm lại, hoàn toàn choáng váng.

Thế nào mà tôi đã hoàn toàn quên khuấy mất rằng Jack tồn tại trong đời thực. Tất cả những gì tôi thấy là khuôn mặt ấy trên màn hình ti vi, mỉm cười và gật đầu rồi chậm rãi đẩy tôi vào sự nhục nhã của mình.

« Nói với anh ta là Emma không muốn nói chuyện với anh ta! » Lissy rít lên.

« Không! Cậu ấy nên nói chuyện với anh ta, » Jemina rít lại. « Nếu không anh ta sẽ nghĩ rằng mình đã thắng mất. »

« Nhưng chắc chắn là... »

« Đưa điện thoại cho tớ! » Tôi nói, và chớp lấy cái điện thoại từ tay Jemina, tim tôi đập thành thịch. « Chào, » tôi nói với một giọng cộc lốc nhất

mà tôi có thể cố làm được.

« Emma, là anh đây, » giọng nói quen thuộc của Jack vang lên, và không hề báo trước, tôi cảm thấy một cơn lũ cảm xúc gần như nhấn chìm mình xuống. Tôi muốn khóc. Tôi muốn đấm anh ta, đánh anh ta...

Nhưng làm thế nào đó, tôi giữ mình bình tĩnh.

« Tôi không bao giờ muốn nói chuyện với anh lần nữa, » tôi nói. Tôi tắt điện thoại, hít thở khó khăn hơn.

« Làm tốt lắm! » Lissy nói.

Và một giây sau, điện thoại lại rung lần nữa.

« Xin em đấy, Emma, » Jack nói, « chỉ cần lắng nghe một chút thôi. Anh biết em hẳn phải rất khó chịu. Nhưng nếu em chỉ cho anh vài giây để giải thích... »

« Anh không nghe thấy tôi nói à? » Tôi quát lại, mặt đỏ phừng phừng. « Anh đã lợi dụng tôi và anh làm tôi bẽ mặt và tôi không muốn nói chuyện với anh nữa, hay nhìn thấy anh, hay nghe thấy anh hay... hay... »

« Nắm anh, » Jemina rút lên, gạt đầu quả quyết.

«... Hay chạm vào anh lần nữa. Không đời nào. Không bao giờ. » Tôi tắt điện thoại, bước vào trong và rút dây ra khỏi phích cắm. Rồi, với đôi tay run rẩy, tôi lấy điện thoại di động của mình ra khỏi túi và ngay khi nó rung lên, tắt đi luôn.

Khi tôi ló mặt ở ban công lần nữa, tôi vẫn còn nửa rúng động vì sốc. Tôi thật sự không thể tin nổi mọi thứ lại kết thúc như thế này. Trong một ngày, sự lãng mạn hoàn hảo và trọn vẹn của tôi đã tan tành thành mây khói.

« Cậu ổn chứ? » Lissy lo lắng hỏi.

« Tớ ổn. Tớ nghĩ thế, » tôi ngồi sụp xuống ghế. « Hơi run một chút thôi. »

« Bây giờ, Emma, » Jemina nói, gỡ lớp mặt nạ ra. « Tớ không muốn hối thúc cậu. Nhưng cậu biết cậu phải làm gì chứ, phải không nào? »

« Gì cơ? »

« Cậu phải trả thù! » Cô ấy nhìn lên và nhìn xoáy quả quyết vào tôi. « Cậu phải bắt anh ta trả giá. »

«Ồ không. ' Lissy bất bình. "Trả thù chẳng phải là không cao thượng chút nào sao? Cứ bỏ qua không tốt hơn sao? »

« Bỏ qua thì tốt gì chứ?" Jemina vặc lại. "Liệu bỏ qua có dạy cho anh ta một bài học được không? Liệu bỏ qua có khiến anh ta mong ước rằng mình chưa từng gặp cậu không?"

« Emma và tớ đã nhất trí là bọn tớ sẽ sống có đạo đức tốt," Lissy quả quyết nói. "Sống hạnh phúc chính là cách trả thù tốt nhất" George Herbert."

Jemina nhìn cô ấy trân trối trong giây lát.

« Vậy, dù gì đi nữa, » cuối cùng cô ấy nói, quay sang tôi. » Tớ sẽ rất vui được giúp cậu. Trả thù thật sự là một chuyên môn của tớ, dù tớ chỉ nói thể với bản thân thôi... »

Tôi lảng tránh ánh mắt của Lissy.

« Cậu có ý tưởng gì rồi? »

« Cào xước xe anh ta, cắt vụn quần áo của anh ta, khâu cá vào bên trong màn cửa của anh ta và chờ chúng mục rữa ra... » Jemina nói liên tục, trơn tru, như thể đang ngâm thơ.

« Cậu đã học mấy thứ này ở trường dạy ứng xử đấy à? » Lissy nói, đảo tròn mắt.

« Tớ đang trở thành một người bênh vực nữ quyền, thật đấy, » Jemina vặc lại. « Chúng ta những người phụ nữ phải đứng lên vì quyền lợi của mình. Cậu biết không, trước khi cưới bố tớ, mẹ tớ hẹn hò với một thằng cha làm khoa học, kẻ đã bỏ rơi bà. Ông ta thay đổi ý định ngay trước đám cưới ba tuần, các cậu tin nổi không? Vậy nên một đêm nọ, bà ấy đã đột nhập vào phòng nghiên cứu của ông ta và bứt đứt mọi rắc cắm của đồng máy móc ngu xuẩn của ông ta. Toàn bộ nghiên cứu của ông ta đã bị phá hủy! Bà ấy luôn nói rằng, dạy cho Emerson một bài học! »

"Emerson? » Lissy hỏi, nhìn chăm chăm cô ấy với vẻ không tin nổi. « Có phải... Emerson Davies? »

« Đúng thế! Davies. »

'Emerson Davies, người đã sắp khám phá ra một cách chữa bệnh đậu mùa? »

« Phải, ông ta không nên chọc giận mẹ tớ mới phải, phải không? »
Jemina đáp, hất cằm lên ngang ngược. Cô ấy quay sang tôi. « Một mẹo khác của mẹ tớ là dầu tương ớt. Cậu làm thế nào đó để sắp xếp quan hệ với gã đó thêm lần nữa, và rồi cậu nói. « Thế một ít dầu massage thì sao? » Và cậu xoa nó vào cái... của anh ta, cậu biết đấy. » Mắt cô ấy sáng lên lấp lánh. « Cái đó sẽ làm anh ta đau ở chỗ nó được bôi lên! »

« Mẹ cậu đã bảo cậu thế sao? » Lissy hỏi.

« Đúng thế, Jemina đáp. « Nó thật ngọt ngào, thật đấy. Vào sinh nhật thứ 18 của tớ, bà bảo tớ ngồi xuống và nói chúng ta cần nói chuyện đôi chút về đàn ông và đàn bà... »

Lissy nhìn chăm chăm vào cô ta một cách ngờ vực.

« Rồi thì bà ấy dạy cậu phải bôi dầu tương ớt lên "của quý" của đàn ông hả? »

« Chỉ khi nào họ đối xử tệ bạc với cậu thôi, » Jemina bực mình nói. « Cậu có vấn đề gì thế, Lissy? Chẳng lẽ cậu nghĩ nên cứ chỉ để bọn đàn ông chà đạp và đi khỏi với chuyện đó sao? Một đòn chí mạng chống lại nữ quyền đấy. »

« Tớ không nói thế, » Lissy nói. « Tớ chỉ sẽ không trả thù với... dầu tương ớt! »

« Thế sao, vậy cậu sẽ làm gì, khôn khéo còng chân lại sao? » Jemina chống tay lên hông nói.

« OK, » Lissy đáp. « Nếu như tớ sẽ cực kỳ hạ mình mình để trả thù, điều mà tớ sẽ không bao giờ làm bởi vì cá nhân tớ cho rằng nó là một sai lầm lớn... » Cô ấy ngừng lại để thở. « Tớ sẽ làm chính xác những gì anh ta đã làm. Tớ sẽ tiết lộ một trong những bí mật của anh ta. »

« Thật sự thì... cách này có vẻ hay hơn đấy, » Jemina miễn cưỡng nói.

« Hạ nhục anh ta, » Lissy nói, với một vẻ hùng hồn chứng minh. « Làm anh ta bẽ mặt. Coi xem anh ta sẽ thích thế nào. »

Cả hai đều quay lại và nhìn tôi mong đợi.

« Nhưng tớ chẳng biết bí mật nào của anh ta cả, » tôi nói.

« Cậu phải biết! » Jemina nói.

« Tất nhiên là cậu biết! »

« Tớ không biết, » tôi nói, cảm thấy một nỗi nhục nhã mới kéo đến. « Lissy cậu đã đúng ngay từ đầu. Mọi quan hệ của chúng tớ hoàn toàn là một chiều. Tớ chia sẻ mọi bí mật của tớ với anh ta — nhưng anh ta chưa hề chia sẻ bí mật nào với tớ. Anh ta chẳng nói gì với tớ cả. Chúng tớ không phải là bạn tri kỷ. Tớ hoàn toàn là một kẻ đầu đất bị lừa dối. »

« Emma, cậu không phải là kẻ đầu đất, » Lissy nói, đặt tay lên bàn tay tôi đầy thông cảm. « Cậu chỉ quá cả tin thôi. »

« Cả tin – đầu đất- như nhau cả thôi. »

« Cậu phải biết gì đó chứ! » Jemina nói. « Cậu ngủ với anh ta, trời đất ạ! Anh ta hẳn phải có vài bí mật chứ. Vài điểm yếu. »

« Gót chân Asin, » Lissy nói thêm, và Jemina bắn về phía cô một cái nhìn kỳ quặc.

« Chẳng có việc gì để làm với bàn chân anh ta cả, » cô ấy nói, và quay về phía tôi, trưng ra bộ mặt "Lissy không hiểu gì rồi". « Nó có thể là bất cứ thứ gì đó. Thứ gì đó bất kỳ. Nghĩ lại coi! »

Tôi ngoan ngoãn nhắm mắt lại và để trí não mình tua lại. Nhưng đầu tôi quay mòng mòng, tất cả là tại món rượu schnapps. Bí mật... bí mật của Jack... nhớ lại nào...

Scotland. Đột nhiên một ý nghĩ mạch lạc lướt qua tâm trí tôi. Tôi mở mắt, cảm thấy cơn lên cơn hồi. Tôi biết một bí mật của anh ta. Tôi biết mà!

« Gì vậy? » Jemina hấp tấp hỏi. « Cậu nhớ ra điều gì rồi à? »

« Anh ta... » tôi ngừng bật, cảm thấy giằng xé.

Tôi đã hứa với Jack. Tôi đã hứa.

Nhưng mà, thế thì sao? Thế quái đã làm sao chứ? Ngược tôi lại phòng lên vì xúc động. Lí do quái gì mà tôi phải giữ bất cứ lời hứa ngu ngốc nào với anh ta chứ? Nó không hề giống với việc anh ta giữ mọi bí mật của tôi cho bản thân, phải không?

« Anh ta đã ở Scotland! » Tôi nói một cách đắc thắng. « Lần đầu tiên bọn tớ gặp nhau sau lần trên máy bay, anh ta yêu cầu tớ giữ bí mật rằng anh ta đã ở Scotland. »

« Tại sao anh ta lại làm thế? » Lissy nói.

« Tớ hem bí. »

« Anh ta đã làm gì ở Scotland? » Jemina hỏi thêm.

« Tớ hem bít. »

Một khoảng ngừng lại.

« Hừm, » Jemina ân cần nói. « Đó không phải là bí mật xấu hổ nhất trên đời đúng không? Ý tớ là, rất nhiều người ăn diện bánh bao sống ở Scotland. Cậu không nghĩ ra điều gì khác khả dĩ hơn à? Như là... anh ta có mang ngực giả không? »

« Ngực giả! » Lissy phá lên cười khụt khịt. « Hoặc một mảng tóc giả! » (CT: để che chỗ hói đầu)

« Dĩ nhiên là anh ta không mang ngực giả. Hay tóc giả, » tôi phần nộ vặc lại. Chẳng lẽ họ thực sự nghĩ tôi hẹn hò với một gã đội tóc giả sao?

« Vậy thì, cậu phải bịa đặt cái gì đó thôi, » Jemina nói. « Cậu biết không, trước vụ tình ái với nhà khoa học đó, mẹ tớ đã bị đối xử rất tồi tệ bởi gã chính trị gia nào đó. Vậy là bà đã bịa ra một tin đồn rằng ông ta ăn hối lộ của đảng cộng sản và truyền tai khắp Hạ viện. Bà ấy luôn nói, điều đó dạy cho Dennis một bài học! »

« Không phải là... Dennis Llewellyn chứ? » Lissy hỏi.

« Ờ, phải, tớ nghĩ là ông ấy. »

"Thư ký Hạ viện bị cách chức? » Lissy trông có vẻ kinh hoàng. « Người đã tốn cả đời mình đấu tranh để tẩy sạch thanh danh và kết thúc là vào bệnh viện tâm thần sao? »

"Thật là, ông ta không nên làm mẹ tớ tổn thương đúng không? » Jemina đáp, chống cằm. Một tiếng bíp bíp phát ra từ túi của cô ấy. « Tối giờ rửa ngâm chân rồi! »

Khi cô ấy biến mất vào trong nhà, Lissy đảo tròn mắt.

"Cô ta là kẻ dở hơi," cô ấy nói. « Hoàn toàn dở hơi. Emma ạ, bồ không nên bịa đặt bất cứ thứ gì về Jack Harper. »

"Tớ sẽ không bịa đặt gì hết! » Tôi phần nộ nói. « Dù gì đi nữa. Bồ nghĩ tớ là ai hả? » Tôi nhìn chăm chăm xuống ly rượu của mình, cảm thấy niềm hồ hởi của mình dần tắt ngấm. "Tớ đang đùa với ai chứ? Tớ có thể sẽ không bao giờ trả thù được Jack. Tớ có lẽ sẽ không bao giờ làm tổn hại được anh ta. Anh ta không có bất kỳ một điểm yếu nào. Anh ta là một triêu

phú vĩ đại, đầy quyền lực. » Tôi nuốt một ngụm rượu khốn khổ. "Còn tớ là một thứ không có gì đặc biệt... không hấp dẫn... tầm thường... chẳng gì cả."

BÍ MẬT CỦA EMMA

Sophie Kinsella
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Sáng hôm sau tôi tỉnh dậy, cả người phát ớn vì khiếp sợ. Chính xác thì tôi cảm thấy mình như một đứa trẻ 5 tuổi không muốn đến trường vậy. Một đứa trẻ năm tuổi với tàn tích của việc say rượu, vậy đấy.

S

"Tớ không thể đi được đâu," Tôi nói vào lúc 8h30. "Tớ không thể đối mặt với bọn họ được đâu."

"Có, cậu có thể," Liss động viên tôi, xốc cúc áo khoác của tôi lên. "Sẽ ổn thôi. Chỉ cần bồ ngẩng cằm lên."

"Nếu bọn họ kinh khiếp tớ thì sao?"

"Bọn họ sẽ không kinh khiếp bồ đâu. Bọn họ là bạn của bồ. Dầu sao thì, giờ bọn họ chắc chắn đã quên hết chuyện đó rồi."

"Không đâu! Liệu tớ có thể chỉ ở nhà với bồ được không?" Tôi nắm lấy tay cô ấy van nài. "Tớ sẽ cư xử thật tốt, tớ hứa đấy."

"Emma, tớ đã giải thích với bồ rồi," Lissy nhún vai nói. "Hôm nay tớ phải tới toà án."

Cô ấy cạy tay tôi ra khỏi tay cô ấy. "Nhưng tớ sẽ có mặt ở đây khi nào bồ về. Và bọn mình sẽ làm gì đó thật hay ho cho bữa tối. OK?"

"OK," Tôi lí nhí đáp. "Bọn mình có thể ăn kem sô cô la chứ?"

"Tất nhiên rồi," Lissy đáp, trong khi mở cửa căn hộ. "Giờ thì, đi đi. Bồ sẽ ổn thôi!"

Cảm thấy như một con chó bị xua đuổi, tôi đi xuống cầu thang và mở cửa toà nhà. Tôi chỉ vừa mới bước ra khỏi căn nhà thì một chiếc xe tải đổ vào lề đường. Một người đàn ông mặc đồng phục màu xanh da trời ra khỏi xe, cầm theo một bó hoa to vĩ đại mà tôi chưa từng thấy bao giờ, được bó

lại bằng ruy băng màu xanh lá cây đậm. Anh ta liếc nhìn số nhà của chúng tôi.

"Xin chào," anh ta nói. « Tôi đang tìm một cô Emma Corrigan. »

« Đó là tôi! » Tôi đáp lại với vẻ ngạc nhiên.

« Aha! » Anh ta mỉm cười, và đưa ra một cái bút và một bảng kẹp. "Tốt rồi, đây đúng là ngày may mắn của cô. Chỉ cần cô ký vào đây..."

Tôi kinh ngạc nhìn chằm chằm vào bó hoa. Hoa hồng, hoa lan nam phi, những bông hoa tím to đùng tuyệt đẹp... thứ gì đó như những cục len đỏ sậm tuyệt diệu... những lá dương xỉ xanh sậm... những cái gì đó màu lục nhạt nhìn như lá măng tây...

OK, có lẽ tôi không biết hết tên của chúng là gì. Nhưng tôi biết được một điều. Những bông hoa này rất đắt tiền.

Chỉ có một người mới có thể gửi chúng tới.

"Chờ đã," tôi nói mà không cầm lấy bút. "Tôi muốn kiểm tra xem ai gửi đến."

Tôi cầm lấy tấm thiệp, xé toạc mở nó ra, và nhìn lướt xuống cả lời nhắn dài dằng dặc, nhưng không đọc một chút nào trong đó, cho đến khi tôi tìm thấy cái tên ở phần dưới cùng.

Jack.

Tôi cảm thấy choáng váng cảm xúc. Sau tất cả những gì hấn đã làm, Jack nghĩ hấn có thể lừa bịp tôi với một bó hoa vớ vẩn nào đó sao?

Được rồi, bó hoa khổng lồ, sang trọng.

Nhưng đó không phải là vấn đề chính ở đây.

"Tôi không muốn chúng, cảm ơn nhé," tôi nói, hất cầm lên.

"Cô không muốn chúng sao?" Người giao hàng nhìn chăm chặp vào tôi.

"Không. Hãy bảo với người gửi là cảm ơn, nhưng không, cảm ơn."

"Có chuyện gì vậy?" Một giọng nói hỗn hển vang lên bên cạnh tôi, và tôi nhìn lên và thấy Lissy đang trở mắt nhìn vào bó hoa. "Ôi Trời ơi. Jack gửi đó à?"

"Phải. Nhưng tớ không muốn nhận chúng," Tôi nói. "Làm ơn mang chúng đi đi."

"Chờ đã!" Lissy la lên, túm lấy cái giấy bóng kính. « Để tớ gửi chúng chút thôi. » Cô ấy vùi mặt vào đám hoa và hít sâu. « Wow! Thật sự không thể tin nổi! Emma, bồ đã gửi chúng chưa?"

"Chưa!" Tôi cau kinh gắt. "Tớ không muốn gửi chúng đâu."

"Tớ chưa bao giờ nhìn thấy những bông hoa tuyệt đẹp như thế này." Cô ấy nhìn vào người giao hàng. "Vậy việc gì sẽ xảy ra với chúng?"

"Hem bít." Anh ta nhún vai. "Họ sẽ vứt đi, tôi cho là vậy."

"Giời ơi." Cô ấy liếc sang tôi. "Điều đó có vẻ như là một sự hoang phí kinh khủng vậy..."

Gượng đã. Cô ấy không...

"Lissy, tớ không thể chấp nhận chúng!" Tôi kêu lên. "Tớ không thể! Hẳn ta sẽ nghĩ là tớ đang nói rằng mọi chuyện giữa bọn tớ vẫn OK."

"Không, bồ nói đúng đó," Lissy miễn cưỡng nói. "Bồ cần phải gửi trả chúng lại." Cô ấy chạm vào một cánh hồng nhưng. "Đó là một sự hổ thẹn, đầu cho..."

"Gửi trả lại sao?" Một giọng nói lạnh lạnh cất lên đằng sau tôi. "Bọn cậu đang đùa, không phải chứ?"

Ồi, vì Chúa. Giờ Jemima đã đi về, vẫn còn đương mặc bộ đầm trắng của cô ấy. "Cậu không được gửi trả lại!" cô ta kêu lên. "Tối mai tớ có một buổi tiệc. Chúng sẽ cực kỳ phù hợp." Cô ấy cầm lấy cái nhãn mác. "Smythe và Foxe! Cậu có biết chúng trị giá bao nhiêu tiền không?"

"Tớ không quan tâm chúng trị giá bao nhiêu!" Tôi kêu lên. « Là Jack gửi! Tớ không thể giữ chúng được. »

"Tại sao không chứ?"

Cô ta thật không thể tin nổi.

"Bởi vì... bởi vì đó là chuyện nguyên tắc. Nếu tớ giữ chúng, về cơ bản tớ đang nói là, "Em tha thứ cho anh.""

"Chưa hẳn đã là vậy," Jemima vặc lại. "Cậu có thể đang nói "Tôi không tha thứ cho anh." Hoặc là "Tôi không buồn gửi trả những bông hoa ngu ngốc của anh, anh chẳng có chút xúi ý nghĩa gì với tôi như thế đấy."

Tất cả bọn tôi im lặng cân nhắc việc này.

Vấn đề là, chúng thực sự là những bông hoa tuyệt diệu.

"Vậy cô có muốn nhận chúng hay không?" anh chàng giao hàng hỏi.

"Tôi..." Ôi Trời, giờ tôi hoàn toàn rối rắm rồi.

"Emma, nếu cậu gửi trả chúng lại, cậu sẽ có vẻ yếu đuối," Jemima quả quyết nói. "Cậu có vẻ như thể cậu không thể chịu đựng được bất kỳ thứ gì gợi nhớ đến hân ta trong căn nhà này. Nhưng nếu cậu giữ chúng, thì cậu đang nói rằng, 'Tôi không thèm quan tâm đến anh!' Cậu mạnh mẽ! Cậu kiên quyết. Cậu..."

"Emma, nếu cậu gửi trả chúng lại, cậu sẽ có vẻ yếu đuối," Jemima quả quyết nói. "Cậu có vẻ như thể cậu không thể chịu đựng được bất kỳ thứ gì gợi nhớ đến hân ta trong căn nhà này. Nhưng nếu cậu giữ chúng, thì cậu đang nói rằng, 'Tôi không thèm quan tâm đến anh!' Cậu mạnh mẽ! Cậu kiên quyết. Cậu..."

"Ôi, Trời, OK!" Tôi nói, và tóm lấy cái bút từ anh chàng giao hàng. "Tôi sẽ ký nhận chúng. Nhưng anh có thể làm ơn bảo với anh ta rằng thế này không có nghĩa là tôi tha thứ cho anh ta, và rằng anh ta là một kẻ cay độc, không có trái tim, kẻ lợi dụng đáng khinh và hơn nữa, nếu Jemima không có một bữa tiệc, thì chúng sẽ bị vứt thẳng vào thùng rác rồi." Khi tôi ký xong, mặt tôi đỏ bừng và thở dốc nặng nề, và tôi giậm mắt, ngăn không cho nước mắt nhỏ xuống trang giấy. "Anh có thể nhớ hết điều đó được không?"

Anh chàng giao hàng trở mắt ngậy ra nhìn tôi.

"Cưng ạ, tôi chỉ làm việc ở kho hàng mà thôi."

"Tớ biết rồi!" Lissy đột nhiên nói. Cô ấy giằng lấy cái bảng kẹp và ghi chữ in hoa rõ ràng dưới tên tôi KHÔNG CÓ GÌ TỔN HẠI.

"Nó có nghĩa gì vậy?" Tôi hỏi.

"Nó nghĩa là 'Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh, anh đúng là đồ con hoang... nhưng dầu sao tôi cũng sẽ giữ lại bó hoa.'"

"Và anh vẫn sắp bị trả thù rồi," Jemima thêm vào một cách quả quyết.

Hôm nay là một trong những buổi sáng nắng ấm, sáng khoái đến không ngờ. Nó khiến bạn cảm thấy Luân Đôn là thành phố tươi đẹp nhất trên thế giới. Khi tôi bước đi trong bến tàu điện ngầm để đi làm, tinh thần tôi không thể không phấn chấn lên đôi chút.

Có lẽ Lissy nói đúng. Có lẽ mọi người ở cơ quan đã quên hết mọi chuyện rồi. Ý tôi là, việc này có chút hi vọng. Đó không phải là một việc to tát. Nó cũng không hay ho thú vị gì. Chắc hẳn một tin đồn nhảm nào khác sẽ thể vào trong lúc đấy thôi. Chắc chắn mọi người sẽ đang nói chuyện về... bóng đá. Hoặc chính trị hoặc gì đó. Chính xác là thế.

Tôi đẩy cánh cửa kính dẫn vào trong sảnh với một cố gắng lực quan nhỏ, và bước vào trong, đầu ngẩng cao.

"... một tấm trải giường Barbie!" Bỗng nhiên tôi nghe thấy giọng nói vọng tới từ phía bên kia. Một gã bên Kế toán đang nói chuyện với một phụ nữ đeo thẻ "Khách", chị ta đang say sưa lắng nghe.

"... dan díu với Jack Harper ngay từ đầu sao?" một giọng nói bên trên tôi vọng tới, tôi nhìn lên và thấy một nhóm các cô gái đang đi lên cầu thang.

"Chính Connor là người tôi cảm thấy lấy làm tiếc," một cô gái đáp lại. "Anh chàng tội nghiệp đó..."

"... giả vờ là cô ta thích nhạc jazz, » một người nào đó khác đang nói chuyện khi bọn họ bước ra khỏi thang máy. « Ý tôi là, việc quái gì mà phải làm như vậy cơ chứ? »

OK. Vậy là... bọn họ không quên.

Mọi hưng phấn lực quan của tôi đã tan biến, và trong một chốc, tôi cân nhắc định chạy trốn và dành cả đời còn lại giấu mình dưới cái chăn lông.

Nhưng tôi không thể làm như thế.

Bởi vì trước tiên, sau một tuần tôi chắc chắn sẽ thấy chán ngắt.

Và thứ hai là... tôi phải đối mặt với bọn họ. Tôi phải làm việc này.

Siết chặt năm tay hai bên hông, tôi chậm rãi đi lên cầu thang và đi hết dọc hành lang. Tất cả mọi người mà tôi đi qua nếu không lộ liễu nhìn tôi chăm chú, thì cũng là giả bộ như họ không đang nhìn trong khi họ có, và ít nhất năm cuộc hội thoại đã vội ngưng bật lại khi tôi tới gần.

Khi tôi tới ngưỡng cửa vào bộ phận marketing, tôi hít một hơi thở sâu, rồi bước vào trong, cố gắng nhìn trông vô tư lự nhất có thể.

« Xin chào mọi người, » Tôi nói, cởi áo vét ra và treo nó lên ghế ngồi của mình.

« Emma! » Artemis la lên với giọng vui thích giấu cợt. "Ừm không ngờ đấy!"

"Buổi sáng tốt lành, Emma," Paul nói vọng ra từ trong văn phòng của ông ta và nhìn tôi một cách đánh giá. "Cô OK chứ?"

"Khoẻ lắm, cảm ơn nha."

"Cô muốn... nói gì không?" Đáp lại sự ngạc nhiên của tôi, ông ta nhìn như thể ông ta thành thật có ý như vậy.

Nhưng thật lòng thì. Ông ta nghĩ gì chứ? Rằng tôi sắp đi vào đó và khóc thốn thức trên vai ông ta, « Đồ con hoang Jack Harper đó đã lợi dụng tôi » sao?

Tôi sẽ chỉ làm như thế nếu tôi thực sự, thực sự tuyệt vọng.

« Không, » Tôi nói, mặt râm ran ngửa ngáy. « Cảm ơn nhé, nhưng tôi OK mà. »

« Tốt lắm. » Ông ta dừng lại, rồi nói theo giọng công sở hơn. « Giờ, tôi đang có giả thiết là lý do hôm qua cô biến mất là bởi cô đã quyết định làm việc ở nhà. »

« Ờ.. vâng. » Tôi hăng giọng. "Đúng vậy."

"Không nghi ngờ gì là cô đã làm xong cả đồng việc hữu ích?"

"Ờ... vâng. Rất nhiều."

"Xuất sắc. Đúng như tôi đã nghĩ. Được rồi, tiếp tục đi. Còn mọi người còn lại." Paul nhìn quanh văn phòng một cách răn đe. "Hãy nhớ những gì tôi đã nói."

"Tất nhiên rồi," Artemis nói ngay lập tức. "Tất cả chúng tôi đều nhớ!"

Paul lại biến mất vào trong văn phòng của ông ta, còn tôi nhìn chằm chằm một cách cứng nhắc vào màn hình máy tính của mình khi nó bật lên. Mọi chuyện sẽ ổn thôi, tôi tự nhủ mình. Tôi sẽ chỉ tập trung vào công việc của mình, hoàn toàn chôn vùi bản thân...

Đột nhiên tôi nhận thấy ai đó đang ngâm nga khá to một giai điệu. Nó là một thứ gì đó tôi có biết. Nó là...

Đó là the Carpenters (CT: là một ban nhạc nổi tiếng với bản Close to you và nhiều bản nhạc khác trên thế giới, thập niên 70.)

Và giờ một vài người quanh phòng đang tham gia vào dàn hợp xướng.

"Close to yooooou..."

"Ồn cả chứ, Emma?" Nick hỏi, khi tôi ngẩng phắt đầu lên một cách nghi ngờ. "Cô có muốn một chiếc khăn mùi soa không?"

"Close to yooooou..." Mọi người hợp xướng luyến láy lần nữa, và tôi nghe thấy tiếng cười bị bóp nghẹt lại.

Tôi sẽ không phản ứng lại. Tôi sẽ không cho họ được đặc ý.

Bình tĩnh nhất có thể, tôi nhấn vào hòm thư của mình, và hơi há hốc kinh ngạc choáng váng. Bình thường tôi có khoảng 10 email mỗi sáng. Hôm nay thì tôi có tới 95 cái.

Ba: Ba thực sự muốn nói chuyện...

Carol: Tôi đã kiếm được thêm 2 người nữa cho Câu lạc bộ Barbie của chúng ta!

Moira: Tôi biết chỗ cô có thể mua được những chiếc quần lót lọt khe thực sự thoải mái...

Sharon: Vậy chuyện này đã diễn ra được bao lâu rồi?!!

Fiona: Trả lời: Cửa hàng quần áo phù hợp với cơ thể.

Tôi kéo xuống phía cuối danh sách và đột nhiên cảm thấy tim nhói lên.

Có ba cái từ Jack.

Tôi nên làm gì đây?

Tôi có nên đọc chúng không?

Tay tôi do dự không chắc chắn, lừng lờ đặt trên chuột. Liệu anh ta có xứng đáng có một cơ hội tối thiểu để giải thích hay không?

"Ồ Emma này," Artemis nói một cách vô tội, chị ta đi đến chỗ bàn tôi với một cái túi đồ. "Chị đã mua bộ jumper (áo liền quần) này, chị muốn biết em có thích nó hay không. Nó hơi nhỏ so với chị một chút, nhưng nó rất xinh. Và nó chắc sẽ vừa với em, bởi vì..." chị ta dừng lại, và bắt gặp cái nhìn của Caroline – "nó cỡ 8."

Ngay lập tức cả hai bọn họ bật lên tràng cười rúc rích cuồng loạn.

"Cảm ơn, Artemis," Tôi nói ngắn gọn. "Chị thực sự tốt quá."

"Tôi nghĩ đi uống một tách cà phê đây," Fergus nói và đứng lên. "Có ai muốn uống gì không?"

"Hãy lấy cho tôi một cốc Harvey's Bristol Cream," Nick tươi cười nói.

"Ha ha," tôi khẽ nói nhỏ.

"Ồ Emma, ý tôi là," Nick nói thêm, thơ thần đi ra chỗ bàn tôi. "Cô thư ký mới bên Quản lý. Cô đã thấy cô ta chưa? Cô ta khá được, phải không?"

Anh ta nháy mắt với tôi và tôi ngây người trở mắt ra nhìn anh ta một lúc, không hiểu gì cả.

"Mái tóc ngắn cắt tía xinh xắn," anh ta nói tiếp. "Quần yếm kiểu dungarees dễ thương." (CT: loại quần yếm màu xanh, kiểu công nhân hay mặc.)

"Im đi!" Tôi giận dữ hét lên, mặt đỏ phừng phừng. "Tôi không phải là... Tôi không phải... Chỉ là, mẹ kiếp tất cả các người! »

Tay tôi run lên vì giận dữ, ngay lập tức tôi xóa tất cả email của Jack đi. Hắn ta không xứng đáng được gì hết. Không cơ hội. Không gì cả.

Tôi đứng lên và sải bước nhanh ra khỏi phòng, hít thở nặng nề khó khăn. Tôi cầm đầu đi tới phòng vệ sinh nữ, đóng sầm cửa lại sau lưng, và áp trán lên tấm gương. Nỗi căm hờn Jack Harper đang sôi sục trong tôi như dung nham. Liệu hắn ta có biết tôi đang phải trải qua chuyện gì không? Liệu hắn có biết hắn đã gây ra cho tôi chuyện gì không?

"Emma!" Một giọng nói cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi và tôi giật nảy mình. Ngay lập tức tôi cảm thấy nảy lên sợ hãi.

Katie đã vào trong phòng vệ sinh nữ mà tôi không hay biết. Cô ấy đang đứng ngay sau lưng tôi, tay cầm túi trang điểm của cô ấy. Gương mặt cô ấy phản chiếu trên tấm gương bên cạnh tấm gương của tôi... và cô ấy không mỉm cười. Chỉ giống như "Sự quyến rũ chết người" (CT: Fatal Attraction – Tên 1 bộ phim tâm lý xã hội căng thẳng nổi tiếng nhất ở thập niên 80, 90 với cặp diễn viên Micheal Douglas và Glenn Close.)

"Vậy ra," cô ấy nói với một giọng lạ lùng. "Cậu không thích đồ len móc."

Ôi Trời. Ôi Trời ơi. Tôi đã làm gì thế này? Tôi đã giải thoát khía cạnh "đun-thỏ" của Katie mà trước đây chưa ai từng nhìn thấy. Tôi nhận thấy mình đang điên khùng nghĩ lung tung rằng có lẽ cô ấy sẽ xiên tôi với một cái que đan mắt. (CT: "đun-thỏ" – "bunny-boiler" là một thuật ngữ xấu để chỉ những người bị ám ảnh và nguy hiểm, nó đến từ 1 cảnh trong phim "Sự

quyến rũ chết người", trong cảnh đó người phụ nữ đã để con thả yêu quý của con gái nhân tình cũ vào nồi nước sôi khi anh ta không có ở nhà.)

"Katie," Tôi nói, tim đập thành thạch nặng nhọc. « Katie, làm ơn nghe này. Tớ không bao giờ có ý... Tớ chưa từng nói... »

Emma, đừng có cố nữa." Cô ấy giơ tay lên. "Không có gì để nói hết. Cả hai chúng ta đều biết sự thực."

"Anh ta đã nhầm rồi! » Tôi vội nói. « Anh ta đã lẫn lộn! Ý tớ là tớ không thích... ừm... nhà bè. Cậu biết đấy, khắp nơi toàn là bọn trẻ con... » (CT: « nhà bè » trong tiếng anh là « crèche », nghe hơi hơi giống từ « len móc » – « crochet ».)

« Cậu biết đấy, hôm qua tớ đã thực sự khó chịu, » Katie ngắt lời tôi với một nụ cười sợ sệt kỳ quái. « Nhưng sau khi đi làm tớ đã về thẳng nhà, và tớ đã gọi cho má tớ. Và cậu biết bà ấy đã nói gì với mình không? »

« Gì cơ? » Tôi lo lắng hỏi.

« Bà ấy nói... bà ấy cũng không thích đồ len móc. »

« Cái gì? » Tôi xoay lại và há hốc nhìn cô ấy.

« Và bà tớ cũng thế. » Mặt cô ấy đỏ bừng lên, và giờ cô ấy lại nhìn giống như cô Katie trước kia. « Hoặc bất kỳ ai tớ quen. Tất cả bọn họ đều đã già vờ nhiều năm rồi, cũng đúng như cậu đó. Giờ mọi chuyện đã được sáng tỏ rồi!: Giọng cô ấy vút lên vì xúc động. « Cậu biết không, tớ đã làm cho bà tớ cả một tấm phủ ghế sofa vào đợt Giáng sinh năm ngoái, và bà ấy đã bảo tớ rằng bọn kẻ trộm đã ăn cắp nó rồi. Nhưng ý tớ là, loại kẻ trộm nào lại đi ăn cắp một tấm phủ sofa bằng len móc cơ chứ? »

« Katie, tớ không biết phải nói gì nữa... »

« Emma, tại sao trước đây cậu lại có thể không kể cho mình được chứ? Lúc nào cũng làm những món quà ngu ngốc mà mọi người chẳng hề muốn nhận. »

« Ôi Trời, Katie, tớ xin lỗi! » Tôi nói, tràn ngập sự hối hận. « Tớ rất xin lỗi, tớ chỉ... không muốn làm cậu tổn thương thôi. »

« Tớ biết cậu đã cố gắng tỏ ra tử tế. Nhưng giờ tớ cảm thấy thực sự ngu ngốc. »

« Phải, được rồi. Cả hai bọn mình đều thế, » Tôi nói, hơi rầu rĩ.

Cánh cửa mở ra, và Wendy bên Kế toán bước vào. Cô ta hơi chững lại nhìn chăm chăm vào cả hai bọn tôi, miệng mở ra rồi lại khép lại, sau đó cô ta biến mất vào một trong những gian buồng.

« Vậy, cậu OK chứ? » Katie nhỏ giọng xuống hỏi.

« Tớ ổn, » Tôi đáp lại với một cái khẽ rùn vai. « Cậu biết đấy... »

Ừ. Tôi rất ổn, tôi thà nấu mình trong phòng vệ sinh còn hơn là đối mặt với các đồng nghiệp.

« Cậu có nói chuyện với Jack không? » cô ấy ngập ngừng hỏi dò.

« Không. Anh ta gửi cho tớ đám hoa ngở ngẩn. Có vẻ vậy, Ồ, thế cũng OK thôi. Anh ta chắc hẳn thậm chí còn chẳng tự mình đặt hàng đâu, chắc anh ta đã bảo Sven làm việc đó."

Có tiếng giật nước, và Wendy lại đi ra khỏi buồng vệ sinh.

"Ừm... đây là cái mascara mà tớ đã nói," Katie vội nói, dúi vào tay tôi một tuýp.

"Cảm ơn nhé," Tôi nói. "Cậu nói nó... ừm... làm dày và kéo dài mi sao?"

Wendy đảo tròn mắt.

"OK mà," cô ta nói. « Tôi không có nghe đâu! » Cô ta rửa tay, sấy khô, rồi nhìn tôi một cách thèm khát. « Vậy ra Emma, cô đang đi chơi với Jack Harper sao? »

« Không, » Tôi nói cộc lốc. « Hẳn đã lợi dụng và phản bội tôi, và thành thật thì, tôi ước gì cả đời này mình chưa từng gặp lại hẳn ta. »

« Ồ phải đấy! » cô ta tươi cười nói. « Tôi chỉ thấy ngạc nhiên thôi. Nếu cô có nói chuyện với anh ta lần nữa, liệu cô có thể đề cập đến chuyện tôi thực sự muốn chuyển sang bên PR được không? »

« Cái gì? » Tôi ngờ người nhìn chăm chăm vào cô ta.

« Nếu như cô có thể tình cờ rơi vào trường hợp đó. Hãy bảo rằng tôi có kỹ năng giao tiếp tốt và tôi nghĩ rằng tôi thực sự phù hợp với PR. »

Tình cờ rơi vào trường hợp đó sao? Gì cơ, như kiểu, « Tôi không bao giờ muốn nhìn thấy anh nữa, Jack ạ, và nhân tiện thì, Wendy nghĩ rằng cô ta sẽ làm tốt bên PR? »

« Tôi không chắc lắm, » cuối cùng tôi nói. « Tôi chỉ... nghĩ đó không phải là việc tôi có thể làm được. »

« Được rồi, tôi nghĩ là cô thực sự ích kỷ đó, Emma ạ, » Wendy nói, nhìn có vẻ mếch lòng khó chịu. « Tất cả những gì tôi nhờ cô chỉ là, nếu đến chủ đề đó, thì hãy đề cập đến chuyện tôi muốn chuyển sang bên PR. Chỉ đề cập đến thôi. Ý tôi là, chuyện đó thì có khó khăn gì chứ? »

« Wendy, phần đi! » Katie lên tiếng. "Hãy để Emma yên."

"Tôi chỉ đang hỏi nhờ thôi!" Wendy nói. "Tôi cho là giờ cô nghĩ mình đứng trên bọn tôi, phải không? »

« Không phải! » Tôi kêu lên với sự kinh ngạc. "Không phải là thế..." Nhưng Wendy đã vội đi khỏi rồi.

"Tuyệt lắm," Tôi nói, giọng đột nhiên run run. "Đúng là tuyệt! Giờ tất cả mọi người sắp sửa ghét bỏ tôi rồi, cũng tuyệt như mọi chuyện khác."

Tôi thốt ra gay gắt và nhìn chăm chăm vào hình ảnh phản chiếu của mình. Tôi vẫn không thể tin nổi tại sao mọi thứ lại trở nên đảo ngược lại đúng như vậy chứ. Mọi thứ mà tôi tin tưởng đã trở thành giả tạo. Người đàn ông hoàn hảo của tôi là một kẻ lợi dụng cay độc. Giấc mơ lãng mạn của tôi hoàn toàn là một chuyện bịa đặt. Tôi chưa từng hạnh phúc hơn thế trong cuộc đời mình. Và giờ tôi chỉ là một kẻ ngu ngốc, nhục nhã, đáng buồn cười.

Ôi Trời. Mắt tôi lại đang nhói lên nữa.

"Cậu có OK không, Emma?" Katie hỏi, nhìn chăm chăm vào tôi một cách lo lắng. "Đây, khăn giấy đây." Cô ấy lục lọi trong túi trang điểm. "Và ít gel bôi mắt nữa."

"Cảm ơn," Tôi đáp, nặng nề nuốt nghẹn. Tôi chấm nhẹ gel bôi mắt lên mắt mình và ép mình phải hít thở sâu hơn cho đến khi tôi hoàn toàn bình tĩnh trở lại.

"Tớ nghĩ cậu thực sự rất can đảm," Katie nói, quan sát tôi. "Thực ra, tớ thấy kinh ngạc là cậu thậm chí tới đây hôm nay. Tớ chắc sẽ phải quá mức ngưỡng chết mất."

"Katie," Tôi nói, quay sang đối mặt với cô ấy. Hôm qua, mọi bí mật riêng tư, cá nhân nhất của tớ đã lên tivi." Tôi giang rộng tay ra. "Làm sao có gì có thể còn ngưỡng hơn thế nữa?"

"Cô ấy đây rồi!" một giọng nói vọng tới từ sau lưng chúng tôi, và Caroline đột ngột xuất hiện trong phòng vệ sinh nữ. "Emma, bố mẹ cô đang ở đây để gặp cô!"

Không. Tôi không tin nổi chuyện này. Tôi không tin nổi.

Bố mẹ tôi đang đứng cạnh bàn làm việc của tôi. Ba đang mặc một bộ comlê bảnh bao màu xám, còn Má đang bận một chiếc áo vét trắng với chân váy xanh navy (*màu xanh hải quân), và bọn họ đại loại đang ôm một bó hoa ở giữa. Và cả văn phòng đang nhìn chăm chăm vào họ, như thể họ là loại tạo vật hiếm có nào đó.

Quý thật. Cả văn phòng giờ đã quay đầu lại cốt để nhìn chăm chăm vào tôi.

"Chào Má!" Tôi nói với chất giọng đột nhiên trở nên khàn hơn. "Chào Ba."

Bọn họ đang làm gì ở đây chứ?

"Emma!" Ba nói, đang cố gắng lấy giọng nói vui vẻ bình thường của ông. "Chúng ta chỉ định... tạt vào thăm con."

"Được rồi," tôi đáp, gật đầu sững sốt. Như thể đây là một sự kiện hoàn toàn thông thường.

"Chúng ta đã mua cho con một món quà nhỏ," Má tươi cười nói. "Vài bông hoa cho bàn làm việc của con." Bà hạ bó hoa xuống một cách lúng túng. "Nhìn bàn làm việc của Emma này, Brian. Không trang nhã sao! Nhìn... cái máy tính này!"

"Tuyệt đẹp!" Ba đáp, vỗ nhẹ vào nó. "Cái bàn rất... rất đẹp, thực vậy."

"Và đây là những người bạn của con à? » Má hỏi, mỉm cười quanh phòng.

« Đại loại thế, » Tôi đáp, quắc mắt lên cau có khi Artemis rạng rỡ tươi cười đáp lại bà.

« Hôm trước, chuyện chúng ta đang nói tới là, » Má nói tiếp, « Con nên tự hào với chính mình làm sao, Emma ạ. » Làm việc cho một công ty lớn như này. Mẹ chắc chắn là rất nhiều cô gái sẽ rất ghen tị với sự nghiệp của con. Anh có đồng ý không, Brian? »

« Nhất định rồi! » Ba đáp. "Con đã làm được rất tốt cho bản thân, Emma ạ,"

Tôi quá đỗi ngạc nhiên, thậm chí tôi còn không thể mở miệng ra được. Tôi bắt gặp cái nhìn của Ba, và ông khẽ nở một nụ cười lạ lẫm, ngượng ngịu với tôi. Còn hai tay của Má thì đang khẽ run lên khi hạ bó hoa xuống.

Bọn họ đang bồn chồn, tôi nhận ra và giật mình choáng váng. Cả hai bọn họ đều đang bồn chồn.

Tôi chỉ đang cố để đầu mình quanh quẩn chuyện này thì Paul xuất hiện ở cửa phòng làm việc của ông ta.

"VẬY là Emma," ông ta nhướn mày nói. "Tôi đoán, cô có khách à?"

"Ờ... vâng," Tôi đáp. "Paul, đây là... ừm... cha mẹ tôi, Brian và Rachel..."

« Hân hạnh, » Paul lịch sự nói.

« Chúng tôi không muốn làm phiền gì cả, » Má vội nói.

« Không hề phiền hà gì cả đâu, » Paul đáp, và ban cho mẹ tôi một nụ cười quyến rũ. « Đáng tiếc là phòng chúng tôi thường dùng để họp gia đình đang được trang trí lại. »

« Ồ! » Má nói, không chắc ông ta có đang nói nghiêm túc hay không. "Than ôi!"

"Vậy nên có lẽ, Emma, cô có muốn dẫn bố mẹ mình ra ngoài để – chúng ta có thể gọi đó là một bữa trưa sớm không?"

Tôi nhìn lên đồng hồ. Bây giờ là 10 giờ 15.

"Cảm ơn, Paul," Tôi nói với vẻ biết ơn.

Việc này phi thực tế. Hoàn toàn phi thực tế.

Đang là giữa buổi sáng. Tôi nên ở chỗ làm. Và thay vào đó, tôi đang bước xuống phố với cha mẹ, tự hỏi chúng tôi sẽ nói cái quái gì với nhau đây. Tôi thậm chí còn không nhớ nổi lần cuối cùng chỉ có cha mẹ và tôi nữa. Chỉ ba người chúng tôi, không có Ngoại, không Kerry, không Nev. Cứ như thể chúng tôi quay trở lại 15 năm trước, hay gì đó vậy.

« Chúng ta có lẽ nên vào đây, » tôi nói khi chúng tôi đi tới một quán cà phê Ý.

« Ý kiến hay! » Ba nói một cách nồng nhiệt, và đẩy cửa mở ra. "Bọn ta đã thấy Jack Harper bạn con trên tivi ngày hôm qua," ông tình cờ nói thêm.

"Anh ta không phải là bạn con," tôi đáp lại cụt lùn, và Ba Má liếc nhìn nhau.

Chúng tôi ngồi xuống một cái bàn gỗ và một người phục vụ mang đến cho chúng tôi một cái thực đơn, và rồi là sự im lặng.

Ôi Trời. Giờ tôi đang cảm thấy bồn chồn.

"VẬY..." Tôi mở lời, rồi dừng lại. Tôi muốn nói gì chứ, Tại sao ba má lại ở đây sao? Nhưng có lẽ nó nghe có vẻ hơi khiếm nhã. "Việc gì... khiến ba má tới Luân Đôn vậy?" Thay vào đó, tôi nói.

"Chúng ta chỉ nghĩ muốn tới thăm con thôi," Má trả lời, mắt đang nhìn vào thực đơn qua cặp kính đọc sách của bà. "Giờ, liệu tôi có thể uống một tách trà... hay cái gì đây? Frappe-latte?" (CT: đây là một loại cà phê có lớp kem đánh bông trên bề mặt)

« Tôi muốn một tách cà phê bình thường, » Ba nói, cau mày ngó vào thực đơn. « Bọn họ có làm một thứ như thế chứ? »

« Nếu họ không làm, tất cả chúng ta sẽ phải uống một tách cappuccino và bỏ lớp bọt ra, » Má nói. « Hoặc một tách cà phê hoà tan và chỉ yêu cầu họ thêm nước nóng. »

Tôi không tin nổi. Bọn họ đã lái 200 dặm. Và họ chỉ tới đây ngồi và nói về đồ uống nóng cả ngày sao?

« Ồ, và điều đó nhắc ta là, » má nói một cách tình cờ. « Chúng ta có mua cho con một thứ nho nhỏ, Emma ạ. Phải không, Brian? »

« Ồ... vâng, » Tôi ngạc nhiên nói. « Là cái gì đấy ạ? »

« Đó là một chiếc xe, » Má nói, và nhìn lên người phục vụ đang xuất hiện ở bàn chúng tôi. « Xin chào! Tôi muốn một tách cappuccino, chồng tôi muốn một tách cà phê phin nếu có thể, còn Emma thì muốn... »

« Một chiếc xe? » Tôi lặp lại, không thể tin nổi.

« Xe, » phục vụ người Ý lặp lại, và nhìn tôi ngờ vực. « Cô muốn uống cà phê chứ? »

« Tôi... Tôi muốn một tách cappuccino, làm ơn, » Tôi điên cuồng nói.

« Và một loạt bánh nhé, » Má nói thêm. « Grazie! » (Tiếng Ý: Cảm ơn)

« Má... » Tôi đặt một tay lên đầu khi người phục vụ biến mất. « ý má muốn nói là gì chứ, má đã mua cho con một chiếc xe sao? »

« Chỉ là một cái chạy loanh quanh nho nhỏ thôi. Con cần phải có một chiếc xe. Không an toàn khi con cứ đi toàn bằng xe buýt như thế. Ngoại nói rất phải. »

« Nhưng... nhưng con không thể có đủ sức mua một chiếc xe, » tôi nói một cách ngu ngốc. « Thậm chí con còn không thể... tiền con nợ ba má thì sao? Còn chuyện... »

« Quên chuyện tiền bạc đi, » Ba nói. « Chúng ta sẽ xoá sạch mọi trách nhiệm. »

« Cái gì? » Tôi nhìn ông ấy chăm chăm, ngờ ngác hơn bao giờ hết. "Nhưng chúng ta không thể làm thế được! Con vẫn nợ ba..."

"Quên chuyện tiền nong đi," Ba nói, giọng đột nhiên cáu gắt. "Ba muốn con quên hết chuyện đó đi, Emma ạ. Con không nợ chúng ta gì cả. Không gì hết."

Thực lòng tôi không thể hiểu nổi mọi chuyện này. Tôi bối rối nhìn từ Ba sang Má. Rồi lại quay lại Ba. Rồi, rất chậm rãi, quay sang nhìn Má lần nữa.

Việc này thực kỳ lạ. Nhưng hầu như cảm giác như thế sau nhiều năm, lần đầu tiên chúng tôi đang nhìn nhau một cách chính thức. Như thể chúng tôi đang nhìn lẫn nhau và nói xin chào và đại loại... là bắt đầu lại.

"Chúng ta đang tự hỏi con sẽ nghĩ gì về việc đi nghỉ mát một chút vào năm sau," Má hỏi. "Với chúng ta."

"Chỉ... chúng ta thôi sao?" Tôi hỏi, nhìn quanh bàn.

"Chỉ ba người chúng ta, ta nghĩ vậy. » Bà ấy mỉm cười ướm thử với tôi. « Nó có lẽ sẽ vui vẻ lắm! Con không cần phải tham gia, tất nhiên rồi, nếu con đã có những kế hoạch khác. »

« Không! Con muốn tham gia! » Tôi vội nói. "Thực sự con sẽ tham gia. Nhưng.. nhưng còn về..."

Tôi thậm chí còn không bắt mình nói ra tên của Kerry nổi.

Một sự im lặng nho nhỏ kéo dài khi Ba Má nhìn nhau, và rồi lại chấm dứt.

"Kerry gửi tình yêu của cô ấy, tất nhiên rồi!" Má nói rạng rỡ, như thể bà đang hoàn toàn thay đổi chủ đề. Bà hăng giọng. "Con biết không, nó nghĩ có lẽ năm sau nó sẽ đi du lịch Hồng Kông. Thăm cha con bé. Nó đã không gặp ông ấy ít nhất năm năm rồi, và có lẽ giờ là lúc họ... có chút thời gian bên nhau."

"Phải rồi," Tôi nói ngạc nhiên. "Ý kiến hay."

Tôi không thể tin nổi chuyện này. Mọi thứ đã thay đổi. Nó như thể toàn bộ cả gia đình bị ném lên cao trên không khí và rơi xuống những vị trí khác, và trước đây không có gì như thế này cả.

"Emma, chúng ta cảm thấy, » Ba nói, và dừng lại. "Chúng ta cảm thấy rằng... có lẽ chúng ta đã không... có lẽ chúng ta đã luôn luôn không nhận ra..." Ông ấy dừng lại đột ngột và quệt mạnh mũi.

"Cappu-ccino," người phục vụ nói, đặt một chiếc tách trước mặt tôi. "Cà phê phin, cappu-ccino... bánh cà phê... bánh chanh... sôcôla..."

"Cảm ơn!" Má cắt lời. "Cảm ơn rất nhiều. Tôi nghĩ từ giờ chúng tôi có thể xoay xở được." Người phục vụ lại biến mất, và má nhìn tôi. "Emma, cái chúng ta muốn nói là... chúng ta rất tự hào về con."

Ôi Trời. Ôi Trời, tôi nghĩ tôi sắp khóc mất.

"Vâng," Tôi xoay xở nói.

"Và chúng ta..." Ba mở lời. « Phải nói là, cả hai chúng ta – mẹ con và ba... » Ông hăng giọng. « Chúng ta luôn... và luôn luôn sẽ... cả hai chúng ta... »

Ông ngừng lại, thở nặng nhọc hơn. Tôi không dám nói gì hết.

« Cái ba đang cố nói là, Emma ạ, » ông ấy lại bắt đầu lại. « Ba chắc là con... Ba chắc là tất cả chúng ta... phải nói là... »

Ông lại ngừng lại, và lấy khăn lau mặt đang ướt đầm mồ hôi.

« Sự thật của chuyện này là... là... »

« Ồ, chỉ là nói với con gái anh là anh yêu nó, Brian, chỉ một lần trong cuộc đời chết tiệt của anh! » Má kêu lên.

« Ba... Ba... yêu con, Emma! » Ba nói với giọng tắc nghẹt.: Ôi Jesus." Ông chà mắt dữ dội.

"Con cũng yêu ba, Ba ạ," Tôi nói, cổ họng chặt khít lại. "Và má, Má ạ."

"Anh thấy chứ!" Má nói, chậm nhẹ mắt. "Em biết tới đây không phải là một sai lầm mà!" Bà chộp nắm tay tôi, và tôi chộp lấy tay Ba, và chúng tôi đại loại lúng túng ôm nhau tập thể một lúc.

"Ba má biết đấy... tất cả chúng ta đều là những mắt xích thần thánh trong vòng tuần hoàn bất diệt của cuộc đời," Tôi nói với niềm cảm động bất chợt dâng lên.

"Gì cơ?" Cả hai ba má ngây ra nhìn tôi.

"Ờ, đừng bận tâm. Không sao đâu." Tôi bỏ tay ra, nhấp một ngụm cappuccino, và nhìn lên.

Và trái tim tôi gần như ngừng đập.

Jack đang đứng ở cửa quán cà phê.

BÍ MẬT CỦA EMMA

Sophie Kinsella
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Tim tôi đang nện thành thịch trong lồng ngực khi tôi nhìn chăm chăm vào anh ta qua cửa kính. Anh vờ tay ra, cái cửa kêu ping, và đột nhiên anh đang ở bên trong tiệm cà phê.

T

Khi anh ta bước về phía bàn chúng tôi, tôi cảm thấy ồ ạt cảm xúc. Đây là người đàn ông mà tôi đã nghĩ là tôi với anh ta đang yêu nhau. Đây là người đàn ông hoàn toàn đã lợi dụng tôi. Giờ đây cơn choáng váng ban đầu đã vơi bớt đi, tất cả mọi cảm giác đau khổ và nhục nhã lúc trước lại đang hăm dọa tiếp tục trở lại và lại làm tôi đông cứng.

Nhưng tôi sẽ không để xảy ra chuyện đó. Tôi sẽ trở nên mạnh mẽ và có phẩm giá.

"Lờ anh ta đi," tôi nói với Ba Má.

"Ai cơ?" Ba hỏi, xoay người quay lại trên ghế. "Ồ!"

"Emma, anh muốn nói chuyện với em," Jack nói, mặt anh ta tha thiết.

"Được rồi, tôi không muốn nói chuyện với anh."

"Cháu rất xin lỗi đã cắt ngang." Anh ta liếc nhìn sang Ba Má. « Liệu chúng cháu có thể có chỉ một lát thôi... »

« Tôi sẽ không đi đâu hết! » Tôi nói một cách xúc phạm. « Tôi đang vui vẻ uống cà phê với ba má tôi. »

« Xin em đấy. » Anh ta ngồi xuống một cái bàn sát bên cạnh. "Anh muốn giải thích. Anh muốn xin lỗi."

"Không có lời giải thích nào anh có thể được nói với tôi cả." Tôi nhìn Ba Má một cách gay gắt. "Cứ giả bộ như anh ta không có ở đây. Cứ tiếp tục thôi."

Không gian im lặng. Ba Má lén lút nhìn nhau, và tôi có thể thấy Má đang khẩu hình nói gì đó. Bà dừng lại đột ngột khi thấy tôi đang nhìn bà, và nhấp một ngụm cà phê.

"Cứ... nói chuyện thôi!" Tôi nói bạo. "VẬY, Má à."

"Ừ?" bà ấy nói một cách trông đợi.

Tâm trí tôi trống rỗng. Tôi không thể nghĩ được cái gì cả. Tất cả những gì tôi có thể nghĩ tới là Jack hiện đang ngồi cách đây 4 feet.

"Trò golf thế nào rồi ạ?" Cuối cùng tôi hỏi.

"Ờ... ổn, cảm ơn con." Má bắn cái nhìn liếc sang Jack.

"Đừng có nhìn anh ta!" Tôi thì thầm. "Còn... còn Ba?" Tôi kiên trì, nói to. "Trò golf của ba thế nào rồi?"

"Cũng... ổn," Ba đáp một cách khoa trương.

"Bác chơi ở đâu?" Jack lịch sự hỏi.

"Anh không có vai trò trong cuộc nói chuyện!" Tôi hét lên, điên tiết xoay người trên ghế.

Không gian im ắng.

"Than ôi!" Má đột nhiên nói với giọng có vẻ kịch. "Coi giờ này! Chúng ta phải đến... buổi... triển lãm điêu khắc."

Cái gì?

"Rất vui được gặp con, Emma..."

"Ba má không thể đi được!" Tôi sợ hãi nói. Nhưng Ba đã mở ví tiền và đặt tờ 20 Bảng lên bàn, trong khi Má thì đứng dậy và mặc áo vét trắng vào.

"Cứ nghe anh ta nói xem," bà nói thầm, cúi xuống hôn tôi một cái.

"Tạm biệt, Emma," Ba nói, và lúng túng siết tay tôi. Và chỉ trong khoảng 30 giây, bọn họ đã đi khỏi.

Tôi không thể tin nổi bọn họ lại làm như vậy đối với tôi.

"VẬY," khi cánh cửa đóng ping lại Jack nói.

Một cách quả quyết, tôi xoay ghế đi, vậy nên tôi không thể nhìn thấy anh ta.

"Emma, xin em."

Thậm chí còn quả quyết hơn nữa, tôi lại xoay ghế đi tiếp, cho tới khi tôi nhìn chăm chăm thẳng vào tường. Việc đó sẽ cho anh ta thấy.

Việc duy nhất là, giờ tôi không thể với lấy cốc cappuccino của mình.

"Đây." Tôi nhìn quanh và thấy Jack đã di chuyển ghế của anh ta sát tới bên phải cạnh tôi, và đang đưa cốc của tôi ra cho tôi.

"Hãy để tôi yên!" Tôi nói một cách giận dữ, nhảy dựng lên. "Chúng ta không có gì để nói cả. Không gì hết."

Tôi chộp lấy cái túi của mình và hiên ngang đi ra khỏi tiệm cà phê, hoà vào con phố náo nhiệt. Một lúc sau, tôi cảm thấy một bàn tay đặt trên vai mình.

"Ít nhất chúng ta cũng nên thảo luận về việc đã xảy ra..."

"Thảo luận gì cơ?" Tôi quay người sang. "Anh đã lợi dụng tôi thế nào? Anh đã phản bội tôi thế nào sao?"

"OK, Emma. Anh hiểu rõ là mình đã làm em thấy ngượng. Nhưng... đó có thực sự là một việc to tát như thế không? »

« Một việc to tát như thế?" Tôi hét lên không tin nổi, suýt làm ngã một phụ nữ với một cái xe đẩy hàng. "Anh đã vào cuộc đời tôi. Anh cấp cho tôi thứ lãng mạn lớn lao diệu kỳ. Anh đã làm tôi cảm thấy mình đang yêu..." Tôi đột ngột dừng lại, thở hỗn hển một cách yếu ớt. "Anh đã nói anh thấy kết tôi. Anh làm tôi... quan tâm chăm sóc anh... và tôi đã tin từng lời một!" Giọng tôi đang bắt đầu run run phản bội lại. "Tôi đã tin tất cả điều đó, Jack. Nhưng suốt từ đầu đến cuối, anh đã có một động cơ kín đáo che giấu. Anh chỉ lợi dụng tôi cho cái nghiên cứu ngu ngốc của anh. Suốt cả quãng thời gian rồi, anh đã chỉ... lợi dụng tôi."

Jack nhìn tôi chằm chằm.

"Không," anh ta nói. "Không, gờm đã. Em đã nhầm lẫn chuyện này rồi." Anh ta túm lấy cánh tay tôi. "Việc không phải theo hướng như thế. Anh không sắp đặt để lợi dụng em."

Sao anh ta lại cả gan dám nói ra điều đó cơ chứ?

« Tất nhiên là anh có làm thế! » Tôi nói, giật tay ra khỏi cái túm của anh ta, ấn mạnh vào nút nhấn xin qua đường. « Tất nhiên là anh có làm thế! Đừng có phủ nhận chính tôi là người anh đã nói tới trong cuộc phỏng vấn. Đừng có chối là tôi đã ở trong tâm trí anh. » Tôi cảm thấy một cơn nhức nhối tươi mới. « Mọi chi tiết đều là tôi. Mọi chi tiết chết tiệt!"

"OK." Jack ôm lấy đầu. "OK. Nghe này. Anh không phủ nhận là em đã ở trong tâm trí anh. Anh không phủ nhận là đã tiết lộ em trong... Nhưng điều đó không có nghĩa là..." Anh ta ngược nhìn lên. "Hầu hết thời gian em đều có trong tâm trí anh. Đó là sự thực, em ở trong tâm trí anh."

Chỗ băng qua đường đã bắt đầu kêu bíp bíp, báo chúng tôi qua đường. Đó là ám hiệu để tôi lao đi và anh ta phải chạy theo sau tôi – nhưng không ai trong chúng tôi di chuyển cả. Tôi muốn lao đi khỏi, nhưng làm thế nào đó cơ thể tôi lại đang không làm thế. Làm thế nào đó mà cơ thể tôi lại muốn được nghe nữa.

"Emma, khi Pete và anh bắt đầu vận hành Công ty Panther, em có biết bọn anh làm việc ra sao không?" Cặp mắt sẫm của anh đang thiêu đốt trong tôi. "Em có biết bọn anh đã đưa ra các quyết định thế nào không?"

Tôi nhún vai một tí, theo kiểu hãy-nói-với-tôi-nếu-anh-thích.

"Bản năng sâu thẳm. Liệu chúng ta có nên mua cái này không? Liệu chúng ta có thích cái này không? Liệu chúng ta sẽ thực sự ưa thích nó chứ? Đó là những câu bọn anh đã hỏi nhau. Mỗi ngày, hết lần này đến lần khác." Anh ngập ngừng. "Trong vài tuần vừa rồi, anh đã đắm chìm vào dòng sản phẩm mới dành cho phụ nữ này. Và anh thấy tất cả những gì bản thân mình đang tự hỏi là... Liệu Emma sẽ thích nó chứ? Liệu Emma sẽ uống nó chứ? Liệu Emma sẽ mua nó chứ?" Jack nhắm mắt lại một lúc, rồi lại mở mắt ra. "Phải, em đã ở trong tâm tưởng anh. Đúng vậy, em đã chen lẫn vào trong công việc của anh. Emma, cuộc đời và công việc kinh doanh của anh luôn rối rắm mơ hồ. Anh đã luôn luôn theo kiểu như vậy. Nhưng điều đó không có nghĩa là cuộc đời anh không có thực." Anh do dự. "Điều đó không có nghĩa rằng những gì chúng ta đã có... chúng ta có... là không có thực một chút nào."

Anh hít một hơi thở sâu và đút tay vào túi quần.

"Emma, anh không lừa dối em đâu. Anh không nuôi dưỡng ảo tưởng trong em gì hết. Anh đã thấy kết em ngay giây phút anh gặp em trên chiếc máy bay đó. Giây phút em nhìn lên anh và nói, 'Tôi thậm chí còn không biết liệu tôi có một cái điểm G không nữa!'" Anh đã bị cắn câu. Không phải bởi vì công việc... mà bởi vì em. Bởi chính con người em. Mọi chi tiết nhỏ

nhặt đơn lẻ." Ánh cười lấp lánh thoáng qua trên mặt anh. "Từ cái cách em chọn ra lá tử vi ưa thích của em mỗi sáng đến cách em viết lá thư gửi từ Ernest P. Leopold. Tới cái kế hoạch tập luyện của em trên tường. Tất cả những điều đó."

Cái nhìn chăm chăm của anh gắn chặt lên tôi, và cổ họng tôi cảm giác thít lại, còn đầu tôi thì đang hoàn toàn bối rối. Và trong một giây, tôi cảm thấy bản thân mình đang rung rinh.

Chỉ trong một giây thôi.

"Mọi việc ấy đều rất được," Tôi nói, giọng tôi run run. "Nhưng anh đã làm tôi ngượng. Anh đã làm tôi bẽ mặt!" Tôi xoay gót đi và bắt đầu lại sải bước qua đường.

"Anh không có ý nói quá nhiều như thế," Jack nói, đi theo tôi. "Anh không có ý định nói gì cả. Hãy tin anh, Emma, anh cũng hối tiếc về điều đó nhiều như em vậy. Giây phút bọn anh dừng lại, anh đã yêu cầu bọn họ cắt đi phần đó. Họ đã hứa với anh là họ sẽ làm vậy. Anh đã..." Anh lắc đầu. "Anh không biết nữa, bị kích thích thúc giục, anh đã bị lôi cuốn đi..."

"Anh đã bị lôi cuốn đi?" Tôi cảm thấy đợt sóng tổn thương lại hồi phục trở lại. "Jack, anh đã phơi bày ra mọi chi tiết đơn lẻ về tôi!"

"Anh biết. và anh xin lỗi..."

"Anh đã kể cho cả thế giới về cái quần lót của tôi... và cuộc sống tình dục của tôi... và tấm trải giường Barbie và anh không có kể với họ đó là sự chiêm biếm..."

"Emma, anh xin lỗi..."

"Anh đã kể cho bọn họ tôi nặng bao nhiêu cân!" Giọng tôi vút lên thành một tiếng rít. "Và việc này anh đã làm sai rồi!"

"Emma, thực đấy, anh xin lỗi..."

"Xin lỗi là hoàn toàn không đủ!" Tôi giận dữ xoay lại đối diện với anh ta. "Anh đã phá huỷ cuộc đời tôi!"

"Anh đã phá huỷ cuộc đời em sao?" Anh nhìn tôi một cách lạ lùng. "Cuộc đời em đã bị phá huỷ sao? Việc mọi người biết sự thật về em có phải là một thảm hoạ như thế không?"

"Tôi... tôi..." Tôi loạng choạng mất một lúc. "Anh không biết đối với tôi nó như thế nào đâu," Tôi trả lời, tin chắc hơn. "Mọi người đã cười nhạo tôi. Mọi người ở cả cơ quan đều đã trêu chọc tôi. Artemis đã chọc ghẹo tôi..."

"Anh sẽ đuổi cô ta," Jack cắt lời tôi một cách quả quyết.

Tôi quá đỗi choáng váng, tôi nửa cười khúc khích, rồi liền biến nó trở thành một tiếng ho.

"Còn Nick đã trêu tôi..."

"Anh cũng sẽ đuổi việc anh ta." Jack nghĩ một lúc. "Thế này thì sao: bất cứ ai đã từng trêu chọc em, anh sẽ đuổi việc hết." (Đoạn này anh J cute đã man con ngan: x)

Lần này tôi không thể nhịn nổi phải khúc khích cười to.

"Anh sẽ không bỏ một công ty đi đâu."

"Vậy để nó như vậy đi. Điều đó sẽ dạy anh bài học. Điều đó sẽ dạy anh thật thiếu suy nghĩ."

Chúng tôi chăm chú nhìn nhau trong ánh nắng mặt trời một lúc. Tim tôi đang đập nhanh. Tôi không chắc lắm cần phải nghĩ cái gì.

"Cô có muốn mua vài bông thạch nam may mắn không?" Một người phụ nữ trong chiếc áo chui đầu dài tay màu hồng (sweatshirt) đột nhiên đẩy một cành hoa bọc giấy kim loại vào mặt tôi, và tôi lắc đầu cái kình.

"Thạch nam may mắn, thưa ngài?"

"Tôi sẽ lấy cả giỏ," Jack nói. "Tôi nghĩ tôi cần nó." Anh cho tay vào ví tiền của mình, đưa cho người phụ nữ hai tờ 50 bảng, và cầm lấy cái giỏ từ chỗ bà ta. Hoàn toàn trong lúc đấy, mắt anh đều tập trung nhìn tôi.

"Emma, anh muốn làm cho em thấy tốt hơn," anh nói khi người phụ nữ vội vã đi khỏi. "Bọn mình có thể ăn trưa được không? Uống nước? Uống... sinh tố?" Mặt anh nhăn lên thành một nụ cười, nhưng tôi không mỉm cười đáp lại. Tôi quá bối rối để mỉm cười. Tôi có thể cảm thấy có phần trong tôi đang bắt đầu duỗi ra bớt căng thẳng; Tôi có thể cảm giác được có phần trong tôi đang bắt đầu tin tưởng anh ta. Đang muốn tha thứ cho anh. Nhưng tâm trí tôi vẫn đương như mớ bòng bong. Mọi thứ vẫn còn sai lạc không ổn ở đâu đó.

"Em không biết," Tôi đáp, quệt mũi.

"Mọi chuyện đã đang rất tốt đẹp, trước khi anh đã phải đi bởi con bà nó lên."

"Mọi chuyện đã như vậy sao?"

"Không như vậy sao?" Jack ngập ngừng, nhìn chăm chăm vào tôi qua đám thạch nam. "Anh đại loại đã nghĩ là như vậy."

Đầu tôi đang ong ong. Tôi cần phải nói một số chuyện. Tôi cần phải làm rõ một số chuyện. Một suy nghĩ kết tinh lại trong đầu tôi.

"Jack... anh đã làm gì ở Scotland vậy? Khi chúng ta lần đầu gặp nhau ấy."

Ngay lập tức, biểu hiện của Jack thay đổi. Mặt anh khép kín lại và anh nhìn đi chỗ khác.

"Emma, anh e là mình không thể kể cho em điều đó."

"Tại sao không?" Tôi hỏi, cố nói giọng thờ ơ.

"Thật... phức tạp."

"OK, vậy." Tôi nghĩ một lát. "Đêm hôm đó anh đã vội vàng đi đâu với Sven thế? Khi anh cắt ngắn cuộc hẹn của chúng ta lại í."

Jack thở dài.

"Emma..."

"Cái đêm anh nhận được những cuộc gọi đó là sao? Là về chuyện gì vậy?"

Lần này, Jack thậm chí còn không buồn trả lời.

"Em biết rồi." Tôi hất tóc ra sau, cố giữ bình tĩnh. "Jack, liệu anh có bao giờ nảy ra ý nghĩ là tất cả những lúc chúng ta ở bên nhau, anh đều hầu như không kể cho em bất kỳ điều gì về bản thân mình không?"

"Anh... đoán mình là một người kín đáo," Jack nói. "Đó có phải là một chuyện to tát không?"

"Với em đó là một chuyện khá to tát đấy. Em đã chia sẻ mọi chuyện với anh. Như anh đã nói. Mọi suy nghĩ, mọi nỗi lo lắng của em, tất cả mọi thứ. Và anh không chia sẻ bất cứ điều gì với em cả."

"Đó không phải là sự thật..." Anh ấy bước lên trước, trong tay vẫn đang cầm cái giỏ công kênh, và vài cành thạch nam rơi xuống đất.

"Vậy thì, hầu như là không gì cả." Tôi nhắm mắt lại một chút, cố sắp xếp lại suy nghĩ của mình. "Jack, mối quan hệ thân thuộc gói gọn trong lòng tin tưởng và sự bình đẳng. Nếu người này chia sẻ, thì người kia cũng nên phải chia sẻ. Ý em là, anh thậm chí còn không nói với em về việc anh sẽ lên tivi."

"Đó chỉ là một cuộc phỏng vấn ngớ ngẩn, vì Chúa!" Một cô gái với sáu cái túi mua hàng vừa chạm vào, làm mấy bông thạch nam nữa rơi ra khỏi cái giỏ của Jack. Chán nản, anh ném phịch nó vào trong cái sọt của chiếc xe mô tô đưa thư đang đi qua. "Emma, em đang phản ứng thái quá đó."

"Em đã kể cho anh mọi bí mật của em," Tôi bướng bỉnh nói. "Anh không kể cho em bất kỳ bí mật gì của anh cả."

Jack thở dài một tiếng.

"Với tất cả lòng kính trọng, Emma ạ, anh nghĩ là hơi có một chút điểm khác biệt..."

"Gì cơ?" Tôi choáng váng nhìn anh chăm chăm. "Tại sao... sao lại có bất cứ điểm khác biệt nào chứ?"

"Em cần phải hiểu. Trong đời anh có một số chuyện rất nhạy cảm... phức tạp... rất quan trọng..."

"Còn em thì không à?" Giọng tôi vỡ oà như pháo bắn. « Anh cho rằng bí mật của em kém quan trọng hơn của anh sao? Anh nghĩ rằng em ít bị tổn thương khi anh lỡ buột mồm nói ra trên tivi sao? » Cả người tôi run rẩy với sự giận dữ và thất vọng. « Em cho rằng đó là bởi anh quá vĩ đại và quá quan trọng, còn em... em là cái gì, nói lại đi Jack? » Tôi có thể cảm thấy mắt mình đang long lanh nước mắt. « Một cô gái không-có-gì-đặc-biệt? » Một cô gái « tầm thường, không-có-gì-đặc-biệt »? »

Jack co lại, và tôi có thể nhận thấy tôi đã đánh trúng mục tiêu. Anh nhắm mắt lại và trong một lúc, tôi nghĩ anh sẽ không nói nữa.

« Anh không có ý dùng những từ đó, » anh nói và xoa trán. « Giây phút anh nói ra, anh đã ước gì mình có thể rút lời lại. Anh đã... Anh đã cố muốn gọi lên một điều gì đó thực sự khác biệt từ... một kiểu hình ảnh đó. » Anh ngược mắt nhìn lên. « Emma, em phải biết rằng anh không có ý... »

« Em sẽ hỏi anh lần nữa! » Tôi nói, tim đập thành thịch. « Anh đã làm gì ở Scotland? »

Rồi là sự im lặng. Khi tôi bắt gặp ánh mắt Jack, tôi biết anh ấy sẽ không kể cho tôi.

« Được thôi, » Tôi nói, giọng tôi khẽ chao đảo. « Được thôi. Rõ ràng là em không quan trọng như anh. Em chỉ là một cô gái nào đó để tiêu khiển, một người cấp cho anh sự giải trí trên các chuyến bay và mang lại cho anh các ý tưởng trong công việc. »

« Emma... »

« Vấn đề là, Jack ạ, đó không phải là một mối quan hệ có thực. Một mối quan hệ có thực là theo hai chiều. Một mối quan hệ có thực là dựa trên sự bình đẳng. Và lòng tin cậy. » Tôi nuốt nghẹn trong cổ họng. "Vậy nên, sao anh không đi đi và ở cùng với ai đó cùng đẳng cấp với mình ấy, người mà anh có thể chia sẻ những bí mật quý báu của mình với người ta í? Bởi vì rõ ràng là anh không thể chia sẻ chúng với em."

Tôi quay ngoắt đi trước khi anh ấy có thể nói điều gì khác, và hiên ngang bước đi, hai hàng nước mắt chảy xuống má, và xéo lên bông thạch nam may mắn dưới chân.

Tôi sẽ chờ tới lúc tối muộn mới về nhà. Nhưng tôi vẫn đương nhức nhối đau khổ kể từ lúc chúng tôi cãi nhau. Đầu tôi đau nhói, và tôi cảm thấy mình có thể bật khóc bất cứ lúc nào.

Tôi mở cửa căn hộ ra và thấy Lissy và Jemima đang tranh cãi kịch liệt với nhau về quyền động vật.

"Bọn chồn vizon thích được làm thành áo choàng lông thú..." Jemima đang nói thì tôi đẩy cửa vào phòng sinh hoạt chung. Cô ấy ngưng bật lại và nhìn lên. "Emma! Cậu ổn cả chứ?"

"Không." Tôi ngồi phịch xuống sofa và đắp chăn lên, đó là cái chăn mà mẹ của Lissy đã tặng cho cô ấy nhân dịp Giáng sinh. "Tớ đã cãi lộn một trận to với Jack."

"Với Jack á?"

"Cậu đã gặp anh ta à?"

« Anh ta tới để... ừm, để xin lỗi, tớ đoán vậy. »

Liss và Jemima liếc nhìn nhau.

« Chuyện gì đã xảy ra? » Liss ôm chặt đầu gối hỏi. « Anh ta đã nói gì? »

Tôi im lặng vài giây, cố nhớ lại chính xác anh ta đã nói gì. Bây giờ tất cả đều như một mớ bòng bong trong đầu tôi.

« Anh ta nói... anh ta không bao giờ có ý lợi dụng tớ, » cuối cùng tôi nói. « Anh ta nói tớ đã chiếm lấy trong tâm tưởng của anh ta. Anh ta còn nói sẽ sa thải tất cả những ai trong công ty trêu chọc tớ. » Tôi không thể kìm nổi một tiếng cười nửa khúc khích.

« Thật sao? » Liss nói. "Giời ơi. Thật là lãng..." Cô ấy ho một tiếng, về mặt xin lỗi. "Xin lỗi."

"Anh ta nói thực sự xin lỗi vì những gì đã xảy ra, và anh ta không có ý muốn nói tất cả chuyện vợ vẫn đó trên TV, và sự lãng mạn của chúng tớ là... Thế nào cũng được. Anh ta nói cả đồng thứ. Nhưng rồi anh ta nói..." Trái tim tôi lại đập phần nộ như lúc trước. "Anh ta nói những bí mật của anh ta quan trọng hơn của tớ."

Cả hai đều hoàn toàn há hốc miệng vì cảm thấy bị xúc phạm.

"Không!" Lissy nói.

"Đồ con hoang!" Jemima nói. "Những bí mật gì chứ?"

"Tớ đã hỏi anh ta về Scotland. Và chuyện anh ta vội vã rời khỏi cuộc hẹn." Tôi nhìn vào mắt Lissy. "Anh ta sẽ không bao giờ nói với tớ về tất cả mọi chuyện đó."

« Và anh ta đã nói gì? » Lissy hỏi.

"Anh ta sẽ không kể cho tớ." Tôi lại cảm thấy một cơn đau nhói nhức nhả nữa. "Anh ta đã nói việc đó quá "nhạy cảm và phức tạp"."

"Nhạy cảm và phức tạp?" Jemima nhìn chăm chăm vào tôi, trở nên phần chấn. "Jack có một bí mật nhạy cảm và phức tạp? Cậu chưa từng đề cập đến chuyện này trước đây! Emma, việc này hoàn toàn tuyệt vời. Cậu tìm ra đó là chuyện gì – và rồi phơi bày nó ra!"

Tôi nhìn chăm chăm vào cô ta, trái tim tôi đang đập dữ dội. Trời, cô ấy có lý. Tôi có thể làm việc đó. Tôi có thể trả miếng lại Jack. Tôi có thể làm anh ta tổn thương như tôi đã bị tổn thương.

"Nhưng tớ không biết nó là gì cả," cuối cùng tôi nói.

"Cậu có thể tìm ra!" Jemima đáp. "Việc đó khá dễ dàng. Quan trọng là, cậu biết anh ta đang che giấu điều gì đó."

"Dứt khoát là có một loại bí ẩn nào đó," Lissy trầm ngâm nói. "Anh ta không muốn nói về những cuộc điện thoại gọi đến, anh ta vội vã rời khỏi cuộc hẹn hò với cậu một cách bí ẩn..."

"Anh ta vội vã rời khỏi một cách bí ẩn?" Jemima hỏi nhặng lên. "Ở đâu? Anh ta có nói gì không? Cậu có nghe lỏm được gì không? »

« Không! » Tôi đáp, hơi ửng đỏ. "Tất nhiên là không. Tôi không... Tôi không bao giờ nghe trộm người khác!"

Jemima nhìn sát vào tôi.

"Đừng nói với tôi điều đó. Có cậu có làm thế. Cậu có nghe thấy gì đó. Coi nào, Emma. Đó là gì vậy?"

Đầu tôi loé lên quay lại buổi tối hôm đó. Ngồi trên chiếc ghế băng, nhấm nháp cocktail hồng. Làn gió nhẹ thổi mơn man lên mặt tôi, Jack và Sven đang nói nhỏ giọng sau lưng tôi...

"Không có gì nhiều nhận cả," tôi miễn cưỡng nói. "Tôi chỉ nghe thấy anh ta nói gì đó về việc phải chuyển cái gì đó... và Kế hoạch B... và điều gì đó đang khẩn cấp..."

"Chuyển cái gì cơ?" Lissy hỏi một cách ngờ vực. "Tiền ư?"

"Tôi hém bít. Và bọn họ đã nói gì đó về việc bay trở lại Glasgow."

Jemima nhìn có vẻ không tự chủ được.

"Emma, tôi không tin nổi. Suốt giờ cậu đã có được thông tin này sao? Đó đáng nhẽ phải là thứ gì đó hay ho chứ. Nó đã phải là như thế. Giá như chúng ta biết được gì hơn nữa." Cô ấy thất vọng thốt lên. "Cậu không mang một cái máy ghi âm hoặc gì đó theo người à?"

"Tất nhiên là không rồi!" Tôi nói và khẽ bật cười. "Đó là một cuộc hẹn hò! Bộ bình thường cậu giữ một cái máy ghi âm khi hẹn..." Tôi nói nhỏ dần một cách ngờ vực khi thấy vẻ mặt của cô ấy. "Jemima. Cậu không làm thế chứ."

"Không phải lúc nào cũng thế," cô ấy đáp với một cái rùn vai biện hộ. "Chỉ khi nếu tôi nghĩ có lẽ sẽ có việc xảy ra... Dù sao đi nữa. Việc đó không thích đáng. Quan trọng là, cậu đã nắm được thông tin, Emma ạ. Cậu đang

có quyền lực trong tay. Cậu khám phá ra tất cả chuyện ấy là về chuyện gì – và rồi cậu vạch trần anh ta. Điều đó sẽ cho Jack Harper thấy ai mới là ông chủ. Điều đó sẽ phục thù được cho cậu!"

Tôi nhìn chăm chăm lại khuôn mặt quả quyết của cô ấy, và tôi cảm thấy một niềm hân hoan tuyệt đối và mãnh liệt sôi sục một lúc khắp trong tôi. Việc đó sẽ khiến Jack phải trả giá. Việc đó sẽ cho anh ta thấy. Rồi anh ta sẽ thấy hối tiếc! Rồi anh ta sẽ thấy tôi không phải chỉ là một thứ gì đó không là gì cả, không phải chỉ là một cô gái tầm thường. Rồi anh ta sẽ thấy. Rồi anh ta sẽ thấy.

"VẬY..." Tôi liếm môi. "Vậy tớ sẽ phải làm việc đó như thế nào?"

"Đầu tiên chúng ta cố gắng làm được nhiều thứ nhất có thể," Jemima nói. "Rồi thì tớ có thể tiếp cận được với nhiều người... khác nhau có thể giúp lấy được thêm thông tin." Cô ấy khẽ nháy mắt với tôi một cái. "Một cách kín đáo."

"Thám tử tư ư?" Lissy hỏi ngờ vực. "Cậu có thực tế không thế?"

"Và sau đó, chúng ta sẽ vạch trần anh ta! Má tớ có nguồn liên lạc với mọi tờ báo..."

Đầu tôi đập thành thịch. Có phải tôi thực sự đang nói chuyện về việc thực thi chuyện này? Có phải tôi thực sự đang nói chuyện tới việc trả thù Jack?

"Một nơi cực tốt để bắt đầu là thùng rác," Jemima nói thêm với vẻ am tường thành thạo. "Cậu có thể tìm ra mọi thứ thế loại chỉ dựa vào việc nhìn vào sọt rác của ai đó."

Và đột nhiên mọi quan niệm ôn hoà, đúng mực đã bay vèo ra ngoài qua đường cửa sổ.

"Thùng rác ư?" Tôi nói mà cảm thấy ghê rợn. "Tớ không nhìn vào bất cứ thùng rác nào cả! Tóm lại là, tớ không làm thế đâu, dừng lại hân đi. Đó là một ý tưởng điên rồ."

"Giờ cậu không thể cứ giữ mọi thói kiểu cách như vậy được, Emma!" Jemima cáu bẳn nói, hất tóc ra đằng sau. "Cậu sẽ tìm thấy bí mật của anh ta bằng cách nào khác chứ?"

"Có lẽ tớ không muốn tìm ra bí mật của anh ta là gì," Tôi đáp trả, cảm thấy lòng kiêu hãnh nhói lên. "Có lẽ tớ chẳng quan tâm."

Tôi quần chân quanh mình chặt hơn nữa, và nhìn chăm chú xuống những ngón chân một cách đau khổ.

Vậy là Jack có một bí mật khổng lồ mà anh ta không thể tin tưởng nói cho tôi biết. Được rồi, ổn thôi. Cứ để anh ta giữ lấy nó đi. Tôi sẽ không đi tự hạ mình đào xới nó lên đâu. Tôi cũng sẽ không bắt đầu đi cời cời quanh những cái thùng rác. Tôi chẳng quan tâm đó là chuyện gì. Tôi không quan tâm đến anh ta.

"Tớ muốn quên chuyện này đi," Tôi nói, mặt tôi khép kín lại. "Tớ muốn dọn đi."

"Không cậu không được thế!" Jemima vặc lại. "Đừng ngu ngốc thế Emma. Đây là cơ hội lớn để cậu trả thù. Chúng ta sẽ sớm nắm được anh ta thôi." Cả đời tôi chưa từng thấy Jemima lại sôi nổi như thế bao giờ. Cô ấy với lấy túi xách của mình và lấy ra một cuốn sổ ghi chép hiệu Smythson hình bông hoa tử đinh hương nhỏ xíu, cùng với một cái bút máy hiệu Tiffany. "Được rồi, vậy chúng ta đã biết gì nhỉ? Glasgow... Kế hoạch B... chuyển..."

"Công ty Panther không có văn phòng ở Scotland, phải không nhỉ?" Lissy nói trầm ngâm.

Tôi quay đầu sang và nhìn chăm chăm hoài nghi về phía cô ấy. Cô ấy đang viết vội vàng vào một mặt lót của một tờ giấy pháp luật, với chính xác cùng một vẻ bận tâm như khi cô ấy giải quyết những câu đố trò chơi trí óc. Tôi có thể nhìn thấy những từ "Glasgow", "chuyển" và "Kế hoạch B", và một chỗ mà cô ấy bôi nguệch ngoạc lên tất cả chữ cái trong từ "Scotland" và cố nghĩ ra một từ mới ngoài chúng ra.

Vì Chúa.

"Lissy, cậu đang làm gì thế?"

"Tớ chỉ đang... làm vớ vẩn linh tinh thôi," cô ấy trả lời và đỏ mặt. "Có lẽ tớ nên đi xem vài thứ vớ vẩn trên Internet, chỉ để biết thôi."

"Coi này, hãy dừng chuyện này lại ngay, cả hai cậu!" Tôi nói. "Nếu như Jack không muốn kể cho tớ bí mật của anh ta là gì... thì tớ cũng chẳng

muốn biết."

Đột nhiên tôi chợt cảm thấy đã hoàn toàn xả hết được mọi chuyện trong ngày ra. Và đại loại là chỉ còn bị thâm tím mà thôi. Tôi không quan tâm hứng thú tới cuộc sống kín đáo bí ẩn của Jack. Tôi chẳng muốn nghĩ tới nó thêm chút nào nữa. Tôi muốn đi ngâm mình trong nước nóng, rồi lên giường đi ngủ, và liền quên đi rằng tôi đã từng gặp anh ta.

BÍ MẬT CỦA EMMA

Sophie Kinsella
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Ngoại trừ việc tất nhiên là tôi không thể.

N

Tôi không thể nào quên Jack. Tôi không thể quên được cuộc tranh luận của chúng tôi.

Khuôn mặt của anh ta cứ xuất hiện trong đầu tôi khi mà tôi không muốn. Cái cách mà anh ta nhìn chăm chăm vào tôi dưới ánh sáng mặt trời, khuôn mặt anh ta nhăn nhó hết cả lên. Cái cách anh ta mua bông thạch nam may mắn.

Tôi nằm trên giường, trái tim đang đập liên hồi, cứ nghĩ quần quanh về chuyện ấy hết lần này đến lần khác. Cảm giác giống như là đau đớn. Giống như là thất vọng.

Tôi đã kể cho anh ta tất cả về bản thân mình. Tất cả. Vậy mà anh ta thậm chí không kể cho tôi một điều gì—

Thôi thế nào cũng được. Dầu sao đi nữa.

Tôi chả quan tâm.

Tôi sẽ không nghĩ tới anh ta nữa. Anh ta có thể làm điều gì tùy thích. Anh ta có thể giữ lấy cái bí mật ngu ngốc của mình.

Chúc may mắn cho anh ta. Vậy đó. Anh ta sẽ biến khỏi trí óc tôi.

Biến cho êm.

Tôi nhìn chăm chăm lên trần nhà tối trong vài phút.

Mặc dù vậy, anh ta có ý gì? "Cho mọi người biết sự thật về em liệu có phải là một thảm họa kinh khủng như thế không?"

Anh ta có thể nói thế. Anh ta thật sự có thể nói thế mà. Quý ông Bí ẩn, Nhạy cảm và Phức tạp.

Tôi đã nên nói rằng. Tôi đã nên nói rằng...

Không. Đừng nghĩ về việc đó. Đừng nghĩ về anh ta. Việc đã qua rồi.

Khi tôi bước vào phòng bếp sáng hôm sau để pha một tách trà, tôi hoàn toàn quyết tâm. Tôi sẽ không nghĩ về Jack kể từ bây giờ. Finito. Fin. The end.

"Ok, tớ có 3 giả thuyết" – Lissy chạy không kịp thở tới cửa phòng bếp trông bộ pyjama của cô ấy, tay cầm tờ giấy pháp luật.

"Chuyện gì cơ?" – Tôi thần thờ nhìn lên.

"Bí mật to lớn của Jack. Tớ có 3 giả thuyết."

"Chỉ có 3 thôi hả?" – Jemina nói, xuất hiện phía sau Lissy trong chiếc áo choàng trắng của cô, nắm chặt cuốn sổ Smythson. "Tớ tìm được 8!"

"Tám?" – Lissy nhìn chăm chăm vào Jemina, cảm thấy xấu hổ.

"Tớ không muốn nghe giả thuyết nào hết" – Tôi nói – "Coi này, cả hai cậu, điều này thực sự đau đớn đối với tớ. Các cậu không thể chỉ cần tôn trọng cảm xúc của tớ và mặc kệ việc đó hả?"

Cả hai đều ngẩng ra nhìn tôi một lúc, sau đó quay lại với nhau.

"Tám?" – Lissy nói lại lần nữa – "Làm thế nào mà cậu tìm được 8 vậy?"

"Cực kì dễ. Nhưng tớ chắc ý của cậu cũng rất thú vị" – Jemina nói một cách tử tế – "Tại sao cậu không nói trước nhỉ?"

"OK" – Lissy nói với cái nhìn khó chịu rồi hắng giọng – "Số 1: Anh ta sẽ chuyển toàn bộ tổng công ty Panther tới Scotland. Anh ta đang thăm dò ở đó, và không muốn cậu lan truyền tin đồn. Số 2: Anh ta đang dính dáng tới một vài kiểu gian lận công ty..."

"Cái gì?" – Tôi nhìn cô ấy – "Tại sao cậu lại nói vậy?"

"Mình đã tới nói chuyện với mấy người kế toán, những người đã kiểm tra những tài khoản mới nhất của công ty Panther, và gần đây họ đã tham gia vào một vài vụ bê bối lớn. Nó không chứng minh điều gì cả, nhưng nếu anh ta đang hành động một cách khả nghi và cứ nói đến những chuyện thuyên chuyển thì..." – Cô ấy nhăn mặt và tôi quay đi, lúng túng.

Jack là một kẻ gian lận ư? Không. Anh ấy không thể là như vậy. Anh ấy không thể.

Không phải là tôi quan tâm cách này hay cách khác.

"Mình có thể nói tất cả những điều đó nghe có vẻ rất không thực tế đối với mình không?" – Jemina nhướn mày nói.

"Vậy những giả thuyết của cậu là gì?" – Lissy nói một cách cẩu kính.

"Phẫu thuật thẩm mỹ, tất nhiên rồi!" – cô nói về đặc thẳng – "Anh ta đã đi sửa mặt và anh ta không muốn ai biết điều đó cả, cho nên anh ta đã đi nghỉ để hồi phục tại Scotland. Và tớ biết điều gì là điều B trong kế hoạch B"

"Là gì?" – tôi nói nghi ngờ.

"Botox!" – Jemina nói với một sự hoa mỹ – « Đó là lý do tại sao anh ta bỏ đi vội vã hôm hẹn hò với cậu. Để có một khuôn mặt mịn màng. Bác sĩ bất ngờ có một cuộc hẹn thay thế, bạn anh ta tới để nói cho anh ta biết thế... »

Jemina đến từ hành tinh nào không biết?

"Jack không bao giờ dùng Botox!" – Tôi nói – "Hoặc nâng mặt!"

"Cậu không biết được điều đó!" – Cô ấy gửi cho tôi một cái nhìn hàm ý – « Cứ thử so sánh những tấm ảnh gần đây của Jack với những tấm ảnh cũ mà xem, tớ cá là cậu sẽ nhìn thấy sự khác biệt... »

"Được rồi, cô Marple!" – Lissy nói, trợn tròn mắt – "Vậy bảy giả thiết khác của cậu là gì?" (*Marple là một nhân vật trong xê-ri truyện nổi tiếng của nhà văn Agatha Christie, là một nữ thám tử « ghế bành » – nghĩa là thám tử chỉ ngồi ở một chỗ đọc các tài liệu và tưởng tượng, suy đoán ra tình tiết các vụ án).

"Để tớ xem..." – Jemina lật trang giấy trong quyển sổ của mình – "Ok. Có một cái khá hay. Anh ta là mafia." – cô ấy dừng lại để tạo hiệu ứng – "Cha anh ta đã bị bắn chết, và anh ta đang lên kế hoạch để giết những người đứng đầu của tất cả các dòng họ khác".

"Jemina, đây là phim Bố già mà" – Lissy nói.

"Ồ" – cô ấy nhìn ra ngoài – " Tớ nghĩ nó có vẻ giống nhau một chút" – Cô ấy gạch nó đi – " đây, có một cái khác. Anh ta có một người anh trai mắc chứng tự kỉ..."

"Người đàn ông trong mưa." (*một bộ phim nổi tiếng của Tom Cruise và Dustin Hoffman)

"Ồ, chết tiệt" – cô ấy nhăn mặt và nhìn lại vào danh sách – "Vậy có thể là không phải như thế sau tất cả... hoặc là nó..." – cô ấy bắt đầu gạch các mục – "Ok. Tớ còn một cái nữa" – cô ấy ngẩng đầu lên – "Anh ta có một người đàn bà khác."

Tôi nhìn chăm chăm vào cô ấy, cảm giác như bị đâm một cú choáng váng. Một người phụ nữ khác. Tôi thậm chí chưa bao giờ nghĩ đến điều ấy.

"Đó cũng là giả thiết cuối cùng của tớ" – Lissy nói một cách có lỗi – "Một người phụ nữ khác."

"Các cậu đều nghĩ đó là người phụ nữ khác hả?" – tôi nhìn từ khuôn mặt này sang khuôn mặt kia – "Nhưng... nhưng tại sao?"

Đột nhiên, tôi cảm thấy thật sự nhục nhã. Và ngu ngốc. Có phải Jack đã chơi tôi không? Có phải tôi ngây thơ hơn là tôi thường nghĩ không?

"Đó có vẻ như là một lời giải thích khá thích hợp" – Jemina nói với một cái nhún vai – "Anh ta đang có vài bí mật với một người phụ nữ ở Scotland. Anh ta đã bí mật tới thăm cô ta khi đang gặp gỡ cậu. Cô ta luôn gọi điện cho anh ta, có thể họ có một cuộc cãi nhau, sau đó cô ta bất ngờ tới London, cho nên anh ta phải bỏ đi hôm hẹn hò với cậu."

Lissy liếc nhìn khuôn mặt sợ hãi của tôi.

"Nhưng có thể là anh ta muốn di chuyển công ty" – Cô ấy nói động viên – "Hoặc là một kẻ gian lận."

"Tốt thôi, tớ không quan tâm tới những việc anh ta đang làm" – tôi nói, mặt tôi đỏ lên – "Đó là việc của anh ta, và hoan nghênh anh ta làm việc đó."

Tôi lấy một lít sữa từ tủ lạnh rồi đóng sầm nó lại, tay tôi run lên nhè nhẹ. Nhạy cảm và phức tạp. Đó có phải là ám hiệu "anh đã để ý một người khác"?

Ôi, tốt thôi. Cứ để anh ta có người khác. Tôi chẳng quan tâm.

"Đấy cũng là chuyện của cậu!" – Jemina nói – « Nếu cậu muốn trả thù... »

Ôi trời ơi vì chúa.

"Tớ không muốn trả thù, được chưa?" – tôi nói, quay lại để nhìn khuôn mặt cô ấy – "Việc ấy không lành mạnh. Tớ muốn... chữa lành những vết thương và tiến lên."

"Ừ, và tớ sẽ nói cho cậu biết cách khác để trả thù nhé?" – cô ấy đáp trả, cứ như kéo một con thỏ ra từ chiếc mũ. "Kết thúc!"

"Jemina, kết thúc và trả thù không thực sự là cùng một điều." – Lissy nói.

"Trong sách của tớ thì có." – cô ấy trao cho tôi một cái nhìn ẩn tượng – "Emma, cậu là bạn của tớ, và tớ sẽ không để cho cậu chỉ ngồi đó và cho phép bản thân mình bị ngược đãi bởi tên con hoang đó. Hắn ta đáng phải trả giá. Và hắn đáng bị trừng phạt!"

Tôi nhìn chăm chăm vào Jemina, cảm thấy hơi e sợ.

"Jemina, cậu thực sự sẽ không định làm gì chứ."

"Tất nhiên là có chứ." – cô ấy nói – "Tớ sẽ không chỉ đứng đó và nhìn cậu đau khổ. Đó gọi là tình chị em đấy, Emma ạ!"

Ôi Trời ời. Cảnh tượng Jemina lục lọi chui qua các thùng rác của Jack trong bộ cánh Gucci của cô nàng hiện ra ngay trước mắt tôi. Hoặc đang cắt nhỏ xe anh ta với một cái bấm móng tay.

"Jemina... đừng làm bất cứ điều gì" – tôi nói cảnh giác – "Làm ơn, tớ không muốn."

"Cậu nghĩ là cậu không muốn. Nhưng sau đó cậu sẽ phải cảm ơn tớ."

"Không tớ không có đâu! Jemina cậu phải hứa với tớ là cậu sẽ không làm bất cứ điều gì ngu ngốc."

Cô ấy siết chặt quai hàm một cách nổi loạn.

"Hứa đi!"

"Ok" – cuối cùng Jemina cũng nói, trợn tròn mắt lên – "Tớ hứa."

"Cô ấy đang làm dấu thánh giá ở sau lưng" – Lissy nhận xét. (*xin Chúa xá tội vì nói dối đó.)

"Cái gì?" – tôi nghi ngờ nhìn chăm chăm vào Jemina – "Hứa một cách đúng đắn! Thề với cái gì cậu thực sự yêu thích ấy!"

"Ôi chúa ời" – Jemina nói một cách hờn dỗi – "Thôi được, cậu thắng rồi. Tớ thề với cái túi da ngựa MiuMiu của tớ, tớ sẽ không làm bất cứ điều gì

cả. Nhưng cậu biết đấy, cậu đang tạo ra một sai lầm to lớn."

Cô ấy nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng, và tôi nhìn theo cô ấy, hơi cảm thấy không yên tâm.

"Cô ta hoàn toàn là một kẻ thần kinh." – Lissy nói, ngồi sụp xuống ghế – "Tại sao bọn mình lại để cô ta chuyển vào đây nhỉ?" – cô ấy uống một ngụm trà – "Thực ra tớ nhớ tại sao. Đó là bởi vì bố cô ta cho bọn mình thuê nhà trước cả một năm..." Lissy bắt gặp biểu hiện của tôi – "Bồ có ổn ko đấy?"

"Bồ có nghĩ là cô ta thực sự sẽ không làm điều gì với Jack không?"

"Tất nhiên là không rồi." – Lissy nói quả quyết – "Cô ta chỉ biết nói mồm thôi. Cô ấy có lẽ sẽ đâm sầm vào một trong những người bạn ngu ngốc của cô ta và quên hết tất cả mọi chuyện."

"Bồ có lý." – tôi tự trốn tránh bản thân – "Bồ nói đúng" – tôi cầm cái cốc của mình lên và nhìn vào nó một cách im lặng trong vài phút – "Lissy, bồ có thực sự nghĩ rằng bí mật của Jack là một người đàn bà khác không?"

Lissy há hốc miệng.

"Mà thôi, tớ chẳng quan tâm" – tôi nói thêm một cách bướng bỉnh trước khi cô ấy có thể trả lời – "Tớ ko quan tâm nó là cái gì."

"Chắc rồi" – Lissy nói, tặng cho tôi một nụ cười cảm thông.

Khi tôi tới công ty, Artemis liếc tôi từ phía bàn của cô ta với ánh mắt lấp lánh.

"Chào buổi sáng Emma!" – cô ấy cười điệu với Catherine – "Đã đọc quyển sách vận dụng trí óc nào chưa?"

Ôi, ha ha ha. Thật, thật là buồn cười. Những người khác trong công ty đã chán việc trêu đùa tôi. Chỉ còn duy nhất Artemis vẫn nghĩ nó hoàn toàn vui nhộn.

"Thật ra, Artemis à, tôi có đọc rồi" – tôi nói một cách rạng rỡ và cởi áo vét ra – "Gần đây tôi đọc một quyển sách rất hay, tên là "Nên làm gì nếu đồng nghiệp của bạn là một con bò cái khó chịu, kẻ hay ngoáy mũi khi cô ta nghĩ không có ai nhìn thấy..."

Một tràng cười rộ lên trong văn phòng và mặt của Artemis đỏ bừng.

"Tôi không như vậy!" – cô ta cắt ngang.

"Tôi chưa bao giờ nói là chị làm thế" – tôi trả lời với vẻ vô tội và bật máy tính lên một cách khoa trương.

"Đã sẵn sàng tới cuộc họp chưa Artemis?" – Paul hỏi, đi ra từ văn phòng ông ta cùng với chiếc cặp táp và một quyển tạp chí trên tay. "À mà này Nick!" – Paul nói một cách ngờ vực – "Trước khi tôi đi, cậu có phiền nói cho tôi biết cái quái gì đã ám ảnh cậu đặt một suất quảng cáo cho Thanh Panther trong..." – ông ta nhìn vào trang bìa trước quyển tạp chí. "...Nguyệt san Bowling? Tôi cho rằng đó là cậu, đây có phải công việc do cậu quản lý không?"

Tim tôi đập lồi nhịp, đầu tôi ngẩng lên. Khốn thật. Khốn nạn nhân đôi. Tôi đã không nghĩ Paul có thể biết được chuyện này.

Nick bắn cho tôi một cái nhìn căm ghét và mặt tôi tỏ vẻ xin lỗi.

"À" – anh ta bắt đầu một cách hùng hổ – "Vâng, Paul. Thanh Panther là công việc tôi quản lý. Nhưng việc đó xảy ra là..."

Ôi chúa ơi. Tôi không thể để anh ta nhận lỗi được.

"Paul" – tôi nói với giọng run rẩy, nửa giơ tay lên – "Thực ra, đó là..."

"Bởi vì tôi muốn nói với cậu." – Paul cười toe toét với Nick – "Việc đó hết sức thú vị! Tôi vừa có những báo cáo phản hồi và đang nghĩ trong đầu về tình trạng thảm thương... nhưng điều này thật là phi thường!"

Tôi kinh ngạc nhìn chăm chăm vào ông ta. Bài quảng cáo có tác dụng?

"Thật không?" – Nick hỏi, rõ ràng là đang cố gắng để không nghe có vẻ ngạc nhiên – "Ý tôi là — tuyệt vời!"

"Cái quái gì đã thúc đẩy cậu quảng cáo một thanh dinh dưỡng cho thiếu niên với một đồng người già cả kì quặc?"

"Vâng" – Nick điều chỉnh tay áo măng séc của mình, không nhìn vào chỗ nào gần tôi – "Rõ ràng là có một chút may rủi. Nhưng tôi chỉ là đơn giản cảm thấy, có thể đã tới lúc để... để thăm dò một vài ý kiến... thử nghiệm với một đối tượng mới."

Gượm đã! Anh ta đang nói cái gì vậy?

"Ồ, thử nghiệm của anh đã mang lại kết quả đấy." – Paul nhìn Nick một cách hài lòng – "Và rất thú vị, nó trùng hợp với những bản đánh giá thị

trường Scandinavia mà chúng ta vừa có được. Nếu anh muốn gặp tôi sau, để bàn về..."

"Tất nhiên" – Nick nói với một nụ cười hài lòng – "Lúc nào?"

Không thể nào! Sao anh ta có thể làm vậy? Anh ta đúng là một thằng con hoang!

"Chờ đã!" – Với sự kinh ngạc của chính mình, tôi bật dậy trong sự tổn thương – "Chờ chút! Đó là ý tưởng của tôi!"

"Cái gì?" – Paul cau mày.

"Bài quảng cáo trên Nguyệt san Bowling. Đó là ý tưởng của tôi. Phải vậy không Nick?" – tôi nhìn thẳng vào anh ta.

"Có thể chúng ta đã thảo luận về nó" – anh ta nói, không dám nhìn vào mắt tôi – "Tôi thực sự không nhớ rõ lắm. Nhưng cô biết đấy, có một vài điều cô phải học, Emma, đó là marketing hoàn toàn là làm việc theo nhóm..."

"Đừng có kể cả với tôi! Đó không phải là làm việc nhóm! Đó hoàn toàn là ý tưởng của tôi! Tôi đưa nó vào cho ông tôi!"

Chết tiệt. Tôi không định buột mồm nói ra điều đó.

"Đầu tiên là bố mẹ cô. Giờ tới ông cô" – Paul nói, quay ra nhìn tôi – "Emma, hãy nhắc cho tôi biết, đây có phải là tuần lễ Mang Cả Gia Đình Tới Nơi Làm Việc không?"

"Không! Đó chỉ là..." – tôi mở lời, cái nhìn chăm chăm của ông ta hơi nóng nảy – "Ông nói ông định cắt giảm Thanh Panther, nên tôi... tôi nghĩ tôi sẽ đưa cho ông tôi và bạn ông vài phiếu giảm giá để họ có thể tích trữ. Tôi đã cố để nói với ông tại cuộc họp lớn là, ông tôi thích Thanh Panther! Và tất cả các bạn ông cũng vậy. Nếu ông hỏi tôi, ông nên tiếp thị Thanh Panther với họ chứ không phải là với lũ thiếu niên!"

Chỉ có sự im lặng. Paul trông có vẻ ngạc nhiên.

"Cô biết đấy, ở Scandinavia, họ cũng có cùng một kết luận" – Paul nói – "Bản nghiên cứu mới đã cho thấy như vậy."

"Ồ" – tôi nói – "Ờ... vậy đó."

"Vậy tại sao thế hệ già lại thích Panther Bar như vậy Emma? Cô có biết không" – ông ta say sưa hỏi.

"Vâng, tất nhiên là tôi biết."

"Đó là khả năng kinh tế của những người trên 50 tuổi." (*nguyên gốc là một từ ngữ chuyên môn kinh tế của UK: Grey Pound) – Nick nói với vẻ thông thạo – "Sự thay đổi về đối tượng được trợ cấp giải thích cho..."

"Không, không phải thế!" – Tôi nói một cách thiếu kiên nhẫn – "Đó là bởi vì... bởi vì" – Ôi Chúa ơi, ông tôi chắc chắn sẽ giết tôi nếu tôi nói ra – "Đó là bởi vì... nó không kéo hàm răng giả ra."

Và rồi là một sự im lặng do dự. Sau đó Paul ngửa đầu ra sau và phá lên cười. "Răng giả!" – Paul nhắc lại và chùi mắt – "Emma, cô thật đúng là một thiên tài cực kỳ đấy. Răng giả!"

Ông ta cười khoái trá lần nữa và tôi nhìn chăm chăm lại ông ta, cảm thấy máu đang đập thành thạch trong đầu. Tôi có một cảm giác cực kỳ lạ lẫm. Như thể có cái gì đó đang tích tụ lại trong tôi, như thể là tôi đang muốn...

"Vậy tôi có thể thăng chức không?"

"Cái gì cơ?" – Paul nhìn sang.

Có thật là tôi vừa nói vậy không? Còn nói rõ to nữa?

"Tôi có thể thăng chức không?" – Giọng tôi hơi run run, nhưng tôi vẫn giữ vững. "Ông đã nói nếu tôi tạo ra được cơ hội của riêng mình thì tôi có thể được thăng chức. Đó là những gì ông đã nói. Không phải điều này đã tạo ra cơ hội cho riêng tôi hay sao?"

Paul nhìn tôi một lúc, chớp chớp mắt, không nói gì.

"Cô biết không, Emma Corrigan" – cuối cùng ông ta cũng nói – "Cô là một trong những người... những người đáng ngạc nhiên nhất mà tôi từng biết."

"Đó có phải là câu trả lời đồng ý không?" – tôi bám dai dẳng.

Toàn bộ văn phòng đều im lặng. Mọi người đều đợi để xem ông ta sẽ nói gì.

"Ôi, trời đất." – ông ta nói, trợn tròn mắt – "Được rồi! Cô có thể thăng chức. Được chưa?"

"Chưa" – tôi nghe thấy bản thân tôi đang nói, tim tôi đập dữ dội hơn – "Còn việc nữa. Paul, tôi đã làm vỡ cái cốc World Cup của ông."

"Cái gì cơ?" – ông ta trông có vẻ quá bất ngờ.

"Tôi thật sự xin lỗi. Tôi sẽ mua trả ông cái khác." – Tôi nhìn quanh cả văn phòng đang im lặng và trở mắt ra nhìn ngó ngẩn – "Và tôi là người đã làm kẹt máy copy lần đó. Thật ra... là tất cả mọi lần. Và cái đồ lót này..." – giữa những khuôn mặt sốt ruột, tôi đi tới chỗ bảng gắn thông báo và xé tờ photocopy hình cái quần lót lọt khe xuống – "Cái này là của tôi, và tôi không muốn nó ở trên này thêm một lúc nào nữa." – Tôi quay ra – "Và Artemis, về cái cây dây nhện của cô..." (*còn được gọi là cây lục thảo trổ)

"Chuyện gì?" – cô ta nói một cách ngờ vực.

Tôi nhìn chăm chăm vào cô ta, người đang mặc cái áo khoác đi mưa hiệu Burberry và cái kính cô ta tự thiết kế, cùng với khuôn mặt Tôi-đăng-cấp-hơn-cô đầy vẻ tự mãn của cô ta,.

Ok, đừng để bị dọa. "Tôi... tôi không nghĩ là nó có gì không ổn cả." – Tôi cười với cô ta – "Chúc cuộc họp của cô thành công."

Toàn bộ thời gian còn lại trong ngày, tôi hoàn toàn cực kỳ phấn khởi. Đại loại là thấy sốc và hồ hởi, tất cả cùng một lúc. Tôi không thể tin được là tôi sẽ được thăng chức. Tôi thực sự sẽ là một người điều hành marketing!

Nhưng không chỉ là vậy. Tôi không rõ lắm về những chuyện gì đã đến với mình. Tôi cảm giác như hoàn toàn là một con người mới. Tôi làm vỡ cái cốc của Paul thì sao chứ? Ai thèm quan tâm? Mọi người biết tôi nặng bao nhiêu cân thì sao chứ? Ai thèm quan tâm nào? Tạm biệt một Emma vô dụng và cổ lỗ, người luôn giấu những cái túi Oxfam dưới bàn làm việc. Đón chào một Emma mới mẻ, tự tin, người treo túi lên ghế một cách tự hào.

Tôi gọi cho Ba Má để kể với họ là tôi đã được thăng chức, và họ đã bị cực kỳ ấn tượng! Ba má nói ngay khi tới London sẽ đưa tôi đi để chúc mừng. Và sau đó tôi đã có một cuộc nói chuyện rất lâu và thú vị với mẹ về Jack. Bà nói một vài mối quan hệ được cho là sẽ kéo dài mãi mãi, một vài mối quan hệ khác thì bị cho là chỉ kéo dài trong vài ngày, và đó chỉ là cái cách mà cuộc sống vận hành. Sau đó bà kể cho tôi về vài tên đàn ông ở Paris mà bà đã chơi bởi vui vẻ cùng trong 48 giờ. Bà nói bà chưa bao giờ được trải nghiệm điều gì khoái lạc thế xác đến thế, và bà biết sẽ chẳng bao

giờ trải qua việc ấy nữa, nhưng điều đó chỉ làm mọi chuyện ấy thêm sâu sắc đáng nhớ hơn.

Sau đó bà nói thêm rằng tôi không cần thiết phải kể bất cứ điều gì với ba.

Giời đất ơi. Tôi thực sự thấy khá sốc đấy. Tôi luôn luôn nghĩ ba má... ít nhất, tôi chưa bao giờ...

Được rồi. Đó chỉ là bề ngoài tỏ ra là vậy.

Nhưng bà nói đúng. Một vài mối quan hệ chỉ được coi là gần gũi. Jack và tôi rõ ràng là sẽ không bao giờ đi được tới đâu. Và thực sự, tôi đã thoát được khỏi chuyện này rồi. Thực tế là, tôi đã quên anh ta rồi. Trái tim tôi mới chỉ co thắt đúng một lần hôm nay, khi tôi nghĩ tôi thấy anh ấy trong hành lang, và tôi phục hồi lại rất nhanh. Cả cuộc sống mới của tôi sẽ bắt đầu từ ngày hôm nay. Thật ra, tôi định gặp gỡ một vài người mới tối nay tại buổi biểu diễn của Lissy. Những người cao ráo, những anh chàng luật sư bánh bao. Đúng thế. Và anh ta sẽ tới đón tôi từ công ty trong chiếc xe thể thao tuyệt vời của anh ta. Và tôi sẽ bước xuống một cách hạnh phúc, hất tóc ra đằng sau, thậm chí không thèm nhìn Jack, người sẽ đang đứng ở cửa sổ văn phòng anh ta và đương nhìn trừng trừng...

Không. Không. Jack sẽ không ở đâu hết. Tôi đã quên Jack rồi. Tôi phải nhớ như thế.

Có lẽ tôi sẽ viết điều đó lên tay mình.

BÍ MẬT CỦA EMMA

Sophie Kinsella

www.dtv-ebook.com

Chương 24

Buổi biểu diễn của Lissy được tổ chức tại một rạp hát nằm trên một cái sân trong nho nhỏ rải sỏi ở Bloomsbury, và khi tôi tới đây tôi thấy toàn bộ chỗ này đã chật ních những vị luật sư trong y phục đắt tiền, đang sử dụng điện thoại di động của họ.

B

"... khách hàng sẽ không vui lòng mà chấp nhận các điều khoản trong thỏa thuận đâu..."

"... chú ý đến điều khoản 4, phẩy, tuy nhiên..."

Chưa có ai định đi vào hội trường, nên tôi đi về phía hậu trường, để tặng Lissy bó hoa tôi đã mua cho cô ấy. (Lúc đầu tôi đã lên kế hoạch ném nó lên sân khấu vào lúc kết thúc, nhưng nó là hoa hồng, và tôi có chút lo lắng là nó có thể làm rách cái quần tất của cô ấy)

Khi tôi đi xuống phía hành lang tồi tàn, âm nhạc đang lạnh lạnh vang lên thông qua hệ thống âm thanh và mọi người lướt qua tôi trong những bộ trang phục lấp lánh. Cùng lúc đó, một người đàn ông cài một cái lông vũ màu xanh trên tóc, đang đứng chống chân vào tường và nói chuyện với ai đó trong phòng thay đồ. "Cho nên sau đó tôi đã chỉ ra cho tên gốc của luật sư công tố rằng tiền lệ được thiết lập vào năm 1983 bởi Miller v. Davy có nghĩa là..." – anh ta đột ngột dừng lại – "Chết tiệt. Tôi quên mất những bước nhảy đầu tiên của mình rồi" – khuôn mặt anh ta tái nhợt đi – "Tôi không thể nào mà nhớ được cái thứ chết tiệt này. Tôi không đùa đâu! Tôi nhảy lên (*jete: một động tác nhảy vọt lên trong ballet, trong đó một chân sẽ kéo dài về phía trước còn chân kia thì về phía sau) – rồi gì nữa nhỉ?" – anh ta nhìn tôi như thể đang đợi tôi đưa ra một câu trả lời.

"Ờ... một điệu múa xoay tròn chẳng?" – tôi đánh bạo, và sốt ruột một cách vụng về, gần như bước vấp phải một cô gái đang xoạc chân. Sau đó tôi bắt gặp ánh mắt của Lissy đang ngồi trên một cái ghế trong một phòng thay đồ. Khuôn mặt cô ấy được trang điểm đậm và đôi mắt thì nhìn rất to và lấp lánh, cô ấy cũng có một cái lông vũ màu xanh trên tóc.

"Ồi chúa ơi, Lissy!" – tôi nói, đứng dừng lại ở cửa – "Bồ nhìn thật là tuyệt! Tớ hoàn toàn thích cái..."

"Tớ không thể làm được."

"Cái gì?"

"Tớ không thể làm được điều đó" – cô ấy lặp đi lặp lại một cách tuyệt vọng, và kéo chiếc áo choàng bông xung quanh người – "Tớ không thể nhớ được bất cứ điều gì. Tâm trí tớ trống rỗng!"

"Tất cả mọi người cũng nghĩ vậy mà" – tôi nói làm yên lòng cô ấy – "Có một anh chàng ở bên ngoài cũng nói chính xác những điều tương tự..."

"Không. Tớ thực sự không thể nhớ được cái gì" – Lissy nhìn tôi với đôi mắt hoang dại – "Hai chân tớ cảm giác như lông cừu, tớ không thể thờ được..." – cô ấy nhặt lên một cái cọ đánh má, nhìn vào nó một cách âm thầm, rồi đặt nó xuống – "Tại sao tớ lại đồng ý làm cái chuyện này? Tại sao?"

"Ờ... bởi vì nó sẽ vui vẻ?"

"Vui vẻ?" – cô ấy không tin nổi cao giọng – "Bồ nghĩ việc này vui hả? Ôi Trời ơi." – đột nhiên cô ấy thay đổi vẻ mặt, cô ấy sững lại rồi vội vã chạy qua một cái cửa liền kề. Giây tiếp theo tôi có thể nghe thấy tiếng cô ấy nôn ọe.

Ok, có gì đó không hợp lý ở đây. Tôi tưởng nhảy múa được coi là có lợi cho sức khỏe?

Cô ấy xuất hiện lại ở cửa, nhột nhột và run rẩy, và tôi nhìn chăm chú vào cô ấy một cách lo lắng.

"Liss, bồ ổn chứ?"

"Tớ không thể làm được việc này." – cô ấy nói – "Tớ không thể". Cô ấy dường như đi đến một quyết định bất ngờ. "Ok, tớ sẽ về nhà" – cô ấy bắt

đầu với lấy quần áo của mình – "Nói với họ là đột nhiên tớ bị ốm, đó là một trường hợp khẩn cấp..."

"Bồ không thể về nhà!" – tôi nói trong sợ hãi và cố gắng túm lấy quần áo trong tay cô ấy – "Lissy, bồ sẽ ổn thôi! Ý tớ là, nghĩ về nó đi. Đã bao nhiêu lần bồ phải đứng trước một phiên tòa lớn và phát biểu một bài rõ dài trước bao nhiêu người và nếu bồ có sai sót thì một người vô tội có thể phải đi tù?"

Lissy nhìn tôi chăm chăm như thể tôi bị điên.

"Đúng, nhưng việc đó dễ dàng!"

"À..." – Tôi đưa mắt nhìn một cách tuyệt vọng – "À, nếu bây giờ bồ bỏ đi, bồ sẽ mãi thấy hối tiếc. Bồ sẽ luôn luôn nhớ lại và ước gì bồ đã vượt qua được nó."

Căn phòng yên lặng. Tôi hầu như có thể nhận ra bộ não của Lissy đang hoạt động bên dưới đám lông vũ và những đồ trang trí.

"Bồ nói đúng" – cuối cùng cô ấy nói, buông tay khỏi đám quần áo – "Ok. Tớ sẽ làm. Nhưng tớ không muốn bồ xem. Chỉ là... hãy gặp tớ sau đó. Không, thậm chí đừng làm thế. Cứ tránh xa khỏi. Hãy rời đi ngay lập tức"

"Ok" – tôi nói rụt rè – "Tớ sẽ đi nếu bồ thực sự muốn tớ..."

"Không!" – cô ấy xoay tròn – "Bồ không thể đi! Tớ sẽ đổi ý mất. Tớ cần bồ ở đó!"

"Ok" – tôi nói, thậm chí còn do dự hơn, vừa lúc đó một cái loa trên tường kêu lên – "Thông báo, bạn còn 15 phút!"

"Vậy thì tớ đi đây." – tôi nói – "Bồ hãy khởi động trước đi."

"Emma." – Lissy nắm chặt cánh tay tôi và nhìn chăm chăm vào tôi với một cái nhìn chăm chăm mãnh liệt. Cô ấy nắm tay tôi rất chặt, cô ấy đang làm tôi đau – "Emma, nếu có lúc nào đó tớ muốn làm chuyện như thế này lần nữa, bồ phải ngăn tớ lại. Dù tớ có nói cái gì. Hãy hứa là bồ sẽ ngăn cản tớ."

"Tớ hứa" – tôi vội vã nói – "Tớ hứa."

Quý tha ma bắt. Trong quãng đời trước đây, tôi chưa bao giờ nhìn thấy Lissy như vậy. Khi tôi quay trở lại sân trong, nơi mà giờ đây đang nhung

nhúc rất nhiều người trong những bộ cánh bảnh bao hơn nữa, tôi ráng sức tập trung. Cô ấy nhìn như không thể đứng nổi, nói gì đến chuyện nhảy múa.

Làm ơn đừng để cô ấy rối trí. Xin đó.

Một hình ảnh kinh khủng đến với tôi, Lissy đứng đó giống như một con thỏ hoảng hốt, không thể nào nhớ được các bước nhảy của mình. Và khán giả chỉ nhìn chăm chăm vào cô ấy. Ý nghĩ đó làm dạ dày của tôi đông cứng lại.

Ok. Tôi sẽ không để chuyện đó xảy ra. Nếu có chuyện gì đó xảy ra, tôi sẽ làm sao lãng đi. Tôi sẽ giả vờ là bị một cơn đau tim. Đúng vậy. Tôi sẽ nằm sụp xuống sàn nhà, và tất cả mọi người sẽ quay lại nhìn tôi trong vài giây, nhưng buổi biểu diễn sẽ không dừng lại hoặc làm gì khác bởi vì chúng ta là người Anh, và khi mọi người quay trở lại phía sân khấu, Lissy sẽ nhớ ra bước nhảy của cô ấy.

Và nếu họ có vội vã đưa tôi tới bệnh viện hoặc làm gì đó, tôi sẽ chỉ nói, "Ngực tôi đã đau khủng khiếp!" Không ai có thể chứng minh là tôi không bị.

Và thậm chí cho dù họ có thể chứng minh điều đó, với vài thứ máy móc đặc biệt, tôi sẽ chỉ cần nói...

"Emma"

"Có chuyện gì?" – tôi nói một cách lơ đãng. Và sau đó trái tim tôi dừng lại.

Jack đang đứng cách tôi mười thước (*foot – đơn vị đo lường của Anh). Anh ta đóng bộ trong y phục thông thường của mình, quần jean và áo thun len, và đứng nổi bật giữa các luật sư mặc âu phục com lê. Khi cặp mắt sẫm của anh bắt gặp mắt tôi, tôi cảm giác như tất cả những vết thương cũ lại đang ồ ạt chảy vào ngực tôi.

Đừng phản ứng, tôi vội vàng nói với bản thân mình. Kết thúc. Cuộc đời mới.

"Anh đang làm gì ở đây vậy?" Tôi hỏi, kèm một cái nhún vai theo kiểu tôi-thực-sự-chẳng-quan-tâm.

"Anh thấy tờ bướm trên bàn làm việc của em." Anh ta lấy ra một mẫu giấy, ánh mắt không rời khỏi tôi. "Emma, anh thực sự muốn nói chuyện."

Tôi cảm thấy bên trong tôi đột ngột có một sự đau đớn. Anh ta nghĩ chỉ cần anh ta lao tới là tôi sẽ từ bỏ tất cả để nói chuyện với anh ta ư? À, có thể là tôi bận. Có thể tôi sẽ đi tiếp. Anh ta không nghĩ vậy sao?

"Thực ra... tôi ở đây với một người." Tôi nói với giọng lịch sự, hơi thương hại.

"Thật sao?"

"Thật đó. Vậy nên..." Tôi khẽ nhún vai và chờ cho Jack quay đi. Nhưng anh ta không đi.

"Ai?" Anh ta hỏi.

Ok, anh ta không cần thiết phải hỏi là ai mà. Trong một lúc, tôi hoàn toàn không biết phải làm như thế nào.

"Ờ... anh ta" – cuối cùng tôi nói, và chỉ vào một anh chàng cao ráo chỉ mặc trần một chiếc áo sơ mi, người đang đứng tại một góc sân, quay mặt về hướng khác. "Thực ra, tôi nên ra nói chuyện với anh ấy."

Đầu tôi ngẩng cao, tôi xoay gót và bắt đầu đi về phía chàng trai mặc mỗi chiếc áo sơ mi đó. Những gì tôi sẽ làm là chỉ cần hỏi anh ta mấy giờ, và bằng cách nào đó giữ anh ta vào một cuộc nói chuyện cho tới khi Jack rời đi. (Và có thể cười vui vẻ một hoặc hai lần để cho Jack thấy chúng tôi đang có khoảng thời gian vui vẻ.)

Tôi chỉ còn vài bước nữa là tới chỗ anh ta, đúng lúc anh chàng mặc áo sơ mi quay lại, nói chuyện với cái điện thoại.

"Xin chào!" Tôi tươi cười lên tiếng, nhưng anh ta thậm chí không nghe thấy tôi nói. Anh ta ngây ngốc liếc tôi một cái, rồi bỏ đi, vẫn còn đang nói chuyện, hòa lẫn vào đám đông.

Tôi bị bỏ lại một mình trong góc.

Chết tiệt.

Sau một quãng thời gian tưởng như vô tận, tôi quay người lại, với vẻ thờ ơ như tôi có thể.

Jack vẫn còn đang đứng đó quan sát tôi.

Tôi nhìn chăm chăm giận dữ vào anh ta, toàn bộ cơ thể tôi run lên bối rối. Nếu anh ta cười tôi...

Nhưng anh ta không cười.

"Emma..." Anh ta tiến tới cho tới khi anh ta chỉ còn đứng cách khoảng vài thước, gương mặt bộc trực. "Những gì em nói đã bám theo anh. Đáng lẽ anh nên chia sẻ nhiều hơn với em. Anh không nên giấu em."

Tôi cảm thấy một sự ngạc nhiên ập đến, tiếp theo là lòng kiêu hãnh bị tổn thương. Vậy có phải bây giờ anh ta muốn chia sẻ với tôi phải không? À, có thể là điều này đã quá muộn. Có thể tôi đã không còn quan tâm nữa.

"Anh không cần phải chia sẻ cái gì với tôi. Việc của anh là việc của anh, Jack ạ." Tôi tặng cho anh ta một nụ cười xa cách. "Chẳng có gì phải làm với tôi cả. Và dù sao thì có lẽ tôi sẽ không hiểu được đâu, chúng rất phức tạp trong khi tôi chỉ là một kẻ đầu đất như thế này..."

Tôi xoay người một cách kiên quyết, và bắt đầu bước đi khỏi trên cái sân sỏi.

"Ít nhất anh nợ em một lời giải thích" Giọng nói khô khốc của Jack theo sau tôi.

"Anh chẳng nợ tôi cái gì cả." Tôi hất cằm một cách tự hào – "Việc đã qua rồi, Jack. Và cả hai chúng ta có thể cũng chỉ... Aargh! Đi thôi!"

Jack nắm lấy cánh tay tôi và quay tôi lại để đối diện với anh.

"Anh tới đây tối nay vì một lý do, Emma" Anh ấy nói một cách nghiêm túc. "Anh đến để kể với em anh đã làm gì ở Scotland."

Tôi cảm thấy trong lòng nảy lên một cú sốc choáng váng, và cố gắng che dấu tiết nó.

"Tôi không có hứng thú với việc anh đã làm gì ở Scotland." Tôi kiềm chế và giật tay ra, bắt đầu rải những bước dài nhất có thể, đi qua một đám luật sư-đang-ba hoa-quả-điện thoại.

"Emma, anh muốn kể cho em." Anh ta đi theo sau tôi – "Anh thật sự muốn nói với em."

"Ừm, có lẽ tôi không muốn biết đâu!" Tôi ngang ngạnh đáp trả, xoay người lại, làm cho các viên sỏi dưới chân bắn ra tán loạn.

Chúng tôi đang đứng đối mặt với nhau như một cặp đũa sủng. Ngược tôi phồng lên hạ xuống một cách gấp gáp.

Tất nhiên là tôi muốn biết.

Anh ta biết là tôi muốn biết.

"VẬY tiếp tục đi." Cuối cùng tôi nói và miễn cưỡng nhún vai một cái—"Anh có thể kể với tôi nếu anh muốn."

Jack lẳng lặng dẫn tôi tới một chỗ yên tĩnh cách xa đám đông. Trong khi chúng tôi đi, lòng can đảm của tôi đã rút đi hết. Thật ra thì, tôi có một chút e sợ. Thậm chí sợ hãi.

Rốt cuộc thì tôi có thật sự muốn biết bí mật của anh không?

Nếu nó là một vụ gian lận như Lissy đã nói thì sao đây? Nếu anh ta đang làm gì đó gian lận và muốn tôi cùng tham gia vào việc đó thì sao?

Nếu anh ta đã làm cuộc giải phẫu gì đó ngược ngùng thầm kín và tôi lại lỡ phá lên cười thì sao?

Nếu đó là một người phụ nữ khác và anh ấy tới để nói với tôi rằng anh ta chuẩn bị kết hôn hoặc gì đó thì sao?

Tôi cảm thấy hơi nhoi nhói đau và cố gắng chế ngự. Được rồi, nếu đó là... tôi sẽ cư xử thật lạnh nhạt, như thế tôi đã biết tất cả. Trên thực tế, tôi sẽ giả vờ là tôi cũng đã có được một người tình khác. Đúng vậy. Tôi sẽ nở một nụ cười gượng gạo và nói, « Anh biết đấy Jack, tôi chưa bao giờ cho rằng chúng ta chỉ là để dành riêng cho nhau... »

"Ok" Jack quay ra đối diện tôi, và ngay lập tức tôi quyết định rằng, nếu anh ta gây ra một vụ giết người thì tôi sẽ tố cáo anh ta, dù có hứa hay không.

"Nó đây." Anh ta hít một hơi thở sâu. "Anh đi thăm một người ở Scotland."

Trái tim tôi rớt thẳng xuống.

"Một người phụ nữ." Tôi nói trước khi tôi có thể ngăn bản thân lại.

"Không, không phải là một người phụ nữ!" Thái độ của anh thay đổi, anh nhìn tôi. "Em nghĩ như vậy phải không? Rằng anh đã lừa dối em?"

"Em... không biết nên nghĩ gì."

"Emma, anh không có người phụ nữ khác. Anh tới thăm..." Anh ngập ngừng. "Em có thể gọi đó là một... gia đình."

Đầu óc tôi xoay chuyển mạnh mẽ.

Một gia đình?

Ôi Trời ời, Jemina đã đúng, tôi có dính dáng tới một tên đầu trộm đuôi cướp.

Ok. Đừng hoảng sợ. Tôi có thể chạy trốn. Tôi có thể tham gia vào chương trình bảo vệ nhân chứng. Tên mới của tôi có thể là Megan.

Không, Chloe. Chloe de Souza.

"Chính xác hơn là... một đứa trẻ."

Một đứa trẻ? Đầu óc tôi lảo đảo một lần nữa. Anh ta có một đứa con ư?

"Tên con bé là Alice." Anh nở một nụ cười nho nhỏ. "Con bé được 4 tuổi rồi."

Anh ta có một người vợ và cả một gia đình mà tôi không hay biết, và đó là bí mật của anh ta. Tôi đã hiểu rồi, tôi đã hiểu rồi.

"Anh..." Tôi liếc đôi môi khô nẻ. "Anh có một đứa con sao?"

"Không anh không có con." Jack cúi xuống nhìn mặt đất một lúc, sau đó nhìn lên. "Pete có một đứa con. Cậu ấy có một đứa con gái. Alice là con của Pete Laidler."

"Nhưng... nhưng mà..." Tôi bối rối nhìn anh. "Nhưng... em chưa từng biết là Pete Laidler lại có một đứa con."

"Không ai biết cả." Anh nhìn tôi hồi lâu. "Đó là tất cả nguyên do."

Đó hoàn toàn không phải là những gì tôi đã trông đợi.

Một đứa trẻ. Đứa con bí mật của Pete Laidler.

"Nhưng... nhưng làm thế nào mà không ai có thể biết về con bé?" Tôi hỏi một cách ngốc nghếch. Chúng tôi di chuyển xa hơn khỏi đám đông và đang ngồi trên một băng ghế dưới tán cây. "Ý em là họ chắc chắn phải nhìn thấy cô bé rồi chứ."

"Pete là một anh chàng tuyệt vời." Jack thở dài. "Nhưng cậu ấy không phải là người ưa ràng buộc. Khi Marie – mẹ của Alice – phát hiện rằng mình đã có thai, họ thậm chí không còn ở bên nhau nữa. Marie là một trong kiểu người kiêu hãnh và hay đề phòng. Cô ta quyết tâm tự làm mọi việc. Pete hỗ trợ về tài chính cho cô ta – nhưng cậu ấy không quan tâm tới đứa trẻ. Cậu ta thậm chí không nói với ai là mình đã trở thành một người cha"

"Kể cả anh ư?" Tôi nhìn chăm chăm vào anh. "Anh không biết là anh ta có một đứa con sao?"

"Không cho tới sau khi cậu ấy mất" Khuôn mặt anh hơi căng thẳng. "Anh yêu quý Pete. Nhưng không phải vì thế mà anh có thể dễ dàng tha thứ. Vài tháng sau khi cậu ấy mất, Marie xuất hiện cùng với đứa bé." Jack đột ngột tức giận— "Ừm. Em có thể tưởng tượng bọn anh cảm thấy như thế nào. Kinh ngạc là một cách nói giảm nói tránh. Nhưng Marie đã quả quyết rằng cô ta không muốn ai biết. Cô ta muốn nuôi dạy Alice như một đứa trẻ bình thường, không phải như là một đứa con ngoài giá thú của Pete Laider. Không phải như một người thừa kế của một số tài sản khổng lồ."

Tâm trí tôi chùn lại. Một đứa bé bốn tuổi sẽ giữ phần cổ phần của Pete Laider trong Công ty Panther. Quỷ tha ma bắt.

"Vậy con bé nhận được mọi thứ sao?" Tôi nói một cách ngập ngừng.

"Không, không phải tất cả mọi thứ. Nhưng rất nhiều. Gia đình của Pete còn hơn cả hào phóng. Và đó là lý do tại sao Marie giữ con bé tránh khỏi tầm mắt của công chúng." Jack xòe bàn tay ra. "Anh biết bọn anh không thể bảo vệ cho con bé mãi mãi được. Mọi chuyện sẽ xảy ra sớm hay muộn thôi. Nhưng khi họ phát hiện ra con bé, chuyện căng thẳng này sẽ khó có thể giải quyết được. Nó sẽ bị đẩy lên đầu danh sách những người giàu có... Những đứa trẻ khác sẽ tạo ra cho con bé một khoảng thời gian khó khăn... Con bé sẽ không thể được yên ổn nữa. Một vài đứa trẻ có thể chịu đựng được. Nhưng Alice... nó không phải là một trong số những đứa như thế. Con bé bị bệnh hen suyễn, nó là kiểu người yếu đuối."

Khi anh nói, đầu óc tôi tràn ngập kí ức về các tờ báo sau khi Pete mất. Mỗi tờ đều có ảnh của anh ta trên trang bìa.

"Anh bảo vệ con bé quá mức cần thiết." Jack nở một nụ cười buồn bã. "Anh biết là như thế. Thậm chí Marie cũng bảo anh như vậy. Nhưng... con bé rất quý giá đối với anh." Anh nhìn chăm chăm về phía trước một hồi. "Con bé là tất cả những gì bọn anh còn lại về Pete."

Tôi chăm chú nhìn anh, bỗng nhiên cảm thấy xúc động.

"Vậy, đó là tất cả những gì về các cuộc gọi?" Tôi nói ngập ngừng. "Đó là lý do tại sao anh phải bỏ đi vào đêm hôm đó?"

Jack thở dài. "Họ bị một tai nạn vài ngày trước. Chuyện không nghiêm trọng. Nhưng... bọn anh đã quá nhạy cảm, sau cái chết của Pete. Bọn anh

chỉ muốn chắc chắn họ được điều trị tốt."

"Phải." Tôi nhăn nhó. "Em có thể hiểu được."

Chúng tôi im lặng một lúc. Trí óc tôi cố gắng ghép tất cả các chi tiết lại với nhau. Cố gắng đưa ra kết luận.

"Nhưng em không hiểu." Tôi lên tiếng. "Tại sao anh lại giữ bí mật những việc anh làm ở Scotland với em? Không ai có thể biết mà, chắc chắn đấy."

Jack buồn bã đảo tròn mắt.

"Đó là một sai lầm ngớ ngẩn ngốc nghếch của anh. Anh nói với vài người là anh sẽ qua Paris vào hôm đó, chỉ là để đề phòng thêm. Anh đi một chuyến bay vô danh và nghĩ rằng sẽ chẳng có ai biết cả. Sau đó anh đi vào văn phòng... và em ở đó."

"Trái tim anh rớt xuống."

"Không chính xác lắm." Anh nhìn vào mắt tôi. "Anh không biết chuyện lại biến thành như vậy."

Tôi cảm giác hai bên má tôi đột nhiên ửng lên và lúng túng hắng giọng.

"VẬY... Ờ..." Tôi nói, nhìn đi chỗ khác. "VẬY ĐÓ LÀ LÝ DO TẠI SAO..."

"Tất cả những gì anh muốn là tránh để em réo lên rằng, "Này, anh ta không phải ở Paris, anh ta ở Scotland!" và điều đó sẽ đẩy lên những mưu đồ khổng lồ." Jack lắc đầu. "Em sẽ thấy ngạc nhiên với những lý luận lố bịch được mọi người sắp xếp lại với nhau khi họ không có việc gì hay hơn để làm. Em biết đấy, anh đã nghe được tất cả. Anh đang có kế hoạch bán công ty... anh là dân đồng tính... anh ở trong băng đảng mafia..."

"Ờ... thật sao?" Tôi nói và vuốt thẳng một lọn tóc xuống. « Giời ạ. Người đời mới ngu ngốc làm sao! »

Có hai cô gái đi thơ thẩn gần đó, và cả hai chúng tôi đều im lặng trong một lúc.

"Emma, anh xin lỗi vì không thể nói với em trước đây." Jack trầm giọng nói. "Anh biết em đã bị tổn thương. Anh biết làm thế cảm giác như anh đã bỏ mặc em. Nhưng... điều ấy không phải là cái gì đó có thể chia sẻ một cách dễ dàng."

"Không!" Tôi nói ngay lập tức. "Tất nhiên anh không thể làm vậy. Em thật ngốc nghếch."

Tôi di ngón chân một cách lúng túng trên sỏi, cảm thấy có chút hổ thẹn. Đáng lẽ ra tôi nên biết đó sẽ là một việc quan trọng. Khi anh ấy nói nó phức tạp và nhạy cảm, anh ấy chỉ nói sự thật.

"Chỉ có một số ít người biết chuyện này." Anh nhìn vào mắt tôi một cách nghiêm túc. "Một số ít người đặc biệt và đáng tin cậy."

Có điều gì đó trong ánh mắt anh làm cổ họng tôi cảm thấy đôi chút căng thẳng. Tôi nhìn lại anh, cảm thấy mạch máu chảy nhanh trên má.

"Cô có định vào không?" Có một giọng nói lạnh lút vang lên. Chúng tôi nhảy dựng lên và nhìn thấy một người phụ nữ trong chiếc quần jean đen đang tới gần – "Màn biểu diễn sắp bắt đầu rồi." Cô ta nói với vẻ tươi cười.

Tôi cảm giác cô ta đã lay tôi tỉnh dậy từ trong giấc mơ.

"Em... em phải đi và xem Lissy múa." Tôi nói một cách mù mẫm.

"Phải. Uhm, anh sẽ đi. Đó thực sự là tất cả những gì anh cần phải nói." Jack chậm rãi đứng thẳng lên, sau đó quay lại. "Còn một chuyện nữa." Anh ấy nhìn tôi trong vài giây yên lặng. "Emma, anh nhận ra rằng vài ngày trước không thể dễ dàng đối với em. Em là kiểu người thận trọng từ đầu cho tới cuối, trong khi anh... không như vậy. Và anh chỉ muốn xin lỗi. Một lần nữa."

"Em... em ổn thôi." Tôi xoay sở nói.

Jack quay đi lần nữa, và tôi nhìn anh chầm chậm đi qua cái sân sỏi, cảm thấy hoàn toàn bị giằng xé.

Anh ấy tới đây để nói cho tôi biết bí mật của anh ấy. Bí mật to lớn, quý báu của anh.

Anh ấy không cần phải làm thế.

Ôi trời ơi. Ôi trời ơi...

"Chờ đã!" Tôi nghe thấy bản thân mình gọi, và Jack quay lại ngay lập tức. "Anh có muốn... có muốn vào cùng không?" Và tôi cảm thấy lặn tẩn vui sướng khi khuôn mặt anh nở một nụ cười.

Khi chúng tôi cùng nhau bước đi lạo xạo trên sỏi, tôi lấy hết can đảm để nói chuyện.

"Jack, em cũng có vài điều muốn nói với anh. Về... về những điều anh vừa nói. Em biết em đã nói anh phá hỏng cuộc đời em vào ngày hôm đó."

"Anh nhớ." – Jack nói gượng gạo.

"VẬY, em có thể đã sai về chuyện đó." Tôi hắng giọng một cách lúng túng. "Thật ra... em đã sai." Tôi nhìn thẳng vào anh. "Jack, anh không phá hỏng cuộc đời em."

"Anh không ư?" Jack nói. "Anh có nhận được một phát đạn nào khác không?"

Mặc dù không muốn, nhưng một tiếng cười khúc khích vang lên trong tôi.

"Không!"

"Không? Đó có phải là câu trả lời cuối cùng của em không?"

Khi anh nhìn vào tôi, có một câu hỏi lớn hơn trong mắt anh, và tôi cảm thấy một mũi tên nhỏ, nửa hy vọng, nửa lo âu. Trong một lúc lâu, cả hai chúng tôi đều không nói gì hết. Tôi đang thở khá nhanh.

Đột nhiên tia nhìn của Jack rơi một cách hứng thú xuống tay tôi. "Tôi chấm hết với Jack." Anh đọc to lên.

Chết tiệt.

Cả khuôn mặt tôi đỏ bừng lên.

Tôi sẽ không bao giờ viết cái gì lên tay lần nữa. Không bao giờ.

"Đó chỉ là..." Tôi hắng giọng lần nữa. "Đó chỉ là chữ viết linh tinh... nó không có nghĩa..."

Một tiếng chuông điện thoại chói tai từ điện thoại của tôi ngắt lời tôi. Cảm ơn Trời. Cho dù đó là ai, tôi yêu họ. Tôi vội vã lấy nó ra và bấm nút màu xanh.

"Emma, cậu sắp yêu mình mãi mãi!" Giọng nói the thé của Jemina vang lên.

"Cái gì?" Tôi nhìn chăm chăm vào cái điện thoại.

"Tớ đã sắp xếp mọi thứ cho cậu" Cô ta nói vẻ đắc thắng. "Tớ biết, tớ hoàn toàn là một ngôi sao mà, cậu sẽ không biết phải làm gì nếu không có tớ..."

"Cái gì?" Tôi cảm thấy một sự cánh báo nhức nhối. "Jemina, cậu đang nói về cái gì vậy?"

"Thực hiện cuộc trả thù của cậu với Jack Harper, đồ ngốc! Vì cậu cứ chỉ ngồi đó như một kẻ yếu đuối, nên tớ đã nhận lấy việc đó vào tay mình."

Trong một giây tôi hoàn toàn không thể động đậy.

"Ồ, Jack... cho em xin một phút" Tôi bắn cho anh một nụ cười rạng rỡ. "Em chỉ cần... nhận cuộc gọi này."

Với đôi chân run rẩy, tôi vội vàng đi tới góc sân, cách xa mọi tầm nghe.

"Jemina, cậu đã hứa là cậu sẽ không làm gì!" Tôi rít lên. "Cậu đã hứa với cái túi da ngựa Miu Miu của cậu, có nhớ không?"

"Tớ không có cái túi da ngựa của Miu Miu!" Cô ta reo lên vẻ đắc thắng. "Tớ có một cái túi da ngựa của hãng Fendi!"

Cô ta điên rồi. Cô ta hoàn toàn điên rồi.

"Jemina, cậu đã làm gì?" Tôi xoay xở nói. "Nói với tớ cậu đã làm gì đi."

Trái tim tôi đập thành thịch trong nỗi lo lắng. Làm ơn đừng nói là cô ta đã đập vụn cái xe của anh ấy. Làm ơn.

"Ăn miếng trả miếng, Emma! Người đàn ông đó đã hoàn toàn phản bội cậu, và chúng ta sẽ làm như vậy với anh ta. Hiện tại tớ đang ngồi đây với một anh chàng rất dễ thương tên là Mick. Anh ấy là một nhà báo, anh ấy viết cho Nhật báo Thế giới..."

Máu của tôi nhanh chóng trở nên lạnh cóng.

"Một nhà báo lá cải ư?" Cuối cùng tôi xoay xở nói. "Jemina cậu điên à?"

"Đừng có hẹp hòi và tẻ nhạt như vậy." Jemina đáp lại một cách quở trách. "Emma, các nhà báo lá cải là bạn của chúng ta. Họ chỉ như những nhà thám tử riêng tư... nhưng miễn phí! Mick đã làm rất nhiều việc cho mẹ trước đây. Anh ấy vô cùng tuyệt diệu trong việc theo dõi mọi thứ. Và anh ấy rất quan tâm tới việc tìm ra bí mật nho nhỏ của Jack Harper. Tớ đã nói với anh ấy tất cả những gì chúng ta biết, nhưng anh ấy muốn nói vài lời với cậu."

Tôi cảm thấy khá chóng mặt. Điều này không thể xảy ra được.

"Jemina, hãy nghe tớ nói đây." Tôi nói với một giọng nhanh và trầm, như thể đang cố gắng thuyết phục một người mất trí xuống khỏi mái nhà.

"Tớ không muốn tìm hiểu bí mật của Jack, Ok? Tớ chỉ muốn quên nó đi. Cậu phải dừng anh ta lại."

"Tớ sẽ không làm thế đâu!" Cô ta nói một cách nóng nảy như một đứa trẻ sáu tuổi. "Emma, đừng thăm hại như vậy! Cậu không thể chỉ để đàn ông giẫm đạp đi qua cậu và không làm gì để đáp trả. Cậu phải cho họ thấy. Mẹ tớ luôn nói..." Đột nhiên có tiếng lốp xe rít lên. "Ồi! Va chạm nhỏ. Tớ sẽ gọi lại cho cậu sau."

Điện thoại tắt ngóm.

Tôi chết lặng đi với sự kinh hãi.

Tôi bấm số điện thoại của cô ta một cách điên cuồng, nhưng nó được chuyển thẳng sang dạng tin nhắn.

"Jemina," Tôi nói ngay khi có tiếng bíp, "Jemina, cậu phải dừng chuyện này lại! Cậu phải..." Tôi dừng lại đột ngột khi Jack xuất hiện trước mặt tôi với một nụ cười ấm áp.

"Buổi diễn sắp bắt đầu rồi." Anh ấy nói, và gửi tôi một cái nhìn tò mò. "Mọi chuyện ổn chứ?"

"Ổn thôi." Tôi nói bằng giọng ghen ghét và cất điện thoại đi. "Mọi chuyện... đều ổn."

BÍ MẬT CỦA EMMA

Sophie Kinsella
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Khi tôi đi vào trong hội trường, tôi gần như váng đầu chóng mặt vì sợ hãi.

K

Tôi đã làm gì? Tôi đã làm gì thế này?

Tôi đã mang cái bí mật quý giá nhất trên đời của Jack cho một kẻ điên khùng vận đồ Prada, đạo đức biến thái, thích trả thù cho hả hê.

OK. Cứ bình tĩnh nào, tôi tự nhủ với bản thân lần thứ tỷ tỷ. Hiện giờ cô ta không thể biết được điều gì cả. Tên phóng viên đó chắc hẳn sẽ không tìm ra được gì đâu. Ý tôi là, hẳn ta thực ra có những cơ sở lập luận nào chứ?

Nhưng sẽ sao nếu hẳn ta tìm ra? Nếu hẳn ta làm thế nào đó lại tình cờ tìm ra sự thật thì sao? Và nếu Jack khám phá ra tôi chính là kẻ chỉ cho họ đi đúng hướng thì sao?

Tôi cảm thấy phát bệnh khi nghĩ đến điều đó. Dạ dày tôi đang đông cứng lại. Tại sao tôi lại đi đề cập về Scotland với Jemima chứ? Tại sao?

Quyết định mới: Tôi sẽ không bao giờ tiết lộ một bí mật nào nữa. Không bao giờ, không bao giờ. Ngay cả nếu điều đó không có vẻ quan trọng. Ngay cả nếu tôi cảm thấy giận dữ.

Thực ra... Tôi sẽ không bao giờ nói chuyện nữa, hoàn toàn chấm dứt. Hết thấy việc nói chuyện đều có vẻ khiến tôi rơi vào rắc rối. Nếu tôi không mở mồm trên chuyến bay ngu ngốc ở khoang hạng nhất đó, tôi sẽ không ở trong đồng hồ nổ như bây giờ.

Tôi sẽ trở thành một người câm. Một người câm lặng khó hiểu. Khi mọi người hỏi tôi, tôi sẽ chỉ đơn giản gật đầu, hoặc viết nguệch ngoạc vài dòng

khó hiểu lên mẫu giấy. Mọi người sẽ cầm lấy nó đi chỗ khác và giải đố nó, tìm xem ý nghĩa che giấu đằng sau nó là gì...

"Đây là Lissy à?" Jack nói, trong khi chỉ vào một cái tên trên tờ chương trình, và tôi nháy lên hoảng sợ. Tôi nhìn theo cái nhìn chăm chú của anh, rồi im lặng gật đầu một cái, miệng tôi mím chặt.

"Em có biết ai khác trong buổi biểu diễn không?" anh hỏi.

Tôi câm lặng nhún vai "ai biết?" một cái.

"VẬY... Lissy đã tập được bao lâu rồi?"

Tôi ngập ngừng, rồi đưa ba ngón tay lên.

"Ba?" Jack ngó tôi chăm chú với vẻ không chắc chắn. "Ba gì cơ?"

Tôi lấy tay làm một động tác nhỏ, coi như để ra dấu cho 'tháng'.

Rồi tôi lại làm lại một lần nữa. Jack có vẻ hoàn toàn bối rối.

"Emma, có gì không ổn à?"

Tôi sờ trong túi áo mình để tìm một cây bút – nhưng tôi không có cái nào cả.

OK, quên việc không nói chuyện đi.

« Khoảng ba tháng, » Tôi nói to lên.

"Được rồi." Jack gật đầu, và quay lại với tờ chương trình. Mặt anh điềm tĩnh và không ngờ vực, và tôi cảm thấy những dây thần kinh tội lỗi lại trở dậy trong tôi lần nữa.

Có lẽ tôi cứ nên nói cho anh ấy.

Không. Tôi không thể. Tôi không thể. Tôi sẽ thốt ra như thế nào đây? "Nhân tiện, Jack. Anh có biết rằng cái bí mật thực sự quan trọng mà anh đã bảo em giữ kín không? Uhm, đoán coi..."

Chính sách ngăn chặn là những gì tôi cần. Giống như trong những bộ phim quân sự mà bọn họ thủ tiêu cái kẻ biết quá nhiều ấy. Nhưng làm thế nào tôi có thể ngăn chặn được Jemima đây? Tôi sẽ phóng một quả tên lửa đuổi săn người điên cuồng nào đó, vèo vèo quanh Luân Đôn, hướng tới mục tiêu phá hủy ở mức độ cao nhất mà nó có thể, và giờ tôi muốn gọi nó quay trở lại, nhưng cái nút bấm không hề hoạt động nữa.

Ok. Hãy cứ suy nghĩ một cách lý trí. Không cần phải sợ hãi. Tối nay sẽ không phát sinh gì cả. Tôi sẽ chỉ cố gắng thử gọi di động cho cô ấy và ngay

khi thông máy, tôi sẽ giải thích từng chữ một rằng cô ấy phải gọi cho gã kia dừng lại và nếu cô ấy không làm vậy thì tôi sẽ bẻ gãy chân cô ta.

Tiếng lộp độp nhỏ nhỏ lặp lại bắt đầu vang lên ở loa phóng thanh, và tôi hoảng sợ giật mình một cái. Tôi đang quá là quẩn trí, giờ tôi đã quên mất lý do chúng tôi ở đây. Hội trường đang trở nên hoàn toàn tối đen, và khán giả xung quanh chúng tôi rơi vào im lặng với sự mong chờ. Tiếng đập tăng âm lượng, nhưng không có gì diễn ra trên sân khấu cả; nó vẫn đen như hũ nút.

Tiếng lộp độp lộp độp thậm chí trở nên to hơn, và tôi đang bắt đầu cảm thấy căng thẳng. Hết thấy chuyện này có chút ma quái. Khi nào thì họ sẽ bắt đầu nhảy múa? Khi nào bọn họ sẽ mở tấm màn ra? Khi nào bọn họ sẽ...

Bùm! Đột nhiên có một tiếng thở dốc khi một ánh sáng chói lòa chiếu xuống khắp hội trường, gần như làm tôi lóa mắt. Âm nhạc mạnh mẽ ngập tràn trong không gian, và một nhân vật đơn lẻ xuất hiện trên sân khấu trong một bộ trang phục đen lấp lánh, đang quay nhanh và nhấp nhô lên xuống. Giờ à, người nào vậy, bọn họ thật kinh ngạc. Tôi sửng sốt chớp chớp mắt chống lại ánh sáng chói lóa, cố nhìn. Tôi khó có thể nói được đó là một người đàn ông hay một phụ nữ hay một...

Ôi Trời đất tôi. Đó là Lissy.

Tôi dán chặt vào ghế của mình vì sốc. Tất cả mọi thứ khác đều lướt qua tâm trí tôi. Tôi không thể rời mắt khỏi Lissy.

Tôi không biết là cô ấy có thể làm được điều đó. Không hề biết! Ý tôi là, chúng tôi đã từng tập một chút xiu ba-lê cùng nhau. Và một chút xiu nhảy gõ gót. Nhưng chúng tôi chưa bao giờ... Tôi chưa bao giờ... Làm sao tôi có thể biết ai đó hơn 20 năm trời mà không hề biết họ có thể múa?

Cô ấy vừa thực hiện một động tác múa chậm rãi và mạnh mẽ với một gã mang mặt nạ mà tôi đoán đó là Jean-Paul, và giờ cô ấy đang nhấp nhô lên xuống và xoay tròn với dải ruy băng kia, và toàn bộ khán giả đang chăm chú nhìn vào cô ấy, chờ mong, và cô ấy có vẻ hoàn toàn tỏa sáng. Tôi chưa từng thấy vẻ mặt cô ấy hạnh phúc như vậy từ nhiều tháng nay. Tôi rất tự hào về cô ấy.

Rùng mình, nước mắt bắt đầu nhói lên trên mắt tôi. Và giờ mũi tôi đang bắt đầu chảy nước. Tôi thậm chí còn không có một cái giấy lau nữa. Điều

này thật ngưỡng ngùng. Tôi cần phải hít vào, giống như một bà mẹ ở lễ Thánh đản (*ngày lễ dựng lại cảnh Chúa giáng sinh). Tiếp đó tôi sẽ đứng lên và chạy lên trước với cái máy camera nhỏ, tới và nói, "Xin chào con yêu, vẫy tay với Ba đi!"

Ok. Tôi cần kìm giữ bản thân, nếu không thì sẽ giống như cái lần tôi đưa cháu nuôi tôi – Amy đi xem bộ phim hoạt hình Disney – Tarzan, và khi ánh đèn bật lên, nó đã mau chóng ngủ thiếp đi, còn tôi thì đang sốt mướt, trố mắt ra nhìn vào cả một đồng những cặp mắt rần như đá của đám trẻ 4 tuổi đầu. (Chỉ là trong biện hộ của tôi thì, nó thật sự vô cùng lãng mạn. Và Tarzan thì quá ư gợi cảm.)

...

"Emma," một giọng nói truyền vào tai tôi.

"Jack!" Tôi xoay người, thấy anh đang nhìn xuống mỉm cười với tôi, đôi mắt sẫm của anh chan chứa tình cảm.

"Em ổn chứ?" anh nói, và ôn nhu chạm nhẹ vào mũi tôi.

"Em ổn!" Tôi đáp lại hơi chối tai. "Em rất ổn!"

Tôi cần phải cố thoát khỏi tình thế này. Tôi cần phải thế.

"Jack - anh có thể lấy chút nước uống cho em được không?" Tôi nghe thấy bản thân mình lên tiếng. "Em sẽ chỉ ở đây thôi. Em cảm thấy hơi chóng mặt." Jack nhìn có vẻ lo lắng.

"Em biết đấy, anh nghĩ có gì đó không ổn. Để anh đưa em về nhà đi. Anh sẽ gọi xe."

"Không. Ổn... ổn mà. Em muốn ở lại. Cứ lấy cho em chút nước. Làm ơn," Tôi nói thêm sau khi ngẫm nghĩ.

Ngay khi anh ấy đi khỏi, tôi chạy vào trong phòng giải lao, gần như thoăn thoắt vội vàng.

"Emma!" Jemina ngược lên nhìn tươi cười. "Quá tốt! Mình vừa mới đi tìm cậu. Giờ thì, đây là Mick, và anh ấy muốn hỏi cậu vài câu hỏi. Bọn mình nghĩ là chúng ta sẽ sử dụng căn phòng nhỏ này đây." Cô ta tiến vào trong một văn phòng nhỏ, trống không ở đầu phòng giải lao.

"Không!" Tôi nói, túm lấy cánh tay cô. "Jemima, cậu phải đi đi. Ngay bây giờ. Đi đi!"

"Tớ không đi đâu cả!" Jemima giằng tay ra khỏi tôi và đảo tròn mắt với Mick, người đang đóng cửa văn phòng lại sau lưng tôi. "Tôi đã nói với anh là cô ấy lúc nào cũng rít lên về chuyện này mà."

'Mick Collins, ' Mick dúm một tấm danh thiếp vào tay tôi. "Hân hạnh được gặp cô, Emma. Giờ thì, không cần phải lo lắng gì cả, được chứ?" Anh ta tặng cho tôi một nụ cười êm dịu, như thể anh ta hoàn toàn đã quen phân phát nó cho những người phụ nữ kích động bảo anh ta đi khỏi, và cũng chắc chắn về hiệu quả của nó. "Cứ bình tĩnh ngồi xuống, thoải mái buôn chuyện thôi..."

Anh ta đang nhai kẹo cao su lúc nói, và khi tôi ngửi thấy mùi bạc hà thoảng về phía mình, tôi gần như mắc ói.

"Coi này, đó là một sự hiểu lầm," tôi nói, cố ép mình nói lịch sự. "Tôi e là không có câu chuyện gì cả."

"Ừm, cứ để chúng ta xem xét về việc đó, được chứ?" Mick nói với một nụ cười thân thiện. "Cô hãy kể cho tôi về việc..."

"Không! Ý của tôi là, chẳng có gì cả." Tôi quay sang Jemima. "Tớ đã bảo cậu là tớ không muốn cậu làm gì cả mà. Cậu đã hứa với tớ!"

"Emma, cậu đúng là một kẻ yếu đuối." Cô ta nhìn sang Mick với vẻ bức bối. "Anh có thấy vì sao tôi đã bắt buộc phải hành động không? Tôi đã nói với anh là tên con hoang Jack Harper đó quan trọng thế nào với cô ấy rồi mà. Hắn ta cần phải được dạy cho một bài học."

"Hoàn toàn chính xác," Mick đồng ý và ngả đầu sang một bên như thể đang xem xét đánh giá tôi. "Rất hấp dẫn," anh ta nói với Jemima. "Cô biết đấy, chúng tôi đang nghĩ về một cuộc phỏng vấn đặc biệt. Chuyện âm ỹ của tôi với sếp lớn. Cô có thể thực sự kiếm được chút tiền đấy," anh ta nói thêm với tôi.

"Không!" Tôi khiếp sợ nói.

"Emma, đừng nhát như thế nữa!" Jemima can thiệp. "Cậu thực sự muốn làm chuyện này. Việc này có lẽ sẽ là một sự nghiệp hoàn toàn mới cho cậu, cậu hãy thực hiện đi."

"Tớ không muốn một sự nghiệp mới!"

"Hừm rồi cậu sẽ làm thôi! Cậu có biết Monica Lewinsky kiếm được bao nhiêu tiền một năm không?"

"Cậu bệnh rồi," tôi không thể tin nổi nói. "Cậu hoàn toàn bệnh rồi, biến thái..."

"Emma, tớ chỉ đang hành động vì lợi ích lớn nhất của cậu."

"Cậu không có!" Tôi hét lên, cảm thấy mặt mình đỏ bừng lên. "Tớ... tớ có lẽ sẽ quay lại với Jack!"

Ba mươi giây im lặng. Tôi nhìn chăm chăm vào cô ấy, giữ nhịp thở. Rồi như thể con robot giết người bị thúc hoạt động tiếp, phóng ra thêm nhiều tia quang hơn.

"Thậm chí còn thêm lý do để làm vậy!" Jemima nói. "Việc này sẽ khiến hẳn biết mình ở đâu. Việc này sẽ cho hẳn ta thấy ai là sếp. Tiếp đi, Mick."

"Phóng vấn với Emma Corrigan. Thứ ba, ngày 15 tháng bảy, 9. 40 p. m." Tôi nhìn lên, cứng đờ khiếp sợ.

Mick lấp một cuộn băng ghi âm nhỏ và cầm nó đưa về phía tôi.

"Lần đầu cô gặp Jack Harper trên một chiếc máy bay. Cô có thể xác nhận chuyến bay đó là từ đâu đến đâu không?"

Anh ta nở một nụ cười với tôi. "Cứ nói bình thường thôi, như cô nói chuyện điện thoại với một người bạn vậy."

"Thôi đi!" Tôi la lên. "Đi đi! Đi đi!"

"Emma, người lớn lên nào," Jemima nóng nảy nói. "Mick sắp tìm ra đó là bí mật gì rồi, cho dù cậu có giúp anh ấy hay không, vì thế cậu có lẽ tốt nhất nên..." Cô ấy đột ngột dừng lại khi tay nắm cửa kêu lạch cạch rồi xoay ra.

Căn phòng dường như đang bồng bênh quanh tôi.

Làm ơn đừng nói là... làm ơn...

Khi cánh cửa từ từ mở ra, tôi không thể thở nổi, không thể động đậy.

Tôi chưa bao giờ cảm thấy hoảng sợ như thế trong suốt đời mình.

"Emma?" Jack nói và đi vào, một tay cầm theo hai ly nước. "Em cảm thấy ổn chứ? Anh mang cho em cả hai loại sủi và không sủi, bởi anh không chắc lắm..."

Anh nói nhỏ dần, mắt anh lúng túng lướt qua Jemima và Mick. Với một cái chớp mắt bối rối, anh bắt gặp tấm thiệp của Mick, vẫn còn đang ở trong tay tôi. Rồi cái nhìn chăm chú của anh rơi xuống cái băng thu âm đang bật và có gì đó lướt qua trên mặt anh.

BÍ MẬT CỦA EMMA

Sophie Kinsella
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Trong chốc lát tôi không thể di chuyển được. Tôi đứng đó, sững sốt, với cơn gió nhẹ đang vờn trên mặt, nhìn chăm chăm về phía cuối đường nơi xe của Jack biến mất. Giọng anh vẫn vang vọng trong tiềm thức của tôi. Tôi dường như vẫn nhìn thấy gương mặt anh. Cách anh nhìn tôi như thể rất cuộc anh không hề quen tôi.

T

Nỗi đau lan khắp cơ thể tôi và tôi nhắm mắt lại, gần như không thể chịu đựng nỗi đau này. Giá như tôi có thể quay ngược thời gian... giá như tôi đã mạnh mẽ hơn... giá như tôi đã khiến cho Jemina cùng bạn cô ta bỏ đi giả thuyết của họ... giá như tôi đã giải thích nhanh hơn khi Jack xuất hiện.

Nhưng tôi đã không làm thế. Và mọi thứ đã quá trễ.

Một nhóm khách tiệc rời khỏi khoảng sân nhỏ tới vỉa hè, cười đùa và bàn tán về taxi.

"Cô ổn chứ?" một người quan tâm hỏi tôi, tôi giật mình.

"Vâng," tôi đáp. "Cảm ơn." Tôi lại ngoái nhìn lần nữa nơi xe Jack biến mất, rồi ép bản thân quay đi và chậm rãi quay lại buổi tiệc.

Tôi thấy Lissy và Jemina vẫn còn đang ở trong căn phòng nhỏ, Jemina co mình lại sợ hãi trong khi Lissy đang quát cô ta.

"... một mụ phù thủy ích kỷ, độc ác! Cô làm tôi thấy bệnh, biết không hả?"

Tôi từng nghe ai đó nói Lissy là một con chó dữ trong phiên tòa, tôi không hề hiểu câu đó có ý gì. Nhưng giờ, khi nhìn thấy những dải chân lên và xuống của cô ấy, mắt cô ấy loé sáng giận dữ, tôi thật sự cảm thấy hơi sợ.

"Emma, dừng cô ấy lại đi!" Jemina cầu khẩn tôi. "Bảo cô ấy ngừng la hét vào mặt tớ đi."

"VẬY... chuyện gì đã xảy ra?" Lissy nhìn tôi, mặt cô ấy sáng lên hy vọng. Tôi lắc đầu lặng lẽ.

"Anh ấy có..."

"Anh ấy đi rồi." Tôi đáp to. "Tớ thật sự không muốn nói về chuyện này nữa."

"Oh, Emma." Cô ấy cắn cắn môi.

"ĐỪNG," tôi nói giọng run run. "Tớ sẽ khóc mất." tôi tựa vào tường và hít vào một hơi thật sâu, cố gắng trở lại bình thường. "Bạn cô ấy đâu rồi?" cuối cùng tôi lên tiếng, và hất cằm về phía Jemina.

"Gã bị ném ra ngoài rồi," Lissy nói với vẻ thoải mái. "Anh ta cố gắng chụp ảnh Justice Hugh Morris và bị một đám luật sư vây quanh và tổng ra ngoài rồi."

"Jemina, nghe tôi nói này." Tôi ép mình nhìn vào đôi mắt ngoan cố, không có chút hối lỗi của cô ta. "Cô không được để anh ta tìm thêm chuyện gì nữa. Cô không được."

"Ok thôi." Cô ta sừng sĩa nói. "Tôi đã nói với anh ta rồi. Lissy ép tôi. Anh ta sẽ không tiếp tục vụ này nữa."

"Sao cậu biết?"

"Anh ta sẽ không làm việc gì khiến mẹ tôi bức mình. Anh ta có một thoả thuận hời với bà ấy."

Tôi nhìn Lissy kiểu "có thể tin cô ta không?", và cô ấy nhún vai nghi ngờ.

"Jemina, đây là một lời cảnh cáo." Tôi đi về phía cửa, và quay lại với bộ mặt nghiêm khắc. "Nếu bất cứ điều gì lọt ra ngoài – bất cứ điều gì- tôi sẽ công bố cho toàn thể biết là cậu ngủ gật."

"Tớ không gật!" Cô ta chanh chua nói.

"Cô có," Lissy nói. "Khi cô uống quá nhiều cô gật rất to. Và bon tôi sẽ nói với mọi người rằng cô thừa cái áo khoác Donna Karan từ một cửa hàng giảm giá."

Jemina thở vào kinh hoàng.

"Tôi không có!" cô ta nói, hai má rắng đỏ bừng.

"Cô đã mua. Tôi đã nhìn thấy cái giỏ đựng hàng," tôi để thêm." Và bọn tôi cũng sẽ nói ra rằng cô đã từng hỏi một cái khen giấy (*emma chế nhạo giọng địa phương của Jem) chứ không phải khăn giấy."

Jemima đưa tay bịt miệng.

".. và chuỗi ngọc trai là hàng nhái chứ không hàng thật..."

".. và cô chưa từng nấu món nào cho buổi tiệc tôi của mình.."

".. và bức ảnh cô gặp hoàng tử William là đồ giả..."

"... và bọn tôi sẽ nói cho mọi gã đàn ông mà cô hẹn hò kể từ ngày hôm nay rằng tất cả những gì bọn cô trải qua chỉ là một hòn đá trên tay ngón tay cô!" Tôi kết thúc và nhìn đằm thắm về phía Lissy.

"OK!", Jemina đáp, gần như oà khóc. " OK! Tôi hứa tôi sẽ quên hết về chuyện này. Tôi hứa. Xin các cậu đừng có nói về cái cửa hàng hạ giá. Làm ơn. Bây giờ tôi đi được chưa?" cô ta nhìn Lissy cầu khẩn.

"Được thôi, cô có thể đi," Lissy khinh bỉ nói, và Jemina chạy vội ra khỏi phòng. Ngay khi cửa phòng đóng tôi nhìn chăm chăm Lissy.

" Bức ảnh Jemina chụp với Hoàng tử William là giả thật à?"

"Ừ! tớ chưa kể cho bồ sao? Tớ từng làm vài thứ trên máy tính của cô ta và tớ tình cờ mở một file – và hoá ra thế. Cô ta chỉ dán đầu mình vào thân hình của một cô gái khác!"

Tôi không thể không bật cười khúc khích.

"Cô ta thật đúng là không tưởng nổi!"

Tôi ngồi phịch xuống ghế, đột nhiên cảm thấy thật yếu ớt, và trong một lát chỉ còn lại sự im lặng. Trong không gian, một tràng cười vọng tới từ buổi tiệc, và vài người đi ngang qua cửa phòng, bàn tán về vấn đề với hệ thống toà án khi mà nó đại diện cho...

"Anh ấy thậm chí không nghe à?" Cuối cùng Lissy lên tiếng.

"Không. Anh ấy chỉ bỏ đi thôi."

" Điều đó không phải rất quá đáng sao? Ý tớ là, anh ta công bố hết mọi bí mật của bồ. trong khi bồ chỉ nói ra một.."

"Bồ không hiểu đâu," tôi nhìn chăm chăm vào màu nâu xám của tấm thảm trải phòng. "Điều mà Jack nói với tớ, không phải chuyện tùy tiện gì

đâu. Nó là điều thật sự quan trọng với anh ấy. Anh ấy đã tìm mọi cách đi đến đây để nói với tớ. Để chứng tỏ rằng anh ấy tin tưởng với điều đó." Tôi nuốt xuống một cách khó khăn. "Và khoảnh khắc anh ấy tìm thấy, tớ đang nói mọi thứ cho phóng viên."

"Nhưng bồ đã không làm thế!" Lissy kiên định nói. "Emma, đó không phải lỗi của bồ!"

"Là lỗi của tớ!" Nước mắt lại dâng tràn trong mắt tôi. "Giả như tớ đã ngậm chặt miệng lại, giả như tớ không nói bất cứ điều gì cho Jemina ngay từ đầu..."

"Cô ta vẫn sẽ điều tra ra anh ấy thôi," Lissy nói. "Thay vào đó Anh ấy vẫn sẽ kiện bồ vì cái xe bị cạo nhẵn. Hoặc sinh dục bị phá hỏng."

Tôi nở nụ cười run run.

Cánh cửa bật mở, và chàng trai đầy lông mà tôi nhìn thấy sau hậu trường nhìn vào. "Lissy! Ra là cậu ở đây. họ đang phục vụ đồ ăn kìa. Trông chúng rất ngon, thật đấy."

"OK," cô ấy đáp. "Cảm ơn, Colin. Tớ sẽ tới ngay."

Anh ta rời đi và Lissy quay sang tôi.

"Bồ có muốn ăn gì không?"

"Tớ thật sự không đói. Nhưng cậu phải đi," tôi nhanh chóng nói thêm. "Bồ hẳn phải đói ngấu sau màn biểu diễn rồi."

"Tớ đói muốn chết đi được," cô ấy thừa nhận. Rồi cô ấy nhìn tôi đầy lo lắng. "Nhưng bồ sẽ làm gì?"

"Tớ... sẽ về nhà," tôi nói, cố gắng cười tươi hết mức. "Đừng lo lắng, Lissy, tớ sẽ ổn cả thôi."

Và tôi thật sự đang định về nhà. Nhưng khi ra ngoài tôi nhận ra rằng mình khó mà làm thế được. Tôi hoảng sợ với ý nghĩ về sự căng thẳng như lò xo kia. Tôi không thể đối mặt với việc quay lại buổi tiệc và phải nói chuyện phiếm với ai đó- nhưng tôi cũng không thể đối mặt với 4 bức tường câm lặng ở phòng ngủ của mình được. Thật sự không thể được.

Thay vào đó, tôi băng qua lối đi rải sỏi, hướng về phía thính phòng bỏ không. Cửa không khoá và tôi đi thẳng vào trong. Tôi mò mẫm tìm đường

trong bóng tối để đến chỗ ngồi ở trung tâm; và kiệt sức ngồi xuống một chỗ ngồi êm ái màu tím.

Và khi tôi nhìn chăm chú vào khoảng tối của sân khấu bỏ trống, hai giọt nước mắt lớn trào ra khỏi mắt tôi và lăn chậm chậm trên mặt. Tôi không thể tin được là mình cư xử cực kì tồi tệ như thế. Tôi không thể tin được Jack thật sự nghĩ rằng tôi... rằng anh ấy nghĩ rằng tôi sẽ...

Tôi như vẫn còn thấy vẻ bàng hoàng trên gương mặt anh ấy. Tôi vẫn không ngừng an ủi rằng cái bẫy quá yếu ớt, rằng thật tuyệt vọng để nói ; để giải thích cho bản thân.

Giá như tôi có thể làm lại..

Đột nhiên một tiếng động vang lên. Ai đó đang chậm chậm mở cửa.

Tôi nhìn chăm chú xuyên qua bóng tối khi một ai đó bước vào thính phòng và dừng lại. Mặc cho bản thân mình, tim tôi bắt đầu đập thành thịch vì một hy vọng điên rồ.

Đó là Jack. Người đó nhất định là Jack. Anh ấy đến tìm tôi.

Rồi một khoảng lặng dài khổ sở. Tôi căng thẳng vì lo sợ. Tại sao anh ấy không lên tiếng? Tại sao anh ấy không nói gì?

Lẽ nào anh ấy đang trừng phạt tôi sao? Hay anh ấy đang mong tôi xin lỗi anh ấy lần nữa? Vì Chúa, điều này giống như là tra tấn. Chỉ cần nói gì đó thôi, tôi âm thầm cầu nguyện. Chỉ cần nói gì đó thôi.

"Ôi Francesa..."

"Connor..."

Cái gì? Tôi nhìn lại lần nữa, cẩn thận hơn, và cảm thấy thất vọng tràn trề. Tôi quả là một con ngốc. Đó không phải Jack. Mà cũng chẳng phải một người, có tận hai người. Đó là Connor và một người nhất là bạn gái mới của anh ấy- và họ đang hôn nhau.

Thật kinh khủng, tôi ngồi phịch xuống ghế, cố gắng bịt hai tai của mình lại. Nhưng chẳng có ích lợi gì, tôi vẫn có thể nghe mọi thứ.

"Em có thích thế này không?" Tôi nghe Connor thì thầm.

"Mm.."

"Em thật sự thích nó chứ?"

"Đương nhiên là em thích! Đừng có làm phiền em nữa!"

"Xin lỗi," Connor nói, và lại im lặng, ngoại trừ tiếng " Mmmm"

"Em có thích thể này không?" giọng anh lại đột ngột vang lên.

"Em đã bảo với anh là em thích rồi còn gì."

"Francesca, thành thật nhé, ok?" Giọng Connor vang lên bối rối. "Bởi vì nếu nó có nghĩa là không, thì –"

"Nó không có nghĩa là không! Connor, có chuyện gì với anh vậy?"

"Vấn đề của anh là, anh không tin em."

"Anh không tin em?" giọng cô nghe điên tiết. " Vì cái quái gì mà anh không tin em?"

Đột ngột tôi cảm thấy thật sự áy náy. Tất cả là lỗi của tôi. Tôi không chỉ phá hoại mối quan hệ của mình mà còn phá hoại mối quan hệ của họ nữa. Tôi phải làm gì đó thôi. Tôi phải cố gắng xây một cái cầu nối.

Tôi hăng giọng. "Ờ... xin lỗi?"

" Là ai vậy?" Francesca hỏi gắt. " Có ai đó ở đây à?"

"Là tôi. Emma. bạn gái cũ của Connor."

Một dãy đèn được bật lên, và tôi nhìn thấy một cô gái với mái tóc màu đỏ nhìn chăm chăm vào tôi vẻ hằn học, với tay cô ấy ở chỗ công tắc đèn.

"Cô đang làm cái quái gì vậy? Do thám bọn tôi à?"

"Không!" Tôi nói. " Nghe này, tôi xin lỗi. Tôi không có ý... tôi chỉ không chịu được khi nghe.." Tôi nuốt xuống. "Điều tôi muốn nói là Connor không phải quá khó khăn. Anh ấy chỉ muốn cô thành thật thôi. Anh ấy muốn biết cô muốn gì." Tôi tập trung thể hiện bộ dáng am hiểu, phụ nữ nhất của mình. " Francesca, nói với anh ấy cô muốn những gì."

Francesca nhìn tôi hoài nghi, rồi nhìn sang Connor.

"Em muốn cô ấy rời khỏi đây." Cô ấy chỉ tôi.

"Ồ," tôi nói, lui lại. "Ờ, ok. Xin lỗi."

"Và tắt đèn khi cô rời khỏi đây," Francesca nói với lại khi đang dẫn Connor về phía sau bên trong thính phòng.

Họ đang chuẩn bị làm tình sao?

OK, tôi thực sự không muốn lãng vãng quanh đây đâu.

Tôi hấp tấp lấy giỏ của mình và nhanh chóng đi dọc theo hàng ghế tới lối ra. Tôi đi xuyên qua cánh cửa đôi vào phòng giải lao, ấn công tắc khi đi

ra, rồi bước ra khoảng sân trước. Tôi đóng cánh cửa sau lưng mình lại, và nhìn lên.

Và rồi tôi đứng im sững.

Tôi không thể tin được. Đó là Jack.

Là Jack, đang đi về phía tôi, bước vội vã qua khoảng sân nhỏ, vẻ quyết tâm hiện rõ trên gương mặt. Tôi thậm chí không có thời gian để nghĩ, hay chuẩn bị.

Tim tôi như đang chạy đua vậy. Tôi muốn nói hoặc khóc hoặc.. làm gì đó, nhưng tôi không thể.

Anh bắt được tôi trong tiếng lạo xạo của những hòn sỏi, ôm lấy vai tôi, và nhìn tôi thật lâu thật sâu sắc.

"Anh sợ tối."

"Gì cơ?" tôi ấp úng.

"Anh sợ tối. Lúc nào cũng vậy. Anh để một cái gậy bóng chày dưới giường, chỉ để phòng hờ thôi."

Tôi kinh ngạc nhìn anh.

"Jack..."

"Anh chưa bao giờ thích cá hồi." anh tiếp tục. "Anh.. anh thấy ngượng vì trọng âm tiếng Pháp của mình."

"Jack, anh đang làm.."

"Anh có một vết sẹo trên cổ tay khi cố mở một chai bia khi anh 14 tuổi. Khi anh còn bé anh thường dính kẹo cao su vào dưới bàn ăn tối của cô Francine. Anh đánh mất sự trinh trắng của mình cho một cô gái tên Lissya Greenwood trong chuồng ngựa của chú cô ta, và sau đó anh đã hỏi liệu anh có thể có áo ngực của cô ấy để khoe bạn mình không."

Tôi không thể nhịn được cười, nhưng Jack vẫn tiếp tục một cách thành khẩn, ánh mắt của anh ấy dán vào tôi.

"Anh chưa bao giờ đeo cái cà vạt nào mẹ anh tặng vào Giáng sinh cả. Anh đã luôn mong muốn được cao thêm một hay hai inch so với hiện tại. Anh không hiểu co- dependent nghĩa là gì. Anh có một giấc mơ lặp đi lặp lại mà trong đó anh là siêu nhân, rơi xuống từ trên trời. Thỉnh thoảng anh ngồi trong bàn họp và nhìn xung quanh và nghĩ. "Mấy kẻ này là ai vậy?""

Anh thở ra và nhìn tôi. Mắt anh sẫm hơn mọi lần tôi nhìn nó.

"Anh gặp một cô gái trên máy bay. Và toàn bộ cuộc sống của anh thay đổi như một hệ quả."

Thứ gì đó ấm áp truyền khắp cơ thể tôi. Cổ họng tôi khô khốc, đầu tôi đau đớn. Tôi đang cố hết mức để không khóc, nhưng mặt tôi lại cứ thế nhăn nhúm lại.

"Jack," tôi cố nuốt xuống. "Em đã không.. em thật sự đã không..."

"Anh biết," anh ngắt ngang lời tôi bằng một cái gật đầu. "Anh biết em đã không làm thế."

"Em sẽ không bao giờ.."

"Anh biết em sẽ không bao giờ," anh dịu dàng nói. "Anh biết em sẽ không bao giờ làm vậy."

Và giờ thì tôi không thể ngăn cản được nó nữa rồi, nước mắt bắt đầu trào ra khỏi mắt tôi. Anh ấy biết. Thế là ổn.

"Vậy.." tôi lau mặt, cố lấy lại tự chủ. "Vậy liệu nó có nghĩa là... có nghĩa là... rằng chúng ta.." Tôi thật sự không nói nên lời.

Một khoảng im lặng thật dài, thật đau đớn.

Nếu anh ấy nói không, tôi không biết mình sẽ làm gì nữa.

"Ồ, em sẽ muốn rút lại quyết định của mình đấy," cuối cùng Jack nói, và ngậy ra nhìn tôi. "Bởi vì anh có rất nhiều thứ muốn nói với em. Và chúng không hẳn hoàn toàn dễ thương đâu."

Tôi run run mỉm cười.

"Anh không cần phải nói gì với em đâu."

"Ồ, có chứ," Jack nói cương quyết. "Anh nghĩ là anh có đấy. Chúng ta đi dạo chứ?" anh chỉ về phía sân. "Bởi vì nó sẽ tốn kha khá thời gian đấy."

"OK." Tôi đáp, giọng tôi vẫn còn do dự. Jack chìa ra một tay, và sau một thoáng ngập ngừng tôi nắm lấy nó.

"Vậy.. anh đang dừng ở đâu nhỉ?" Anh hỏi khi chúng tôi bước xuống khoảng sân. "OOH, OK. Điều này thì em thật sự không được nói cho ai đâu đấy." anh tiến lại gần và hạ thấp giọng. "Anh thật sự không thích Panther Cola. Anh thích Pepsi."

"Không thể nào!" Tôi nói, sốc ngây người.

"Thực tế thì, thi thoảng anh đổ Pepsi vào vỏ chai Panther—"

"Không thể nào!" Tôi phá ra cười.

"Thật đấy. Anh đã bảo em là nó không hay ho mà."

Chúng tôi bắt đầu chậm rãi đi quanh hàng rào trong bóng tối, khoảng sân trống cùng nhau. Âm thanh duy nhất là tiếng sỏi lạo xạo dưới chân, và tiếng cây xào xạc, chất giọng khan của Jack đang nói. Nói với tôi về mọi thứ.

BÍ MẬT CỦA EMMA

Sophie Kinsella
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Thật là một điều kì diệu với một tôi thật khác biệt dạo gần đây. Nó cứ như thể tôi vừa được biến đổi. Tôi là một Emma mới. Cởi mở hơn tôi trước đây. Thành thật hơn. Bởi vì những gì tôi thật sự học được là, nếu bạn không thể thành thật với bạn bè, đồng nghiệp và người yêu thì cuộc sống còn có ý nghĩa gì nữa?

T

Điều bí mật duy nhất mà tôi có hiện nay là những điều vụn vặt cần thiết. Và tôi có rất ít. Tôi gần như có thể đếm chúng trên đầu ngón tay. Ý tôi là, chỉ những gì quan trọng nhất thôi:

Tôi thật sự không chắc chắn về mái tóc nhuộm mới của mẹ.

Cái bánh kem kiểu Hy Lạp Lissy làm tặng tôi hôm sinh nhật là thứ tồi tệ nhất tôi từng nếm.

Tôi mượn bộ đồ tắm Ralph Lauren của Jackem để đi nghỉ với bố và mẹ, và tôi đã đốt cháy một bên quai.

Một ngày khi tôi đang tìm đường trên xe ô tô, tôi gần như nói: "Con sông lớn nào bao quanh London?" rồi tôi nhận ra đó là M25.

Tôi có giấc mơ kỳ cục tuần trước, về Lissy và Sven.

Tôi đã bí mật bắt đầu bón thức ăn cây cho cây bắt nhện của Artemis.

Tôi chắc chắn là con cá vàng Sammy lại thay đổi. Mấy cái vây đặc biệt ấy từ đâu ra chứ?

Tôi biết là tôi phải ngừng việc đưa tẩm các "Emma Corrigan, trưởng phòng marketing" cho những người hoàn toàn xa lạ, nhưng tôi chỉ là không nhìn được.

Tôi không biết...

Tối qua khi Jack hỏi. "Em đang nghĩ gì thế?" và tôi đáp. "Ồ, không có gì.." Điều đó không hoàn toàn đúng. Tôi thực sự đang nghĩ về tên của con chúng tôi.

Nhưng vấn đề là, hoàn toàn bình thường khi có vài điều bí mật với bạn trai của bạn. Tất cả mọi người đều biết thế mà.